

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

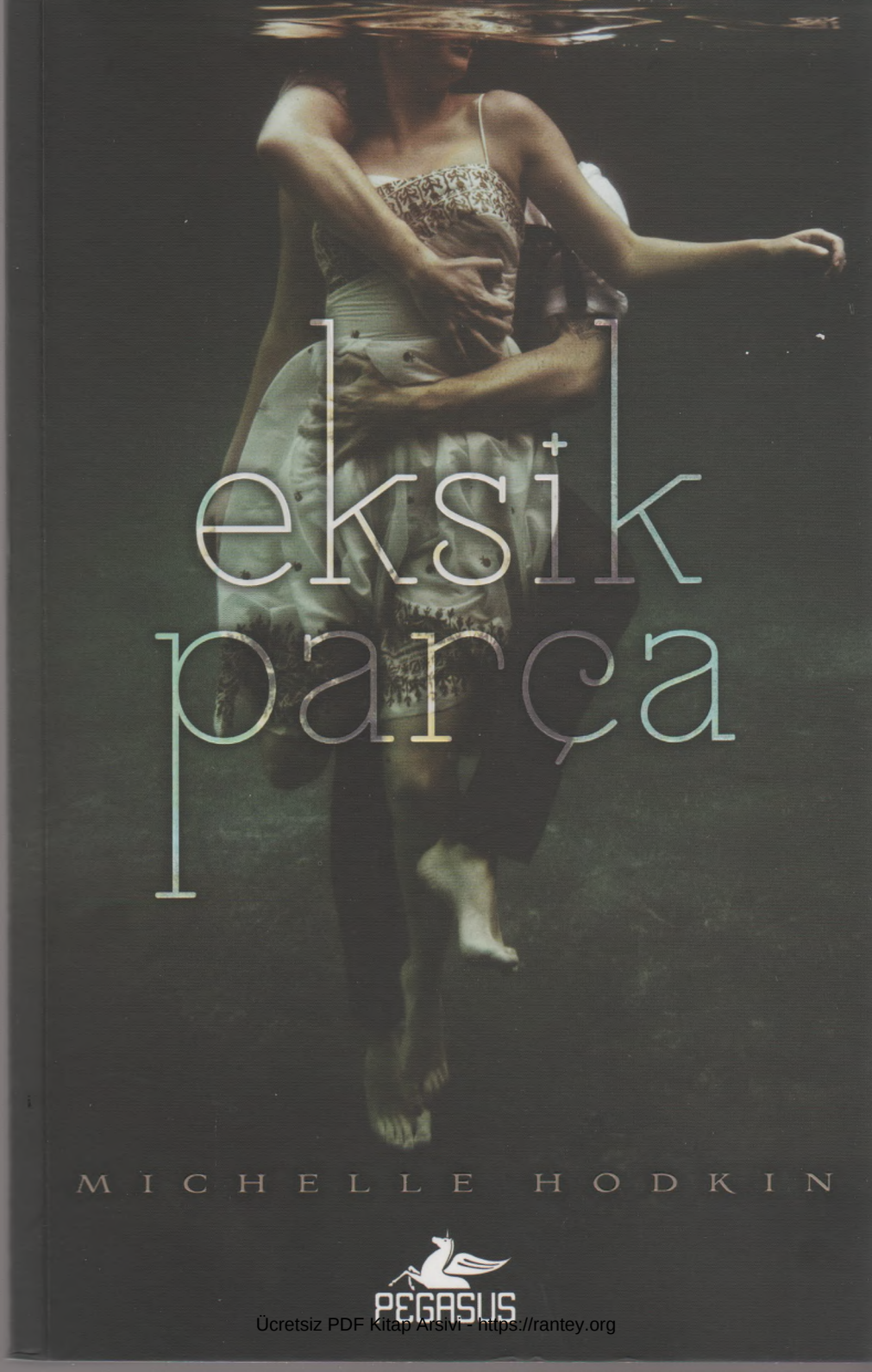
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

eksik parça

M I C H E L L E H O D K I N

Bir gün uyandığında son birkaç gününü
hatırlayamadığını düşün...

Mucizevi bir şekilde kurtulduğun kazada
tüm arkadaşlarını kaybettiğini,

Ailenin yeni bir sayfa açmak için taşınmak
zorunda kaldığını,

Kendi geçmişinle ilgili sendən daha fazlasını bilen
bir çocukla tanıştığını,

Tüm yaşadıklarından sonra yeniden âşık olabildiğini,

Gerçek olması imkânsız halüsinasyonlar gördüğünü,

Aklını kaçırdığından endişelenmeye başladığını düşün.

Ne yapardın?

Mara Dyer işte bu sorunun cevabını
öğrenmek üzere...

"Mara Dyer'in unutulmaz bir rüyayı andıran, gizemli ve romantik
hikâyesi sizi esir alacak."

Cassandra Clare, *New York Times* çoksatanı *Mortal Instruments* serisinin yazarı

Benim adım Mara Dyer değil ama avukatım bir isim seğmek zorunda olduğumu söyledi. Bir rumuz. SAT'ye ęalıřan herkes için bir takma ad. Sakhte bir isme sahip olmanın tuhaf olduğunu biliyorum ama inanın, şu anda hayatımdaki en normal şeylerden biri bu. Size bu kadarını söylemem bile pek akıllıca değil belki de. Ama bu kadar patavatsız olmasaydım hiç kimse Death Cab for Cutie dinlemeyi seven, on yedi yaşında birinin cinayetlerden sorumlu olduğunu bilemezdi. Kimse, dışarıda bir yerlerde notları pek de fena olmayan bir öğrencinin, hatırı sayılır sayıda insan öldürdüğünü bilemezdi. Ve o listeye sizin de eklenmemeniz için bunu bilmeniz çok önemli. Rachel'in doğum günü her şeyin başlangıcıydı. Tek hatırladığım bu.

Mara Dyer,
New York City

1

ÖNCESİ

Laurelton, Rhode Island

Tahtanın üzerindeki süslemeli yazılar mum ışığında titreyiyor, harfler ve sayılar dans eder gibi görünüyordu. Bir alfabe çorbası gibi karmakarışık ve birbirinden ayırt edilemeyen harfler. Claire kalp şeklindeki imleci elime tutuşturunca irkildim. Normalde bu kadar ürkek biri değildim ve Rachel'in bu tepkimi fark etmemiş olmasını umuyordum. Bu gece en çok beğendiği hediye, Claire'in aldığı Ouija tahtası¹ olmuştu. Benim aldığım bileklikse kolunda bile değildi.

Haliya diz çöküp küçük imleci Rachel'a uzattığımda Claire küçümseyerek başını iki yana salladı. Rachel da kalp şeklindeki imleci yere koydu.

"Bu sadece bir oyun Mara." Gülümsedi. Dişleri loş ışıktaki, normalde olduğundan daha beyaz görünüyordu. Rachel, anaokulundan beri en yakın arkadaşım. O hareketli ve renkli ben hep daha

1 Bedensiz varlıklarla iletişim kurmaya yaradığı iddia edilen bir metafizik gerecin adı. (ed.n.)

sönük ve temkinli olandım ama bir aradayken aramızdaki bu fark biraz olsun yok oluyor, Rachel bana cesaret veriyordu. Çoğunlukla.

“Ölü insanlara soracak bir şeyim yok benim,” dedim. On altı yaşında bunlarla oynamak için biraz büyük değil miyiz, diyemedim.

“Jude aşkına karşılık verecek miymiş, onu sor bakalım.”

Claire bunu masum bir ses tonuyla söylemişti ama ben gerçekte öyle olmadığını biliyordum. Yanaklarım alev alev yanmaya başlasa da ona tokat atma isteğimi bastırdım ve gülerек lafı değiştirdim. “Araba isteyebilir miyim? Ölü Noel Baba falan mı bu?”

“Aslında benim doğum günüm olduğuna göre ilk soran ben olmalıyım.” Rachel parmaklarını kalbinin üzerine koyunca Claire ve ben de aynı şeyi yaptık.

“Ah! Rachel, hadi nasıl öleceğini sor.”

Rachel tiz bir çığlıkla bu fikri güzel bulduğunu belli edince Claire’e korkunç bir bakış attım. Altı ay önce buraya taşındığından beri aç bir sülük gibi en yakın arkadaşına yapışmıştı ve şu sıralar hayatındaki en önemli iki amacı kendimi yanlarında fazlalıkmışım gibi hissetmemi sağlamak ile ağabeyi Jude’a âşık olmamla dalga geçmekti. Ve ben ikisinden de bıkmıştım.

“Unutma, itmek yok,” dedi tembihler gibi.

“Anladım, sağ ol. Başka?”

Ama biz ağız dalaşına başlayamadan Rachel araya girdi. “Nasıl öleceğim?”

Üçümüz de tahtayı izlemeye koyulduk. Uzun süredir halıda oturuyor olmaktan baldırlarım karıncalanmaya, bacaklarımın arkasıysa hissizleşmeye başlamıştı. İmleçte hiçbir hareket yoktu.

Sonra bir şey oldu. Kalp şekilli parça parmaklarımızın altından kaymaya başlayınca üçümüz de birbirimize baktık. Tahtanın üzerinde yarım daire çizerek A ’yı, K ’yi ve L ’yi geçti.

Sonra M ’de durdu.

“Muştı mı?” diye atıldı Claire heyecanla. Kız baştan aşağı özensizce hazırlanmış bir projeye benziyordu. Rachel onda ne buluyordu ki?

Ama imleç yanlış tarafa gidiyor, *U* ve *Ş*den uzaklaşıyordu.

*A*ya gelince durdu.

Rachel’in kafası karışmış gibiydi. “Makas mı?”

“Maymunlar?” dedi Claire. “Belki ormanda yangın çıkarırsın ve Maymun Duman da seni öldürür.” Rachel gülünce midemi mahveden o sancı bir an için diner gibi oldu. Oyuna başladığımızda Claire’in abartılı tavırları karşısında gözlerimi devirip duruyor olsam da şu an her şey çok farklıydı.

Fakat tahtanın üzerinde zikzak çizen imleç, bu kahrkahrayı yarıda kesmeyi başardı.

R.

Hepimiz sessizce oturup gözlerimizi bile kırpmadan imlecin yeniden başa dönmesini izlemeye koyulmuştuk.

A’ya.

Sonra durdu.

Harfleri gezmeye devam etmesini bekledik ama artık durmuştu. Üç dakika kadar sonra Rachel da Claire de ellerini imleçten çekti. Bana baktıklarını hissedebiliyordum.

“Senin sormanı istiyor,” dedi Rachel nazikçe.

“Evet, Claire kesin benim sormamı istiyordur.” Ayağa kalktım. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Daha fazla devam edemeyecektim.

“Ben itmedim,” dedi Claire. Gözlerini kocaman açmış bir Rachel’a bir bana bakıyordu.

“Yemin et?” dedim dalga geçerek.

“Ederim,” diye yanıtladı terslenerek ve kalkıp yanıma yürüdü. Çok yakınım. Yeşil gözleri bu mesafeden son derece korkutucuydu.

“Ben itmedim,” dedi tekrar. “*Senin* oynamanı istiyor.”

Rachel da elimi tutup benden destek alarak yerden kalktı. Claire'e bakıyordu. "Sana inanıyorum," dedi, "ama başka bir şey yapalım mı?"

"Ne mesela?" Claire'in sesinde duygudan eser yoktu, ben de son derece kararlı bir şekilde ona bakıyordum. *İşte başlıyoruz.*

"*Blair Cadısı*'nı izleyebiliriz." Claire'in en sevdiği film, tabii ki. "Ne dersiniz?" Rachel'in sesi pek kararlı olmasa da kendinden emin çıkıyordu.

Gözlerimi Claire'den Rachel'a çevirdim ve başımı onaylarcasına salladım, hatta tebessüm etmeyi bile başarmıştım. Claire de aynı şeyi yaptı. Rachel rahatlasa da ben hâlâ gergindim. Yinē de sırf onun hatırı için, filmi izlerken içimdeki öfkeyi ve rahatsızlığı bastırmaya çalışıyordum. Rachel DVD'yi yerleştirip mumları söndürdü.

Altı ay sonra ikisi de ölmüştü.

2

SONRASI

*Rhode Island Hastanesi,
Providence, Rhode Island*

Gözlerimi açtım. Sol tarafımda ısrarla, ritmik bir şekilde bipleyen makine vardı. Sağıma bakınca komodinin yanında, tıslayan bir makine daha olduğunu gördüm. Başım ağrıyordu ve aklım karmakarışıkta. Banyo kapısının yanında asılı duran saatin kollarını görebilsem de kaç gösterdiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Odanın dışından gelen sesler duydum. Konuşulanları anlamak için doğrulmaya çalışırken altımdaki ince hastane yastıkları da hışırdadı. O sırada dudağımın üzerini gıcıklayan bir şey fark ettim: Bir hortum. Onu çıkarmak için ellerimi hareket ettirmeye çalıştım ama çok sayıda başka hortumun daha olduğunu gördüm. İğnelere bağlı, derimden çıkıyormuş gibi duran hortumlar. Ellerimi hareket ettirirken gergin bir çekiş hissettim ve karnım, biri bıçaklamış gibi acıdı.

“Çıkarın şunları,” diye fısıldadım. O keskin metalin damarıma girdiği yeri görebiliyordum. Nefesim kesilirken boğazımdan da bir çığlık yükseldi.

“Çıkarın şunları,” dedim bu defa daha yüksek bir sesle.

“Ne?” dedi nereden geldiğini anlayamadığım, kısık bir ses.

“Çıkarın şunları!” diye bağırdım.

Oda bir anda insan silüetleriyle doldu. Babamın normalden daha solgun ve heyecanlı görünen yüzünü seçebiliyordum. “Sakin ol, Mara.”

Sonra gözleri korkudan kocaman açılmış olan küçük kardeşim Joseph'i gördüm. Diğer herkesin yüzü koyu renk noktalarla gölgelenmişti. Ardından tek görebildiğim, o iğneler ve hortumlar ormanı oldu. Tek hissedebildiğimse kuruyan tenimdeki gerginlikti. Düşünemiyor, konuşamıyor fakat hâlâ hareket edebiliyordum. Bir elimle kolumdaki hortumu kavrayıp çektim. Korkunç bir acıya sebep oldu. Artık tutunacak bir şeyim vardı.

“Sadece nefes al. Bir şey yok. Her şey yolunda.”

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Kimse beni dinlemiyordu, oysa onları çıkarmaları gerekiyordu. Onlara söylemeye çalıştım ama karanlık giderek büyüyüp odayı yutmaya başlamıştı.

“Mara?”

Gözlerimi kırıştırdım fakat hiçbir şey göremiyordum. Sonra makinelerin sesleri de kesildi.

“Direnme tatlım.”

Annemin sesini duyunca göz kapaklarım çırpınmaya başladı. Üzerime doğru eğilip yastığımı düzeltirken siyah saçlarından bir tutam, badem renkli yüzüne düştü. Ondan kaçmak için hareket etmeye çalışıyordum ama kafamı kaldırmam bile imkânsızdı. Annemin arkasında bekleyen asık suratlı hemşirelere bakınca birinin yanağında kırmızı bir iz olduğunu gördüm.

“Bana ne oldu?” diye sordum boğuk bir sesle. Dudaklarım kurumuştı.

Annem terden sırlıslıkam olan saçlarımı yüzümden çekti. “Sana sakinleşmene yardımcı olacak bir şey verdiler.”

Nefes aldım. Burnumdaki hortum gitmişti. Ellerimdekiler de öyle. Onların yerine tenimi saran, hafif, beyaz bandajlar gelmişti. Üstlerinde de kırmızı kan lekeleri vardı. Dudaklarımdan, içimde sakladığım bir şey sonunda özgür kalmış gibi, bir nefes döküldü. Artık iğnelerden kurtulduğum için etrafımdaki şeylere odaklanabiliyordum.

Uzaktaki duvarın dibinde, yüzünde çaresiz bir ifadeyle oturan babama bakıp, “Ne oldu?” diye sordum, kelimelerin anlaşılabilirliğinden bile emin değildim.

“Bir kaza oldu hayatım,” diye cevapladı annem. Babamla göz göze gelmiş olsak da hiçbir şey söylemedi. Bu görevi annem üstlenmişti.

Beynim harıl harıl çalışmaya başladı. Demek kaza olmuştu. Ne zaman peki?

“Diğer sürücü...” diye başladım ama cümlemini sonlandıramadım.

“Trafik kazası değil, Mara.” Annemin ses tonu sakindi. Sabit. Bunun, onun psikolog sesi olduğunu fark ettim. “En son hatırladığın şey ne?”

Bir hastane odasında uyanmak ya da bedenime iliştirilmiş hortumlar görmekten çok, her şeyden çok, bu soru rahatsız etmişti beni. Anneme ilk kez dikkatli baktım. Gözleri gölgelenmiş, daima mükemmel bir manikürden çıkmış gibi görünen tırnakları kırılmıştı.

“Bugün günlerden ne?” diye sordum sessizce.

“Sence ne?” Soruya soruyla karşılık vermeye bayılırdı.

Yüzümü ovuşturdum. Ellerimin tenime değmesi bile bir hışırtı çıkarıyor gibiydi. “Çarşamba mı?”

Annem dikkatle bana bakıyordu. “Pazar.”

Pazar. Bakışlarımı ondan kaçırıp odayı incelemeye başladım. Daha önce fark etmemiş olsam da her yer çiçeklerle doluydu. Yatağımın hemen yanında da bir vazo dolusu sarı gül vardı. Rachel'in en sevdikleri. Diğer yanımdaki sandalyenin üzerinde ise evden getirilen eşyalarımın dolu bir kutu vardı; büyükannemin ben daha annemin karnındayken aldığı, bez bebeğin kolu kutunun dışına sarkıyordu.

"Ne hatırlıyorsun, Mara?"

"Çarşamba günü tarih sınavım vardı. Okuldan sonra arabayla eve geldim ve..."

Düşüncelerimi, anılarımı tarıyordum. Eve giriyorum. Mutfaktan tahıllı gevrek alıp birinci katta bulunan odama geçiyorum ve çantamı yere atıp içinden Sofokles'in *Thebai Üçlemesi*'ni çıkarıyorum. Bir şeyler yazıyorum. Eskiz defterimi alıp çizim yapıyorum. Sonra... hiçlik.

Ürpertici bir korku hissi yavaşça gelip mideme yerleşti. "O kadar," dedim yüzüne bakarak.

Annemin göz kapağı hafifçe seğirir gibi oldu. "Tamerlane'deydin..." diye başladı.

Ah, Tanrım.

"Bina yıkıldı. Sabaha karşı üç civarında biri haber vermiş, perşembe günü. Polisler oraya vardıklarında senin sesini duymuşlar."

Babam boğazını temizledi. "Bağırıyormuşsun."

Annem, yeniden bana dönmeden önce ona bir bakış attı. "Bina çökerken oluşan bir boşlukta kalmışsın, bodrumda. Ama polisler seni bulduğunda baygınmışsın. Susuzluktan bayılmış olabilirsin ya da başını bir yere çarpmış olma olasılığın da var tabii. Vücudunda birkaç morluk var," dedi saçlarımı yüzümden çekerken.

Annemin arkasına doğru bakınca bedeninin, lavabonun üzerinde duran aynadaki yansımasını gördüm. Tepeme bir bina düşmüşken o "birkaç morluğun" nasıl görüldüğünü merak ediyordum.

Doğrulmaya çalıştığımı fark eden hemşireler hemen dikkat kesildi. Hemşireden çok gardiyanlara benziyorlardı.

Aynayı daha iyi görebilmek için başımı kaldırıncı tüm eklemlerim isyan etti. Annem de benimle birlikte aynaya bakıyordu. Haklıydı, sağ elmacık kemiğimde mavimsi bir gölge vardı. Ne kadar yayıldığını görmek için koyu renk saçlarımı geriye attım ama o kadardı. Onun dışında... normal görünüyordum. Bana göre normal, hatta gayet normal. Anneme baktım. Birbirimizden o kadar farklıydık ki. Bende onun zarif Hint özelliklerinden eser yoktu; ne mükemmel oval yüzü ne de ışıldayan siyah saçlarından. Onların yerine babamın aristokrat burnu ile çenesini almıştım. Ve o tek morluk dışında hiç de üzerine bina çökmüş biri gibi görünmüyordum. Gözlerimi kısarak son bir kez daha yansıyama baktıktan sonra arkama yaslandım ve gözlerimi tavana diktim.

“Doktorlar iyileşceğini söyledi.” Annemin yüzünde solgun bir tebessüm vardı. “Hatta kendini yeteri kadar iyi hissedersen bu akşam eve bile gelebilirsin.”

Bakışlarımı hemşirelere çevirdim. “Onlar niye burada?” diye sordum anneme, gözlerimi üzerlerinden ayırmadan. Beni ürkütüyorlardı.

“Çarşamba gününden beri seninle onlar ilgileniyor,” dedi annem yüzünde kırmızı iz olana bakarak. “Bu Carmella.” Sonra diğerine döndü. “Ve bu da Linda.”

Carmella, yanağı kızarık olan, gülümsedi ama bunun içten bir tebessüm olmadığını görebiliyordum. “Sağ kroşen fena değilmiş.”

Alnım kırıştı, anneme baktım.

“İlk uyandığında epey panikledin, bu nedenle yeniden... kafan karışırsa diye onlar da burada beklemek zorunda kaldı.”

“Böyle şeyler hep olur,” dedi Carmella. “Artık kendindeysen biz de gidebiliriz.”

Başımı onaylarcasına sallamakla yetindim, boğazım kupkuruydu. “Teşekkürler ve özür dilerim.”

“Önemli değil, tatlım,” dedi. Ses tonu yapmacıktı. Linda ise hiç konuşmamıştı.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin.” Arkalarını dönüp birlikte odadan çıkarak beni ailemle başbaşa bıraktılar.

Gitmelerine sevinmişim ama sonra, onlara verdiğim tepkinin muhtemelen normal olmadığını fark ettim. Odaklanacak başka şeyler bulmalıydım. Odayı tarayan gözlerim en sonunda yatağın yanı başında duran güllerde durdu. Hepsi son derece canlı görünüyordu. Rachel’in onları ne zaman getirdiğini merak ettim.

“Ziyaretime mi geldi?”

Annemin yüzü gölgelendi. “Kim?”

“Rachel.”

Babam tuhaf bir ses çıkardı ve annem, benim daima her şeye hazırlıklı olan mükemmel annem, bile bu sorudan rahatsız oldu.

“Hayır,” dedi annem. “Bunları annesi ve babası getirdi.”

Söyleyiş tarzındaki bir şey tüylerimi diken diken ediyordu. “Yani Rachel gelmedi,” dedim yavaşça.

“Hayır.”

Bedenim soğumuş, buz gibi olmuştu ama terliyordum. “Aradı mı peki?”

“Hayır, Mara.”

Cevabı çılglık atmak istememe neden oldu. Elimi uzattım. “Telefonunu ver bana. Onu aramak istiyorum.”

Annem gülümsemeye çalışsa da maalesef bunu başaramadı. “Bunu sonra konuşalım, olur mu? Şimdi dinlenmen lazım.”

“Ben şimdi aramak istiyorum.” Sesim çatlayacak gibi olmuştu. Ben de çatlamak üzereydim.

Babam durumumun farkındaydı. “O da seninleydi, Mara. Claire ve Jude da öyle.”

Hayır.

Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, konuşacak kadar bile nefes alamıyordum. “Hastanedeler mi?” diye sordum, annem ve babamın yüz ifadelerinden cevabı anlamış olsam bile bunu sormak zorundaydım.

“Hiçbiri kurtulamadı,” dedi annem yavaşça.

Olamaz. Bu gerçek olamaz. Boğazıma korkunç bir yumru yerleşmişti.

“Nasıl? Nasıl öldüler?” diye sormayı başardım sonra.

“Bina yıkıldı,” dedi annem sakince.

“Nasıl?”

“Orası eski bir binaydı Mara, sen de biliyorsun.”

Konuşamadım. Tabii ki biliyordum. Babam hukuk fakültesinden mezun olup da Rhode Island’a taşındığı zaman, o binada enkaz altında kalan bir çocuğun ailesinin avukatlığını yapmıştı. Ölen bir çocuğun. Daniel’in oraya gitmesi yasaklanmıştı ki zaten mükemmel ağabeyim hayatta böyle bir işe kalkışmazdı. *Ben* de öyle.

Ama bir sebepten gitmiştim işte. Rachel, Claire ve Jude’la hem de.

Rachel’la. *Rachel.*

Bir anda aklıma Rachel’in, elimi tutup cesur bir şekilde anaokuluna girişi geldi. Odasının ışıklarını kapayıp benim sırlarımı dinledikten sonra kendininkileri anlatışı. “Rachel” kelimesi zihnimi öylesine doldurmuştu ki “Claire ve Jude” kısmını idrak bile edemiştim. Sıcak gözyaşlarımın yanağımdan aktığını hissedebiliyordum.

“Ya... ya o da sadece içeride kaldıysa?” diye sordum.

“Tatlım, hayır. Aradılar. Ve buldular...” Annem birden sustu.

“Ne?” diye sordum titrek bir sesle. “Ne buldular?”

Durumumu kestirmeye çalışırcasına bana baktıktan sonra hiçbir şey söylemedi.

“Söyle,” dedim, boğazıma bıçak saplanıyor gibi hissediyordum. “Bilmek istiyorum.”

“Onun... kalıntılarını buldular,” dedi muğlak bir ifadeyle. “Hepsi öldü Mara. Kurtulamadılar.”

Kalıntılar. Parçaları demek istiyordu yani. Midem bulanmaya başlamıştı, kusmak istiyordum. Ama onun yerine, Rachel’ın annesinin getirdiği güllere bakıp gözlerimi kapadım ve o geceye dair bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Ne olursa. Niye gittiğimizi, orada ne yaptığımızı, onları neyin öldürdüğünü.

“Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Mara...”

Yatıştırıcı ses tonunu fark edince ellerimi yumruk yapıp yataktaki çarşafı sıkıttım. Beni korumaya çalışıyor olsa da aslında tek yaptığı işkence etmektir.

“Söylemek zorundasın,” diye yalvardım. Boğazıma küller doluyordu sanki.

Annem donuk gözler ve acılı bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bilsem söylerdim, Mara. Ama her şeyi bilen tek kişi sensin.”

3

Laurelton Anıt Mezarlığı, Rhode Island

Rachel'in kestane rengi tabutundan yansıyan güneş ışınları gözlerimi kör ediyordu. Işığın, korneamı yakmasına izin vererek bakmaya devam ettim, gözlerimin yaşarmasını umut ediyordum çünkü ağlamam gerekiyordu ama ağlayamıyordum.

Diğer herkes ağlayabiliyordu ve ağlamıştı da. Rachel'in hiç konuşmadığı, hatta hiç sevmediği insanlar bile. Okuldaki herkes oradaydı ve hepsi de Rachel hayatlarının bir parçasıymış gibi davranıyordu. Claire ve Jude hariç. Onların cenaze töreni öğleden sonra yapılacaktı.

Gökyüzü gri-beyazdı; sert New England kışından bir gün. Son günlerimden biriydi.

Esen rüzgâr buklelerimi yanaklarıma doğru savururken renksiz ve pürüzsüz gökyüzüyle tezat oluşturan siyah silüetlerden ibaret birkaç konuk da beni annem ve babamdan ayırıyordu. Kabanıma sıkı sıkı sarındım ve annemin bakışlarından kaçmak için iyice içine gömüldüm. Hastaneden taburcu olduğumdan beri sürekli tepkilerimi

inceliyordu. Çıgıllıklarımla komşuları uyandırdığım gece yanıma ilk gelen oydu, ertesi gün ağladığımı gören tek kişi de. Ama ondan iki gün sonra beni afallamış bir halde, kanayan elimde duran kırık ayna parçasına bakarken bulunca artık yardım almam gerektiğinde ısrar etmeye başlamıştı.

Hemen teşhis koydular. Travma sonrası stres bozukluğu, demişti psikolog. Görünüşe bakılırsa kâbus ve halüsinasyonları artık normal kabul etmem gerekecekti, ayrıca muaynehanesindeki davranışından ötürü uzun süreli olarak bir sağlık merkezine yatmamı da tavsiye etmişti.

Buna izin veremezdim. Onun yerine, taşınmayı teklif ettim.

Korkunç geçen o psikolog görüşmesinden birkaç gün sonra bu fikrimden ilk olarak söz ettiğimde, annemin nasıl da gözlerini kısarak baktığını hatırlıyorum. Son derece temkinli ve *dikkatli* davranıyordu, sanki ben yatağının altına bırakılmış bir bombaymışım gibi.

“Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum,” demiştim, buna kesinlikle inanmayarak. Fakat iki gecedir kâbus falan yoktu ve hatırlayamadığım o ayna nöbeti haricinde bir sorun da yaşamamıştım. Yani psikolog da tıpkı annem gibi aşırı tepki veriyordu.

“Neden böyle düşünüyorsun?” Annemin sesi son derece sakin olsa da tırnakları hâlâ dibine kadar yemmiş haldeydi.

Psikologla yaptığımız, çoğunlukla tek taraflı olan sohbeti hatırlamaya çalıştım.

“Rachel buraya sürekli geliyordu, şimdi nereye baksam onu görüyorum. Okulda da aynı şey olacak ama okula geri dönmek de istiyorum çünkü buna ihtiyacım var. Başka şeyler düşünmem gerekiyor.”

“Babanla konuşurum,” dedi yüz ifademi incelerken. Alnındaki her bir çizgiden, çenesinin her bir hareketinden kızının nasıl olup da bu duruma düştüğünü anlayamadığımı görebiliyordum. Evden

nasıl sıvıştığımı ve gitmemem gereken tek yere gittiğimi. Bana bunu defalarca sormuştu ama tabii ki hiçbir şey hatırlamıyordum.

Ve birden, ağabeyimin sesini duydum. “Sanırım bitmek üzere.”

Daniel’a bakarken kalp atışlarım yavaşlamıştı. Sonra tıpkı tahmin ettiği gibi, rahip başlarımızı eğip dua etmemizi istedi.

Ben rahatsız bir şekilde kıpırdanırken ayaklarımın altındaki çimenler hışırdadı, anneme baktım. Pek dindar bir aile değildik, bu yüzden ne yapmam gerektiğini tam bilmiyordum. Eğer en yakın arkadaşın cenazesinde yapılacaklar hakkında bir düzenleme varsa, benim bundan haberim yoktu. Ama annem siyah, kısa saçlarını kusursuz yüzüne düşürerek başını eğmiş beni izliyor, ne karar verdiğimi anlamaya çalışıyordu. Başımı çevirdim.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, herkes töreni bitirmeye son derece hevesliymiş gibi başını kaldırdı ve kısa bir süre içinde de tüm kalabalık dağıldı. Sınıf arkadaşlarım yanıma gelip ne kadar üzgün olduklarını söyleyip taşındıktan sonra da mutlaka görüşeceğimize dair sözler verirken Daniel da yanımda duruyordu. Kazadan beri okula gitmemiştim ama bazıları hastanede ziyaretime gelmişti. Bunun sebebi büyük olasılıkla sırf merakı. Kimse olayın nasıl meydana geldiğini sormamıştı ve ben de cevabı hâlâ bilmediğim için bundan memnundum.

Törenin sessiz atmosferi, kanat çırparak üzerimizden geçen yüzlerce siyah kuşun ciyaklamalarıyla bozuldu. Yolculuklarını otoparkın üzerini örten yapraksız ağaçların dallarında noktaladılar. Ağaçlar bile siyah giyinmişti.

Ağabeyime baktım. “Kargaların altına park etmemiş miydin?”

Başını evet anlamında salladı. Arabaya doğru yürümeye başladı.

“Harika,” dedim peşinden yürümeye devam ederken. “Şimdi koca bir sürünün pisliğini temizlemek zorunda kalacağız.”

Durdum. “Ne?”

Daniel bana döndü. “Ona murder of crows³ denir, sürü değil. Ve evet, kuş pisliği temizleyeceğiz, annem ve babamla gitmek istiyorsan orasını bilemem tabii?”

Gülümsedim, nedenini bilmesem de rahatlamıştım. “Yok, ben almayayım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Daniel beni beklemiş, ben de sonunda bir kaçış fırsatı bulduğuma sevinmiştim. Annemin bizi izlemediğinden emin olmak için dönüp arkama baktım; Rachel’in, yıllardır tanıdığımız ailesiyle konuşmakla meşguldü. O an, taşınırken annem ve babamın da birçok şeyi arkada bırakmak zorunda kaldıklarını fark ettim: Babamın hukuk bürosu, annemin hastaları. Ve Joseph... sadece on iki yaşında olmasına rağmen o bile taşınma fikrini hemen kabul etmiş ve arkadaşlarından ayrılacağı için bir kere bile sızlanmamıştı. Bir kez daha düşününce aile konusunda piyangoyu kazandığımı itiraf etmem gerekiyordu galiba. Zihnime, bundan sonra anneme daha iyi davranmam gerektiğine dair not aldım. Ne de olsa taşınmamız onun suçu değildi.

Benimdi.

2 (İng.) Cinayet. (ç.n.)

3 (İng.) Karga sürüsü için kullanılan bir tabir. (ç.n.)

4

SEKİZ HAFTA SONRA

Miami, Florida

“B eni öldürüyorsun, Mara.”
“Sadece bir dakika.” Gözlerimi kısmış, kahvaltım olan muzla aramda duran örümceğe bakıyordum. Bir anlamaya varmaya çalışıyorduk.

“Bırak ben yapayım o zaman. Geç kalacağız.” Düşüncesi bile onu deli ediyordu. Ne de olsa Bay Mükemmel asla geç kalmazdı.

“Hayır, sen onu öldürürsün.”

“Yani?”

“Yani ölmüş olur.”

“Yani?”

“Bir düşünsene,” dedim gözlerimi eklembacaklı rakibimden ayırmadan. “Annelerinden mahrum kalmış bir örümcek ailesi. Örümcek çocuklar, ağa oturup, aslında öldürülmüş olduğunu bile bilmeden günlerce onu bekleyecekler.”

“Anne mi?”

“Evet.” Başımı eğip örümceğe baktım. “Adı Roxanne.”

Çılealı tabii. Ama şimdi Roxanne’i dışarı çıkar da Joseph’in *Wall Street Journal*’ının konuk yazar köşesiyle tanışmak zorunda kalmasını.”

Durdum. “Kardeşimiz neden *Wall Street Journal* alıyor ki?”

“Komik olduğunu düşünüyor.”

Gülümsedim. Komikti gerçekten. Yeniden Roxanne’e döndüğümde Daniel’in tehdidinin ardından birkaç santimetre kenara kaydığını fark ettim. Kâğıt havluyu ona doğru uzattıktan sonra istemsizce geri çekildim. Son on dakikadır da bu rutini tekrarlıyordum: Uzat, geri çek. Niyetim Roxanne’i özgürlüğüne kavuşturmak, mutfağımızdan çıkararak çok sayıda kanatlı böceğin bulunduğu bir alana yönlendirmektir. Diğer bir deyişle, arka bahçemize.

Bu göreve hazırmış gibi görünmesem de hâlâ açtım ve muzumu istiyordum. Bir kez daha Roxanne’e uzandım ama bu kez elim havada kalmıştı.

Daniel abartılı bir şekilde iç geçirdikten sonra elindeki kupayı mikrodalga fırına yerleştirdi. Birkaç düğmeye bastıktan sonra, fırının tepsisi dönmeye başladı.

“Onun önünde durmamalısın.”

Beni duymazdan geliyordu.

“Beyninde tümör oluşabilir.”

“Bu gerçek bir bilgi mi ki?” diye sordu.

“Öğrenmek ister misin?”

Daniel, hâlâ Roxanne’le aramızda asılı duran elime bakıyordu. “Senin seviyende bir nevrozla ancak televizyon için çekilen filmlerde aşk yaşanabilir.”

“Olabilir ama en azından benim tümörüm olmayacak. Sen de tümörsüz olmak istemez misin, Daniel?”

Büfeye uzanarak aldığı tahıllı gevreği bana fırlattı, “İşte.” Ama son zamanlarda öğlene kadar aylamadığım için yakalayamadığım

21
paket önüme, tezgâhın üzerine düştü. Bunun üzerine Roxanne hemen kaçtı ve ben de izini kaybettim.

Daniel arabanın anahtarlarını alıp kapıya yönelince kahvaltı bile etmemiş olan ben de onun peşine düşüp insanı kör eden güneş ışınlarıyla yüzleştim.

“Hadi,” dedi yapmacık bir neşeyle. “Okuldaki ilk günümüz için deli gibi heyecanlı olmadığını söyleme bana.” Yeni evimizden arabaya doğru giden yolda gezinen kertenkelelerden uzak durmaya çalışıyordu. “Yine.”

“Sence şu anda Laurelton’da kar yağıyor mudur?”

“Muhtemelen. Ama bunu özlediğimi söyleyemeyeceğim.”

Tam havanın bundan daha sıcak olamayacağını düşünmeye başlamıştım ki Daniel’in Civic’i yanıldığını gösterdi. Bir yandan camı açmasını işaret ederken bir yandan da nefessizlikten öksürüyordum.

Daniel tuhaf tuhaf baktı.

“Ne?”

“*O kadar da* sıcak değil.”

“Ben resmen ölüyorum. Sen ölmüyor musun?”

“Hayır... hava *yirmi iki* derece falan.”

“Sanırım hâlâ alışmadım.” Florida’ya taşınalı henüz sadece birkaç hafta olmuştu ama şimdiden, eski hayatımı görsem tanıyamayacak hale gelmiştim. Buradan nefret ediyordum.

Daniel’in kaşları hâlâ kalkık duruyordu ama sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. “Bu sabah seni annem kendi götürmeyi planlıyordu, biliyorsun.”

Homurdandım. Bu sabah hastaymışım gibi davranmalarını istemiyordum. Hatta hiçbir sabah istemiyordum. Anneme dikiş iğneleri ya da sulu boya seti falan almayı bile düşünmüştüm; üzerine düşmek dışında bir hobiye ihtiyacı vardı çünkü.

Çıttı yerine beni sen götürdüğün için teşekkür ederim,” dedim Daniel’a bakarak. “Gerçekten.”

“Önemli değil.” Ve şapşal şapşal gülümseyerek I-95 yoluna dönüp trafiğe karıştı.

Ağabeyim okula kadar işkence verecek derecede yavaş bir şekilde geçen yolculuğumuzun büyük bir kısmını başını direksiyona vurmakla geçirdi. Geç kalmıştık ve okulun park alanına girdiğimizde, o gösterişli lüks arabaların arasında tek bir öğrenci bile yoktu.

Daniel’ın, arka koltuğa bir yolcu gibi özenle yerleştirilmiş olan düzenli çantasını almak için uzandım ve arabadan indim. Lise öğrenimimize devam edeceğimiz yeni okulumuz olan Croyden Sanat ve Bilim Akademisi’nin şık oymalarla süslenmiş kapısına doğru yürüyorduk. Kapıya işlenmiş devasa bir arma vardı; ortasında da, sağ üstten sol alta doğru uzanan bir şeritle ikiye ayrılan kalkan. Kalkam ise üzerine yerleştirilmiş bir miğfer ve iki yanına iliştirilmiş aslanlar süslemişti. Okul, bulunduğu köhne bölge düşünülünce fazlasıyla buraya ait değilmiş gibi duruyordu.

“Gelelim anlaşılan sana söylemediğim kısma: Çıkışta seni annem alacak,” dedi Daniel.

“Hain,” diye mırıldandım.

“Biliyorum. Ama üniversite başvuruları için danışmanlardan biriyle görüşmem lazım, kadın da yalnızca bu öğleden sonra uyunmuş.”

“Ne gerek var ki? Zaten her okula girebileceğini biliyorsun.”

“Hiç belli olmaz.”

Bir gözümü kısarak ona baktım.

“Ne yapıyorsun?”

“Sana kötü kötü bakıyorum,” dedim gözümü kısmayı sürdürerek.

“Daha çok felç geçiriyor gibi görünüyorsun ama. Neyse, annem seni şuradan alacak,” dedi kampüsün diğer tarafındaki bir çıkmaz sokağı göstererek. “Uslu dur.”

Esner gibi yaptım. "Böyle adılık yapmak için saat epey erken, Daniel."

"Kullandığın sözcüklere de dikkat et. Sana hiç yakışmıyor."

"Kimin umurunda?" Yürürken başımı arkaya yatırıp ünlü Croyden mezunlarının, üzerimizdeki tuğla kemere kazınmış isimlerini okumaya başladım. Çoğu Heathcliff Rotterdam III, Parker Preston XXVI, Annalise Bennet Von gibi şeylerdi.

"Geçen gün Joseph'in de birine böyle söylediğini duydum. Hep senden öğreniyor."

Güldüm.

"Hiç komik değil," dedi Daniel.

"Yapma ama. Basit bir sözcük işte."

Tam cevap vermek için ağzını açmıştı ki cebinden gelen Chopin'i duyduk. Müziğini tabii, kendisini değil neyse ki.

Daniel telefonu açtı ve dudaklarını hareket ettirerek, "Annem," dedikten sonra Croyden Akademisi'nin cam duvarlarla çevrili yönetim binasını gösterdi.

"Git." Ve gittim.

Etrafta dikkatimi dağıtacak bir Daniel olmayınca ben de kampüsün o kusursuz ve fazla düzenli, şaşıla havasını daha dikkatli incelemeye başlamıştım. Tümü bir milimetre uzunluğunda kesilmiş, sık ve canlı çimenler zemini bir örtü gibi kaplıyor; kocaman bir avlu, kampüsü rengârenk çiçeklerle dolu dört parçaya bölüyordu. Ve o dört bölümden biri abartılı derecede süslü kolonları olan kütüphaneye, diğeri de pencereleri olmayan spor salonu ile kafeteryaya ev sahipliği yapıyordu. Diğer ikisinde ise sınıflar ve yönetim binası vardı. Taş patikalar ve açık, kemerli geçitler de tüm yapıları birbirlerine bağlayarak yeşillik alanın ortasında güröldeyen çeşmeye uzanıyordu.

Böyle bir manzara karşısında, binalardan fırlayan küçük orman yaratıklarının şarkı söylemeye başlayacağını düşünmemek imkânsızdı.

Etrafımdaki her şey *BURADAKİ HER ŞEY MUKEMMELDİR, SEN DE ÖYLE OLACAKSIN!* diye bağırıyordu sanki. Annemin bu okulu seçmesine şaşırılmamak lazımdı.

Tişörtüm ve kot pantolonumla kendimi iğrenç derecede sakil hissediyordum. Croyden'da üniforma giymek zorunluydu ama biz okula geç kaydolduğumuz için kıyafetlerimizi henüz alamamıştık. Üçüncü sınıfta devlet okulundan özel okula geçmek ve bunu dönem başladıktan üç ay sonra yapmak, ekose etekler ve diz altı çoraplar olmadan da yeterince azap verecekti zaten. Ama annem fazla havalı olduğundan, böyle büyük şehirlerdeki devlet okullarına hiç güvenmiyordu. Ben de aralıkta yaşanan onca şeyden sonra, bu konuda onunla tartışacak gücü kendimde bulamamıştım.

Okul sekreterinden ders programlarımızı ve okulun haritasını aldıktan sonra Daniel'm telefonunu kapadığı yere döndüm.

"Annem nasıl?" diye sordum.

Hafifçe omuz silkti. "Kontrol etmek için aramış." Ve elimden aldığı kâğıtlara bakmaya başladı. "İlk dersi kaçırmışsınız, bu yüzden de senin ilk dersin..." Birkaç kâğıdı daha kurcaladıktan sonra buldu. "Cebir II."

Harika. Mükemmel.

Daniel, gözleriyle kampüsün bahçesini tarıyordu. O sırada ben de, sınıfların doğruca bahçeye açıldığını fark ettim, tıpkı motel odaları gibiydi. Birkaç saniye sonra ağabeyim ilerideki binayı işaret etti.

"Şurada olmalı, o köşenin arka tarafında. Dinle," dedi, "seni öğle arasına kadar göremeyebilirim. Benimle yemek yemek falan ister misin? Müdürle ve müzik bölümünün başkanıyla görüşmem gerek ama sonrasında gelip seni..."

"Hayır, gerek yok. Merak etme."

"Emin misin? Çünkü nasıl yapıldığı belli olmayan o etleri yemek için özellikle tercih ettiğim biri yok."

Daniel gülümsese de gergin olduğunu anıyabıyordum. Hastaneden çıktığımdan beri ağabeylik görevini yaparak gözünü üzerimden ayırmıyordu ama bunu annem kadar aşikâr bir şekilde yapmadığı için onun kadar rahatsız edici olmuyordu. Ancak onu bugün bir sorun yaşamayacağıma ikna etmek için daha çok uğraşmam gerekiyordu. Bu yüzden yüzüme en güzel, her şeyden sıkılan ergen maskemi yerleştirip binaya doğru yürümeye başladım.

“Gerçekten, iyiyim ben,” dedim etkiyi daha da güçlendirmek için gözlerimi devirerek. “O yüzden artık git de liseyi bitirememiş fakir ve yalnız bir adam olarak ölmek.” Sözlerimi vurgularcasına onu hafifçe ittim ve birbirimizden ayrıldık.

Ama binaya yaklaştıkça bu sahte kabuğum da çatırdamaya başlıyordu. Ne kadar saçmaydı. Anaokulundaki ilk günüm değildi ama okul hayatımda Rachel’sız geçireceğim ilk gündü. Fakat birçok konuda ilkti. Bu yüzden kendimi toparlamam gerekiyordu; boğazımdaki yumrudan yutkunarak kurtulmaya çalıştım ve programımı incelemeye koyuldum.

İleri Seviye İngilizce, Bayan Leib, Salon B35

Cebir II, Bay Walsh, Salon 264

Amerika Tarihi, Bayan McCreery, Salon 4

Sanat, Bayan Gallo, Salon L

İspanyolca I, Bayan Morales, Salon 213

Biyoloji II, Bayan Prieta, Ek Bina

Umutsuz vaka. Binaya giden yolda yürümeye ve sınıfların numaralarına bakmaya başladım ama cebir sınıfı yerine otomatları bulmuştum. Binaya dayanmış olan dört makine, samandan yapılmış bir dizi kulübeye bakıyordu. Onları görünce aklıma kahvaltı etmediğim geldi ve etrafıma bakındım. Derse zaten geç kalmıştım, bir iki dakika daha oyalanmanın bir zararı olmazdı.

Elımdedki kâğıtları yere bırakıp çantamın içinde bozuk para aramaya başladım ama yirmi beş sentlerden birini makineye attığım sırada diğerini de yere düşürdüm. Ve yanımda başka para olmadığı için eğilip aramaya başladım. Nihayet bulunca onu da makineye yerleştirdim ve açlığını dindirecek olan harf-sayı kombinasyonunu girdim.

Ama makine takılıp kaldı. İnanılacak gibi değildi.

Numaraları yeniden girdim fakat hiçbir şey olmuyordu. M&M's paketim makinede sıkışıp kalmıştı.

Otomatı iki yanından tutup sallamaya çalıştım. İşe yaramadı. Son olarak da bir tekme savurdum. Ama hâlâ bir değışiklik yoktu.

Makineye ters ters baktım. "Çıkarsana şunu." Sözlerimi birkaç işe yaramaz tekmeyle daha güçlendirmeye çalıştım.

"Öfke kontrolü sorunun var."

Arkamdan gelen o sıcak, canlı İngiliz aksanını duyunca döndüm.

Sesin sahibi, üstü samanla örtülü çardaklardan birinde, piknik masasında oturuyordu. Dağınık görüntüsü neredeyse dikkatimi yüzünden çekmemeye neden olacaktı. Çocuk -tabii çocuk denebilirse- liseden çok üniversiteye gidiyormuş gibi görünüyordu: Bağcıkları olmayan, delikleri de epey hırpalanmış bir çift Converse giymişti. Üzerinde de kömür rengi, dar bir pantolon ve zayıflığını kapatan beyaz bir gömlek vardı. Kravatı gevşek, düğmeleri açık, yanında duran ceketi ise öylece fırlatılıp atılmış gibiydi. Banka dayadığı ellerinden destek alarak oturuyordu.

Sert hatlara sahip çenesinde birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakalı vardı; gölgede gözleri gri gibi görünüyordu. Koyu kestane rengi, her bir tutamı ayrı yöne bakan saçları yataktan yeni kalkmış gibiydi. Şimdiye kadar Florida'da gördüğüm diğer insanlara kıyasla daha soluk bir teni vardı, turuncu değildi yani.

Çok yakışıklıydı ve bana gülümsüyordu.

5

S anki beni tanıyormuş gibi gülümsüyordu. Arkamda başka birinin olup olmadığını görmek için başımı çevirdim ama hiç kimse yoktu. Yeniden döndüğümde ise ortadan kaybolmuştu.

Yer ve zaman kavramımı yitirmiş gibi gözlerimi kırıştırdım ve eşyalarımı toparlamaya geri döndüm. Tam o sırada duymaya başladığım ayak sesleri, yanı başıma gelince kesildi.

Mükemmel bir bronzluğa sahip olan sarışın kız; topuklu Oxford ayakkabılar, diz altı beyaz çorap ve dizlerinin hemen üzerinde biten koyu gri ve lacivert ekose bir etek giymişti. Bir hafta içinde benim de aynı şeyleri giymeye başlayacağımı bilmek canımı yakıyordu.

Kız, kusursuz giyinmiş, iri yarı sarışın bir çocukla kol kolaydı ve ikisi de Croyden armalı ceketlerinin içinde, tek tük mükemmel çillerle süslenmiş mükemmel burunlarını kıvrarak bana bakıyorlardı.

“Dikkat et,” dedi kız. Ağzından zehir saçıyor gibiydi.

Neye dikkat edecektim? Hiçbir şey yapmamıştım ki. Ama yine de okulda yalnızca bir kişiyi tanıdığımı, onunla da aynı soyadı paylaştığımı düşününce bir şey söylememeye karar verdim.

"Affedersin," dedim ne için özür dilediğimi bile bilmeden. "Adım Mara Dyer. Buraya yeni transfer oldum." Görüldüğü üzere.

Otomat Kızı'nın sert hatlara sahip güzel yüzü yapmacık bir gülümsemeyle süslendi. "Hoş geldin," dedi ve uzaklaştılar.

Komik. Kendimi hiç de hoş gelmiş gibi hissetmiyordum.

Silkelenip bu tuhaf karşılamaların etkisinden kurtulmaya çalıştıktan sonra elimde haritayla binada dolanmaya devam ettim ama nafiyleydi. Nihayet yukarı çıkıp bir üst katı da turladıktan sonra, sınıfımı bulabildim.

Kapı kapalıydı. Sınıfa geç girme fikrinden, hatta girme fikrinden bile hiç hazzetmiyor olsam da ilk dersi kaçırmıştım zaten. Hem artık burada olduğuma göre kaybedecek bir şeyim de yoktu. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Yirmi kadar kafa aynı anda bana doğru dönerken duvarlarda çatlaklar oluşmaya başladı. Yarıklar örümcek ağı gibi yayılarak yükseliyor, tavan çatırdamaya başlıyordu. Boğazım kurudu. Oda toz duman içinde kaldığı ve boğulacak gibi hissettiğim halde kimseden çıt çıkmıyordu.

Çünkü diğerlerinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Öğretmenin hemen önüne düşen ışık huzmeleri gözüme vuruyordu. Gerçek olmadığını bilsem de ışıktan kaçınmaya çalıştım ve birden yere düştüm.

Yüzümün, cilalı linolyum döşemeye çarpma sesini duydum. Hemen ardından gözlerimin ortasına bir sancı saplandı. Burun deliklerimden fışkıran sıcak kan, ağzımı kaplayıp çeneme doğru süzüldü. Gözlerim açık olmasına rağmen hâlâ etrafı saran toz bulutu yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Ama sesleri duyabiliyordum. Tüm sınıf aynı anda nefesini tutmuştu, tükürükler saçarak konuşan öğretmen ise ne durumda olduğumu kontrol etmeye çalışıyordu. Etrafımdaki tüm uğultuyu duymazdan gelerek yerde yatmak dışında

bir şey yapamadım. Ayaga kalktığımda yuzleşeceğımı tuvaletten se-
linde bulunduğum acı dünyasında kalmayı tercih ediyordum.

“Eee, şey, iyi misin? Beni duyabiliyor musun?” Öğretmenin
sesindeki panik duygusu giderek artıyordu.

Adımı söylemeye çalıştım ama sanırım, ağzımdan çıkan söz-
cükler daha çok, “Ölüyorum,” gibi anlaşılmıştı.

“Bu kız sınıfımda kan kaybından ölmeden biriniz gidip Hem-
şire Lucas’ı çağırın.”

Bunu duyunca hızla ayağa kalkıp sarhoş gibi sendeleyerek
dengemi bulmaya çalıştım. Hiçbir şey, kıcımlı kaldırıp harekete
geçmemde hemşireler ve iğneler kadar etkili olamazdı.

“İyiyim,” dedim ve etrafıma bakındım. Sıradan bir sınıftı işte.
Ne toz duman vardı, ne de çatlaklar. “Gerçekten,” dedim. “Hem-
şireye gerek yok. Zaman zaman burnum kanar benim böyle.” Kı-
kırdı, kıkırdı. Gül geç. “Hiçbir şey hissetmiyorum bile. Kanama
durdu.” Gerçekten durmuştu da. Ama muhtemelen ucube gibi
görünüyordum.

Öğretmen, karşılık vermeden önce beni dikkatle inceledi.
“Hımm. Önemli bir şeyin yok yani? Temizlenmek için tuvalete
gitmek ister misin? Seninle tanışmak için dönmeni bekleyebiliriz.”

“Evet, teşekkür ederim,” dedim. “Hemen dönerim.” Sersemli-
ğimden kurtulmaya çalışarak öğretmene ve yeni sınıf arkadaşlarıma
baktım. Herkesin yüzünde korkuyla karışık bir şaşkınlık ifadesi
vardı. Bunlara Otomat Kızı da dâhildi. Ne hoş.

Sınıftan çıktım. Yürürken bedenim en ufak bir dokunuşa
yerinden çıkacak kadar sallanan diş gibi bir sağa bir sola gidiyordu.
Sınıftan gelen fısıltıları ya da öğretmenin titrek sesini duyamayacak
kadar uzaklaştıktan sonra koşmaya başladım. Öyle hızlıydım ki
ilk başta kızlar tuvaletini kaçırdım ve son anda kapısını fark ettim.
Hemen geri dönüp içeri girince yumurta sarısı rengindeki korkunç
fayansların desenlerini incelemeye, kabinleri saymaya, beni aynadaki

yüzüme bakmaktan alıkoyacak ne bulursam yapmaya başladım. Kendimi sakinleştirmeye, kanı görünce yaşayacağım panik duygusunu hafifletmeye çalışıyordum.

Yavaşça nefes aldım. Yüzümü temizlemek ya da sınıfa geri dönmek istemiyordum. Ama burada ne kadar vakit geçirirsem, öğretmenin de hemşireyi peşimden yollama olasılığı o kadar artacaktı. Ki bunu *gerçekten* istemiyordum; buruşturulup atılmış kâğıt havlularla dolu ıslak lavaboların önüne geçip başımı kaldırdım.

Aynada gördüğüm kız gülümsüyordu. Ama bu ben değildim.

6

Karşımda duran Claire'di. Omuzlarıma dökülmesi gereken kahverengi saçlarımın yerinde onun kızıl saçları vardı. Sonra birden yansıması bulanıklaşmaya, bozulmaya başladı. Oda sallandığı için ayakta durmakta da güçlük çekiyordum. Dilimi ısırđım ve destek almak için tezgâha yaslandım. Başımı kaldırıp tekrar aynaya baktığımda bana bakan kendi yüzümdü.

Kalbim, göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyor olsa da önemli bir şey yoktu. Tıpkı az önce sınıfta da hiçbir şey olmadığı gibi. İyiydim. Belki okulun ilk günü olduğu için biraz gergindim, o kadar. Okulun korkunç ilk günü olduğu için. Ama en azından bu karmaşada midem de yüzümde kuruyan kanı görünce bulanmayı unutmuştu.

Makineden aldığıım kâğıt havluları ıslattım. Tam yüzümü silecektim ki ıslak kâğıt havluların o keskin kokusuna daha fazla dayanamayan midem bulandı. Kusmamak için elimden geleni yaptım.

Ama yetmedi.

Neyse ki midemdeki o tatsız içeriği lavaboya boşaltırken saçlarımı yüzümden çekmem gerektiğini akıl edebilmişim. O an evren, sabahki kahvaltı etme çabalarımı engellediği için minnettardım.

Öğürmelerim sona erince ağzımı silip biraz suyla çalkaladım ve lavaboya tükürdüm. Biraz önce kustuğumu açıkça belli eden solgun tenim, ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Okuldakiler üzerinde harika bir izlenim bırakacağımdan şüphem yoktu. En azından tişörtüm vücut sıvılarımdan nasibini almamıştı.

Yeniden lavaboya eğildim. Eğer cebir dersinin geri kalanını burada geçirirsem, öğretmen matematik dehalarından birkaçını, ölmediğimden emin olabilmek için beni aramaya gönderirdi. Bu yüzden tüm cesaretimi toplayıp o cehennem sıcaklığına geri döndüm ve sınıfa doğru yürümeye başladım. Kapı hâlâ açıktı; alelacele çıkarken kapamayı düşünememişim, şimdi bir denklemden söz eden öğretmenin homurtularını duyabiliyordum. Derin bir nefes alıp temkinli bir şekilde içeri girdim.

Öğretmenin yanıma gelmesi yalnızca birkaç saniye sürdü. Kalın camlı gözlüğü, gözlerinin böcek gibi görünmesine sebep oluyordu. Ürkütücü.

“Ah, çok daha iyi görünüyorsunuz! Lütfen oturun. Ben Bay Walsh bu arada. Sizin adınız neydi?”

“Mara. Mara Dyer,” dedim boğuk bir sesle.

“Ne yalan söyleyeyim, yeni bir ortama nasıl girileceğini çok iyi biliyorsunuz, Bayan Dyer.”

Sınıftakilerin kısık sesli kıkırdamaları sınıfı doldurdu.

“Evet, şey, sanırım biraz sakarım.” Biraz önce Bay Walsh’un gösterdiği, ilk sıradaki boş yere oturdum. Öğretmen masasına paralel ve kapıya en yakın olan masaydı bu. Ve bu sırada oturan benden başka hiç kimse yoktu.

Acı dolu bir sekiz dakika ve sonsuzmuş gibi geçen yarım yedi saniye boyunca, kendi cehennemimin yedinci dairesinde,⁴ ter içinde hareketsizce oturdum. Öğretmeni dinlesem de hiçbir şey duyamıyordum; yaşadığım utanç Bay Walsh'un sesini tamamen bastırmış, sınıf arkadaşlarımın yağmalarına tamamen açık gibi hissettiğim bedenimin her bir hücresi, acı verici şekilde çıplak kalmıştı sanki.

Duyduğum fakat tam olarak anlayamadığım fısıltılara dikkatimi vermemeye çalışıyordum. Başımca, bana odaklanan bakışlar saçlarımı yakıp kafa derimi ortaya çıkarmışlar gibi karıncalanmaya başlamıştı; ensemin hafifçe ovuşturdum. Çaresizce kapiya bakarak bu kâbusun sona ermesini diliyor olsam da kapıdan çıktığımız anda fısıltıların sona ermek şöyle dursun, tüm okula yayılacağını adım gibi biliyordum.

Nihayet, Croyden'daki ilk dersimin sona erdiğini bildiren zil çaldı. Başarının çınlayan sesi.

Tüm sınıf kapiya akın ederken ben, ders kitabını almam gerektiği ve sınıfın müfredatta nereye kadar geldiğini öğrenmek için oyalanmıştım. Bay Walsh da bana son derece nazik bir tavırla, benim de diğerleri gibi üç hafta sonra üçüncü dönem sınavına katılmam gerektiğini söyleyip masasındaki kâğıtlara geri dönmüş ve beni sabahki derslerin geri kalanıyla baş başa bırakmıştı.

Günün ilk yarısı olaysızdı. Kitaplarla dolu çantamı omzuma takıp öğle arasına çıktım. Saçma sapan kusma seanslarım iştahımı tamamen kapadığı için yemek yemek yerine yanımda getirdiğim kitabı okuyabileceğim sessiz ve gözlerden uzak bir yer arıyordum.

Basamakları ikişer ikişer inip bahçeye çıktım ve işlenmemiş bir arazi ile okulu ayıran tel örgülere kadar yürüdüm. Okulun üzerine doğru uzanan ağaçlar, binalardan birini tamamen gölgede

4 İlahi Komedyası'nın yazarı Dante'nin Cehennemi dokuz daireden oluşur. Yedinci daire başkalarına, kendilerine veya Tanrı'ya zarar veren saldıranların bulunduğu yerdir.(ç.n.)

unaklıyordu. Tıprak öne kımıdamazken uçan bir kuşun ürpertici çığlığı havayı delince, kendimi havalı bir *Jurassic Park* kâbusunda gibi hissettim. Oturup bir hışımla kitapta kaldığım yeri açtım ama aynı paragrafı defalarca okuduğumu fark edince bıraktım. Boğazıma yine o yumru yerleşmişti. Üzerimdeki tişörtün ince kumaşını geçip bedenime izler çıkaran tel örgülerin üzerine yaslandım ve teslim olurcasına gözlerimi kapadım.

Biri arkamdan bana güldü.

Hemen başımı kaldırıp dikkat kesildim, kanım donmuştu. Jude'un kahkahasıydı bu. Jude'un sesi. Yavaşça kalkıp parmaklarımı tel örgülere geçirdim ve sesin kaynağını görebilmek için ormana bakındım.

Ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu. Elbette. Çünkü Jude ölüydü. Tıpkı Claire gibi. Ve Rachel. Ve bu da üç saatten az bir sürede üç farklı halüsinasyon gördüğüm anlamına geliyordu ki bu hiç de iyiye işaret değildi.

Yeniden kampüse dönüp de etrafın bomboş olduğunu görünce saatime baktım ve panikledim, bir sonraki dersin başlamasına yalnızca bir dakika kalmıştı. Güçlkle yutkunup çantamı aldım ve en yakındaki binaya doğru koşturmaya başladım ama köşeyi döndüğüm anda donakaldım.

Jude, on metre kadar uzağımda durmuş bana bakıyordu. Onun orada olamayacağını, olmadığını biliyordum ama oradaydı işte. Asla başından çıkarmadığı Patriots beyzbol şapkasının altındaki yüzünde hiç de dostça olmayan, ciddi bir ifade vardı. Benimle konuşmak istiyor gibi görünüyordu.

Yolumu değiştirip adımlarımı sıklaştırdım. Önce yavaşça, sonra koşarak. Ve bir süre sonra hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkama baktım.

Oradaydı.

Ve giderek yaklaşıyordu.

7

Sansıma, en yakındaki sınıfın, 213'ün, kapısını açtım ve kendimi İspanyolca dersinde buldum. Tüm sandalyelerin dolu oluşuna bakılırsa da ders çoktan başlamıştı.

“Bayaaan Dii-ır?” diye vızıldadı öğretmen.

Dikkatim dağılmış ve rahatsız olmuştum, kapıyı arkamdan kapadım. “Dyer olacak.”

Onu düzelttiğim için mi yoksa geç kaldığım için mi bilmiyorum ama beni cezalandırmaya karar vermişti, sınıfın ortasında bana ardına İspanyolca sorular sormaya başladı. Hiçbirine “Bilmiyorum,” dışında bir cevap veremedim. Kendini tanıtma gereği bile duymadan orada oturmuş, kendini beğenmiş bir tavırla defterine bir şeyler karalarken damarlı ön kollarındaki kaslar seğiriyordu. İspanyol Engizisyonu benim için yepyeni bir anlam kazanmıştı artık.

Bu durum tam yirmi dakika sürdü. Nihayet sona erdiğindeyse beni hemen yanındaki sandalyeye, yüzüm diğer öğrencilere dönük olacak şekilde oturttu. Acımasızca. Gözlerim, dersin bitişine ne kadar kaldığını saymaktan saate yapışmış gibiydi. Zil çaldığı anda fırlayıp kapıya yöneldim.

“Birinin sana sarılmasına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun,” dedi arkamdan bir ses. Dönüp bakınca kısa boylu, üzerinde KLİŞEYİM yazan sarı bir tişörtün üzerine düğmeleri açık, beyaz gömlek giymiş olan bir çocukla karşılaştım.

“Çok cömertsin,” dedim yüzüme bir tebessüm yerleştirerek. “Ama böyle de idare edebilirim diye düşünüyorum.” Deli gibi görünmemem çok önemliydi.

“Ah, ben de sarılayım demedim zaten. Sadece bir tespit yaptım.” Rastalı saçlarını gözlerinin önünden çekip elini uzattı. “Adım Jamie Roth.”

“Mara Dyer,” dedim zaten biliyor olmasına rağmen.

“Dur bakayım, okula yeni mi geldin sen yoksa?” Gözlerine kadar sıçrayan muzip bir tebessüm tüm yüzüne yayılmıştı.

Ben de eşlik ettim. “Komik. Çok komiksin.”

Abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. “Morales’i de takma bu arada. Dünyanın en kötü öğretmeni.”

“Yani bu iğrenç davranışları bana özgü değil, öyle mi?” diye sordum sınıftan yeteri kadar uzaklaştıktan sonra. Çantamı diğer omzuma alırken etrafta hayali bir ölü var mı diye kampüsü kolaçan ettim. Hiç kimse yoktu. Şimdilik iyi gidiyordum.

“Belki *bu kadar* kötü davranmıyor ama yakın sayılır. Hatta üzerine tebeşir fırlatmadığı için şanslı bile sayılabilirsin. Burnun nasıl bu arada?”

Sabahki Cebir II’de de mi beraberdik?

“Daha iyi, teşekkür ederim. Bunu soran ilk insansın. Hatta iyi bir şey söyleyen.”

“Yani kötü şeyler söyleyenler mi oldu?”

Konuşurken ağzında parıldayan, gümüş rengi bir şey görür gibi oldum. Dilinde *piercing* mi vardı acaba? Enteresan. Hiç de öyle bir tipe benzemiyordu.

Başımı onaylarcasına sallarken yeni sınıt arkadaşımı süzdüm. Okul formasının değişiklik gösterebildiğini biliyordum; farklı tişörtler, ceketler, etek/pantolon seçenekleri ve gerçekten maceracı olanlar için süveterler. Ama uçuk tiplere dair bir iz arayınca hiçbir şey bulamamıştım; tuhaf ayakkabılar ya da saçlarını siyaha boyayıp ona uygun makyaj yapan tipler yoktu. Okuldaki herkes, üniformalardan da öte bir boyutta birbirinin aynısı gibi görünmeyi başarıyordu. Son derece bakımlı, terbiyeli, saçları mükemmel tipler. Rastal saçları, dilindeki *piercing*'i ve gömleğinden görünen tişörtüyle Jamie, bunların tek istisnasıydı.

Ve tabii ki sabah gördüğüm o dağınık çocuk. O sırada kaburgama çarpan dirseği hissettim.

"Ee yeni kız? Kim, ne dedi söylesene? İnsan arkadaşını böyle bekletir mi hiç?"

Gülümsedim. "Önce bir kız 'dikkat etmemi' söyledi." Jamie, ona Otomat Kızı'nı tarif edince kaşlarını kaldırdı. "Yanındaki çocuğun da ondan daha arkadaş canlısı olduğunu söyleyemeyeceğim," diye bitirdim.

Başını iki yana salladı. "Shaw'la yakınlaştınız, değil mi?" Ardından kendi kendine gülümsedi. "Tanrım, bu çocukta gerçekten şeytan tüyü var."

"Ee... bu Shaw denen çocuk, aşırı derecede kaslı ve gömleğinin yakalarını kaldırarak gezen biri olabilir mi? Dediğim kızla kolkola olan çocuk?"

Jamie güldü. "Bu tarif Croyden'daki serserilerin birçoğuna uyabilir ama Noah Shaw'la alakası yok. Tahmin etmem gerekirse, o Davis olabilir belki."

Kaşlarını kaldırma sırası bendeydi.

"Aiden Davis, lakros takımının yıldızı ve *Project Runway* hastası. Anna, Shaw'dan önce onunla çıkıyordu. Ta ki Aiden eşcin-

seı olduğunu itirat edene kadar. Şimdi de yakın arkadaş oldular.” Gözlerini kırptırdı. Çocuğu yavaş yavaş sevmeye başlıyordum.

“Anna’ya ne yaptın peki?” diye sordu.

Yüzüme dalga geçer gibi bir korku ifadesi yerleştirmiştim. “Ona ne mi yaptım?”

“Belli ki dikkatini çekecek bir şey yapmışsın. Normalde seni fark etmezdi ama Shaw etrafında dolaşmaya başlamışsa tırnaklarını çıkarması normaldir.” Durup uzunca bir süre bana baktı. “Ki Croyden’daki sınırlı kız popölasyonundan –gerçek anlamda söylüyorum– çoktan bıktığı için Shaw’ın da sana gelmesi yakındır.”

“Anna’nın endişelenmesini gerektirecek bir şey yok o zaman.” Programıma ve haritaya baktıktan sonra biyoloji dersinin yapılacağı ek binayı bulmak için etrafa göz gezdirdim. “Kimsenin erkek arkadaşını çalmaya niyetim yok,” dedim. Ya da son sevgilimin öldüğünü düşünürsek bir erkek arkadaş edinmeye. Ama bu kısmı dile getirmemişim.

“Ah, Shaw ve Anna birlikte değiller. Geçen yıl birkaç hafta birlikte olduktan sonra Shaw onu terk etti. Ki bu kadar uzun bir ilişki de Shaw için bir rekor sayılır. Sonrasında Anna daha da delirdi tabii, tıpkı diğer kızlar gibi. Sevgilisinin terk ettiği kadının yaşatacağı azap cehennemde bile görülmez derler ya, öyle bir şeyler işte. Anna eskiden bekâret kraliçesi sayılabilecek bir kızdı ama Shaw’dan sonra vajinasının yaşadığı maceralar hakkında bir çizgi roman yazabilir, hatta o vajinaya pelerin bile giydirebilirsin.”

Güldüm. Hâlâ önümde duran binalara bakıyor ama hangisinin ek bina olduğuna karar veremiyordum. “Ve şimdi sarmaş dolaş olduğü o çocuk bunu hiç sorun etmiyor, öyle mi?” diye sordum yeniden konuya dönerek.

Jamie’nin tek kaşı yine havaya kalktı. “Kötü Kraliçe mi? Kesinlikle hayır.”

Ah. “Bu lakabı nereden buldunuz?”

Bana aptalmışım gibi bakıyordu.

“Yani neden özellikle bu?” dedim öyle olmadığımı göstermeye çalışarak.

“Bir zamanlar Davis’le arkadaş olmaya çalışmıştım diyelim. Duygusal olarak,” diye açıkladı. “Ama onun tipi değilmişim. Her neyse işte, hâlâ esnerken çenem çatırıyor.” Ağzını açarak gösterdi.

“Sana vurdu mu?”

Avluya çıkıp yönetim ofislerine en uzak olan binaya doğru yürürken çeşmenin şırıltısını duyabiliyorduk. Gözüm, sınıfların kapılarındaki tabelalardaydı ama her biri rastgele dizilmişti. Bu yeri asla tam olarak çözemeyecektim.

“Aynen. Davis’in epey *sağlam* bir sağ kroşesi var.”

Demek ki ortak bir noktamız vardı.

“Ama ben de intikamımı aldım.”

“Öyle mi?” Jamie, Aiden’in elinde yalnızca bir tuvalet kâğıdı rulosu bile olsa onunla göğüs göğüse bir çarpışmaya dayanamazdı.

Jamie pis pis sırttı. “Onu Ebola’yla tehdit ettim.”

Donakaldım.

“Gerçekten Ebola virüsüm falan yok tabii. Sonuçta dördüncü seviye biyo-güvenliğe sahip bir aktif ajandan söz ediyoruz.”

Hâlâ tepki veremiyordum.

“Başka bir deyişle, benim yaşımda birinin, babası doktor olsa bile elde etmesi imkânsız olan bir şey.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Tabiiii,” dedim kımıldamadan.

“Ama Davis buna inandı, hatta neredeyse altına işeyecekti. Bu da benim için tam bir dönüm noktası oldu elbette. Ta ki o ispiyoncu pislik rehber öğretmenlere ötene kadar. Onlar da hemen inanıp bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için babamı aramışlar. Aptallar. Hemorajik ateş içeren bir şaka yap, onlar da seni hemen

'dengesiz' diye yaftalasın." Başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ödün kopmuş gibi görünüyorsun."

"Hayır." Sadece birazcık korkmuştum ama arkadaşlarımı yargılamak benim ne haddimeydi ki?

Göz kırparak başını salladı. "Tabii. Neyse, şimdiki dersin ne?"

"Prieta'yla biyoloji. Ek binadaymış, hangi cehennemnin dibindeyse."

Jamie, tam aksi yönde ve kilometrelerce uzakta gibi görünen çiçekli çalılığı gösterdi. "Begonvilin hemen arkasında."

"Teşekkürler," dedim gideceğim yöne bakarak. "Ben asla bulamazdım. Senin dersin ne?"

Ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini ilikledi. "İleri seviye fizik ama girmeyeceğim."

İS Fizik. Etkileyici. "Ee... aynı sınıfta mıyız peki?"

"Ben üçüncü sınıftayım," dedi ve inanmayan bakışlarımı sezmiş olacak ki hemen devam etti. "Bir sınıf atladım. Ebeveynlerimin genleri, ozmosla bana da geçmiş herhalde."

"Ozmos mu? Genetik olarak demek istedin herhalde?" diye sordum. "Kısa olduğun için demiyorum tabii." Beyaz yalan.

"Ben evlatlığım," dedi Jamie. "Ve lütfen. Kısa olduğumu biliyorum." Bir kez daha omuz silktikten sonra bileğindeki saati gösterdi. "Prieta'nın dersine geç kalmasan iyi edersin." El salladı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ve böylece, bir arkadaş edinmiştim. Kendi kendimi tebrik ettim, Daniel burada olsa benimle gurur duyardı. Annemse daha da fazla. Ona bu haberi bir kedinin, sahibine ölü fare götürmesi gibi sunmayı planlıyordum. Bu durum, terapiden kurtulmamı bile sağlayabilirdi.

Tabii bugünün halüsinasyonlarını kendime saklarsam.

8

Hastaneye yatırılmadan ya da bir suç işlemekten ilk günümü tamamlamayı başarmıştım. Okul bitince annem beni Daniel'ın söylediği o çıkmaz sokağın girişinden aldı. Bu “annelik” görevlerinde daima başarılıydı zaten ve bugün de kendisinden bekleneni yapmıştı.

“Mara, tatlım! İlk günün nasıldı?” Sesinde aşırı bir merak vardı. Gözlüğünü başının üzerine kaldırarak eğilip beni öptükten sonra gerildi. “Ne oldu?”

“Ne?”

“Boynunda kan var.”

Kahretsin. Oysa hepsini yıkadığımı düşünmüştüm.

“Burnum kanadı da.” Biraz eksik olsa da doğrudu.

Annem endişeli gözlerini kısıp hiç konuşmadan beklemeye başlamıştı; tıpkı tahmin ettiğim gibi. Bu tavırları son derece rahatsız ediciydi.

“Ne?”

“Burnun daha önce hiç kanamamıştı.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sormak istedim ama maalesef, gerçekten de *bilirdi*. Eskiden ona her şeyimi anlatırdım ama artık o günler geride kalmıştı.

Yine de ayak diriyordum. “Bugün oldu işte.”

“Durup dururken mi? Öyle birdenbire?” Bana o delici, *Yalan söylüyorsun*, diye bağırarak terapist gözleriyle bakıyordu.

Ama sınıfa adım attığım anda binanın yıkıldığını gördüğümü söylemeyecektim. Ya da TSSB’nin bir lütfu olarak ölü arkadaşlarımın bugün beni ziyaret ettiğini. Buraya taşındığımızdan beri belirtilerin hiçbirini göstermiyordum. Arkadaşlarımızın cenazesine katılmış, odamı toparlamış, erkek kardeşlerimle takılmış; kısaca annemin yeni projesi olmaktan kaçınmak için gereken her şeyi yapmıştım. Ve bugün olanlar, kesinlikle ona söylediğim zaman kaybedeceklerime değmezdi.

Gözlerinin içine baktım. “Öylesine.” Hâlâ inanmıyordu. “Gerçekten,” diye yalan söyledim. “Artık beni rahat bırakabilir misin?” Ama sözcükler ağızımdan çıktığı anda buna pişman olacağımı biliyordum.

Haklıydım da. Eve kadar tek kelime bile etmeden gitmiştik ve konuşmadan geçirdiğimiz her saniye, onun içten içe daha da sinirlenmesine sebep oluyordu.

Yine de onu görmezden gelip yola odaklandım, birkaç gün içinde Daniel, dışçıyla olan gecikmiş randevusuna gideceğinden benim de okula tek başıma gitmem gerekecekti. Bay Mükemmel’in dişlerinin çürümeye meyilli olduğunu bilmek, insanı biraz olsun rahatlatıyordu.

Önünden geçtiğimiz evlerin tümü, bahçelerinde plastik yunuslar ve Yunan tarzında iğrenç heykeller bulunan alçak yapıları. Sanki şehir konseyi toplanmış ve Miami’nin çekicilikten tamamen yoksun bir yer olarak inşa edilmesine karar vermiş gibiydi. Ardı ardına, hepsi birbirinin aynı olan ve bir araya geldiklerinde sahip olduk-

ları o gücün etkisiyle *Michaels! Kmart! Home Depot* diye bağırarak alışveriş merkezleri görüyorduk ve ben, insanların neden yetmiş beş kilometrelik bir çapta birden fazla alışveriş merkezine ihtiyaç duyabileceğini ne kadar uğraşırsam uğraşayım anlayamıyordum.

Trafikte geçirdiğimiz, insanı intihara sürükleyebilecek bir saatten sonra nihayet yeni evimize varabilmiştik. Uzun süren yolculuğumuz nedeniyle midem, aynı gün içinde ikinci kez bulanıyordu. Arabayı evin girişine park ettikten sonra annem öfkeyle indi, bense kımıldamadan oturmaya devam ediyordum. Daniel ve Joseph henüz gelmemişti, bu saatte babamın da evde olasına imkân yoktu ve ben aslanın inine tek başıma girmek istemiyordum.

Biri cama tıklayıp da ödümü koparana kadar dramatik bir şekilde kendi karamsarlığımda boğularak arabanın ön panelini seyre dalmıştım.

Başımı çevirince Daniel'ı gördüm. Gün ışığı da yavaş yavaş çekilerek yerini geceye bırakmış, gökyüzünü laciverte boyamaya başlamıştı. İçimde bir hareketlenme oldu. Ne kadar zamandır arabada oturuyordum?

Daniel açık olan pencereden bana bakıyordu. “Zor bir gün müydü?”

Rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım. “Sence?”

Fazlaca doldurulmuş olan çantasını iki omzuna asan Joseph de Daniel'ın Civic'inin kapısını kapayarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize doğru yürümeye başlamıştı. Arabadan inip küçük kardeşimin omzunu okşadım. “İlk günün nasıldı bakalım?”

“Mükemmel! Futbol takımına girdim ve öğretmenim gelecek hafta tiyatro için yapılacak olan seçmelere katılmamı istedi, ayrıca sınıfımda süper kızlar var, gerçi tuhaf bir kız da gelip benimle konuşmaya başladı ama ben ona da iyi davrandım.”

Güldüm. Elbette Joseph ders dışı her türlü aktiviteye dâhil olacaktı. Son derece sosyal ve yetenekli bir çocuktı. Tıpkı Daniel gibi.

Birbirlerine uyumlu sırık gibi bacaklarıyla eve doğru yürürlerken ben de onları kıyaslamaya başlamıştım. Joseph daha çok anneme benziyordu ve Daniel ile benim aksime onun dümdüz saçlarını almıştı. Ama ten konusunda ben babamın bembeyaz genlerini alırken kardeşlerimin ikisi de anneme çekmişti. Ayrıca yüzlerimiz de bir aile olduğumuzu belli edecek şekilde birbirine benzemiyordu ki buna biraz üzülüyordum.

Sonra Daniel evin kapısını açtı. Bir ay kadar önce buraya taşındığımızda evi beğenmeme kendim bile şaşırmıştım. Pırl pırl olan ön kapımızı süsleyen çiçekler ve güzel şekiller verilerek budanmış ağaçlar son derece hoş, arazi de oldukça büyüktü. Babamın, buranın neredeyse dört bin metrekare olduğunu söylediğini hatırlıyordum.

Ama yine de, burası benim yuvam değildi.

Üçümüz, ittifak kuvvetleri gibi aynı anda eve girdik. Annemin mutfakta bir şeyler yaptığını duyabiliyordum ama eve geldiğimizi fark edince koridora çıktı.

“Beyler!” dedi neredeyse bağırarak. “Gününüz nasıl geçti?” İki-sine de sarılmış, arkalarında duran beni ise tamamen görmezden gelmişti.

Joseph, o çocuksu heyecanıyla her detayın üzerinden geçerken Daniel da onların peşinden mutfığa gidip annemin soru yağmuru sırasının kendisine gelmesini bekliyordu. Ben de bu fırsatı değerlendirerek odama giden uzun koridora daldım ve bir tarafında üç adet Fransız kapı, diğer tarafında ise aile fotoğrafları bulunan yolda yürümeye başladım. Kardeşlerimin ve benim, bebeklik ve çocukluk fotoğraflarımızın yanı sıra, ilkokulda zorunlu olarak çekilen garip fotoğraflardan da vardı burada. Onların ardındansa akrabalarımızın

ve büyükannemlerin fotoğrafları geliyordu. Bana bakan, biri özellikle dikkatimi çekiyordu.

Büyükannem ile büyükbabamın düğün gününde çekilen altın yaldızlı çerçevedeki siyah beyaz fotoğraf bana bakıyor gibiydi. Büyükannem kına yakılmış olan ellerini kucağına koymuş uysal bir çocuk gibi oturuyor, ortadan ayrılmış simsiyah saçları âdeta parıldıyordu. Fotoğraf makinesinin flaşı, mükemmel kavisli kaşlarının ortasındaki bindiyi parlatmış, uçları karmaşık desenlerle doldurulmuş abartılı bir kumaştan yapılan sarisinin içinde kundaklanmış bir bebeğe benzemişti. O sırada çok kısa bir süreliğine ne olduğunu anlayamadığım tuhaf bir hisse kapıldım.

Sonra koridordan koşarak gelen Joseph, bana çarpmasına ramak kala diğer tarafa çekildi.

“Affedersin!” diye bağırarak köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ben de gözlerimi fotoğraftan ayırıp yeni odama gittim ve kapımı kapadım.

Kendimi kabarık, beyaz yorganımın üzerine atıp ayaklarımı yatağın kenarına sürterek ayakkabılarımı çıkardım. Tok bir sesle yere düştüler. Ardından da odamın koyu renk, boş duvarlarına bakmaya başladım. Annem burayı da eski odam gibi pembeye boyamak istemişti; alışık olduğum şeylerden kopmamam gerektiği gibi psikolojik saçmalıklar yüzünden. Çok aptalca. Badananın rengi Rachel’ı geri getirecek değildi herhalde. Bu yüzden ben de kendimi acındırarak hüzünlü bir gece mavisi seçmeme izin vermesini sağlamıştım. Ve böylece odam son derece klas bir yer haline gelmiş, beyaz mobilyalarım da oldukça şık durmuştu. Duvarların koyu rengi sayesinde annemin seçtiği avizenin kollarından sarkan küçük, seramik güller de odamı aşırı kadınsı yapmamıştı. Sonucu beğenmiştim. Ayrıca ilk defa kendime ait bir banyom vardı ki bu hiç de hafife alınacak bir şey değildi.

Duvarlara herhangi bir resim ya da fotoğraf asmamıştım ve öyle bir planım da yoktu. Rhode Island'dan taşınırken duvarlardaki her şeyi toplamış, Rachel'm kara kalemle çizilmiş bir resmini ise sona saklamıştım. Resmi inceleyince ne kadar ciddi görüldüğüne şaşırmıştım. Özellikle de onu canlı olarak gördüğüm son gün, okuldaki neşeli ifadesiyle kıyaslayınca. Cenazede nasıl görüldüğünü bilmiyordum zaten.

Çünkü tabutun kapağı kapalıydı.

9

“Tatlım? Uyuyor musun?”
Annemin sesini duyunca irkildim. Ne kadar zaman geçmişti? Bir anda panik olmuş, hiç sıcaqlanmamış olmama rağmen su gibi terlemiştim.

Yavaşça doğruldum. “Hayır.”

Dikkatle yüzüme bakıyordu. “Acıktın mı?” diye sordu. Eve geldiğimiz zamanki öfkesi tamamen geçmiş ve yerini endişeye bırakmış gibiydi. Bir kez daha. “Yemek hazır sayılır.”

“Babam geldi mi?”

“Hayır. Yeni bir dava üzerinde çalışıyor. Muhtemelen bir süre akşam yemeklerine yetişemeyecek.”

“Birkaç dakika sonra gelirim.”

Çekingeng bir tavırla içeri doğru adım attı. “İlk günün çok mu kötüydü?”

Gözlerimi kapayıp iç geçirdim. “Beklenmedik bir şey olmadı ama bundan bahsetmemeyi tercih ederim.”

Annem gözlerini kaçırınca kendimi suçlu hissettim. Onu gerçekten seviyordum. Kendini ailesine adamıştı. Korumacıydı.

- Annem geçişimden yarı ıçınme varığı son derece rahatsız edici hale gelmişti ve son bir aydır da sürekli beni gözetlemesi dayanılmaz olmuştı. Buraya taşındığımız gün, Florida'ya yaptığımız on altı saatlik yolculuk boyunca hiç sesimi çıkarmamıştım; oysa kara yolunu tercih etmemizin sebebi benim uçmaktan, hatta genel olarak yüksekten korkuyor olmamdı. Eve yerleştikten sonraysa Daniel, ben taburcu olduktan sonra annem ve babamın beni bir tedavi merkezine yatırmakla ilgili tartıştığını duyduğunu söylemişti. Tabii ki yatırılmam gerektiğini düşünen annemdi. Birinin beni yirmi dört saat izleyeceği bir yer! Ama SAT'ye duvarları yastıkla kaplanmış bir hücrede hazırlanmak istemediğimden ve cenazelere katılarak gösterdiğim iyi niyet etkisini yitirmeye başladığından deliliğimi kontrol altında tutmam gerekiyor, bu çabam da işe yarıyor gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Annem konuyu kapayıp beni alımdan öptükten sonra mutfğa döndü. Ben de yataktan çıkıp çoraplarımla koridorda yürümeye koyuldum, cilalı zeminde kayıp düşmemek için adımlarımı attığım yere dikkat ediyordum.

Daniel ve Joseph masayı çoktan hazırlamıştı ama annem hâlâ yemek yapmakla meşguldü. Bu yüzden ben de oturma odasına geçip deri koltuğa gömüldüm ve televizyonu açtım. Rehberden programlara tıklayınca ekranın bir köşesine küçültülmüş olan haberleri de kapamış oldum.

"Mara, tekrar açar mısın şunu?" dedi annem, ben de hemen itaat ettim.

Ekranı üç tane fotoğraf vardı. "Laurelton Polis Departmanı'nın Arama Kurtarma Ekibi sayesinde Rachel Watson ve Claire Lowe'un cesetleri bu sabah bulundu ancak dedektifler, bina halen ayakta olsa da çökme tehlikesi olan kısımlar yüzünden on yedi yaşındaki Jude Lowe'un cesedini bulmakta güçlük çekiyorlar."

Gozlerimi kısıp televizyona odaklandım ve bu da ne... diye fısıldadım.

“Hıı?” Annem oturma odasına gelip kumandayı elimden aldı ve o bunu yaptığı anda arkadaşlarımın görüntüsü ekrandan kayboldu. Onların yerine spikerin yanında duran, koyu renk saçlı, gülümseyen bir kızın fotoğrafı geldi.

“Dedektifler onuncu sınıf öğrencisi Jordana Palmer cinayeti hakkında yeni bulgulara ulaşıyorlar,” dedi kadın titrek bir sesle. “Metro Dade Polis Departmanı, Palmer’ların evinin bulunduğu arazinin çevresinde, yeni bir şeyler bulabilmek için K-9 köpekleriyle araştırma yapıyor, işte o anların Kanal Yedi kamerasıyla çekilmiş görüntüleri.”

Spikerin görüntüsü ekrandan kaybolup yerine bir sıra küçük, yeni yapılmış gibi görünen evlerin önündeki çimenli arazide, yanlarında iri Alman kurtlarıyla birlikte gezen bej renk üniformalı polislerin videosu geldi. “Kaynaklar on beş yaşındaki genç kızın otopsisinde, ölümüyle ilgili son derece rahatsız edici bulgulara ulaşıldığını söylese de yetkililer hâlâ bir açıklama yapmayı reddediyor.”

“Elde ettiğimiz ipuçları, daha önce de söylediğim gibi tanıkların ifadelerinden alındı. Bugün de onları değerlendireceğiz,” diyordu Metro Dade Polis Departmanı’nın başkomiseri Ron Roseman. “Bunun dışında soruşturmamızı deşifre edecek bir şey söyleyemem.”

Sonra sunucular neşeyle, Broward okul bölgesinde başlatılan okur-yazarlık girişimini tartışmaya başladılar ve annem kumandayı bana geri verdi.

“Değiştirebilir miyim?” diye sordum, sesimin tonlamasına dikkat ederek. Ölü arkadaşlarımı ekranda görmek elbette epey sarsıcı olmuştu ama bunu fark etmelerine izin veremezdim.

“Kapatabilirsin de. Yemek hazır,” dedi. Normalde olduğundan da endişeli görünüyordu. Artık ilaç kullanması gereken kişinin asıl o olduğunu düşünmeye başlamıştım ve bu ilk kez olmuyordu.

...kardesiyim masaya geçince beni de yuzume çarpık bir tebessüm yerleştirip onlara eşlik ettim ve yemek boyunca yaptıkları şakalara gülmeye çalıştım ama biraz önce Rachel, Claire ve Jude'un fotoğraflarını gördüğümü kafamdan atamıyordum. Hayır, gördüğümü değil. Hayal ettiğimi.

"Bir sorun mu var, Mara?" diye soran annem beni yeniden gerçek hayata döndürdü. Hislerim yüzümden okunuyor olmalıydı.

"Yoo," dedim lakayt bir tavırla. Ve beni göremesinler diye başımı öne eğip saçlarımın yüzümü kapatmasını sağlayarak ayağa kalktım. Makineye yerleştirmeden önce tabağımı durulamak için lavaboya ilerledim.

Ama tabak, köpüklü ellerimden kayıp paslanmaz çelik lavaboya düşerek kırıldı. Yüzüm onlara dönük olmasa da annem ve Daniel'in bakıştığının farkındaydım. Saklanacak bir kalesi bile olmayan bir japon balığı gibiydim âdeta.

"İyi misin?" diye sordu Daniel.

"Evet. Elimden kaydı." Lavabodaki parçaları toplayıp çöpe attıktan sonra da ödevimi yapma bahanesiyle izin istedim.

Koridordan odama doğru yürürken büyükannemin portresine göz atınca onun da gözleriyle beni takip ettiğini gördüm. İzleniyordum. Hem de her yerde.

10

Sürekli tetikte olmama sebep olan o ürkütücü his, ertesi gün okula giderken de peşimi bırakmamıştı. Bir türlü kurtulamıyordum. Daniel okula girerken, “Biliyor musun, bence biraz güneşe çıkmalısın,” dedi.

Dönüp ona baktım. “Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, sadece biraz bitkin görüldüğünü fark ettim.”

“Anlaşılmıştır,” dedim ilgisizce. “Arabaya bir yer bulmazsan geç kalacağız, biliyorsun değil mi?”

Hoparlörlerden yayılan yumuşak Rachmaninoff parçasının da karmaşık ruh halim üzerinde en ufak bir etkisi olmamıştı.

Belli ki Daniel’ı da etkilememişti. “Burada çarpışan araba oynama isteğim giderek artıyor,” dedi gergin bir ifadeyle. Evden erken çıkmamıza rağmen okula gelmek kırk dakikamızı almış, üstelik yine de kapıda bekleyen lüks arabaların oluşturduğu berbat kuyruğa takılmaktan kurtulamamıştık.

O sırada, alanın farklı uçlarından gelen iki aracın aynı park yeri için kapışmasını izlemeye başladık. İçlerinden biri; siyah bir Mercedes sedan, sürücüsü aracı hızla ileri doğru sürüp lastiklerini

“... Focus’un sürücüsü de ona uzun ve tiz bir kornayla cevap verdi.

“Resmen delilik,” dedi Daniel.

Ben de Mercedes’in sürücüsünün, yanındaki yolcuyla beraber arabadan inişini izlerken başımı sallayarak ona katıldığımı belirttim. Kızı, kusursuz sarı saçlarını gördüğüm anda tanıdım, yüzünü görmeme gerek yoktu. Tabii ki Anna’dan söz ediyorum. Onun hemen ardından diğer kapıdan inen suratsız ekürisi de Aiden’di elbette.

Nihayet kendimize bir yer bulup da arabayı park edince Daniel gülümsedi.

“Bana ihtiyacın olursa mesaj at, tamam mı? Öğle yemeği teklifim hâlâ geçerli.”

“Beni merak etme.”

İleri seviye İngilizce sınıfına gittiğimde kapısının hâlâ açık olmasına rağmen sandalyelerin çoğunun kapılmış olduğunu gördüm ve tek tük kalan yerlerden birini seçerek ikinci sıraya oturdum. Cebir II’den tanıdığım bazı öğrencilerin gülüşmesini duymazdan gelmeye çalışıyordum. Öğretmen, Bayan Leib ise tahtaya bir şeyler yazmakla meşguldü. İşini bitirince bize dönüp gülümsedi.

“Günaydın, çocuklar. Kim bana bu kelimenin ne anlama geldiğini söyleyebilir?”

“Gaflet” kelimesinin yazılı olduğu tahtayı işaret ediyordu. Bu dersi eski okulumda işlemiş olduğumuz için şanslıydım, kendimi özgüvenli hissetmeye başlamıştım. Laurelton devlet okulu sistemi 1, Croyden 0. Hızlıca sınıfa göz gezdirdim; kimse el kaldırmıyordu. Aman, ne olacak ki. Ben kaldırdım.

“Ah, yeni öğrenci.”

Şu formayı gerçekten ama gerçekten almam gerekiyordu artık.

Masasına yaslanan Bayan Leib’in yüzünde son derece içten bir tebessüm vardı. “Adın?”

“Mara Dyer.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Mara. Söyle bakalım.”

“Ölümcül hata,” dedi başka biri. İngiliz aksanıyla.

Olduğum yerde hafifçe döndüm. Ve tıpkı ilk gördüğüm sefer olduğu gibi yakası açık, kravatı gevşek, gömlek kolları kıvrık olmasa bile rahatlıkla tanıyabileceğim, önceki gün gördüğüm çocuğu anında tanıdım. Hâlâ çok hoştu ve hâlâ gülümsüyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım.

Öğretmen de aynı şeyi yapıyordu. “Teşekkür ederim, Noah ama ben Mara’ya sormuştum. Hem ‘ölümcül hata’ da pek doğru bir tanım olmadı zaten. Şansını denemek ister misin, Mara?”

Denedim, özellikle de artık o İngiliz çocuğun meşhur Noah Shaw olduğunu öğrendiğime göre bu şansı kaçıramazdım. “Hata demek ya da yanlış,” dedim. “Zaman zaman trajik hata da denebilir.”

Bayan Leib başını tebrik edercesine salladı. “Harika. Hatta biraz ileri gidip eski okulunda *Thebai Üçlemesi*’ni okuduğunu var-sayacağım, doğru mu?”

“Evet,” dedim, bu kadar ilgi yüzünden utanmaya başlamıştım.

“O halde bir adım öndesin demektir. Biz *Kral Oedipus*’ı yeni bitirdik. İçinizden biri, Mara hariç, Oedipus’ın trajik hatasının ne olduğunu söyleyebilir mi?”

Elini kaldıran tek kişi Noah’ydı.

“Bir günde ikinci kez mi, Bay Shaw? Bu halinize pek alışık değiliz. Lütfen sınıfı ışıldayan zekânızdan mahrum bırakmayın.”

Noah konuşurken doğrudan bana bakıyordu. Dün yanlış görmüştüm; gözleri gri değil maviydi. “Oedipus’ın *ölümcül* hatası kendini yeteri kadar tanımayan olmasıydı.”

“Ya da gururu,” diye atladım hemen.

“Karşıt görüşler!” Bayan Leib ellerini çırpıyordu. “Bayılırım. Sınıfın geri kalanı da hayatta olduğuna dair bir sinyal verse daha çok hoşuma giderdi ama ne yapalım.” Tahtaya dönüp “gaflet”in altına Noah’nın ve benim cevaplarımızı yazdı. “Bence iki tarafı

da destekleyecek savlar var; Oedipus'un trajik sonunu hazırlayan şeyin kendini tanıyamaması, kim olduğunu bilmemesi mi yoksa gururu ya da daha doğrusu kibri mi olduğuna dair. Ve önümüzdeki pazartesiye her birinizden konu hakkındaki muhteşem fikirlerinizi anlattığınız beş sayfalık bir ödev bekliyorum.”

Tüm sınıf hep bir ağızdan homurdanmaya başlamıştı.

“Boşuna yorulmayın. Sonraki hafta da kahramanlık özellikleri taşımayan baş kahramanlara başlayacağız.”

Ve sonra, çoğunu daha önceden duyduğum şeyleri söyleyerek derse devam etti. Ben de sıkılmaya başlayınca neredeyse tüm sayfalarının köşesini kıvrımış olduğum en sevdiğim kitabım *Lolita*'yı çıkarıp defterimin arkasına sakladım. Sınıfın kliması bozulmuş olmalıydı çünkü içerisi her geçen dakika daha da havasızlaşıyordu. Nihayet zil çalınca temiz hava aşkıyla yerimden öyle bir fırladım ki sandalyem devrildi. Ve ben onu kaldırmak için eğilene kadar, başka biri harekete geçmişti bile.

Noah.

“Teşekkür ederim,” dedim göz göze geldiğimiz anda.

Tıpkı bir önceki gün olduğu gibi bilmiş bilmiş bakarak karşılık verdi. Biraz rahatsız olmuştum, bu yüzden hemen gözlerimi ondan ayırıp eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim ama bir sonraki ders için gelen öğrencilerin yarattığı izdihamda kitabım yere düştü. Ve daha ben uzanamadan, üzerine düşen gölgeyle rengi karardı.

“İnsan hem bir sanatçı hem bir deli, sonsuz hüzünlere aşına bir varlık olmalı ki etten kemikten bir grup çocuk arasından o küçük, ölümcül cini bir anda seçip çıkarabilsin,” dedi. İngiliz aksanı kelimelerin arasında eriyip gidiyor, alçak sesi pürüzsüz bir nehir gibi akıyordu sanki. “Arkadaşları tarafından tanınmadan, kendi korkunç gücünün de farkında olmadan durur orada.”

Ağzım açık, afallamış bir halde ona bakıyor, tek kelime bile edemiyordum. Normalde olsa gülerdim çünkü bu olay son de-

rece saçmaydı ama Noah'ın soyutlama derecede samimiydi. Sanki tüm sırlarımı biliyormuş gibi. Sanki hiçbir sırrım yokmuş gibi. Ama daha ben ne cevap vereceğimi bile düşünmeden Noah uzanıp kitabımı aldı.

“*Lolita*,” dedi kitabı inceleyerek. Kapaktaki pembe dudaklara baktıktan sonra da geri verdi. O sırada birbirlerine değen parmaklarımız arasında bir akım hissederek gibi oldum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Noah'nın duymasından korkuyordum.

“Ee,” dedi yeniden gözlerime bakarak. “Babasıyla ilgili problemleri olan bir seks delisi misin yani?” Dudağının bir tarafı küçümser bir tebessümle yavaşça yukarı kalkmıştı.

O ifadeyi yüzünden silmek istiyordum. “Kitaptan alıntı yapan sensin. Ki onu da yanlış yaptın zaten. Bu durumda sen ne oluyorsun?”

Belli belirsiz gülümsemesi bu kez koca bir sırtışa dönüşmüştü. “Ah, ben kesinlikle babasıyla ilgili problemleri olan bir seks delisiyim.”

“Sen kazandın o zaman.”

“Daha değil.”

Bir sonraki dersime doğru yürümeye başlarken bıyık altından mırıldanıyordum. “Şerefsiz çuvalı.” Hiç tanımadığım birine küfür etmekten memnun değildim ama bunu o başlatmıştı.

Noah da hızlanıp peşimden geldi. “Bok çuvalı’ demek istiyorsun herhalde?” Eğleniyor gibi görünüyordu.

“Hayır,” dedim bu kez daha yüksek bir sesle. “Şerefsiz çuvalı demek istedim. Şerefsizin kışından çıkan pisliği örten bok çuvalı. Pislikler hiyerarşisinin en sefil üyesi yani.”

“Bu durumda kazanan sen oluyorsun sanırım.”

Daha değil.

Sözcükler benim kontrolüm olmadan zihnime hücum ediyordu, bu yüzden sınıfın kapısını gördüğüm anda ondan uzaklaşıp cebir dersime girdim.

önceki gün bana çevrilmiş olan bakışlardan korunmayı ve gizlebilmeyi umuyordum. *Lolita'yı* düzeltip çantamın altına saklayıp kareli kâğıtlarım ile kalemimi çıkardım, sonra kalemi değiştirdim. Noah içime işlemeye başlıyordu. Bu hiç hoş değildi.

Ama sonra, hiç de küçük olmayan arkadaşıyla birlikte resmî bir havayla sınıfa giren Anna tüm düşüncelerimin bölünmesine sebep oldu. Birbirleri için yaratılmış şeytani bir çift gibi sınıfa dalmışlardı ve Anna onlara baktığımı görünce hemen başımı çevirsem de yanaklarımın kızarmasına engel olamamıştım. O üçüncü sıradaki yerine otururken ben de göz ucuyla onu bana bakmasını izliyordum.

Jamie gelip yanımdaki sandalyeye oturunca rahatladım. Şimdilik Croyden'daki tek arkadaşım oydu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu sırtarak.

Ben de ona gülümsedim. "Burnum kanamadı."

"Henüz," dedi Jamie ve göz kırptı. "Ee, başka kimlerle tanıştın? Enteresan birileri var mı? Benim dışımda tabii."

Sesimi alçaltıp kareli kâğıdımı karalamaya başladım. "Enteresan? Hayır. Pislik? Evet."

Jamie'nin yanağındaki gamze daha da çukurlaştı. "Dur tahmin edeyim. Ağzını açık bırakacak gülüşe sahip, bakımsız bir herif?"

Olabilir.

Jamie anlamış gibi başını salladı. "Yüzün kızardığına göre kesinlikle haklıyım."

"Olabilir," dedim önemsiz bir şeymişçesine.

"Demek Shaw'la tanıştın. Sana ne söyledi?"

Jamie'nin bu konuyla neden bu kadar ilgilendiğini merak ediyordum. "Tam bir pislik."

"Evet, bunu söylemiştin. Hatta düşünüyorum da," diye başladı, "herkes böyle söylüyor. Ama yine de çocuğun etrafı bir sürü kız..."

“Pekâlâ, çocuklar, ödevlerinizi çıkarın ve öne doğru gönderin lütfen.” Bay Walsh ayağa kalkıp tahtaya bir denklem yazdı.

“İyi gözlem,” diye fısıldadım Jamie’ye. O da, tam Anna bana sert sert bakmak için döndüğünde göz kırptı.

İkinci günüm son derece kasvetli dünyevi şeylerle doluydu. Dersler, ödevler, öğretmenlerin berbat esprileri, ödevler, sınıfta yapılan projeler, ödevler. Nihayet sona erdiğinde bahçeye çıktım, kampüsün çıkışında beni bekleyen Daniel’ı görünce sevinmişim.

“Hey sen,” dedi. “Biraz acele et de diğer araçlar çıkışı tıkmadan gitmek için bir şansımız olsun.” Onu dinleyip adımlarımı sıklaştırıncı, “Bugün biraz daha iyi miydi?” diye sordu.

Önceki günü düşündüm ve “Sayılır,” dedim. “Ama benden bahsetmesek olur mu? *Senin* günün nasıldı?”

Omuz silkti. “Her zamanki gibi. İnsanlar her yerde aynı. Dikkat çeken pek kimse yok.”

“Pek yok? Yani birkaç tane var?”

Gözlerini devirdi. “Birazcık.”

“Hadi ama Daniel. O Croyden heyecanı nerede kaldı? Dökül bakalım.”

Daniel isteksizce bana son sınıflardan bahsetti. Tam zeki bir kemancı kızdı bahsetmeye başlamışken eve vardık. Salondan haberlerin sesi duyuluyordu ancak annem ve babam evde yoktu. Televizyonu kardeşim izliyor olmalıydı.

“Joseph?” diye seslendi Daniel.

“Daniel?” diye yanıtladı o da.

“Annem nerede?”

“Akşam yemeği için bir şeyler almaya gitti, babam bu akşam erken geliyormuş.”

“Ödevlerini yaptın mı?” Daniel bir yandan da mutfak masasına bırakılmış olan mektupları karıştırıyordu.

“Sen yaptın mı?” dedi Joseph başını bile çevirmeden.

“Başlamak üzereyim ama kendini televizyona kaptırmış olan da ben değilim zaten... ne *izliyorsun* sen?”

“CNBC.”

Daniel durakladı. “Neden?”

“Piyasaların bugünkü durumunu özetliyorlar,” dedi Joseph hemen.

Daniel bana baktıktan sonra masanın üzerindeki zarflardan epeyce kalın olan bir tanesini aldı. Kâğıdın üzerinde gönderenin adresi yoktu. “Bu nereden geldi?”

“Babamın yeni müvekkili siz girmeden iki dakika önce bıraktı.”

Daniel’in yüz ifadesi bir anda değişti.

“Ne oldu?” diye sordum.

Ve o ifade kayboldu. “Hiç.”

Daniel odasına gitti ben de kısa süre sonra kendi odama doğru yürümeye başladım ve Joseph’i, ödevlerini yapmadan televizyon seyretmeye başlamasının yaratacağı sonuçlarla baş başa bıraktım. Zaten şirinlik yaparak bundan sıyrılması beş dakikasını bile almazdı.

Bir süre sonra kapımın tıklanması, beni en nefret ettiğim ders olduğuna karar verdiğim İspanyolca defterimin derinliklerinden çıkardı. Matematikten bile kötüydü.

Babam kapıyı aralamış bana bakıyordu. “Mara?”

“Baba! Selam.”

İçeri girdi. Yorgunluğu her halinden belli olsa da, uzun bir gün geçirmiş olmasına rağmen takım elbisesi hâlâ kusursuz görünüyordu. Yatağa, benim yanıma oturunca ipek kravatı ışıktan parıldamaya başlamıştı.

“Yeni okulun nasıl bakalım?”

“Neden herkes bana okulumu sorup duruyor?” dedim. “Konuşacak başka şeyler de var.”

Şaşırmış gibi yaptı. “Mesela?”

“Hava mesela. Ya da spor.”

“Sen spordan nefret edersin.”

“Ah, evet ama okuldan daha da nefret ediyorum.”

“Mesaj alındı,” dedi gülerek.

Ardından işle ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Tam “fahişe ayakkabısı” giydiği için hâkimden azar işiten bir memuru anlatıyordu ki annem yemeğin hazır olduğunu söyleyerek bizi çağırdı. Babamla birlikteyken gülmek çok daha kolay oluyordu ve o gece kolayca uykuya dalabilmişim.

Ama bu çok uzun sürmedi.

ÖNCESİ

Penceremdeki ses artık duymazdan gelemeyeceğim kadar artınca bir gözümü açtım. Camın önündeki kişi yüzünü cama yapıştırmış içeri bakıyordu. Gelenin kim olduğunu biliyordum ve onu gördüğüme şaşırmamıştım. Kendimi sıcak örtülerin altına gömerek gitmesini umut ettim.

Bir kez daha tıklattı. Şansım yoktu.

“Uyuyorum,” diye mırıldandım battaniyenin altından.

Cama o kadar hızlı vurmaya başladı ki eski ahşap çerçeveler titredi. Biraz daha devam ederse ya camı kıracak ya da annemleri uyandıracaktı ki ikisinin de olmasını istemiyordum.

Kalkıp pencereyi hafifçe araladım.

“Evde yokum,” dedim biraz yüksek bir fısıltıyla.

“Çok komik.” Jude pencereyi açınca odama giren soğuk hava beni şaşırttı. “Donuyorum burada.”

“Bunun çok basit bir çözümü var.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Jude ne dediğimi anlamamış gibi görünüyordu. Gözleri beyzbol şapkasının altında karanlıkta kalmış olsa da gece giydiğim kıyafeti incelediğini görebiliyordum.

“Tanrım, giyinmemişsin bile.”

“Giyiniğim ben. Uyku kıyafetlerimi giydim. Ve uyku kıyafetlerimi giydim çünkü saat sabahın ikisi.”

Kocaman açılmış gözlerinde dalga geçer gibi bir ifade vardı. “Unuttun mu?”

“Evet,” diye yalan söyledim ve pencereden uzanarak bahçeye baktım. “Arabada mı bekliyorlar?”

Başını iki yana salladı. “Onlar çoktan hastaneye gittiler. Sadece ikimiz kaldık. Gel hadi.”

11

Gecenin bir yarısı boğazıma düğümlenmiş bir çığlık ve göğsümde, bıçak saplanır gibi bir hisle uyandım; ter ve dehşet içindeydim. Hatırlamıştım. *Hatırlamıştım*. Beynime akan bilgi seli neredeyse acı vericiydi. Pencерemde bekleyen, beni Rachel ve Claire'in yanına götürmeye gelmiş olan Jude.

O gece oraya böyle gitmiştik. Anının içeriği değil, varlığı korkutucuydu. Ya da korkutucu değil de *heyecan verici* belki. Bunun zihnimin uydurduğu bir şey olmadığına, gerçek olduğuna adım gibi emindim. Bilincimin köşelerini daha fazla bir şey bulabilmek umuduyla yoklasam da hiçbir şey bulamadım, oraya neden gittiğimizi hâlâ bilmiyordum.

Damarlarımda gezen adrenalin yüzünden yeniden uykuya dalamamıştım. Rüyam -anım- zihnimde sonsuz bir döngüyle dönüp duruyor, beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Neden şimdi, birdenbire bunu hatırlamıştım ki? Ve ne yapabilirdim? Ne *yapmalıydım*? Rachel'ı kaybettiğim geceyi hatırlamam gerekiyordu; onun için. Kendim için. Her ne kadar annem

ayını ıkkıruo olmasa, zınnımın beni travmadan korumaya çalıştığını söylese de. Ona göre kendimi zorlamak “sağlıksızdı”.

Aynı rüyayı ikinci kez görüp tekrar o dehşeti yaşayınca ben de ona hak vermeye başlamıştım. O gün ve sonraki gün, okulda ruh gibi gezdim. Miami’nin sıcak esintisi bile bana New England’ın aralık ayı soğuğu gibi geliyordu. Gözlerimi kapadığım an pence-remde bekleyen Jude’u görüyor ve bizi bekleyen Rachel ile Claire’i düşünüyordum. Akıl hastanesinde. *Akıl hastanesinde.*

Ama Croyden’da bunca şey olup biterken her şeyden çok rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden o cuma sabahı en ufak detaylara bile dikkat etmeye başlamıştım; Daniel’in arabasından inerken üzerime doğru gelen ve neredeyse boğulmama sebep olan sivrisinek kolonisine. Aşırı derecede nemli olan havaya. Beni her gece görmeye başladığım o yeni rüyayı, anımı, her neyse, düşünmekten uzak tutacak olan herhangi bir şeye. Daniel’in o sabah dış doktoruyla randevusu olmasına sevinmiştim. Çünkü canım hiç konuşmak istemiyordu.

Okula vardığımda park alanı hâlâ boştu. Trafikte geçireceğim vakti biraz fazla hesaplamış olmalıydım. Gökyüzünü karanlık bir örtü gibi kaplayan mor bulutların arasından bir şimşek çaktı. Yağmur başlayacaktı ama ben yerimde duramıyordum. Bir şeyler yapmalı, hareket etmeli, beynimi kemirip duran bu anıdan kurtulmalıydım.

Arabanın kapısını açıp indim ve düzensiz arazilerin, harabe evlerin yanından geçerek yürümeye başladım. İniltiyi duyana dek ne kadar yürüdüğümü bilmiyordum.

Durdum ve sesi bir kez daha duymayı bekledim. Önümde dikenli tellerle noktalanan bir tel örgü vardı. Arkasında ise üzerinde hiç çimen olmayan, önceki gecenin yağmuruyla ıslanmış çamurlu, sıkı bir toprak. Etrafa bir sürü ıvır zıvır saçılmıştı: Makine parçaları, kartonlar ve çöpler. Ve epey büyük bir kereste yığını. Toprağın her yanında da tahta parçaları vardı.

Arazinin tümünü görebilmek için yavaşça tel örgüye yanaşıp parmak uçlarımda yükseldim. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Belki daha iyi bir açı yakalarım diye eğilince gözlerim araba parçaları yığınının kerestelere kaydı. Köpeğin kısa, açık kahverengi tüyleri, özensizce istiflenmiş odunların arasında öylesine toza bulanmıştı ki ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Bir deri bir kemik kalmış, tüm kemikleri yamalı derisinden görünecek hale gelmişti. Bir top gibi kıvrılmış olan hayvancağız, boğucu sığağa rağmen tir tir titriyordu. Siyah burnu bir sürü yarayla kaplanmış, yaralı kulakları başının arkasında görünmez olmuştu.

Gerçekten ama gerçekten berbat bir haldeydi.

Araziye girmenin bir yolunu aradım ama hiçbir şey göremiyordum. Çömelip elimden geldiğince yüksek ama kibar sesimle ona seslendim. O da olduğu yerden kalkıp aksak ve çekingen adımlarla tel örgüye yaklaştı ve akışkan gibi görünen kahverengi gözleriyle bana bakmaya başladı.

Daha önce böylesine acınacak halde olan bir şey görmemiştim. Onu burada bırakamazdım, bu şekilde olmazdı. Okulu asmam gerekse bile onu buradan kurtaracaktım.

Tasmasını o zaman fark ettim.

Deri tasma, asma bir kilitte güvence altına alınmış, o da oldukça ağır bir zincire bağlanmıştı. Hayvanın ayakta durabilmesi bile bir mucizeydi. Kazağa bağlanmasa da olurdu, bir yere gidecek hali yoktu zaten.

Tel örgülerin arasından burnunu okşarken bir yandan da tasmayı büyük, kemikli kafasından geçirip geçiremeyeceğimi hesap etmeye çalışıyordum. Onunla konuşarak bana daha da yaklaşmasını sağladım, böylece tasmanın ne kadar sıkı olduğunu kontrol edecektim ama tam ona dokunduğum sırada birkaç metre öteden gelen boğuk bir ses beni durdurdu.

“Köpeğimle n’aptığını sanıyorsun sen be?”

Başımı kaldırdım. Tel örgünün benimle aynı tarafında duran adam son derece yakınımdaydı. O ana kadar geldiğini duymamış olmam hiç de iyiye işaret değildi. Üzerinde lekeli bir atlet ve eski püskü bir kot pantolon vardı. Tepesi dökülmüş, arkaları ise uzamış olan yağlı saçları ortaya tuhaf bir görüntü çıkarıyordu.

İnsan, köpeğini çalmayı planladığı birine ne derdi?

“Selam.”

“Köpeğimle ne yaptığını sordum.” Kanlanmış, yaşlı gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Onu odunla döve döve öldürme isteğimi bastırmaya çalışarak yutkundum ve sorusunu cevapsız bırakarak öylece bekledim. Liseye giden ve adamın cebinde bir bıçak mı yoksa silah mı taşıdığını bilmeyen bir genç kız olarak seçeneklerim sınırlıydı zaten.

Olabilecek en iyi, masum ve aptal kız sesimi takındım. “Okula giderken köpeğinizi gördüm de! Çok tatlı, cinsi nedir?” Bunun, beni kahvaltı olarak tüketmesine engel olmaya yeteceğini umuyordum. Nefesimi tutup beklemeye başladım.

“Pitbull. Daha önce hiç görmedin herhalde?” Ağzından tuhaf bir şey çıkarıp yere tükürdü.

Bu kadar zayıfını görmemiştim gerçekten. Hatta böylesine zayıf olan hiçbir köpek ya da hayvan görmemiştim. “Hayır. Ne harika bir köpek! Çok yemek yiyor mu?” Öylesine aptalca bir soruydu ki bu. Bu sıralar düşüncesizliğim beni öldürecekti. Hatta belki bugün.

“Sana ne?”

Eh, peki madem. Ya hep ya hiç.

“Açlıktan ölmek üzere, boynuna taktığınız o zincirse çok ağır. Kulakları ısırılmış, yüzündeyse yaralar var. Onun için yapabileceğiniz en iyisi bu mu gerçekten?” dedim. Sesim giderek tizleşiyordu. “Bunu hak etmiyor.” Artık kendimi tutamıyordum.

Adamın çenesi de vücudundaki diğer kaslarla birlikte geldi. Burnumun dibine kadar geldi. Nefesimi tuttum ama yerimden kıpırdamadım.

“Kim olduğunu sanıyorsun sen?” dedi hırıltılı, tıslayan bir sesle. “Defol git buradan. Bir daha seni buralarda görürsem bu kadar nazik olmam.”

İstmeden nefes alınca burnuma iğrenç bir koku geldi. Sahibinden korkan köpeğe baktım. Onu bırakmak istemesem de engelleri nasıl aşacağımı bilemiyordum: Dikenli tel, asma kilit takılmış tasma ve o ağır zincir. Ve sahibi. Bu yüzden gözlerimi ondan ayırıp gitmeye hazırlandım.

Tam o sırada bir çılgılık duydum.

Arkamı dönünce köpeğin neredeyse toprağı kucaklayacak kadar eğildiğini gördüm. Sahibi, elindeki ağır zinciri çekmiş olmalıydı.

Adi herif ona baktığını görünce pis pis sırıttı.

Ondan tüm hücrelerimle tiksiniyordum. Daha önce kimseden böylesine nefret etmemiştim. Parmaklarım, uygulamak isteyip de uygulayamadıkları şiddetle karıncalanmaya başlamıştı. Bu yüzden arkamı dönüp koşmaya, sahip olduğumu bile bilmediğim bir öfkeyle titreyen kollarımı ve bacaklarımı rahatlatmaya çalışmaya başladım. Kaldırımları döven ayaklarım, bunun yerine o pisliğin yüzündeki gülümsemeyi silebiliyor olmak için deli oluyordu. Bunu düşününce zihnimde bir görüntü belirdi. Geri kafalı herifin başının yan tarafında delik bırakarak çöken kafatası. Ağzını dolduran büyük bir sinek sürüsü. Cesedinin etrafında giderek yayılarak bir göl oluşturan kanlar, kereste yığınının yanındaki kumlu toprağı da kirletiyordu.

Ölmeyi hak ediyordu.

12

Nefes nefese ve ter içinde okulun girişindeki otoparkın yanından geçerken saatime baktım, İngilizce dersinin başlamasına hâlâ yedi dakika vardı. Arabadan çantamı alıp hızla sınıfa koştum ve zilin çalmasına bir dakika kala yetiştim. Son anda.

Bayan Leib kapıyı kapadığında ben de en yakındaki boş sıraya yerleşmiştim. Her zamanki gibi sıkılmış, umursamaz ve dağınık görünen Noah da oradaydı. Önünde ne bir kitap ne de ders notu olmasına rağmen Bayan Leib'in sorduğu her soruya doğru cevap veriyordu. Gösteriş budalası.

Bense dersi arka plana atmış, zihnimde gezintiye çıkmıştım. Köpek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum. Ona bir şekilde yardım etmem gerektiğini. Ve tam içinde tel makası, kar maskesi ve gürz bulunan sinsi bir plan kurmaya başlamıştım ki zil çaldı. Bir sonraki derse yetişme telaşıyla hemen kapıya koşsam da geç kalmış, yine bir anda sınıftan çıkmaya çalışarak kapının önünde kuyruk oluşturan öğrencilerin arasında sıkışmıştım.

Nihayet sınıfın sınırlarından kurtulduğumda ise Anna'yla burun buruna geldim. Tiksintiyle bana bakıyordu.

Sabahki koşturmam yüzünden iğrenç kokuyor olmalıydım ama Anna'nın aşağılamalarına katlanacak durumda değildim. Bugün olmazdı. İçimdekileri dökmek üzere ağzımı açtım.

“Bence duş almamak parföme boğulmaktan on kat iyidir Anna, sence?”

Bu ses Noah'dan başka birine ait olamazdı. Döndüm. Yüzünde belli belirsiz bir tebessümle arkamda duruyordu.

Anna'nın mavi gözleri bunu duyunca kocaman açıldı. Yüzündeki şeytani ifade de yerini masumiyete bırakmıştı. Tıpkı büyü yapılmış gibi ama bu çok daha kötü bir versiyonuydu.

“Sanırım bu ikisinden başka seçeneğim yoksa, Noah, ben de senin gibi düşünürdüm. Ama yine de ortasını bulmaktan yanayım.”

“Az kalsın inanacaktım,” dedi Noah.

Anna böyle bir cevap beklemiyor gibi görünüyordu. “N-neyse,” diye kekeleyip gözlerinden kıvılcımlar saçarak bana baktıktan sonra uzaklaştı.

Harika. Şimdi aramızda gerçekten de bir sorun olacaktı.

Noah'ya döndüm ve küstahça gülümsediğini görünce deliye döndüm. “Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim. “Ben halledebilirdim.”

“Teşekkür etsen yeterdi.”

Yağmur, geçidin üzerindeki çatıyı dövmeye başlamıştı. “Derse yetişmem gerekiyor,” dedim ve adımlarımı sıklaştırdım. Noah da arkamdan geldi.

“Bir sonraki dersin ne?” diye sordu nazikçe.

“Cebir II.” Git başımdan. Kokuyorum. Ve sen sinirlerimi aşırı derecede bozuyorsun.

“Ben de seninle geleyim.”

Kahretsin. Çantamı diğer omzuma geçirip kendimi rahatsız edici derecede sessiz geçecek bir yolculuğa hazırlamaya başlamıştım ki Noah birdenbire çantamı dürtüp sendelememe sebep oldu.

“Bunu kendin mi çizdin?” diye sordu çantamdaki grafitiyi göstererek.

“Evet.”

“Yetenekliymişsin.” Yüzüne baktım. Dalga geçmiyor, ironi yapmıyordu. Böyle bir şey mümkün müydü ki?

“Teşekkürler,” dedim, savunmasız kalmıştım.

“Şimdi sıra sende.”

“Ne sırası?”

“Bana iltifat etme sırası.”

Bunu duymazdan gelmeyi seçtim.

“Sessizce yürümeye devam edebiliriz, Mara ya da sınıfa gidene kadar beni daha iyi tanımak için bana sorular sorabilirsin.”

Gerçekten sinir bozucuydu. “Seni merak ettiğimi de nereden çıkarıyorsun?” diye sordum.

“Hiçbir yerden,” dedi. “Hatta hiç merak etmediğinden emin gibiyim ve bu çok şaşırtıcı.”

“Nedenmiş o?” Sınıfım koridorun sonundaydı ve artık yaklaşmış sayılırdık.

“Çünkü burada tanıştığım çoğu kız, aksanımı duyduğu anda nereli olduğumu sorar ve benimle sohbet etme şerefine erişmekten büyük keyif alırlar.”

Ah şu kibir.

“İngilizim bu arada.”

“Evet, anlamıştım zaten.” Sadece üç metre.

“Londra’da doğdum.”

İki buçuk. Cevap vermeyecektim.

“Ailem de İngiltere’den buraya iki yıl önce taşındı.”

Bir buçuk.

“Özellikle sevdiğim bir renk yoktur ama sarıdan nefret ederim. İğrenç bir renk.”

Yarım.

“Gitar çalarım, köpekleri severim, Florida’dan nefret ederim.”

Noah Shaw hile yapıyordu. Ama yine de kendime engel olmayıp gülümsedim. Ve sınıfa geldik.

Arkalara doğru yürüyüp boş bulduğum bir köşeye yerleştim.

Noah da peşimden geldi. Bu dersi *almıyordu* bile.

O, yanımdaki sandalyeye otururken ben de kıyafetlerinin zayıf vücuduna nasıl da oturduğunu görmezden geliyordum. O sırada içeri giren Jamie de bana uzun uzun bakıp başını sallayarak yanıma oturdu. Ben de kareli kâğıtlarımı çıkarıp derse hazırlanmıştım ki aslında bu, öğretmen ödevleri toplamak için yanıma gelene kadar oyalanmak içindi. Bay Walsh, Noah’nın yanına gelince durdu.

“Yardımcı olabilir miyim, Bay Shaw?”

“Gözlemci öğrenci olarak geldim, Bay Walsh. Cebir bilgilerimi tazelemem gerekiyor da.”

“Hı hı,” dedi Bay Walsh onu pek de önemsemeden. “İzin belgeniz var mı peki?”

Noah ayağa kalkıp sınıftan çıktı ve Bay Walsh ödevleri kontrol ederken geri dönüp kendinden emin bir şekilde ona bir kâğıt uzattı. Öğretmen hiçbir şey söylemeyince de yeniden yanıma oturdu. Nasıl bir okuldu burası böyle?

Bay Walsh bir kez daha konuşmaya başlayınca onu duymazdan gelip kâğıtlarımla oyalanmaya geri döndüm. Köpek. Noah dikkatimi dağıtmış, onu unutmama sebep olmuştu. Oysa o köpeği kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Tüm sabahım onu düşünmekle geçti. Cebir dersi boyunca oynadığı yumağa odaklanan bir kedi gibi gözlerini üzerimden ayırmamış olmasına rağmen Noah’yı ise hiç düşünmemiş, not

alırken ona bir kez bile bakmadığımdan oturduğum yerde sürekli kıpırdanmama güldüğünü de görememiştim.

Ya da beş saniyede bir uzun parmaklarını saçlarında gezdirdiğini.

Ya da Bay Walsh bana bir soru sorduğunda kaşlarıyla oynadığını.

Ya da yüzünü ellerine yaslayıp...

Bana baktığını.

Ders nihayet sona erdiğinde Anna beni öldürecek gibi görünüyordu. Ben daha tek kelime edemedim Jamie durumu fark etmiş, Noah da ben eşyalarımı toplarken beni beklemeye başlamıştı. Onun yanındaysa hiçbir şey yoktu; ne defter ne kitap ne de çanta. Çok tuhaftı. Hislerim yüzüme de yansımış olacak ki o suçluluk dolu sırtışı geri gelmişti.

Bir dahaki görüşmemizde sarı giyinerek bu olayı çözecektim. Hem de başarabilirsem, tepeden tırnağa.

Koridordaki kapı gözüme çarpana kadar sessizce yürüdük.

Tuvalet. Harika fikir.

Kapıya gelince Noah'ya döndüm.

"Ben bir süre içeride olacağım. Beklemek istemezsin herhalde."

Fazlaca yüklenerek kapıyı açmadan önce, yüzündeki o korkmuş ifadeyi sadece bir saniye kadar görebildim. Kazanmışım.

İçeride yaşlarını tahmin edemediğim birkaç kız vardı ama beni hiç umursamadan dışarı çıktılar. Noah'dan uzaklaştığıma sevinmişim, böylece gitarda çalmaktan en çok hoşlandığı parçanın ne olduğunu merak eden tarafımı susturabilecektim. Jamie beni bu saçmalıklar hakkında uyarıyordu: Noah'nın benimle oynayacağı, benim de buna kanacak kadar aptal olacağıma dair.

Ama o köpeğin yanında bunların hiçbir önemi yoktu. Cebir boyunca Noah'yı görmezden gelirken bir yandan da Hayvan Kontrol Merkezi'ni aramaya ve o pislik hakkında şikâyetle bulunmaya karar vermiştim. Telefonumu çıkardım. Şikâyetimin ardından muhakkak olayla ilgilenmesi için birini gönderecek ve köpeğin ölmek üzere

olduğunu görecektirdi. Sonra da köpeği oradan alıp götürürlerdi zaten.

Bilinmeyen numaraları arayarak şehirdeki Hayvan Kontrol ofisinin telefonunu istedim ve numarayı elime yazdım. Üç kez çaldıktan sonra bir kadın cevap verdi.

“Ben Hayvan Kontrol Merkezi’nden memur Diaz, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Kötü koşullarda yaşayan bir köpek için aramıştım.”

Okuldan sonra köpeğin iyi durumda olup olmadığını görmek için oraya gitmek zorunda olduğumu düşünürken günün geri kalanını huzurlu geçirmek oldukça zordu. Her derste sandalyemde kıpırdanıp durunca İspanyolcadan ekstra ödev almak zorunda kalmıştım.

Okul bitince ıslak merdivenlerden koşarak indim, az kalsın boynumu kırıyordum. Yağmur şimdilik durmuş olsa da üstü kapalı olan geçitlere bile sızmış ve işimi zorlaştırmıştı. Telefonum çaldığında otoparka giden yolun yarısındaydım; arayan tanımadığım bir numaraydı ve adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu. Bu yüzden telefona cevap vermeden köpeğin evine doğru hızlıca yürümeye başladım ve köşeyi döndüğüm anda yanıp sönen ışıkları gördüm. Midem alt üst oldu. Aslında bu iyiye işaret olabilirdi, belki de adamı yakalamışlardı. Ama yine de yavaş yavaş yürüyerek yaklaşmaya devam ettim. Parmaklarım tel örgülerin karşısındaki toprak duvarda gezinirken ben de önümdeki polis telsizinden gelen cızırtılı seslerle insanların konuşmalarını dinliyordum. Eve yaklaşıncı farları açık olan polis arabası ile sivil aracı gördüm.

Ve bir ambulans. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Araziye varınca evin ön kapısının açık olduğunu gördüm. Sirenleri kapalı olan ambulansın yanındaki araçların etrafında insanlar vardı. Köpeği bulmaya çalışarak araziye tarayan gözlerim kereste yığınının takılınca kanım dondu.

Bir zamanlar kafatası olan, pelteye dönmüş başının üzerinde parti veren sinekler yüzünden adamın ağzını görmek mümkün değildi. Oyulmuş kafasının altındaki toprak tamamen siyaha bürünmüş, kirli atletinin kenarlarıysa kandan kıpkırmızı olmuştu.

Köpeğin sahibi ölmüştü. Hem de tıpkı hayal ettiğim şekilde.

13

Ağaçlar, kaldırım ve yanıp sönen ışıklar etrafımda dönerken farkına vardım: Akli dengemin o narin dokusunda, görmezden gelmesi imkânsız olan ilk delikti bu. Güldüm. O derece delirmiştım.

Sonra kustum.

O sırada bir çift geniş el omuzlarımı tuttu. Takım giymiş bir kadın ile koyu renk üniforma giyen bir adamın bana doğru geldiklerini göz ucuyla da olsa görebiliyor ama tam olarak seçemiyordum. Kimin elleriydi bunlar?

“Harika, bir bu eksikti. Uzaklaştı onu buradan, Gadsen!” dedi kadın. Sesi epey uzaktan geliyordu.

“Kes, Foley. Olay yerinin etrafını çevreleyebilirdin,” diye yanıtladı arkamdaki adam ve ben ağzımı silerken o da beni kendine doğru çevirdi. Onun üzerinde de bir takım vardı. “Adın ne?” diye sordu otoriter bir ses tonuyla.

“M-Mara,” dedim kekeleyerek. Sesimi kendim bile zor duyuyordum.

“İlk yardım ekibini çağırabilir misiniz?” diye bağırdı. “Şoka girmiş olabilir.”

Bunu duyunca dikkat kesildim. Müdahale ekibi ya da hastane falan istemiyordum.

“Ben iyiyim,” dedim ağaçların dans etmeyi kesmesini ümit ederek. Kendimi toparlamak için derin nefesler alıyordum. Bu olanlar gerçek miydi ki? “Daha önce hiç ceset görmemiştim de.” Bunu söylerken aslında doğru olduğunun bile farkında değildim. Rachel’ı, Claire’i ve Jude’u da cenazelerinde görememiştim. Çünkü hiçbirinin görülecek hâli kalmamıştı.

“Biz yine de emin olalım da,” dedi adam. “Hem o sırada ben de sana birkaç soru sorarım, senin için bir sakıncası yoksa.” Bir yandan da ilk yardım ekibine işaret ediyordu.

Bu tartışmayı kazanamayacağımın farkındaydım. “Tamam,” dedim. Gözlerimi kapamış olmama rağmen kanı ve sinekleri hâlâ görebiliyordum.

Peki ama köpek neredeydi?

Gözlerimi açıp bir kez daha onu aradım ama hiçbir yerde yoktu.

Acil yardım görevlisi yanıma gelince deli gibi görünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Adam elindeki fenerle gözlerimi incelerken ben de yavaş ve düzenli nefesler alıyordum. Beni üstünkörü bir şekilde kontrol ettikten sonra tam işini bitirmiş gibi görünüyordu ki kadın dedektifin sesi yeniden duyuldu.

“Diaz nerede kaldı?”

“Birazdan geleceğini söyledi.” Ses, biraz önce benimle konuşan adama aitti.

“Gidip köpeğin ipini daha düzgün bağlamak ister misin?”

“Ee, hayır?”

“Ona dokunmak istemiyorum,” dedi kadın. “Tüylerinin arasında gezinen pireleri görebiliyorum.”

“Bayanlar baylar, karşınızda Miami’nin en iyisi!”

“Defol git, Gadsen.”

“Sakin ol. Köpeğin hiçbir yere gideceği yok. Kaçmayı bırak, yürüyemiyor bile hayvan. Hoş, zaten fark etmez ya. Sonuçta pitbull olduğu için onu uyutacaklar zaten.”

Ne?

“Bunu köpeğin yapmış olmasına *imkân* yok. Adam, ayağı takılınca düşüp başını kereste yığının yanındaki kazığa çarpmış olmalı, gördün mü? Teknik ekibin gelip incelemesine bile gerek yok.”

“Köpek yaptı demiyorum ki. Onu ne olursa olsun uyutacaklar diyorum sadece.”

“Çok yazık.”

“En azından acısını dindirmiş olurlar.”

Yaşadığı onca şeyden sonra köpek bir de uyutulacaktı demek. Öldürülecekti yani.

Benim yüzümden.

Midem yeniden bulanmaya başladı. Görevli nabzımı ölçerken elim titredi.

“Şimdi nasılsın?” diye sordu alçak sesle. Bakışları kibardı.

“İyiyim,” diye yalan söyledim. “Gerçekten. Bir şeyim kalmadı şimdi.” Bunu söylememin onu ikna etmeye yeteceğini umuyordum.

“O halde işimiz bitti. Dedektif Gadsen?” Erkek dedektif ve takım elbiseli kadın bize doğru geldiler ve adam, yani Dedektif Gadsen görevliye teşekkür edip onu ambulansa geri gönderdi. Aracın etrafında bir kısmı takım elbiseli, bir kısmıysa sivil bir sürü insan vardı. O sırada arkasında ADLİ TABİP yazan bir araç evin önüne yanaşınca yüreğim ağzıma geldi.

“Mara'ydı, değil mi?” diye sordu Dedektif Gadsen, ortağı not defterini çıkarırken. Başımı evet anlamında salladım. “Soyadın ne peki?”

“Dyer.” Ortağı hemen not aldı. Hem onun hem de Dedektif Gadsen’in koltuk altları terden sırlıklam olmuştu. Oysa ben Miami’ye geldiğimizden beri ilk defa, terlemek şöyle dursun donuyordum.

“Buraya gelme sebebin neydi, Mara?” diye sordu Gadsen.

“Şey...” Yutkundum. “Köpekle ilgili şikâyetle bulunan bendim.” Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Hayvan Kontrol Merkezi’ni aradığımda adımları ve numaramı bırakmışım zaten.

Dedektif gözlerini benden ayırmasa da değişen yüz ifadesi gözümden kaçmamıştı. Devam etmemi bekliyordu.

Boğazımı temizledim. “Okuldan çıkınca-görevlilerin onu alıp almadığını görmek için uğrayıp bir bakmak istedim.”

Bunu duyunca başını salladı. “Sabah buraya geldiğinde dikkatini çeken biri oldu mu?”

Olmamıştı, başımı salladım.

“Hangi okula gidiyorsun?”

“Croyden.”

Kadın dedektif bunu da not aldı. Böyle yapmasından nefret ediyordum.

Gadsen bana soru sormaya devam ederken ben de hâlâ köpeği bulmaya çalışıyordum. Görevliler beni muayene ederken ceset de araca taşınmış olmalıydı çünkü biraz önce durduğu yerde yoktu. Metal bir kapının kapandığını duyunca olduğum yerde sıçradım. Dedektif Gadsen’in sustuğunu fark etmemiştim, adam benim cevap vermemi bekliyordu.

“Özür dilerim,” dedim iri yağmur damlaları metal ve teneke yağınlarını döverken. Yağmur yeniden hızlanacaktı, hem de çok yakında. “Duyamadım.”

Dikkatle yüzüme baktı. “Ortağım seni kampüse kadar götürecekt dedim.” Ama kadın dedektif daha çok eve girmek ister gibi görünüyordu.

“Ben gerçekten iyiyim.” İne kadar doğru olduğunu göstermek için gülümsedim. “Hem okul da çok yakın. Ama yine de teklifiniz için teşekkür ederim,” dedim.

“Aslında birlikte gitseniz çok daha...”

“İyiyim dedi ya Vince. Gel de şuna bakalım artık mümkünse.”

Dedektif Gadsen beni dikkatle süzdükten sonra, “Aradığın için teşekkürler,” dedi.

Omuz silktim. “Bir şey yapmadan duramazdım.”

“Elbette. Eğer başka bir şey hatırlarsan,” dedi kartvizitini uzatarak, “beni istediğin zaman arayabilirsin.”

“Ararım. Teşekkürler.” Yürümeye başladım ama köşeyi döner dönmez alçıdan yapılmış duvara yaslanarak beklemeye ve seslerini dinlemeye koyuldum.

Yerdeki taşların üzerinden gelen bir çift ayak sesine kısa bir süre sonra bir yenisi daha eklendi. Birbirleriyle konuşan dedektiflere, daha önce duyduğumu hatırlamadığım üçüncü bir ses de katıldı. Ben oraya gitmeden önce çoktan biri girmiş olmalıydı.

“Tahminen yedi saat kadar önce ölmüş.”

“Yani sabah dokuz civarında, öyle mi?”

Dokuz. Ben buradan ayrıldıktan yalnızca birkaç dakika sonra yani. Boğazım o kadar kurumuştum ki yutkunamıyordum bile.

“Öyle tahmin ediyorum ama yağmur ve havanın sıcaklığı işi epey zorlaştırıyor, biliyorsun.”

“Evet.”

Yerinden çıkacak gibi atan kalbimin çıkardığı seslerin arasında morluk, takılmak, yön gibi kelimeler duyuyordum. Ayak sesleri ve konuşmalar giderek uzaklaşınca başımı hafifçe uzatıp etrafa baktım.

Gitmişlerdi. Belki de içeri girmişlerdi. Bulunduğum yerden köpeği de görebiliyordum üstelik. Bahçenin diğer köşesindeki bir lastiğe üstünkörü bir düğümle bağlanmıştı ve tüyleri, etrafındaki

“Dyer.” Ortağı hemen not aldı. Hem onun hem de Dedektif Gadsen’in koltuk altları terden sınısıklam olmuştu. Oysa ben Miami’ye geldiğimizden beri ilk defa, terlemek şöyle dursun donuyordum.

“Buraya gelme sebebin neydi, Mara?” diye sordu Gadsen.

“Şey...” Yutkundum. “Köpekle ilgili şikâyetle bulunan bendim.” Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Hayvan Kontrol Merkezi’ni aradığımda adımları ve numaramı bırakmışım zaten.

Dedektif gözlerini benden ayırmasa da değişen yüz ifadesi gözümden kaçmamıştı. Devam etmemi bekliyordu.

Boğazımı temizledim. “Okuldan çıkınca görevlilerin onu alıp almadığını görmek için uğrayıp bir bakmak istedim.”

Bunu duyunca başını salladı. “Sabah buraya geldiğinde dikkatini çeken biri oldu mu?”

Olmamıştı, başımı salladım.

“Hangi okula gidiyorsun?”

“Croyden.”

Kadın dedektif bunu da not aldı. Böyle yapmasından nefret ediyordum.

Gadsen bana soru sormaya devam ederken ben de hâlâ köpeği bulmaya çalışıyordum. Görevliler beni muayene ederken ceset de araca taşınmış olmalıydı çünkü biraz önce durduğu yerde yoktu. Metal bir kapının kapandığını duyunca olduğum yerde sıçradım. Dedektif Gadsen’in sustuğunu fark etmemiştim, adam benim cevap vermemi bekliyordu.

“Özür dilerim,” dedim iri yağmur damlaları metal ve teneke yığınlarını döverken. Yağmur yeniden hızlanacaktı, hem de çok yakında. “Duyamadım.”

Dikkatle yüzüme baktı. “Ortağım seni kampüse kadar götürcek dedim.” Ama kadın dedektif daha çok eve girmek ister gibi görünüyordu.

“Ben gerçekten iyiyim.” Ne kadar doğru olduğunu görmeleri için gülümsedim. “Hem okul da çok yakın. Ama yine de teklifiniz için teşekkür ederim,” dedim.

“Aslında birlikte gitseniz çok daha...”

“İyiyim dedi ya Vince. Gel de şuna bakalım artık mümkünse.”

Dedektif Gadsen beni dikkatle süzdükten sonra, “Aradığın için teşekkürler,” dedi.

Omuz silktim. “Bir şey yapmadan duramazdım.”

“Elbette. Eğer başka bir şey hatırlarsan,” dedi kartvizitini uzatarak, “beni istediğin zaman arayabilirsin.”

“Ararım. Teşekkürler.” Yürümeye başladım ama köşeyi döner dönmez alçıdan yapılmış duvara yaslanarak beklemeye ve seslerini dinlemeye koyuldum.

Yerdeki taşların üzerinden gelen bir çift ayak sesine kısa bir süre sonra bir yenisi daha eklendi. Birbirleriyle konuşan dedektiflere, daha önce duyduğumu hatırlamadığım üçüncü bir ses de katıldı. Ben oraya gitmeden önce çoktan biri girmiş olmalıydı.

“Tahminen yedi saat kadar önce ölmüş.”

“Yani sabah dokuz civarında, öyle mi?”

Dokuz. Ben buradan ayrıldıktan yalnızca birkaç dakika sonra yani. Boğazım o kadar kurumuştur ki yutkunamıyordum bile.

“Öyle tahmin ediyorum ama yağmur ve havanın sıcaklığı işi pey zorlaştırıyor, biliyorsun.”

“Evet.”

Yerinden çıkacak gibi atan kalbimin çıkardığı seslerin arasında morluk, takılmak, yön gibi kelimeler duyuyordum. Ayak sesleri ve konuşmalar giderek uzaklaşınca başımı hafifçe uzatıp etrafa baktım.

Gitmişlerdi. Belki de içeri girmişlerdi. Bulunduğum yerden köpeği de görebiliyordum üstelik. Bahçenin diğer köşesindeki bir lastiğe üstünkörü bir düğümle bağlanmıştı ve tüyleri, etrafındaki

çamurla aynı renk görünüyordu. Artık iyiden iyiye yağmaya başlayan yağmur, onu hiç etkilemiyor gibiydi.

Hiç düşünmeden yanına koştum. Pamuklu tişörtüm anında sırlıslam oldu. Çöplerden ve araba parçalarından uzak durarak olabildiğince dikkatli bir şekilde ilerliyordum; ayak seslerimi bastıran yağmura da minnettardım. Ama eve girenlerden biri dikkatini verirse geldiğimi duyabilir ve görülebilirdim. Köpeğin yanına gidip de ipini çözmeye çalıştığım sırada, gökyüzü benden intikam alırcasına bulutlarından kurtulmuştu. Yavaşça eğilip, “Gel bakalım,” diye fısıldadım.

Ama köpek kılını bile kıpırdatmadı. Yapamıyordu belki de. Keserek çıkardıkları tasmanın izlerini taşıyan boynu hırpalanmıştı ve kanıyordu. Bu yüzden onu çekiştirmek istemedim ama sesler giderek yaklaştığı için fazla vaktimiz de yoktu.

Kolumu kaburgalarının altından geçirerek onu ayağa kaldırdım; güçsüz olmasına rağmen o halde durabilmeyi başardı. Yeniden kulağına fısıldadım ve ilerlemesi için poposunu hafifçe dürttüm. Bir adım attı ve durdu. Panik tüm vücuduma yayıldı.

Onu kucığıma aldım. Olması gerekenden bir hayli hafif olsa da hâlâ ağırdı. Evin bahçesinden çıkana kadar uzun adımlar atarak oradan uzaklaştım. Saçlarım, yağmur ve ter yüzünden alnıma ve enseme yapışmıştı. Köşeyi dönene kadar nefes nefese kalmıştım, onu yere bıraktığımdaysa dizlerim hâlâ titriyordu.

Köpeği Daniel’in arabasına kadar taşıyabileceğimden emin değildim. Hem sonrasında ne yapacaktım? O kadarını düşünmemiştim ama ne kadar büyük bir şeye bulaştığımı yeni yeni fark ediyordum. Bu köpeğin bir veterinere ihtiyacı vardı. Benimse param yoktu. Ailem pek hayvan sever sayılmazdı ve ben olay yerinden bir şey çalmıştım.

Olay yeri. Adamın kafatasından toprağa doğru akan o parlak peltelin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Ölmüştü. Ben bunu istedikten sadece birkaç saat sonra. Tam da benim istediğim şekilde.

Tesadüf. Öyle olmalı.

Öyle *olmalı*.

Köpeğin inlediğini duyunca kendime gelip onu okşamak için eğildim. Bir yandan da tasmanın ensesine değmesine engel olmaya çalışıyordum, çok acı veriyor gibi görünüyordu. Onu yürütmeye çalışırken cebimden telefonumu çıkarınca bir yeni sesli mesajımın olduğunu gördüm. Annem ofisindeki telefonda aramıştı. Ama ona hemen dönemezdim, köpeği bir kliniğe götürmem gerekiyordu. Önce yakınlarda bir veteriner bulmak için 411'i arayacak, sonra da bir köpeğimiz olduğu haberini evdekilere nasıl vereceğimi düşünecektim... sürpriz! Sıyırılmış kızlarına ve yeni bulduğu zavallı dostuna acırlardı herhalde. Böyle iyi bir amaç uğruna duygu sömürüsü yapmamda hiçbir sakınca yoktu.

Başladığı gibi aniden kesilen yağmur, ardında güzel bir serinlik bıraktı. Köşeyi döndüğümüz anda bana doğru gelen tanıdık bir çocuğun tanıdık yürüyüşünü fark ettim. Yağmurdan sıırsıklam olmuş saçlarını parmaklarıyla düzeltirken bir yandan da gömleğinin cebinde bir şeyler arıyordu. Beni görmesin diye arabalardan birinin arkasına saklanmaya çalıştım ama tam o anda havlayan köpek bizi ele vermişti.

"Mara," dedi yaklaşırken. Başını eğerek gülümseyince gözlerinin kenarları kırışıyordu.

"Noah," diye karşılık verdim becerebildiğim kadar sakın bir sesle ve yürümeye devam ettim.

"Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Parıldayan gözleri köpeğin üzerindeydi ve detayları – yumru yumru olan omurgasını, yamalı derisini, yaralarını– fark edince yüzü gerildi. Bir an soğuk-

kanlı bir öfkeye kapılsa da hemen ardından son derece bilinçli bir umursamazlık ifadesi yerleşmişti yüzüne.

Bense son derece rahat görünmeye çalışıyordum; sanki her öğleden sonra, yanımda bir deri bir kemik kalmış bir hayvanla yağmur altında yürüyüşe çıkıyormuşum gibi. “İşim var, Noah.” İlgi çekici bir şey yok.

“Nereye gidiyorsun?”

Ses tonunda hoşlanmadığım bir şey vardı. “Tanrım, veba gibisin.”

“Ebedi bir ahlaki yansımanın ustaca yaratılmış, güçlü bir yalınlığa bürünmüş şaheseri mi? Bak sen, teşekkür ederim. Bana söylediğin en güzel şeylerden biri bu herhalde,” dedi.

“Hastalık olan, Noah. Kitap değil.”

“Bu cevabı duymazdan geleceğim.”

“O sırada yolumdan da çekilir misin, lütfen? Veteriner bulmam lazım.”

Bakışlarımı köpeğe indirdim, o da Noah’ya bakıyordu. Noah kendisini okşamaya başlayınca da güçsüzce kuyruk sallamaya başladı.

“Bulduğum bu köpeği götüreceğim de.” Yalan söylerken kalbim küt küt atıyordu.

Noah tek kaşını kaldırarak saatine baktı. “Şanslı günündesin. Altı dakika uzaklıkta, bildiğim bir veteriner var.”

Doğruyu söylediğinden emin olamamıştım. “Gerçekten mi?” Ne tesadüf.

“Gerçekten. Gel hadi, seni götüreyim.”

İçinde bulunduğum durumu tartmaya başladım. Köpeğin yardımı ihtiyacı vardı, hem de fena halde. Ve Noah bizi götürse gereken bakımı çok daha kısa sürede görebilirdi. Benim yön duygularıma kalırsak Güney Miami’de sabaha kadar amaçsızca dolaşma ihtimalimiz oldukça yüksekti çünkü.

Bunu kabul edecektim. “Teşekkürler,” dedim ve başımı salladım. Gülümsedi ve hep birlikte arabasına doğru yürümeye başladık. Bir Prius.

Arka kapıyı açıp tasmayı elimden aldı ve köpeği derisindeki yaralara, üzerindeki pirelere rağmen alıp koltuğa yerleştirdi.

Hayvancağыз bu arabaya işerse utancımдан ölürdüm. Noah’yı uyarmak zorundaydım.

“Noah,” dedim, “onu bulalı sadece iki dakika oldu. O... başıboş bir köpek ve ben onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Sahibi mi terk etti yoksa başka bir şey mi oldu ve arabayı mahvetmesini...”

Noah işaret parmağını üst, başparmağını da alt dudağıma yerleştirip hafifçe bastırarak beni susturdu. Başım dönüyordu, göz kapaklarım da titreşmeye başlamış olmalıydı. Utanç verici. Ölmek istiyordum.

“Sus,” dedi sessizce. “Önemli değil. Gidelim de durumuna bir baktıralım, tamam mı?”

Başımı tamam anlamında belli belirsiz sallarken nabzım da damarlarımda aşırı derecede hızlanmıştı. Noah yolcu koltuğunun tarafına geçip kapımı açtı ve arabaya bindim.

14

Noah'ya ne kadar yakın olduğumun farkındalığıyla koltuğa oturdum. Cebinden bir sigara ve çakmak çıkarınca kendime engel olamadım.
“*Sigara mı içiyorsun sen?*”

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Sen de ister misin?” diye sordu.

Kaşlarını ne zaman böyle kaldırsa, alını olabilecek en çekici şekilde kırışıyordu.

Bende yolunda olmayan bir şeyler vardı, kesinlikle. Ama bunu akıl sağlığımdaki sorunlara verip gözlerimi ondan kaçırdım.

“Hayır, istemem. Sigara iğrenç bir şey.”

Noah paketi yeniden gömleğinin cebine koydu. “Rahatsız olacaksan içmeyebilirim,” dedi ama esas rahatsız edici olan bunu söyleme tarzıydı.

“*Beni rahatsız etmiyor,*” dedim. “*Sen yirmi yaşındayken kırk yaşında gibi görünmeyi, kül tablası gibi kokmayı, akciğer kanseri olmayı umursamıyorsan bana ne?*” Sözcükler ağzımdan patır patır dökülmüştü. Fazla açık sözlü bir şekilde. Ama yapabileceğim bir

şey yoktu, Noah içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu âdeta. Yine de kendimi biraz suçlu hissedince kızıp kızmadığını görmek için göz ucuyla ona baktım.

Ama elbette kızmamıştı. Hatta eğleniyor gibiydi.

“Ne zaman sigara yaksam Amerikalıların, sanki çocuklarının üstüne işeyecekmişim gibi bakmalarına çok gülüyorum. Ayrıca beni düşündüğün için de teşekkür ederim ama hayatımda bir gün bile hastalanmadım ben.”

“Ne güzel.”

“Güzel, evet. Artık izin verirsen arabamın arkasında açlıktan ölmek üzere olan bu köpeği veterinerine götürebilir miyim?”

Tüm o suçluluk hissi kayboldu. Yanaklarımdan köprücük kemiğime doğru bir sıcaklık yayıldı. “Affedersin, araba kullanırken konuşmak çok mu zor? Sorun değil, konuşmam.”

Noah konuşacakmış gibi ağzını açıp hiçbir şey söylemeden başını iki yana salladı. Otoparktan çıktık ama yol o kadar sıkıştı ki dokuz dakika boyunca tuhaf bir sessizlik içinde oturduk.

Veterinerin kliniğine varınca Noah arabadan inip benim tarafıma doğru yürümeye başladı. Ben de bunu fark ettiğim anda kapımı açmak gibi bir şeye kalkışmasın diye kendim açtım. Ama o, hiç istifini bozmadan aynı tuhaf yürüyüşünü sürdürdü ve arka kapıyı açıp köpeğe uzandı. Neyse ki koltukta hiçbir vücut sıvısı yoktu. Noah köpeği yere bırakmak yerine binaya kadar kucagında taşıyınca hayvancağız da onun göğsüne yaslanmıştı. Hain.

Kapıya yaklaşınca Noah bana köpeğin adını sordu.

Omuz silktim. “Ne bileyim. Dedim ya, daha on dakika önce buldum onu.”

“Evet,” dedi başını yana yatırarak. “Söyledin. Ama onu kliniğe yatırabilmemiz için bir ismi olmalı.”

“Sen seç o zaman.” Olduğum yerde sallanmaya başladım, sinirleniyordum. Veterinerin ücretini nasıl ödeyeceğime ya da içeri girince ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Hımm,” diye mırıldandı Noah. Ciddi bir yüz ifadesiyle köpeğe bakıyordu. “Adın ne senin?”

Sinirle başımı arkaya attım. Bunun bir an önce bitmesini istiyordum.

Ama Noah beni görmezden geliyor, köpekle eğlenmeye devam ediyordu. Bana sonsuz gibi gelen bir süre sonra gülümsedi. “Mabel. Senin adın Mabel,” dedi.

Oysa köpek ona bakmıyordu bile, rahatça gömüldüğü kollarda keyfi yerindeydi.

“Artık içeri girebilir miyiz?” diye sordum.

“Çok kabasın,” dedi. “Hadi bir centilmenlik yap da kapıyı tut bari. Ellerim dolu.”

Surat assam da dediğini yaptım.

İçeri girdiğimizde köpeğin halini gören resepsiyon görevlisinin gözleri fal taşı gibi açıldı. O koşarak veterinerce haber vermeye gidince ben de köpeği, para ödemek zorunda kalmadan nasıl tedavi ettirebileceğimi düşünmeye başlamıştım. Ama o sırada büyük bekleme odasının diğer tarafından gelen neşeli bir ses, planımı yarıda kesmeme sebep oldu.

“Noah!” Muayene odalarından birinden çıkan minyon kadının yüzünde şaşkınlıkla ışıldayan mutlu bir ifade vardı. “Ne arıyorsun burada?” Noah eğilip onu yanaklarından öperken kadın da gülümsüyordu. Enteresan.

“Merhaba, anne,” dedi Noah. “Bu Mabel.” Başıyla kucığına kıvrılmış olan köpeği işaret ediyordu. “Okuldan arkadaşım Mara onu kampüsün çevresinde bulmuş.”

Başım la selam verebilmek için tüm irade gücümü kullanmak zorunda kalmıştım. Noah'nın yüz ifadesinden onun da bu şaşkınlığımı fark ettiğı ve çok eğlendiğı anlaşılabiliyordu.

"Arka tarafa götürüp tartalım bakalım."

Ve bir baş hareketiyle kadının asistanı köpeğı Noah'nın kollarından nazikçe aldı. Böylece Noah ile ben bekleme odasında başbaşa kalmıştık.

"Ee," diye başladım. "Veterinerin annen olduğunu söylemek aklına gelmedi mi acaba?"

"Sormadın ki," dedi. Haklıydı tabii. Ama olsun.

Annesi yanıma dönünce köpeğı uygulayacağı tedavileri anlattı ki içlerinde köpeğı gözlem altında tutabilmek için hafta sonu klinikte tutmak da vardı. Bunu duyunca içimden şükretmeye başladım. Çünkü bu, benim de onunla ne yapacağıma karar vermek için biraz vaktim olacağı anlamına geliyordu.

Mabel'in rahatsızlıklarını saymayı bitirince, Noah'nın annesi bir şey bekler gibi bana bakmaya başladı. Anlaşılan ödeme konusunu erteleyemeyecektim.

"Ee, Dr. Shaw?" Sesimin tonlamasından nefret etmişim. "Affedersiniz ama benim... benim yanımda hiç para yok ama yardımcınız tahmini bir miktar söyleyebilirse bankaya gidip..."

Dr. Shaw gülümsemesiyle sözümü kesti. "Hiç gerek yok, Mara. Teşekkür ederim, onu... bulduğun için, öyle demiştin, değil mi?"

Yutkundum ve gözlerimi yere indirdim. "Evet. Buldum."

Dr. Shaw şüpheli görünse de gülümsedi. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim. Biraz daha kalsa çok geç olabilirmiş."

Bir bilseydi... Köpeğin sahibinin, kanla boyanmış toprakta yatan cansız bedeninin görüntüsü bir kez daha aklıma gelince bunu yüzüme yansıtmamak için çaba göstermek zorunda kaldım. Noah'nın annesine defalarca teşekkür ettim ve arabaya döndük.

Onun adımları benimkilerin neredeyse iki katı uzunluğunda olduğu için önce varmış ve kapımı benim için açmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim o kibirli, kendini beğenmiş ifadesini görmemek için yüzüne bakmadan. “Her şey için.”

“Rica ederim,” dedi sesinde bariz bir zaferle. Hiç şaşırmamıştım. “Şimdi, bana köpeği gerçekte nasıl bulduğunu anlatacak mısın?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Ne demek istiyorsun?” Gözlerine bakmadığımı fark etmemesini umuyordum.

“Sizi gördüğümde Mabel’in boynunda çözülmüş bir tasma vardı ama yaralarına bakılırsa bunu takıyor olması imkânsız. Nereden buldun onu?”

Kendine saygı duyan her yalancının köşeye sıkıştığı an yapacağı şeyi yapıp konuyu değiştirdim. Gözlerim kıyafetlerindeydi.

“Neden hep yataktan yeni çıkmış gibi görünüyorsun?”

“Çünkü genellikle gerçekten yeni çıkmış oluyorum.” Ve kaşlarını kaldırışı yanaklarımı alev alev yapmıştı.

“Çok iyi,” dedim.

Başını arkaya yaslayıp güldü. Çıkardığı boğuk sese bayıldım, sonrasındaysa bunun için kendi kendime kızdım. Ama gözlerinin çevresini kırıltıran gülüşü o kadar güzeldi ki yüzü aydınlanıyordu. Sonra ışık değişti ve hâlâ gülümseyen Noah direksiyonu bırakıp elini cebine attı ve sigara çıkardı. Bir eliyle gümüş bir çakmak çıkarıp hızlıca sigarasını yakarken direksiyonu da diziyle kontrol ediyordu.

Dudaklarının sigarayı saran kıvrımlarını, başparmağı ve orta parmağı arasında tuttuğu sigarayı neredeyse saygıyla içine çekişini görmezden gelmeye çalışıyordum.

O ağız. Sigara içmek kötü bir alışkanlıktı, evet. Ama Noah içerken *inanılmaz* görünüyordu.

“Tuhaf sessizliklerden nefret ederim,” dedi hiç de masum olmayan düşüncelerimi bölerek. Başını hafifçe geriye atınca dağınık,

dalgalı saçlarından birkaç tutam, pencereden sızan güneş ışınlarıyla parıldadı. “İnsanı huzursuz ediyor.”

Böyle bir yorumun ardından gözlerimi devirmem kaçınılmazdı elbette. “Herhangi bir şeyin seni huzursuz edebileceğine inanmakta güçlük çekiyorum nedense.” Doğruyu söylüyordum. Noah’nın rahatının kaçtığı bir anı hayal etmek imkânsızdı. Daima rahattı. Ve hayattan bıkmış gibi. Ve harika. Ve ben onun yanında oturuyordum. Çok yakınında.

Nabızım da düşüncelerimin hızına yetişmek istercesine hızlandı. Çok yakında kötü bir şey olacağından hiç şüphem yoktu.

“Gerçekten,” dedi. “İnsanlar bana baktığı zaman da deli olurum.”

“Saçmalık,” dedim Miami’nin sesi pencerelerden içeri dolarken.

“Ne?” Son derece masum bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

“Sen çekingen biri değilsin ki.”

“Değil miyim?”

“Hayır,” dedim gözlerimi kısarak. “Ve öyleymiş gibi davranınca da son derece itici oluyorsun.”

Alınmış gibi yaptı. “Bu saygısız nitelemen kalbimi kırdı.”

“Aman ne acıklı.”

Önümüzdeki araçlar ilerlemeye başlarken Noah da gülümsüyordu. “Tamam, ‘çekingen’ doğru kelime olmayabilir,” dedi. “Ama etrafımda çok fazla insan olunca gerçekten... geriliyorum. İlgiden pek hoşlandığım söylenemez.” Sonra dikkatle beni süzdü. “Karanlık ve gizemli geçmişimden kalan bir miras.”

Yüzüne karşı gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Öyle mi?”

Sigarasından uzun bir nefes daha aldı. “Hayır. Ama sadece tuhaf bir çocuktum. On iki on üç yaşlarındayken tüm arkadaşlarımla küçük birer kız arkadaşı olduğunu, benimse her gece kendimi bir ezik gibi hissederek uyuduğumu hatırlıyorum. Bir gün büyüyüp fit olacağımı hayal ederdim hep.”

“Fit mi?”

“Evet. Fit. Seksi. Her neyse işte, sonunda oldum.”

“Ne oldun?”

“Bir sabah kalkıp okula gittim ve kızlar beni de fark etti. Biraz sinir bozucu aslında.”

Açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakalamış olsa da belli etmemeye çalışıyordum. Onun yerine, “Zavallı Noah,” dedim iç geçirerek.

Noah da yapmacık bir şekilde güldükten sonra önüne döndü. “Sonunda bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini buldum ama o da ancak buraya taşınınca oldu. Maalesef.”

“Eminim o kadar da zor olmamıştır.”

Bana dönüp tek kaşını kaldırdı. “Buradaki kızlar çok sıkıcı.”
Ve işte o kibir geri gelmişti. “Biz Amerikalılar biraz görgüsüzüz.”

“Amerikalılar değil. Sadece buradaki kızlar, Croyden’dakiler.”

O arada otoparka dönmüş olduğumuzu fark ettim. Ve park ettiğimizi. Nasıl olmuştu bu?

“En azından çoğu,” diye tamamladı sözünü.

“Ama başa çıkabiliyor gibi görünüyorsun.”

“Çıkabiliyordum ama özellikle bu hafta biraz daha umutlanmaya başladım.”

Çok kötü. Başımı yavaşça iki yana salladım, güldüğümü saklamaya bile zahmet etmiyordum.

“Sen diğerleri gibi değilsin.”

Güldüm. “Hadi ya?” Jamie onun lafını sakınmadığını söylemişti.

“Gerçekten,” dedi dalga geçtiğimi fark etmeden. Ya da bilerek anlamazdan geliyordu. Sigarasından son bir nefes çekip dumanı burnundan verdikten sonra, o kanser çubuğunun çöpünü camdan dışarı fırlattı.

Ağzım açık kalmıştı. “Ben mi yanlış gördüm, yoksa çöpünü dışarı mı attın sen?”

“Arabam hibrit. Birbirlerini dengeliyorlardır.”

“Korkunçsun,” dedim ama ciddi değildim elbette.

“Biliyorum,” diye yanıtladı ve o gayet ciddiydi. Sonra da gülümseyerek kapımı açmak için üzerimden uzandı, kolu benimkine değiyordu. Ama kapıyı açmasına rağmen hiç kımıldamadı. Yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta durduğu için artık Noah’nın ayrılmaz bir parçası haline gelen kirli sakalındaki altın ışıltılarını görebiliyordum. Sandal ağacı ve okyanus gibi kokuyordu, sigara değil. Nefesim boğazımda takılı kaldı.

O anda telefonum çalınca öyle bir zıpladım ki başım arabanın tavanına çarptı. “Ne oluyor!..”

Telefon acımı umursamadan çalmaya devam ediyordu. Joseph’in telefonuma ayarladığı, Tupac’in “Dear Mama” şarkısının sözleri suçluyu ortaya çıkarmıştı.

“Affedersin, buna cevap...”

“Dur...” dedi Noah.

Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasının esas sebebi şaşkınlığım değildi. Noah’nın dudakları, yüzümden yalnızca birkaç santimetre uzakta; kendisiyle ilgilenmemi bekleyen telefonum elimde; başımsa beladaydı.

15

Tüm irademi toplayıp arabadan indim ve gönülsüzce el sallayarak kapıyı kapadıktan sonra telefonu açtım.
“Efendim?”
“Mara! Neredesin?” Annem çıldırmış gibiydi.

Daniel’in arabasını çalıştırırken saate bakınca epey geç kaldığımı fark ettim. Bu hiç iyi olmamıştı.

“Eve geliyorum.” Arabayı geri geri çıkarırken lastiklerim bağırды ve az kalsın arkamda duran siyah bir Mercedes’e çarpacaktım.

“Nerede kaldın?”

Tereddüt ettiğim her saniyeyi sayacağımı bildiğim için doğruyu söylemeye karar verdim. “Okulun yakınlarında açlıktan ölmek üzere, oldukça kötü durumda bir köpek buldum ve onu veterinerine götürdüm.” İşte bu kadar.

Annem bir sürelik sessizliğin ardından, “Şimdi nerede peki?” diye sordu.

Tam o sırada otoyola dönüyordum ve arkamdan pisliğin biri korna çalıyordu. “Ne nerede?”

“Köpek, Mara.”

“Hâlâ veterinerde.”

“Masrafları nasıl ödedin?”

“Ödemedim. Sınıf arkadaşlarımdan biri beni köpeklerle görüşürken veteriner olan annesine götürdü, o da tedavi için para almadı.”

“Makul,” dedi.

Ve işte, yine sesindeki o tuhaf tınıyla baş başaydık. Bundan nasibimi alacaktım, hem de feci şekilde. Ona cevap vermedim.

“Eve geldiğinde görüşürüz,” dedi sertçe.

Bunun için sabırsızlandığımı söyleyemeyecektim ama yine de ilk fırsatta gaza yüklendim. Polislerin beni kenara çekmesi umurumda bile olmayacağından yüz kırkı zorluyordum. Her fırsatta öfkeli kornalara aldırmadan şerit değiştirdim. Miami içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu âdeta.

Eve varmam uzun sürmedi. İçeri bir suçlu gibi sızıp kimse görmeden odama kaçmayı planlıyordum ama salondaki kanepenin koluna tünemiş, beni bekleyen annem bu durumu imkânsızlaştırdı. İki kardeşim de ortalıkta görünmüyordu. Lanet olsun.

“Hadi konuşalım.” Annem tuhaf bir şekilde sakindi. Kendimi saldırısına hazırladım.

“Seni aradığımda telefona cevap vermen gerekiyor. Her seferinde.”

“Daha önce arayanın sen olduğunu fark etmedim. Numarayı tanımıyordum.”

“Ofis telefonum o, Mara. Ve sana buraya taşındığımız anda onu kaydetmeni söylemiştim. Üstelik sesli mesaj da bıraktım.”

“Dinleyecek vaktim olmadı, özür dilerim.”

Annem öne doğru eğilip yüzüme baktı, gözleri benimkilerde bir şey arıyor gibiydi. “Gerçekten öyle bir köpek var mı, Mara?”

Ben de doğruca onun gözlerine bakarak savunmaya geçtim. “Evet.”

“Yani yarın sabah veterinerin kliniğini arayıp bu durumu sorarsam teyit edebilirler?”

“Bana güvenmiyor musun?”

Annem cevap vermedi. Kaşlarını kaldırmış, orada öylece oturuyor, benim bir şeyler söylememi bekliyordu.

Dişlerimi sıktım ve ardından konuştum: “Veterinerin ismi Dr. Shaw ve kliniği de okula çok yakın,” dedim. “Sokağın adını hatırlamıyorum.”

Yüzündeki ifade değişmedi.

Bundan bıkmıştım. “Ben odama gidiyorum,” dedim. Arkamı dönüp giderken hiç sesini çıkarmadı.

Kapıyı biraz fazla sert kapamıştım. Artık odama tıklandığıma göre gün içinde olanları düşünmeyi daha fazla ertelememe gerek yoktu. Noah. Mabel. Sahibi. Adamın ölümü.

İşler değişiyordu. Bunun imkânsız olduğunu bilmeme rağmen terlemeye başlamıştım. *Mümkün* değildi. Bu sabah saat dokuzda, o pislik öldüğünde ben dersteydim. Daha erken ölmüş olmalıydı. Adli tabip, ya da her kimse o, yanılıyordu. Bunun sadece bir tahmin olduğunu söylemiş olmasına rağmen.

Evet. Adamların konuşmamı düşündüm. Yanıma gelirken çok sessiz hareket ettiğini varsaymıştım oysa o gelmemiştii bile. O sırada çoktan ölüydü. Tüm o sohbet, sadece başka bir halüsinasyondur, ki zaten TSSB’ni düşünecek olursak bu da son derece normaldi.

Ama yine de kendimi her zamankinden... daha farklı hissediyordum. Mümkün olduğunu bile bilmediğim kadar deli olduğumu fark etmiştim. Annem yalnızca hafif rahatsızlığı olan hastalarla ilgileniyordu oysa ben sanrılar görüyordum. Anormaldim. Psikotik.

O akşam ailemle birlikte yemek yerken kendimi tuhaf, rahatsız edici derecede sakin hissediyordum, sanki her şeyi dışarıdan izliyormuşum gibi. Anneme karşı bile kibar davranmayı başarmıştım. Aslında bir bakıma, deliliğimi kabullenmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Adam, bu sabah ben onunla tanışmadan önce ölmüştü. Hayır, bir dakika, ben onunla *hiç* tanışmamıştım zaten.

Tüm o konuşmayı, kendimi güçsüz hissettiğim olaylar üzerinde bir kontrolüm olduğunu hissedebilmek için uydurmuştum; bunlar annemin, hastaneden taburcu olduğum zaman Rachel'ı geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anlatmak için söylediği sözler olsa da şimdi kulağa pek de mantıksız gelmiyordu. Bu travmayla başa çıkabilmek için birinden yardım almamı veya ilaç kullanmamı tavsiye etmeden –daha doğrusu beni buna zorlamadan– hemen önce söylediği sözler. Ve artık Florida'dan ayrılıp eve dönmem mümkün olmasa da bir deri bir kemik kalmış, kötü muamele görmüş, terk edilmiş bir köpeği iyileştirebilirdim.

Demek durum buydu. *Gerçekten* delirmiştim. Ama öyleyse neden hâlâ başka şeyler de varmış gibi hissediyor, kaçırdığım bir şeylerin olduğu duygusuna kapılıyordum?

Annemin kahkahaları beni gerçek hayata döndürdü. Güldüğü zaman tüm yüzünün nasıl da aydınlandığını fark edip onu korkuttuğum için kendimi suçlu hissettim. Bu yüzden ona bugünkü küçük maceramdan söz etmemeye karar verdim çünkü beni biraz daha yakından izlerse Sauron'un gözüne dönecek ve bunu duyduğu anda tedavi ile ilaç tehditlerine yeniden başlayacaktı. Bunların hiçbiri bana cazip gelmiyordu, hem artık bana neler olduğunu gerçekten bildiğime göre bununla başa çıkabilirdim.

Ta ki uyuyana kadar.

16

ÖNCESİ

G araj yolunu kapayan paslı, demir kapının önüne geldik. Yaprakları dökülmüş olan ağaçların kalın dalları arabanın üstüne değiyor, rüzgârla uğulduyorlardı. İssız yolda Jude'un farları dışında hiçbir ışık yoktu ve arabanın kaloriferi çalışmasına rağmen titriyordum.

Jude kolunu omzuma dolayıp Death Cab'in sesini kıstı. Camdan dışarı baktım. Beş altı metre uzakta bekleyip bize selektör yapan arabanın Claire'e ait olduğunu hemen anladım. Biz arabayı park ettiğimiz anda o da camları buharlanmış olan aracının motorunu kapadı. Ben kapının koluna dokunduğum anda Jude da benim belime dokununca dişlerimi sıktım. Zaten yeteri kadar gergindim, bu gece bir kez daha onunla uğraşacak halim yoktu.

Geri çekildim. "Bizi bekliyorlar."

Jude beni bırakmadı. "Hazır olduğuna emin misin?" Buna pek inanmıyor gibi görünüyordu.

"Tabii ki hazırım," diye yalan söyledim ve daha ikna edici görünmek için güldüm.

“İstersen hâlâ vazgeçebiliriz çünkü.”

Bu teklifin son derece cazip olduğunu inkâr edemezdim. Gecenin bir yarısı buz gibi havada çıkan maceraların, genellikle sıcak yorgan karşısında pek fazla şansı olmuyordu.

Ama bu gece başkaydı. Rachel bir yıldır bunu yapmak için bana yalvarıyordu zaten. Şimdi Claire de onun tarafında olduğuna göre mızıkçılık yapmak en iyi arkadaşımı kaybetmemle sonuçlanabilirdi.

Bu yüzden evet demek yerine gözlerimi devirdim. “Yapacağım dedim ve yapacağım.”

“Ya da burada kalabiliriz.” Jude beni kendine doğru çekince ben de başımı çevirip yanağıma denk gelmesini sağladım.

Sonra da, “*Sen* geri dönmek istiyor musun?” diye sordum cevabı bilmeme rağmen.

Jude rahatsız olarak geri çekildi. “Ben bunu çoktan yaptım zaten. Altı üstü eski bir bina. O kadar da büyük bir şey değil.”

Ve arabadan indi, ben de peşinden gittim. Daha sonra bana kızacağını biliyordum ama buna değerdı. Yalnızca iki aydır çıkıyorduk ve ilk ayda ondan gerçekten hoşlanmıştım. Kim hoşlanmazdı ki? Hayallerdeki Amerikalının vücut bulmuş hali gibiydi. Açık kumral saçlar ve yeşil gözler, tıpkı Claire’inkiler gibi. Ve geniş, defans oyuncusu omuzları. Ayrıca tatlıydı da. Şeker gibi. Ama sadece ilk ay.

Peki ya sonra? O kadar da değildi.

Rachel, Claire’in arabasının yolcu kapısını çarparak inip yanıma geldi, koyu renk saçları da arkasında sallanıyordu.

“Mara! Gelmene çok sevindim. Claire son anda oyunbozanlık yapacağını düşünüyordu.” Sarıldı.

O sırada hâlâ arabanın yanında oyalanan Claire’e baktım, o da bana gözlerini kısarak karşılık verdi. Hayal kırıklığına uğramış ve orada olmamı hoş karşılamamış gibi görünüyordu, sanki gelmememi umuyormuş gibiydi.

Başımı kaldırdım. “Geceyi bu meşhur, çılgın akıl hastanesinde geçirme fırsatını tepecek miydim yani? Hayatta olmaz.” Kolumu Rachel’in omzuna atıp sırttıktan sonra dönüp özellikle Claire’e baktım.

“Niye bu kadar geciktiniz?” diye sordu.

Jude omuz silkti. “Mara uyuyakalmış.”

Claire soğuk bir tavırla gülümsedi. “Niye şaşırmadım acaba?”

Tam çirkin bir karşılık vermek için ağzımı açmışım ki Rachel dışarıda olduğumuz birkaç dakika içinde çoktan buz kesmiş olan elimi tutup söze girdi.

“Artık önemi yok. Sonuçta buradalar. Çok eğleneceğimizi garanti edebilirim.”

Önümüzde duran gotik binaya baktım. Eğlenceli. Hı hı, tabii.

Jude, üfleyerek ellerini ısıtmaya çalıştıktan sonra eldivenlerini giymişti. Ben de kendimi bitmek bilmeyecek bu geceye hazırlamakla meşguldüm. Bunu yapabiliirdim. Yapacaktım. Bu, Claire’in, Rachel’in doğum gününde yaşadığımız olayla ilgili benimle son kez dalga geçiydi. Artık bu Ouija tahtası muhabbetinden sıkılmışım ve bu geceden sonra da buna tahammül etmek zorunda kalmayacaktım.

Gözlerim binayı süzerken korku da yavaşça kanıma karışmaya başlıyordu. Rachel fotoğraf makinesini çıkarıp objektifin kapağını açtı ve sağ elimi tuttu. Sol elim de Jude’da olmasına rağmen ne yanımda olmaları ne de elimi tutmaları korkumu azaltmaya yetiyordu. Ama hiçbir şey, Claire’in yanında korktuğumu belli etmeme sebep olamazdı.

Claire, içinden kamerasını aldıktan sonra çantasını yeniden omzuna asıp binaya doğru yürümeye başladı. Rachel da beni peşinden sürükleyerek onu takip ediyordu. Çürümüş tahtalarının üzerinde GİRİLMEZ yazan çok sayıda tabelanın asılı olduğu yıkık dökük bir çitle karşılaşınca istemsizce bir kez daha başımı kaldırıp Poe şiirlerinden fırlamış gibi üzerimizde yükselen uğursuz binaya

baktım. Tamerlane Eyalet Akıl Hastanesi'nin hayranlık uyandıran mimarisi; ön merdivenleri ve geniş, tuğla duvarları kaplayan ürper-tici sarmaşığın etkisiyle daha da şeytani bir havaya bürünüyordu sanki. Pencerelerin önlerindeki taşlarsa yıpranmışlıktan çatlamaya başlamıştı.

Planımız, geceyi bu terk edilmiş binada geçirip güneş doğarken evlerimize dönmekti. Rachel ve Claire binanın her köşesini keşfe çıkıp çocuk kanadını ve şok tedavilerinin uygulandığı bölümleri görmek istiyorlardı. Rachel'in korku filmi kültürüne göre bunlar herhangi bir paranormal aktivitenin gerçekleşme olasılığının en yüksek olduğu noktalar olacağından ikisi de maâramızı gelecek nesiller için kayıt altına almak niyetindeydi. Yaşasın.

O sırada Jude bana biraz daha yaklaşmıştı ki Rachel ve Claire çürük tahta çite tırmanırken varlığını hissettirdiği için buna min-nettardım. Sonra sıra bana geldi. Jude beni kaldırsa da kırıl-gan tahtalara tutunurken hâlâ tereddütlüydüm. Birkaç cesaretlendirici sözcükten sonra nihayet, onun da yardımıyla çitten atladım ve sertçe, kurumuş yapraklardan oluşan yığının üzerine düştüm.

Binaya girmenin en kolay yolu bodrumdan geçmekti.

17

Rachel'in o akıl hastanesine gitmek istediğini biliyordum ama Mabel'in pislik sahibinin öldüğü günden sonraki geceye kadar, benim oraya gitmeyi neden kabul ettiğimi hatırlayamamıştım.

Cumartesi günü kendimi daha fazla rüya görmeye ve daha fazla şey hatırlamaya hazırlamaya çalıştım; Rachel'in ölümünü görmeye. Titreyerek yatağıma gömüldüm, bir yanım onu yeniden görmek isterken diğer yanım buna karşı çıkıyordu. Sonunda gördüm ama yine aynı rüyayı. Pazar gecesi de bir değişiklik olmamıştı.

Bir şeyler hatırlamaya başlamış olmam iyiye işaretti. Anılarım yavaş yavaş da olsa geri geliyordu ki bu hiç gelmemesinden kesinlikle daha iyiydi. Hem de psikolog ya da zihnimi kurcalayan kimyasallar olmadan. Belli ki yeteri kadar kurcalanmıştı zaten.

Hafta sonu boyunca Mabel'ı merak edip endişelenmiş olmaktan neredeyse memnundum. Pazartesi günü İngilizce dersinde sorarım diye düşündüğüm için Noah'nın telefonunu da bulmaya çalışmamıştım ama ben sınıfa gittiğimde Noah yoktu.

Ders boyunca kalemim de aklım gibi dersi dinlemek yerine eskiz defterimin üzerinde gezinmiş, Bayan Leib ödevlerimizi toplayıp trajedi kahramanları ve anti kahramanları arasındaki farkları tartışırken uyuşuk hareketlerle kaymıştı. Sınıfın kapısı her açıldığında Noah'nın gelmesini bekleyerek kapıya bakıyordum ama gelmedi.

Zil çaldığı an kapağını kapayıp çantama tıkmadan önce defterime bir göz attım.

Noah'nın yere bakan, kısılmış, kömür karası gözleri karşımdaydı ve gülümsemesi, gözlerinin etrafında çizgiler oluşmasına sebep olmuştu. Hafifçe yumruk yaptığı eli, ılık ılık gülümsemesinin üzerinde tembel tembel dururken başparmağı da alt dudaklarını sıyrıyordu. Gülümserken neredeyse utangaç görünüyordu. Alnının solgun yüzeyi ise kahkahasının duraksadığı anın rahatlığıyla pürüzsüz görünüyordu.

Midem bulanmaya başladı. Bir önceki sayfaya bakınca dehşet içinde Noah'nın o zarif profilini mükemmel bir şekilde çizmiş olduğumu fark ettim; çıkık elmacık kemiklerinden mükemmel burnundaki o hafif kıvrıma kadar. Ondan bir öncekinde ise o da bana bakıyordu, soğuk ve ulaşılmaz görünen gözleriyle.

Daha fazla bakmaya korktum. Ciddi anlamda yardıma ihtiyacım vardı.

Defteri çantama soktuktan sonra kimsenin bunu görmemiş olmasını umarak gizlice arkama baktım. Sırtımda hafif bir temas hissettiğimdeyse cebir sınıfına olan yolu yarılamıştım ama dönüp bakınca kimseyi göremedim ve başımı iki yana sallayarak bir anda üzerime çöken, sanki başka birinin rüyasında süzülüyormuşum gibi hissetmeme sebep olan tuhaf bir duyguya kapıldım.

Bay Walsh'un sınıfına varınca etrafımı kahkaha sesleri sardı. Ben içeri girerken bazı çocuklar kendi aralarında fısıldaşıyordu. Nihayet ben de okul formasının bir kopyasıyla gezmeye başladım diye mi? Bilemiyordum. Bir şeyler olduğu çok açıktı ama ne olduğunu

anlayamamıştım. Ellerimi, titremeye başladıkları fark edilmesin diye yumruk yaparak Jamie'nin yanındaki masaya oturdum. Ve arkamdan gelen kâğıt hışırtısını da o sırada fark ettim. Sırtıma yapıştırılmış olan kâğıdın hışırtısını.

Yani sınıfa gelirken biri *gerçekten* de sırtıma dokunmuştu. En azından bunu uydurmuyordum. Uzanıp kâğıdı alınca üzerinde 'sürtük' yazdığını gördüm ve bunun ardından o sessiz gülüşmeler yerlerini birer kahkahaya bıraktı. Jamie, neler olup bittiğini anlayamıyor gibi bir ifadeyle başını kaldırırken ben de kıpkırmızı olmuş yanaklarımla kâğıdı buruşturuyordum. Anna başını arkaya atarak kahkahalara boğuldu.

Bir saniye bile düşünmeden elimi açıp kâğıdı avucumun ortasına yerleştirdim.

Ve yüzüne fırlattım.

"Çok yaratıcı," dedim kâğıt hedefini bulurken.

Anna'nın önce o bronz yanakları kızardı, sonra da alnındaki damar belirginleşti. Tam bir küfür savurmak için ağzını açıyordu ki Bay Walsh araya girdi. Kazandım.

Ders bittiği gibi omzuma vurarak beni tebrik eden Jamie sırtıyordu. "Aferin, Mara."

"Teşekkür ederim."

Biz sınıftan çıkarken Jamie'yi kapıya doğru iten Aiden bize döndü.

"Senin bahçeni falan dekore etmen gerekmiyor mu?"

Jamie onun arkasından bakarken bir yandan da omzunu ovuşturuyordu. "Gözüne bıçak sokmak lazım bunun," diye mırıldandı Aiden gözden kaybolunca. "Ee, bu pislikleri bir kenara bırakırsak ilk haftan nasıl geçiyor?"

Ah, bilirsin işte. Ölü bir adam gördüm. Aklımı kaçıyorum falan. Hep aynı şeyler. "Fena sayılmaz."

Başını onaylarcasına salladı. “Eski okulundan çok farklı, değil mi?”

Bu soruyu duyunca zihnimde Rachel’in yüzü belirdi. “O kadar mı belli oluyor?”

“Her yerinde devlet okulu yazıyor resmen.”

“Ee, teşekkür ederim?”

“Ah, evet. Bu bir iltifat. Kendimi bildim bileli bu aşağılıklarla okuyorum ve bunun gurur duyulacak hiçbir yanı yok. İnan bana.”

“Özel okulda olmanın mı Croyden’da olmanın mı?” diye sordum dolabına doğru yürürken.

“Diğer okullardaki arkadaşlarımdan duyduğum kadarıyla şerefsizliğin bu kadarı sadece Croyden’a özgü. Anna mesela. Kızın IQ’su ölü birinden sadece birkaç puan yüksek ama yine de Cebir II dersimizi aptallığıyla gölgelemeyi başarıyor.”

Ödevde benim de en az Anna kadar zorlandığımdan söz etmemeye karar verdim.

“Ailenin okula bağışladığı para, senin kaç cinayetten paçayı sıyrabileceğini etkiliyor,” dedi kitaplarını değiştirirken. O sırada üzerimize düşen öğle güneşi ışıkları bir gölgeyle ortadan kaybolunca başımı çevirdim.

Noah karşımda duruyordu. Her zamanki gibi en üst düğmesi açık olan gömleğinin kollarını gelişigüzel kıvrımış, ince kravatını da gevşekçe bağlamıştı. Açık yakasının altından burnunu çıkaran siyah şeridi zar zor görebiliyordum. Güzel görünüyordu. Hatta gözlerinin altındaki morluklara rağmen harika görünüyordu. Çenesini ovuştururken saçları da her zamanki isyanına devam etti. Ona baktığımı fark ettiği an kıpkırmızı oldum, Noah ise sırttı ve tek kelime bile etmeden yanımdan geçip gitti.

“İşte başlıyoruz,” diye iç geçirdi Jamie.

“Kapa çenenı.” Daha da kızardığımı göremesın diye arkamı döndüm.

“Eğer böyle adi bir adam olmasa şapka çıkarırdım,” dedi. “İkinizin arasındaki elektrikten devasa bir yangın çıkar.”

“Acı bir husumeti kalpten gelen bir sevgiyle karıştırıyorsun,” dedim ama geçtiğimiz haftayı, Noah’nın Mabel’la nasıl ilgilendiğini düşününce haklı olduğumdan pek de emin olamıyordum.

Jamie buna, başını iki yana sallayarak karşılık verdi. “An meselesi.”

Öfkeyle ona bakıyordum. “Ne?..”

“Onun yatağından günahkârlığa doğru giden o utanç verici yürüyüşe çıkman.”

“Beni bu kadar farklı gördüğün için sağ ol.”

“Bunun seninle ilgisi yok, Mara. Kızlar kendilerini Shaw’a kapılmaktan alıkoyamıyor. Özellikle de senin durumunda.”

“Ne varmış benim durumumda?”

“Noah senden açıkça hoşlanıyor.” Sesinde iğneleyici bir ton vardı. O dolabının kapağını kapayınca ben de dönüp aksi yöne yürümeye başlamıştım ama Jamie de peşimden geliyordu. “Ama o pisliğin hiçbir duygusu yoktur.”

Omzumun üzerinden dönüp güldüm. “Senin onunla ne derdin var ki?”

“Sana olan ilgisinin Anna Greenly’yi üzerine salmış olmasının dışında mı?”

“Evet, bunun dışında.”

Çiçek tarhlarının üzerinden geçip piknik masalarına giderken ayağımızın altındaki otlar hışırdıyordu. Sonra Jamie, sözlerini taratarak konuşmaya başladı. “Noah kimseyle çıkmaz. Seni sikecek... hem gerçek anlamda hem de mecazi. Bunu herkes biliyor, daha önce yattığı tüm kızlar biliyor ama Noah bir sonraki adayına geçene dek umursamıyor gibi davranıyorlar. Ve sonra tüm itibarları yerle bir olmuş halde yalnız kalıyorlar. Anna bunun en iyi örneği mesela ama kesinlikle tek değil. Walden’da son sınıf öğrencisi bir kızın Noah’yla ayrıldıktan... yani Noah istediğini alıp gayet kasıtlı

bir şekilde onu bir daha aramadıktan sonra intihara kalkıştığını duymuştum.”

“Biraz *fazla* abartılı bir tepki olmuş sanki.”

“Olabilir ama aynı şeyin senin de başına geldiğini görmek istemem,” dedi. Kaşlarını kaldırdım. “Zaten yeteri kadar derdin var.” Kocaman sırtıyordu.

“Ne kadar yüce gönüllüsün.”

“Rica ederim. Ben uyarılmış olayım da. Sonra çok işine yarayabilir.”

Çantamı diğer omzuma aldım. “Söylediğin için teşekkürler,” dedim. “*İlgilenmiyorum* ama öğrendiğim iyi oldu.”

Jamie başını iki yana salladı. “Hı hı. İlişkiniz bitip de kalbin paramparça olduktan sonra intihar şarkıları dinlerken bunları söylediyimi hatırla da.” Ve beni tarih sınıfının kapısına bıraktıktan sonra ayrıldı. Sözleri her ne kadar mantıklı olsa da bir sonraki derse kadar hepsini çoktan unutmuştum.

Öğle yemeği vakti gelince yine otomattan alacak bir şeyler aramaya başladım. Bana doğru gelen ayak seslerini duyduğumda ise çantamda bozuk para aramakla meşguldüm. Ve bir şekilde, gelenin kim olduğunu arkama bakmadan anlamıştım.

Noah yanıma gelip makineye bir dolar atarken omzuma dokununca ben de yolundan çekildim.

“Ne alayım?” diye sordu.

“Ne istiyorsun?”

Başını yana eğip bana baktı ve dudağının bir köşesi tebessümle yukarı kalktı. “Bu zor bir soru.”

“Hayvan krakerler o zaman.”

Noah şaşırmış gibi görünse de E4’e bastı, makine de ona itaat etti. Sonrasında bana uzattığı kutuyu geri verdiğimde ise ellerini arkasında bağladı.

“Al,” dedi.

“Ben kendime alabilirim, teşekkürler.”

“İlgilenmiyorum.”

“Aman ne şaşırdım,” dedim. “Mabel nasıl bu arada? Sabah soracaktım ama derse gelmedin.”

Noah boş boş yüzüme bakıyordu. “Önceden ayarladığım bir işim vardı. Mabel da idare ediyor ama bir süre daha bir yere ayrılamaz. Onu bu hale getiren her kimse, yavaş ve acılı bir ölümü hak ediyor.”

Birdenbire gelen mide bulantısı yüzünden, cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kalmıştım. “Annene onunla ilgilendiği için bir kez daha teşekkür ettiğimi söylersin,” dedim piknik masalarına doğru yürürken. Bir yandan da bu duygudan kurtulmaya çalışıyordum. Oturunca hemen kraker kutusunu açtım. Belki de sadece bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. “Harikaydı.” Bir filin kafasını ısırđım. “Onu geri almam gerektiği zaman haber ver, olur mu?”

“Tamam.”

Sonra o da masaya gelip yanıma oturdu ve kollarına dayanarak doğruca karşıya bakmaya başladı. Ben de krakerlerimin kütirtisından başka hiçbir ses çıkarmadan oturmaya devam ediyordum.

“Bu hafta sonu benimle yemeğe çık,” dedi birdenbire.

Neredeyse boğuluyordum. “Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Noah, tam bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki bir grup yaşça büyük kız merdivenlerden indi ve Noah’ı gördükleri an hızlarını kesip arkalarında bir yığın “Merhaba Noah,” bırakarak usulca yanımızdan geçtiler. Başlangıçta onları duymazdan geldiğini zannetsem de sonrasında dudaklarında gördüğüm o hain kıvrım, bunun hoşuna gittiğinin kanıtıydı.

Ve kendime gelmek için ihtiyacım olan tek şey de buydu. “Teklifin için teşekkürler ama korkarım kabul edemeyeceğim.”

“Başka bir planın mı var?” Ses tonuna bakılırsa benden bir bahane duymaya kendini çoktan hazırlamıştı.

Ben de istediğini vermekten geri durmadım. “Evet, okulda geri kaldığım tüm o lanet şeylerle randevum var.” Sonra da toparlamaya çalıştım. “Yani dönemin ortasında geldiğim için.” Şu anda bundan bahsetmek istemiyordum, özellikle de onun yanında. “Üçüncü dönem sınavları, notun yüzde yirmisini oluşturuyor ve bunu mahvetme riskine giremem.”

“Çalışmana yardım edebilirim,” dedi.

Ona baktım. Gri mavi gözlerini çevreleyen siyah kirpikleri işimi hiç de kolaylaştırmıyordu. Dudaklarındaki o afacan tebesüm de öyle. Başımı çevirdim. “Kendi kendime çalışınca daha iyi anlıyorum.”

“Bunun doğru olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi.

“Beni, böyle bir yargıya varacak kadar iyi tanıyorsun.”

“Tanıyayım o zaman,” dedi rahat bir şekilde. Birkaç tutam saç yüzüne doğru düşerken o da önüne bakmaya devam ediyordu.

Ve beni öldürmeye. “Bak Shaw...”

“Şimdi de birbirimize soyadlarımızla hitap etme saçmalığına başlıyoruz, öyle mi?”

“Histeriksin sen. Git başkasına teklif et.”

“Başkasına sormak istemiyorum. Ve bunu yapmamı sen de istemiyorsun zaten.”

“Yanıyorsun.” Masadan kalkıp uzaklaşmaya başladım. Ona bakmazsam bir sorun da kalmazdı sonuçta.

Ama iki adımda bana yetişmeyi başardı. “Sana evlenme teklif etmedim, yemeğe çıkalım mı dedim. Ne yani, burada yaratmaya çalıştığın imajı bozacağımdan mı korkuyorsun?”

“Ne imajı,” dedim düz bir ses tonuyla.

“Kaygılı, kasvetli, içine kapanık, duygusal genç. Solmuş yapraklar dallardan düşerek ağaçları çıplak bırakırken dalıp uzaklara bakan...” Noah’nın cümlesi yarıda kalsa da yüzündeki o eğlenme ifadesi hâlâ oradaydı.

“Hayır, gayet iyi gidiyordun. Devam et lütfen.”

Kızlar tuvaletini görene dek hızlı adımlarla önden yürüdüm ve kapıyı açtım. Noah’yı dışarıda bırakıp kendimi toparlamayı planlıyordum.

Ama o da peşimden geldi.

Aynanın karşısında, parlatıcı sürmekle meşgul, bizden daha küçük iki kız vardı.

“Dışarı,” dedi Noah bezgin bir ses tonuyla. Sanki buraya girmemesi gereken onlarmış gibi. Ama kızlar, ikiletmeden tuvaleti terk etmişlerdi bile. O kadar hızlı çıktılar ki kendim de onlar kadar şaşkın olmasam kahkahalarla gülerdim.

Doğruca bana bakan gözlerinin içinde kıvılcımlar çakıyordu. “Derdin ne senin?” dedi kısıp bir sesle.

Ben de ona baktım. Yüzünde her zamanki kayıtsızlığından eser yoktu. Ama öfkeli ya da sıkın da değildi. Daha çok... meraklı görünüyordu. Ve bu haline herhangi bir insanın dayanması imkânsızdı.

“Derdim falan yok,” dedim kendimden emin bir şekilde. Ve gözlerimi kısarak bir adım öne çıktım. “Hiçbir derdim yok benim.”

Dağınık gömleği ve dar kesim pantolonuyla süslenen uzun figürü, bu çirkin sarı fayansların önüne hiç yakışmıyordu. Nefes alıp verişim hızlanmaya başlamıştı.

“Ben senin tipin değilim,” diyebildim nihayet.

Bunu duyunca o da yüzünde tahrik edici bir tebessümle bana doğru bir adım attı. Kahretsin. “Benim bir tipim yok.”

“Daha da fena o zaman,” dedim ve yemin ederim, bunu söylerken kötü görünmeye çalışmışım. “Gerçekten de dedikleri kadar çapkınsın yani.”

Ama daha da yaklaşmasını istiyordum.

“Bana iftira atıyorlar.” Sesi, fısıltıdan yalnızca bir ton yüksekti. Bir adım daha attı. Artık o kadar yakınımdaydı ki göğsünden yayılan

sıcaklığı hissedebiliyordum. Tüm samimiyeti ve açık yürekliliğiyle bana bakıyordu. Ve gözlerine giren o dağınık saçlarıyla. Ve ben, onu hem istiyor hem istemiyordum. Ve bir şeyler söylemem gerekiyordu.

“Bundan şüpheliyim,” demekten başka bir şey yapamamıştım. Yüzü benimkinden yalnızca birkaç santimetre ötedeydi. Onu öpecek ve sonra pişman olacaktım.

Ama o anda bu umurumda bile değildi.

18

“O na e-postayla kendi fotoğrafını gönderdiğini duydum... Ah. Selam, Noah.” Cümlesini yarıda kesen kızın cilveli ses tonunu fark etmemek imkânsızdı. Noah gözlerini kapayıp bir adım geri çekildi ve davetsiz misafirlerimize baktı. Bense olup bitene odaklanabilmek için gözlerimi kırıştıırıyordum.

“Hanımlar,” diye karşılık verdi salyalar akıtarak kendisine bakan kızlara başıyla selam vererek. Ve dışarı çıktı.

Onlar da kıkırdayıp yan gözle bana bakarak bozulan makyajlarını düzeltmeye başladılar. Oysa ben hâlâ afallamış, ağzım açık bir halde kapıya bakıyordum. Zilin çaldığını duyana kadar da yürüyüp oradan çıkmak aklıma gelmemişti.

Çarşamba gecesine kadar Noah’yı bir daha görmedim.

Günün geri kalanını uykusuzluktan, genel bir keyifsizlikten ve aramızda geçenlere olan kızgınlığımdan ötürü berbat halde geçirdim. Pazartesi günü Noah sanki hiçbir şey olmamış gibi beni bırakıp gitmişti. Tıpkı Jamie’nin uyardığı gibi ve bunun canımı acıtmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Noah'yı gördüğüm zaman ona ne diyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama zaten İngilizce dersine de gelmemişti. Bayan Leib'in söylediklerini laf olsun diye not aldıktan sonra dersten çıkıp sınıfın önünde oyalanmaya başladım; nedenini kendim bile anlamamama rağmen kampüste Noah'yı arayıp duruyordum.

Cebir dersine girince polinomlara ve parabolere odaklanmaya çalıştım ama artık biyoloji, tarih ve İngilizcede harika olsam da matematikte acı çektiğim açıkça görülüyordu. Bay Walsh derste bana iki kez soru sormuş ve ben her ikisine de acınası cevaplar vermiştim. Teslim ettiğim her ödev, üzerinde kırmızı kalemle yapılmış kızgın düzeltmeler ve alt tarafında aşağılayıcı notlarla geri geliyordu. Sınavların başlamasına sadece birkaç hafta kalmıştı ve benim artık hiç umudum yoktu.

Ders sona erdiğinde tuhaf bir sohbet dikkatimi çekerek düşüncelerimi dağıtmaya yetti.

"Kızı öldürdükten sonra yediğini duydum. Yamyamlık gibi bir şey yani," diyordu arkamdaki bir kız. Sözlerini, sakızını patlatarak noktalamıştı. Dönüp onlara baktım.

"Aptalsın, Jennifer," dedi adının Kent olduğunu sandığım bir çocuk hemen. "Kızı timsahlar yemiştir, bir pedofil değil."

Ben daha fazla dinleyemeden Jamie elindeki klasörü masama koydu. "Selam, Mara."

"Duydun mu?" dedim Jennifer ve Kent sınıftan çıkarlarken.

Jamie önce anlamamış gibi baksa da sonra yüzü aydınlandı. "Ah. Jordana."

"Ne?" İsim bir yerden tanıdık geliyordu, bunun nedenini hatırlamaya çalıştım.

"Bahsettikleri kız oydu. Jordana Palmer. Dade Lisesi'nde ikinci sınıf öğrencisi. Onu tanıyan birini tanıyan birini tanıyorum gibi bir şey. Çok üzücü gerçekten."

Parçalar yavaş yavaş yerlerine oturuyordu. “Sanırım haberlerde duymuştum,” dedim sessizce. “Ne olmuş?”

“Tam olarak bilemiyorum. Ama bir arkadaşının evine gitmesi gerekirken... gitmemiş. Cesedini de birkaç gün sonra bulmuşlar, cinayet olduğu kesin ama nasıl olduğunu duymadım henüz. Babası bir polis olduğu için olayı fazla duyurmuyorlar sanırım. Hey, sen iyi misin?”

O sırada ağızıma kan tadı geldi. Alt dudağımyı kanatana kadar ısırmıştım belli ki. Damlayı yalamak için dilimi uzattım.

“Hayır,” dedim dürüstçe ve dışarı doğru yürümeye başladım.

Jamie de peşimden geliyordu. “Konuşmak ister misin?”

İstemiyordum. Ama Jamie’nin yüzünü görünce başka bir şansım yokmuş gibi hissettim. Tüm o tuhaflıklar; akıl hastanesi, Rachel, Noah, hepsi birleşmiş ve boğazıma yerleşen bir yumru haline gelmişti sanki.

“Buraya taşınmadan önce bir kaza geçirmiştım. En iyi arkadaşım da o kazada öldü.” Sözcükleri resmen kuser gibi söylemiş-tim. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım, bunları birdenbire anlattığıma şaşırmıştım. Neyim vardı benim böyle?

“Üzüldüm,” dedi Jamie gözlerini yere indirerek.

Şimdi de onun kendini tuhaf hissetmesine sebep olmuşum. Şahane. “Önemli değil. İyiyim ben. Bunu niye anlattım bilmiyorum.”

Jamie rahatsız olmuş gibi olduğu yerde sallandı. “Sorun değil.” Sonra gülümsedi. “Ee, ne zaman cebir çalışıyorsunuz?”

Konuyu değiştirmiş, bunu da saçma bir şekilde yapmıştı. Benimle ders çalışarak bir şey öğrenmesine imkân yoktu; Bay Walsh’ın ona yönelttiği her soruya doğru cevap veriyordu zaten.

“Matematikteki becerilerimin sosyal becerilerimden bile kötü olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Mümkün değil.” Jamie’nin dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleşmişti.

“Sağ ol. Ama ben ciddiym, umutsuz bir vakayla uğraşmaktansa yapacak çok daha iyi şeylerin olmalı?”

“Çataldilini öğrendim zaten. Başka ne var?”

“Elfçe.”

“Tam bir ineksin, bayıldım. Öğle arasında piknik masalarında buluşalım. Beynini de getirmeyi unutma, bir de yapacak bir şeyler tabii,” dedi uzaklaşırken. “Ah, çantan açık bu arada,” diye de ekledi.

“Anlamadım?”

Jamie sırtarak çantamı gösterdikten sonra dersine doğru yürümeye devam etti. Ben de çantamı kapadım.

Anlaştığımız saatte elimde matematik kitabımla oraya gittiğimde, Jamie de aptallığıma tanıklık etmek için sabırsızlanarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni bekliyordu. Kareli kâğıtları ile kitabını çıkardı ama parlak sayfadaki sayılara göz attığım anda gözlerim kararmıştı. Jamie sabırla denklemi yazıp açıklamaya çalışırken ben de onu dinleyebilmek için kendimi zorlamak zorunda kalıyordum. Ama yalnızca birkaç dakika sonra, sanki beynimde bir şalter kaldırılmış gibi rakamlar bir şeyler ifade etmeye başladı. Haftanın tüm ödevleri bitene dek problemleri ardı ardına çözmüştük ve normal şartlarda iki saatimi alıp bana da çabalarımın karşılığı olarak bir F bahşedecek olan ödev yalnızca yarım saat sürmüştü ve mükemmel olmuştu.

Hafifçe bir ıslık çaldım. “Vay canına. Çok iyisin.”

“Hepsini sen yaptın, Mara.”

Ben başımı hayır anlamında sallarken o da tam tersini yapıyordu.

“Pekâlâ,” diye boyun eğdim. “Yine de, teşekkür ederim.”

Birlikte İspanyolca dersine doğru yola koyulmadan önce abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. Yürürken havadan sudan konuşup ölü insanlar konusundan özellikle uzak durmuştuk. Sınıfa girdiğimizde Morales masasından kalkıp tahtaya doğru yürüdü ve çekimlerini yapmamız için bir dizi fiil yazdı. Tabii ki ilk hedefi bendim ve

yanlış cevap verdim. O da bana tebeşir fırlatarak ögle arasında gösterdiğim başarıdan kaynaklanan mutluluğumu yerle bir etti.

Ders çıkışında Jamie bana İspanyolca da çalıştırmayı teklif edince kabul ettim.

Okul bitince artık ihtiyaç duymadığım ders kitabını dolabıma bıraktım. Sonunda eskiz defterimle biraz kaliteli zaman geçirme vaktim gelmişti; Noah'yı *çizmeden*, kimseyi *çizmeden*. Kitaplarımı dolabın bir tarafına çekip bir haftadır el sürmediğim defterimi aradım ama göremiyordum. Çantama baktım, orada da yoktu. Rahatsız olmuştum. Daha dikkatli arayabilmek için yere bıraktığım çantam, alt sıradaki dolaplara çarptı ve birkaç pembe el ilanını bulundukları yerden sökerek yere indirdi. Defter hâlâ yoktu. Midem saf, ürpertici bir korkuyla çalkalanırken kitapları tek tek dolaptan çıkarmaya başladım. Boş dolapla baş başa kalana dek tüm eşyalarımı çıkarıp yere atmıştım.

Eskiz defterim kaybolmuştu.

Gözlerim dolu dolu olmuştu ama dolapların olduğu bölüme doğru gelen bir grup öğrenci vardı ve ben herkesin içinde ağlamak istemiyordum. Ağır hareketlerle kitaplarımı yeniden dolaba dizdim ve cebir kitabımın üzerine yapışan ilanı aldım. Croyden'in elit öğrencilerinden birinin ev sahipliği yaptığı, yarınki öğretmenler gününün⁵ şerefine South Beach'te düzenlenecek olan bir kostüm partisinin ilanıydı bu. Detayları okumaya bile tenezzül etmeden kâğıdı yeniden yere attım çünkü bu hiç benlik değildi.

Bunların hiçbirisi benlik değildi ki zaten. Ne Florida ne bronz sarışınlardan oluşan nüfusu ne de sivrisinekler. Croyden ve insanı deli edecek kadar tek tip olan öğrencileri de. Jamie'yle arkadaş olmuştuk, evet ama Rachel'i hâlâ özlüyordum.

5 Öğretmenlerin bir sonraki sönestr için hazırlanıp öğrencilerin durumunu değerlendirdiği, öğrenciler için tatil ilan edilen gün. (ç.n.)

Neyse. Başka bir dolaptaki ilanlardan birini alıp çantama tı-
kıştırdım; bir partiye ihtiyacım vardı. Ve Daniel’la buluşmak için
arka kapıya doğru koşturmaya başladım. Ağabeyim, Croyden ün-
iformasının içinde tuhaf bir şekilde karizmatik ve beni görene kadar
da mutlu görünüyordu. Sonrasındaysa yüzü, korumacı bir tavırla
endişeli bir ifadeye büründü.

“Bugün her zamankinden daha sıkkın görünüyorsun.”

Arabaya bindim. “Eskiz defterimi kaybettim.”

“Ah,” dedi ve biraz durduktan sonra devam etti. “İçinde önemli
bir şey var mıydı?”

Okuldaki en sinir bozucu derecede yakışıklı çocuğun detaylı
resimleri haricinde mi? Yok, pek sayılmaz.

Hemen konuyu değiştirdim. “Ben keyfini kaçırmadan önce
sen niye o kadar mutlu görünüyordun?”

“Öyle mi görünüyordum? Haberim yoktu.” Kaçamak cevaplarla
oyalanmaya çalışıyor ve hızlanıyordu. Göstergeye baktım, henüz
otoyola çıkmamış olmamıza rağmen yetmiş beş kilometre hızla
gidiyorduk. Daniel için fazla hızlıydı. Enteresan.

“Öyle görünüyordun,” dedim. “Anlat bakalım.”

“Bu akşamki partiye gidiyorum.”

Doğru mu duydum diye bir daha düşünmek zorunda kalmış-
tım. Böyle şeyler hiç *Daniel’in* tarzı değildi. “Kiminle gidiyorsun?”

Kızardı ve omuz silkti. Olamaz. Ağabeyim... birinden mi
hoşlanıyordu?

“Kim!?” diye üsteledim.

“Kemancı kız. Sophie.”

Ağzım beş karış açık bir şekilde ona bakıyordum.

“Öyle randevu gibi falan değil,” diye ekledi hemen. “Sadece
orada buluşacağız.”

Araba otoyola doğru kıvrılırken benim aklımda da bir plan
şekilleniyordu. “Ben de peşine takılsam sorun olur mu?” diye sordum.

Şimdi afallama sırası Daniel'daydı. "Gönül meselelerine burnumu sokmayacağıma söz veriyorum."

"Yani, normalde evet derdim, biliyorsun ama..."

"Of, yapma ama. Sadece beni götürecek birine ihtiyacım var."

"Pekâlâ. Ama *sen* kiminle buluşacaksın, söyle ne olur?"

Hah. Kimseyle buluşmak gibi bir planım yoktu. Sadece dans etmek, terlemek, olanları unutmak ve...

"Ne oluyor be?" diye fısıldadı Daniel sokağımızın köşesinden döndüğümüz anda.

Haber kanallarının araçlarından ve insanlardan oluşan devasa bir ordu, girişimizin önündeki kaldırımı doldurmuştu. Daniel'la birbirimize baktık, aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Yolunda olmayan bir şeyler vardı.

19

Biz içeri girince haberciler kenarlara çekilip geçmemize izin verdiler, hepsi bize bakıyordu. Vericiler çoktan araçların içine çekilmiş, kameramanlarsa toparlanmaya başlamıştı. Her ne olduysa olmuş, onlar da artık gitmeye karar vermişti demek.

Daniel arabayı park ettiği gibi fırlayıp annem ile babamın arabasının yanından geçerek eve koştum. Babamın arabası. Normalde bu saatte burada olmayan araba.

Arkamdan gelen Daniel’la nihayet eve girdiğimizde kusmak üzereydim. Bizi karşılayan; elektronik makineli tüfek sesleri, video oyunu müziği ve televizyonun karşısında bağdaş kurmuş ekrana bakan küçük kardeşimiz olmuştu. Gözlerimi kapayıp derin nefesler alarak yerinden çıkmak üzere olan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

İlk konuşan Daniel oldu. “Neler oluyor burada?”

Joseph, dikkatinin dağılmasına kızmış bir şekilde hafifçe Daniel’a döndü. “Babam büyük bir dava almış da.”

“Şunu kapatır mısın?”

“Bir saniye, ölmek istemiyorum.” Joseph’in karakteri bıyıklı, kötü bir adamı yapışkan bir birikintiye doğru sürüklüyordu.

O sırada annem ile babam da sessizce mutfak kapısında belirdi.

“Kapat şunu, Joseph.” Annemin sesi son derece yorgun geliyordu.

Joseph iç geçirerek oyunu durdurdu.

“Neler oluyor?” diye sordu Daniel.

“İlgilendiğim davalardan birinin duruşması yaklaştı,” dedi babam, “ve ben bugün sanığın vekili ilan edildim.”

Daniel’in yüzü, neler olduğunu anlayınca kararmıştı ama ben hâlâ idrak edemiyordum.

“Buraya daha yeni taşındık,” dedim. “Yani, ne bileyim, bu biraz hızlı olmadı mı?”

Annem ile babam da birbirlerine bakıyordu. Kesinlikle benim kaçırdığım bir şeyler vardı.

“Ne? Neler oluyor?”

“Bir arkadaşımın davasını devraldım,” dedi babam.

“Neden?”

“Çünkü o, davadan çekildi.”

“Peki.”

“Biz buraya taşınmadan önce.”

Duyduklarımı algılayabilmem biraz vakit alıyordu. “Yani sen bu davayı, biz Florida’ya taşınmadan aldın?”

“Evet.”

Bunun bir önemi yoktu, tabii...

Yutkunarak cevabını zaten bildiğim o soruyu sordum. “Ne o? Ne davası?”

“Palmer cinayeti.”

Ellerimle başıma masaj yaptım. Bu o kadar da büyütülecek bir şey değildi. Babam daha önce de cinayet davalarına bakmıştı; sakinleşmeye ve midemdeki bulantıdan kurtulmaya çalıştım. Annem, akşam yemeğini hazırlamak için dolaptan malzemeleri çıkarmaya

başlayınca sebepsiz yere içinde insan parçaları olan tabaklar hayal ettim.

Başımı iki yana sallayarak bu manzarayı zihnimden silmeyi denedim. “Bize neden söylemedin?” diye sordum babama ve neden bu kadar sessiz kaldığını merak ettiğim Daniel’a baktım.

Ağabeyim gözlerini kaçırıyordu. Ah, *bana* söylememişlerdi.

“Endişelenmeni istemedik. Yani olanlardan...” diye başlayıp sustu. “Ama artık işler kızıştığına göre böylesi daha iyi sanırım. Arkadaşım Nathan Gold’u hatırlıyor musun?” diye sordu babam.

Başımı evet anlamında salladım.

“Buraya taşınacağımızı öğrendiğinde bana davayı alıp alamayacağımı sormuştu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca basın toplantıları yapıyor olacağım. Evin adresini nasıl buldular bilmiyorum... Gloria’dan bu haberi basına sızmadan önce bizim göndermemizi istemeliydim,” dedi daha çok kendi kendine konuşur gibi.

Bunların hiçbirinde bir sorun yoktu ama bana bu kadar narin, kırılgan bir şey gibi davranmalarından nefret etmiştim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu “onların” yapmadığını da biliyordum. Annemin gayriresmî psikologum olarak bu haberin benden saklanmasıyla başrolü oynadığından en ufak bir şüphem yoktu.

Ona döndüm. “Bana söyleyebilirdin, biliyorsun.” Sessizce, buzdolabının açık kapağının arkasına saklanmıştı ama ben konuşmaya devam ettim. “Arkadaşlarımı özleyorum ve evet, bu kızın ölmüş olması da berbat bir şey ama bunun Rachel’in başına gelenlerle bir ilgisi yok. Böyle şeyleri benden saklamak zorunda değilsiniz. Niye bana bebekmişim gibi davrandığınızı anlayabilmiş değilim.”

“Joseph, odana git ve ödevlerini yap,” dedi annem.

O sırada sinsi sinsi salona doğru ilerleyen kardeşim, oyun konsoluna dokunmak üzereydi.

“Ama yarın okul yok.”

“O zaman odana git.”

“Ne yaptım ki ben şimdi?” diye sızlandı Joseph.

“Hiçbir şey, sadece ablanla biraz konuşmak istiyorum.”

“Anne,” diye araya girdi Daniel.

“Şimdi olmaz, Daniel.”

“Biliyor musun anne? Sen Daniel’la konuş,” dedim. “Benim söyleyecek başka bir şeyim yok.”

Annem hiçbir şey söylemedi. Yorgun görünüyordu; her zamanki gibi güzeldi elbette ama yorgundu. Spot ışıklar, koyu renk saçlarını aydınlatıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Daniel bir kez daha konuştu: “Bu gece bir parti var ve...”

“Gidebilirsin,” dedi annem.

“Teşekkürler. Mara’yı da götürürüm diye düşünmüştüm.”

Annem bana sırtını dönüp dikkatini tamamıyla Daniel’a verdi. O da göz ucuyla bana bakıp *tek yapabileceğim bu*, der gibi omuz silkti.

“Yarın okul var,” dedi annem tereddütle. Elbette bu sadece söz konusu bensem önemli bir şey haline geliyordu.

“Yarın tatil,” dedi Daniel.

“Parti nerede?”

“South Beach.”

“Sen de sonuna kadar orada olacak mısın?”

“Evet. Onu yalnız bırakmam.”

Annem babama döndü. “Marcus?”

“Benim için sorun yok,” dedi babam.

Bunun üzerine annem dikkatle bana baktı. Bana bir an olsun güvenmezken, mükemmel oğluna olan güveni tamdı. Zorlu bir açmaza düşmüştü.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. “Ama on birde evde olacaksınız, hiçbir bahane istemiyorum.”

Bu kararın, Daniel’ın etkisinin inanılmaz bir göstergesi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ama bu bile anneme olan

kızgınlığımı unutturmaya yetmiyordu. Yine de evden çıkıp okul dışında bir yere gidecek olma fikri güzeldi, belki de bu gece gerçekten eğlenebilirdim.

Mutfaktan çıkıp duşa girdim. Sıcak su sırtımı haşlarken ben de duvara yaslanıp yere çöktüm ve suyun tüm bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Bir kostüm bulmam gerekiyordu; bir kez daha ortama yanlış kıyafetle gelen tek insan olmak istemiyordum.

Duştan çıkıp üzerime bir tişört ve tayt geçirip arapsaçına dönen saçlarımı taramaya başladım. Çekmecelerime bakmak yalnızca vakit kaybı olacaktı. Dolabıma da öyle.

Ama annemin dolabı...

Çoğu zaman gömlek ve etek ya da kumaş pantolon giyerdi. Daima profesyonel, tam bir Amerikalı. Ama o tek renkli, devasa giyinme odasının içinde bir yerlerde bir iki tane sarı olduğunu da biliyordum ve onlar işime yarayabilirdi.

Parmak ucunda yürüyerek annemlerin odasına gittim ve kapıyı araladım, hâlâ mutfakta olduklarını görünce de uygun bir şeyler aramaya koyuldum.

“Mara?”

Kahretsin. Döndüm. Annemin ne kadar stresli olduğu gözlerinden okunuyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerindeki deri son derece gergindi.

“Giyecek bir şeyler arıyordum,” dedim. “Affedersin.”

“Önemli değil, Mara. Sadece keşke...”

Yavaşça nefes aldım. “Bunu daha sonra yapabilir miyiz? Daniel trafik olacağını söyledi ve benim daha bir kostümüm bile yok.”

Annemin alnı kırışmıştı. Bir şeyler söylemek istediğini bilsem de bir seferlik olsun konuyu kapamasını umuyordum. Ama yüzündeki o gergin ifade yerini muzır bir tebessüme bırakınca şaşırdım.

“Kostüm partisi mi bu?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

“Sanırım buna uygun bir kıyafetim olabilir,” dedi ve beni geçip giyinme odasının içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra da küçük bir bebekmişçesine elinde tuttuğu bir kıyafet çantası ve parmaklarından sallanan tehlikeli derecede yüksek topuklu bir çift bantlı ayakkabıyla geri geldi. “Bu sana olur diye düşünüyorum.”

Korkarak elindeki çantaya bakıyordum. “Gelinlik falan değil o, değil mi?”

“Hayır.” Gülümseyerek çantayı bana uzattı. “Bir elbise. Anneminkilerden. Kırmızı rujumu sürüp saçlarını da topuz yaptın mı *vintage* bir model olarak gidebilirsin.”

Şimdi benim yüzümde de anneminkinin aynısı bir tebessüm vardı. “Teşekkürler,” dedim ve gayet ciddiye dim.

“Tek bir şey isteyeceğim?”

Kaşlarımı kaldırıp şartını duymayı beklemeye başlamıştım.

“Daniel’ın yanından ayrılma.”

Sesindeki gerilimi duyunca kendimi suçlu hissettim. Bir kez daha. Başımı sallayarak tekrar teşekkür ettikten sonra çıkıp kendi odama, elbiseyi denemeye gittim. Kıyafet çantasının sert plastiği ben fermuarını açarken hışırdadı ve koyu zümrüt yeşili, ışıldayan o ipekli kumaşı meydana çıkardı. Elbiseyi çantadan çıkarınca nefesim kesilmişti. Tek kelimeyle mükemmeldi. Üzerime olmasını diliyordum.

Gözlerimi çıkarmadan rimel sürmeyi denemek için banyoya gittim ve aynaya baktım. Arkamda Claire duruyordu.

Göz kırptı. “Size iyi eğlenceler.”

20

Banyodan hızla çıkıp yatağıma oturdum. Ağzım kupkuru olmuştu ve ellerim titriyordu. Çığlık atmak istiyordum ama gözlerimi kapayıp kendimi derin derin nefes almaya zorladım. Claire ölüydü. Banyomda değildi ve korkulacak bir şey de yoktu. Zihnim bana oyunlar oynuyordu. Bu gece partiye gidecektim ve hazırlanmam gerekiyordu. Sırayla.

Önce makyaj. Odamın kapısının arkasındaki aynanın önüne giderken durdum. Kimse yoktu. Sadece TSSB.

Ama niye riske girecektim ki?

Koridora çıkıp annemlerin odasına doğru yürüdüm. “Anne?” dedim başımı kapıdan uzatarak. Yatağının üzerine bağdaş kurup oturmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırıp bana baktı. “Makyajımı sen yapar mısın?” diye sordum.

Yüzüne yayılan gülümsemesi daha hevesli görünemezdi. Beni hızla kendi banyosuna götürüp makyaj masasının önüne oturttu. Ben de her ihtimale karşın başımı yan tarafa çevirdim.

Gözlerime kalem çektiğini hissetsem de işini bitirmesini bekledim ama rujunu çıkarınca onu durdurdum. “Kalsın. Ruj sürünce kendimi palyaço gibi hissediyorum.”

Alaycı bir ciddiyetle anladığını gösterircesine başını sallayıp işine döndü ve saçlarını yapmaya başladı. O kadar sıkı bir topuz yapıyordu ki canım yanmıştı. İş bitince aynaya bakmamı söyledi.

Gülümsedim; içimden gelenin tam aksine. “Biliyor musun? Sana güveniyorum,” diyip onu yanağından öptükten sonra da odadan çıktım.

“Bir saniye,” diye seslendi arkamdan ve mücevher kutusunu açıp ortalarında birer zümrüt, onların etrafında da pırlantalar olan bir çift küpe çıkardı.

“Aman Tanrım,” dedim gözlerimi alamadan. İnanılmaz görünüyorlardı. “Anne ben bunları ala...”

“Ödünç veriyorum, hediye etmiyorum,” dedi gülerek. “İşte, kımıldama.”

Küpleri kulaklarına taktı. “İşte oldu,” dedi beni omuzlarımdan tutarak. “Harika görünüyorsun.”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ama kaybetme, olur mu? Annemin küpeleriydi bunlar.”

Başımı tamam anlamında sallayarak odama döndüm. Sıra elbiseye gelmişti; çantasından çıkardım ve en güvenli yolun bu olduğuna karar vererek alttan giymeyi denedim. Böylece yırtılacak gibi olursa kolayca vazgeçebilirdim ama şaşırtıcı bir şekilde rahatça içine girmeyi başarmıştım. Ne var ki önden de arkadan da korkutucu bir dekolte veriyor, bedenimin alışkın olduğumdan çok daha fazlasını gözler önüne seriyordu. Epey fazlasını.

Ama artık çok geçti. Saate bakınca Daniel’in sevgilisiyle buluşmak için evden çıkmasına yalnızca beş dakika kaldığını fark ettim ve annemin verdiği ayakkabıları giydim. Ayaklarımı hafifçe

sıkmalarını umursamadan, ağırlığımı daha çok parmak uçlarıma vererek antreye doğru yürürken odasına giden Joseph'le karşılaştım.

"Aman Tanrım, DANIEL! Mara'yı görmem lazım!"

Öfkeden kıpkırmızı olmuş bir halde onun yanından geçip ön kapıya yöneldim, arabaya geçecek ve ağabeyimi orada bekleyecektim ama anahtarlar da Daniel'daydı. Tabii ki de.

Takım elbise giyip ıslak gibi görünen saçlarını arkaya yatırmış olan Daniel'in koridorda belirmesinin ardından annem de geldi. Ve beraberce orada durup haddinden fazla bir süre, utandığımı belli etmemek için sıkılmış gibi yapıp sallanışımı izlediler.

Nihayet Daniel konuşmayı başardı: "Vay canına, Mara. Tıpkı... tıpkı..." Ne demesi gerektiğine karar vermeye çalışırken yüzü kırmıştı.

Annemin yüzünde, ne olduğunu anlayamayacağım kadar hızlı kaybolan bir ifade belirmişti. "Bir manken gibi görünüyor," dedi neşeyle.

"Eh, ben kötü şöhretli bir hanımefendi diyecektim." Daniel'a kızgın bir bakış attım. "Ama o da olur tabii."

"Hiç de değil, Daniel. Kes şunu." Altın çocuğun azar işittiğini duyunca sırttım.

"Çok güzel görünüyorsun, Mara. Ve daha olgun. Daniel," dedi annem ve ona döndü. "Dikkatli ol. Gözünü üzerinden ayırma."

Daniel da onu selamlarcasına elini kaldırmıştı. "Emredersiniz efendim."

Arabaya binince Daniel bir Hint şarkısı açtı; sevmediğimi biliyordu.

"Değiştirebilir miyim?"

"Hayır."

Garaj yolundan caddeye çıktığımız sırada ona attığım ters bakışları hiç umursamamıştı. Otoyola çıkana dek konuşmadık.

“Ee sen kimin kılığındasın?” diye sordum trafikte sıkışan araçlar kervanına katılırken.

“Bruce Wayne.”

“Ah.”

“Özür dilerim bu arada.” Sustu ama gözlerini de yoldan ayırmıyordu. “Sana davadan söz etmediğim için.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Annem öyle istedi.”

Doğruca önüme bakıyordum. “Doğal olarak sen de itaat ettin.”

“Doğru olanı yaptığını düşünüyordu.”

“Keşke bundan vazgeçse artık.”

Daniel omuz silkti ve yolun sonuna dek bir daha konuşmadık. Lincoln Yolu’na girene kadar trafik sürmüştü. Gerçekten de büyüleyiciydi. Neon ışıklar binaları aydınlatıyor, bazıları son derece şıkken bazıları da aşırı parlak görünüyordu. Kaldırımlar yarı giyinik eğlence düşkünleri ve travestiler sayesinde ıslık ıslıldı. Arabayı park edecek yer bulmak imkânsız olsa da nihayet gece kulübünün yakınlarında bir yer bulmuş ve bu ayrıcalık için de haddinden fazla bir ücret ödemiştik. Arabadan inince kendimi kaldırıma saçılmış kırık cam parçalarının üzerinde buldum.

Tek bir yanlış adımın beni hızla, kırık cam parçaları ve izmaritlerle dolu zemine indirip sıradan liseli görünümümü ve elbisemi mahvedeceğini bildiğimden, Daniel’in peşinden yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyordum.

Girişteki kuyruğa girip sıramızı beklemeye başladık. Kapıda duran kaslı korumaya ulaştığımızda giriş ücretimizi ödedik ve o da alelade bir şekilde ellerimizi damgaladı. Kulüpteki o hareketli gürüha katılmadan önce, Daniel’in her zamanki kendine güvenli halinin o gece biraz kaybolduğunu fark etmiştim. En azından partiler hakkındaki tecrübesizliğimizde eşit durumdaydık.

Her yer insan kaynıyor, biz kalabalığın içinden bir yol bulup ilerlemeye çalışırken insanlar da etrafımızda birbirlerine uyumlu hareketlerle sallanıp duruyordu. Çıplaklık seviyesi gerçekten etkileyiciydi; fahişe gibi giyinmiş melekler, şeytanlar ve perilerden oluşan bir grup, stilettolarıyla bara doğru ilerliyor; karınlarını içeri çekip ısıldayan göğüslerini gözler önüne seriyorlardı. O sırada, bunlar yetmezmiş gibi Anna'nın da onların arasında olduğunu fark ettim. Her zamanki erdemli görünümünü bir kenara bırakıp haresi ve kanatlarıyla tamamladığı açık bir melek kostümü giymişti. Makyajı, destekli sütyeni ve topuklularıyla son derece abartılı görünüyor; birazdan kendini orta yaş bunalımı yaşayan bir muhasebecinin kollarında bulacak bir kadın izlenimi veriyordu. Daniel'in koluna girdim ve hoşlandığı kızla buluşmak üzere barın diğer tarafına geçtik.

Beklerken hoparlörlerden yayılan remiksin içinde kullanılan parçayı tanıyıp kendi kendime gülümsedim. Birkaç dakika sonra Daniel omzuma dokunarak yüzüne makine yağı sürüp üzerine bir iş tulumu giymiş olan ufak tefek, sarışın kıızı gösterdi. O da ağabeyime sesleniyor ya da sadece dudaklarını oynatıyordu; kulüpteki tüm sesleri emen gürültülü müzik nedeniyle hangisi olduğunu anlamak mümkün değildi.

Kız bize doğru yürürken kısa saçları da çenesinin hizasında sallanıp duruyordu. Yanımıza geldiği an Daniel bizi tanıştırmak için kızın kulağına doğru eğildi.

"Bu Sophie!" diye bağırdı.

Ben de başımı sallayarak gülümsedim. Tatlı bir kıza benziyordu. Daniel iyi bir seçim yapmıştı.

"Tanıştığımıza sevindim!" dedim çığlık atar gibi bir sesle.

"Ne?" diye bağırdı Sophie.

"Tanıştığımıza sevindim!"

Yüzündeki ifadeden beni hâlâ duymadığını anladım. Peki madem.

Çalan şarkı değişip yerini daha yavaş bir ritme bırakınca Sophie, Daniel'ı benden uzaklaştırıp insanların ortasına doğru çekmeye başladı. Ağabeyim izin ister gibi bana dönünce ben de el salladım. Ama onlar yanımdan ayrılınca kendimi tuhaf hissetmeye başlamıştım. Bana içki servisi yapmayacak olan bara yaslandım, buraya gelmek için hiçbir sebebim ya da amacım yoktu. Ne bekliyordum ki? Dans etmeye gelmiştim ama burada başka biriyle buluşacak olan ağabeyimle. Jamie'ye benimle gelmesini teklif etmem gerekirdi. Aptallık etmiştim. Şimdiyse kalabalığa karışıp sallanmaktan başka şansım yoktu çünkü ancak böylelikle tuhaf görünmekten kurtulabilirdim.

Umutsuzca başımı arkaya atıp bir kez daha barın küt köşesine yaslandım. Doğrulduğumda ise biri Miami Heat forması giymiş, diğeri de daima üstsüz gezen aptal bir televizyon karakterinin ironik bir portresi olduğunu umut ettiğim bir kimliğe bürünmüş iki çocukla göz göze geldim. Kesinlikle ilgilenmiyordum. Başımı diğer tarafa çevirmiş olsam da yavaşça bana yaklaşmaya devam ettiklerini görebiliyordum. Zarif görünmeye çalışmakla vakit kaybetmeden, kalabalığın arasına dalınca ancak "Gryffindor'lu sürtük" olarak adlandırılabilir bir kostüm giyen bir kızın dirseğini yüzümde hissetmekten son anda kurtuldum. Ne kadar saçma.

Nihayet karşı taraftaki duvara ulaşınca etrafi taramaya başladım. Yarı çıplak bedenlerin ve kostümlerin arasında, tanıdığım ve nefret etmediğim birilerinin olup olmadığını görmeye çalışıyordum.

Gördüm de.

Noah tamamen giyinik ve anlayabildiğim kadarıyla da kostümsüzdü. Koyu renk bir kot pantolon ve sıcağa rağmen kapüşonlu bir üst giymişti. Ve bir kızla konuşuyordu.

Nefes kesecek kadar güzel, uzun bacakları ışıltılı bir elbise ve peri kanatlarıyla taçlandırılmış bir kızla. Yüzü şaşırtıcı derecede tanıdık gelse de kim olduğunu çıkaramıyordum, muhtemelen aynı okuldaydık. Noah kendinden geçmiş bir şekilde onu dinlerken bir grup kız da onun etrafında dolanıyordu; şeytan, kedi, melek ve... havuç mu? Hah. Sebze olan kızı sevmiş olsam da diğerlerinden nefret etmiştim.

Tam da o sırada Noah başını kaldırdı ve ona baktığımı gördü. Yüzündeki ifadeyi anlayamıyordum. Peri kostümlü kızın kulağına eğilip bir şeyler söyleyince kız da bana baktı. Noah buna engel olmak için kıza doğru uzansa da çok geç kalmış, ikimiz çoktan göz göze gelmiştik. Kız tekrar ona doğru dönmeden önce gülmeye başlayıp ağzını kapadı.

Noah benimle dalga geçiyordu. Midemden yayılmaya başlayan aşçılanmışlık hissi bir yumru gibi gelip boğazıma yerleşmişti. Arkamı dönüp kişisel alanım ilan ettiğim bölgeyi işgal eden insanların arasından ilerlemeye başladım. Bu gece buraya gelmeyi ne kadar çok istediysem, şimdi de aynı şiddette aksini istiyordum.

Daniel'ı bulunca kulağına bağırarak kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip Sophie'den onu eve bırakmasını rica ettim. Daniel endişelenip beni eve götürmekte ısrar etmişti ama ben istemiyordum. Ona sadece biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu söyleyince pes edip anahtarları verdi.

Ve utancımı içime gömerek çıkışa doğru yürümeye başladım. Kalabalığın içinden geçerken birinin bana seslendiğini duyar gibi olunca durup yutkundum ve aklım aksini yapmamı söylediği halde arkama döndüm.

Ama kimse yoktu.

21

Eve vardığımda biraz daha toparlanmıştım. Gözlerimde yaşlarla ve yanımda Daniel olmadan eve dönmenin annemle aramızdaki duruma pek de iyi bir etki yapacağı söylenemezdi; üstelik tam da biraz ilerleme kaydetmişken. Ama garaj yoluna girince annemin arabasının orada olmadığını gördüm. Babamınki de yoktu ve evin ışıkları kapalıydı. Nereye gitmişlerdi ki? Ön kapıya doğru yürüdüm ve kilidi açmak üzere uzandım.

Kapı kendiliğinden açıldı. Ben elimi bile sürmeden.

Parmaklarım kapı kolundan birkaç santimetre uzakta, öylece kalakaldım. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kapıyı inceleyince herhangi bir tuhafılık olmadığını fark ettim. Belki de sadece kilitlemeyi unutmuşlardı.

Tek elimle kapıyı ardına kadar açıp girişte durdum ve karanlık eve göz attım. Antrenin, salonun ve yemek odasının ışıkları kapalıydı ama oturma odasının bulunduğu taraftan beyaz bir ışık geliyordu. Orayı açık bırakmış olmalılar diye düşündüm.

Gözlerim etrafı incelemeye devam ediyordu. Tabloların hâlâ duvarda olduğunu gördüm. Abanoz ve sedeften yapılmış Çin panosu

da aynı yerde duruyordu. Her şey yerli yerindeydi. Rahat bir nefes alıp kapıyı kapadım ve hemen ışıkları açtım.

Böylesi daha iyiydi.

Bir şeyler yemek için mutfığa girdiğimdeyse buzdolabının kapağına bıraktıkları notu gördüm.

Joseph'i sinemaya götürdük. 10:30 gibi dönmüş oluruz.

Saate baktım, henüz dokuzdu. Evden yeni ayrılmış olmalıydı ve muhtemelen en son çıkan Joseph olduğu için, kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Önemli bir şey yoktu.

Buzdolabına baktım. Yoğurt. Çikolatalı süt. Salatalık. Akşamdan kalan lazanya. Başımın ağrısı, annemin kafama sapladığı binlerce tokayı hatırlattı. Bir kutu yoğurt ve bir kaşık alıp üstümü değiştirmek için odama yöneldim. Ama koridora adım attığım anda donakaldım.

Daniel'la birlikte evden çıkarken tüm aile fotoğrafları sol taraftaki duvarda, Fransız kapılarınsa sağdaydı.

Ama şimdi fotoğraflar sağa geçmiş, çift kanatlı kapılar da sol tarafta yerlerini almıştı.

Kutuyu yere düşürünce tüm yoğurt etrafa saçıldı. Kaşığın zemine çarpma sesi ise beni gerçekliğe geri döndürmeye yetti. Kötü bir gece geçirmiştım ve bu yüzden bir şeyler hayal ediyordum. Geri dönüp mutfığa gittim ve fırın tutacağına asılı duran bezlerden birini aldım. Koridora döndüğümde her şey olması gereken yerde olacaktı.

Döndüm. Her şey olması gereken yerdeydi.

Hızla odama gidip kapıyı kapadım ve yatağıma gömüldüm. Kızgındım. Dışarı çıkmamam gerekiyordu; ihtiyacım olan şey parti değildi ki. Tüm bunlar stresli, insanı geren şeylerdi ve muhtemelen bir TSSB nöbetine yol açıyorlardı. Rahatlamalıyım. Bu kıyafetlerden kurtulmam gerekiyordu.

Önce ayakkabıları çıkardım. Ayaklarım böyle bir işkenceye alışık değildi ve onlardan kurtulduğum anda tüm bedenim rahat bir nefes aldı. Her yerim ağrıyordu; topuklarım, baldırlarım, uyluklarım. Elbiseyi çıkarmadan banyoya gittim ve küvetin musluğunu açtım. Sıcak su kaslarımı gevşetmeye yardımcı olabilir, beni rahatlatılabirdi. Isıtıcıyı açtım, rahmi andıran kırmızı ışık beyaz lavabo ve fayansın üzerinde parladı. Suyun gürültüsü düşüncelerimin sesini bastırırken ben de küvetten yükselen buharı içime çekiyordum. Kafamdaki tel tokaları çıkarıp lavaboya koymaya başladım, bir aradayken ince, siyah birer tırtıl gibi görünüyordular. Elbiseyi çıkarmak için giyinme odasına girdiğimde ise donakaldım.

Yerde kapağı açık bir kutu vardı. Onu raftan alıp oraya koyduğumu hatırlamıyordum. Buraya taşındığımızdan beri o kutunun bantlarını söktüğümü bile hatırlamıyordum. Bunu burada ben mi bırakmıştım? Öyle olmalıydı. Yanına diz çöktüm. Bu, annemin hastaneye getirdiği kutuydu ve içinde, eski hayatımın kalıntıları olan notlar, çizimler, kitaplar ve bebekliğimden kalan bez bebek dışında bir lastikle gelişigüzel bağlanmış bir demet de fotoğraf vardı. Birkaç tanesi elimden kayıp yere düşünce içlerinden birini aldım.

Geçen yazdan kalma bir fotoğraftı bu ve sanki o anı yeniden yaşarcasına, sahneyi gözümde canlandırabilmiştim. Rachel ve ben, kamerayı yüzlerimizden uzakta tutarken yanak yanağa vermiştik. Ağzımız açık bir şekilde gülüyorduk; güneş dişlerimizi ısılatıyor, rüzgâr saçlarımızı okşuyordu. Nasıl kullanılacağını öğrenmek için o yaz pratik yapmakta ısrar ettiği obtüratörün filmin üzerinde baskı yaratırken çıkardığı sesi duymuştum. Sonra da negatif fotoğraftaki baskı kararıp ikimizi beyaz bir iskelet haline getirmişti.

Fotoğrafi dikkatle masama koyduktan sonra kutuyu da yerine yerleştirip kapıyı kapadım. O sırada etrafın ne kadar sessiz olduğunu fark ettiğimdeyse nefesim kesildi. Giyinme odasından çıkıp banyoya baktım, musluk kapalıydı. Ucundan süzülen tek bir damla,

o sessizliğin içinde küvete bir bomba gibi düştü. Küvet ağzına kadar dolmuştu ve ışığı bir ayna gibi yansıtıyordu.

Musluğu kapadığımı hatırlamıyordum.

Ama kapatmış olmalıydım.

Yine de içine girmeme *imkân* yoktu.

İki havlu alıp yere atarken güçlkle nefes alıyordum. Suyu emmeye başladıkları anda renkleri koyulaştı ve birkaç saniye içinde daha fazla ememeyecek duruma geldiler. Yerdeki su ayaklarıma doğru geliyordu. Küvetin tıpasını açmak için yavaşça yaklaştım ama her bir hücrem bunun *kötü bir fikir* olduğu konusunda hemfikirdi. Yine de eğildim.

Zümrüt ve pırlanta küpeler küvetin dibinde parlıyordu. Ellerimi kulaklarıma götürdüm.

Evet, yoklardı.

Annemin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. “*Ama kaybetme, olur mu? Annemin küpeleri bunlar.*”

Gözlerimi sıkıca kapadım, nefes almaya çalışıyordum. Açtığımda daha cesur olacaktım.

Parmağımı suya sokup kontrol ettim. Hiçbir şey olmadı.

Tabii ki hiçbir şey olmayacaktı. Bu sadece bir küvetti. Fotoğraflar dikkatimi dağıttığı için ağzına kadar dolduğunu fark edememiş, sonra da musluğu kapamıştım. Her şey yolundaydı. Kolumu içine soktum.

Bir an için hiçbir şey düşünemedim. Sanki dirseğimden sonrasını hissedemiyor gibiydim. Kolumun o kısmı aslında yokmuş gibiydi.

Sonra o haşlanma hissi derimi, kemiklerimi ele geçirip içimi dışıma çıkarmaya başladı. Sessiz bir çığlık ağzımı yamultuyordu, kolumu çekmek istememe rağmen kıvıldatamıyordum. Hareket edemeden küvetin kenarına yığılıp kaldım. Annem bir saat sonra beni orada buldu.

“Nasıl oldu demiştiniz?” Acil servisteki doktor benimle aynı yaşta gibi görünüyordu. Ben bağırmamak için dişlerimi sıkarken o da kolumdaki şişkin, kızarık derinin üzerini gazlı bezle sardı.

“Küvet,” dedim boğuk bir sesle. Annemle birbirlerine baktılar.

“Kolunu uzunca bir süre orada tutmuş olmalısın,” dedi bana bakarak. “Çok ciddi yanıklar bunlar.”

Ne söyleyebilirdim ki? Elimi içine sokmadan önce suyu test ettiğimi ve bu kadar sıcak gelmediğini mi? Bir şeyin beni tutup küvetin içine çekmiş gibi hissettiğimi mi? Doktorun gözlerinden, deli olduğumu düşündüğünü görebiliyordum; bunu bilerek yaptığımı düşündüğünü. Ve durumu açıklamak için söyleyeceğim hiçbir şeyin yardımı olmayacaktı.

Bu yüzden gözlerimi kaçırmakla yetindim.

Joseph’in de annem ve babamla birlikte benimle gelmesi dışında, hastaneye nasıl gittiğimizi pek hatırlamıyordum. Annemin beni banyodan alıp arabaya götürüşünü de, neyse ki. Ona bakamıyordum bile. Doktor kolumu sarmayı bitirince annemi odadan çıkardı.

Bense nerede olduğumu düşünmemek için kolumdaki yanık acısına odaklanmaya çalışıyordum. Antiseptik kokusu burnuma, hastane havası derime sızmaya devam ediyordu. Kusmamak için dişlerimi sıkarak yanağımı camın soğuk yüzeyine yasladım.

Babam evraklarla ilgileniyor olmalıydı çünkü Joseph tek başına oturmuş, beni bekliyordu. Çok küçük ve hareketsiz görünüyor, yere bakıyordu. Tanrım. Çok korkmuştu. Boğazımda korkunç bir acı hissettim. Geçen sefer hastaneye yattığımda ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm; ablasını hastane yatağında görünce. Ve şimdi bir kez daha aynı durumdaydık, aradan üç ay bile geçmeden. Annem nihayet beni odadan çıkardığında rahatladım. Hiç konuşmadan eve döndük.

İçeri girdiğimizde Daniel da oradaydı ve beni görünce hemen yanıma geldi. “Mara, iyi misin?”

Başımı evet anlamında salladım. “Sadece bir yanık.”

“Mara’yla biraz konuşmak istiyorum, Daniel,” dedi annem. “Birazdan odana gelirim.”

Ses tonundan bunun pek de iyi bir amaçla olmadığı anlaşılrsa da Daniel umursamamıştı. Tek ilgilendiği şey bendim.

Annem benimle birlikte odama gelip yatağıma oturdu, ben de sandalyeme geçtim.

“Yarın biriyle görüşmen için randevu alıyorum,” dedi.

Joseph’in korkmuş yüzü aklıma gelince tamam der gibi başımı salladım. O daha küçük bir çocuktı ve ben ona yeterince zor günler yaşatmıştım. Hem yanıklar, aynalar, kahtahalar, kâbuslar da düşünülürse belki de artık işleri annemin yoluyla halletme vakti gelmişti. Belki de biriyle konuşmak bana gerçekten iyi gelebilirdi.

“Doktor, ikinci derece yanık oluşması için kolunu uzun bir süre küvette tutmuş olman gerektiğini söyledi. Ben gelene kadar orada öylece durdun mu yani?” diye sordu sert bir sesle. “Aklından ne geçiyordu, Mara?”

Sesimden yenilgiyi kabullendiğim belli oluyordu. “Banyo yapacaktım ama küpeler...” Derin, titrek bir nefes aldım. “Bana ödünç verdiğin küpeler küvete düştü. Gideri açmadan önce onları çıkarmam gerekiyordu.”

“Çıkardın mı peki?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Sesim çatlıyordu.

Annem kaşlarını çatıp yanıma geldi ve elini kulağıma koydu. Küpenin vidasının açıldığını hissedebiliyordum. Zümrüt ve pırlanta küpeyi avucuna koyunca ben de elimi diğer kulağıma götürdüm; o da yerindeydi. Yaşlar gözümünden süzülürken onu da çıkarıp annemin eline bıraktım.

Hepsini ben uydurmuştum.

22

“Mara Dyer?” diye seslendi resepsiyonist. Hemen ayağa kalkınca, okurmuş gibi elimde tuttuğum dergi yere düştü ve iki çıplak mankenin takım elbise giymiş yakışıklı bir adamın iki yanında durduğu, on yedi yaşından küçüklere uygun olmayan pozunun bulunduğu bir sayfa açıldı. Bir psikiyatrin ofisi için fazla müstehcendi. Dergiyi yerden alıp sehpanın üzerine koydum ve gülümseyen sekreterin gösterdiği kapıya doğru yürüyüp içeri girdim.

Psikiyatr ayağa kalkarken gözlüğünü çıkarıp masasına koydu. “Mara, tanıştığımıza sevindim. Ben Rebecca Maillard.”

El sıkıştıktan sonra oturma yerlerine baktım. Bir koltuk. O klasik kanepeler. Ve bir sandalye. Muhtemelen bu da bir çeşit sınavdı. Koltuğu seçtim.

Dr. Maillard da bacak bacak üstüne attı. Zayıf bir kadındı, annemin yaşlarında. Birbirlerini tanıyor bile olabilirlerdi. “Söyle bakalım, Mara, buraya geliş sebebin nedir?” diye sordu.

Bandajlı kolumu gösterdim. Kaşlarını kaldıran Dr. Maillard konuşmamı bekliyordu, ben de istediğini yaptım.

“Kendimi yaktım.”

“Yandın mı yoksa kendin mi yaktın?”

Farkı hemen yakalamıştı. “Kolum yandı ama annem bunu benim yaptığımı düşünüyor.”

“Nasıl oldu peki?”

Derin bir nefes alıp küpelerden ve küvetten söz ettim ama evin kapısının açık olduğunu atladım. Aşağı indirdiğimi hatırlamadığım kutuyu da. Ağır ağır gidecektim.

“Daha önce böyle bir şey olmuş muydu?”

“Nasıl bir şey?” Raflardaki kitaplara göz gezdirdim; teşhis kılavuzu, farmakoloji kitapları, bültenler. İlgi çekici ya da tuhaf olan hiçbir şey yoktu. Herhangi birine ait olabilecek, kişisel hiçbir özellik taşımayan bir ofisteydik.

Dr. Maillard cevap vermeden önce duraksadı. “Dün gece ilk defa mı hastaneye gittin?”

Gözlerimi kısıp ona baktım. Psikiyatrdan çok bir avukat gibi konuşuyordu. “Cevabı bildiğiniz halde neden soruyorsunuz ki?”

“Cevabı bilmiyorum,” dedi Dr. Maillard sakince.

“Annem söylemedi mi?”

“Bana sadece Rhode Island’da travmatik bir olay yaşadığın için buraya taşındığınızı söyledi ama uzun uzadıya konuşma şansımız olmadı. Seni bu kadar kısa sürede görebilmek için de hastalarımın birinin randevusunu değiştirmek zorunda kaldım zaten.”

“Kusura bakmayın,” dedim.

Dr. Maillard kaşlarını çatı. “Kusura bakılacak bir şey yok, Mara. Sadece sana yardım edebilmeyi umuyorum.”

Benim de istediğim buydu ama artık böyle bir şeyin mümkün olduğundan emin olamıyordum. “Planınız nedir?”

“Mesela daha önce hiç hastaneye gidip gitmediğini anlatarak başlayabilirsin,” dedi ellerini kucağında birleştirerek. Ben de başımı evet anlamında salladım.

“Ne için?” Bana sıradan bir şey dinler gibi bakıyordu. Ben konuşurken hiçbir şey not almadı.

“Arkadaşlarım bir kazada hayatlarını kaybettiler. En iyi arkadaşım da. Ben de oradaydım ama yaralanmadım.”

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Hastanede ne işin vardı o halde?”

“Üç gün boyunca baygın kalmışım.” Anlaşılan, ağzım “koma” kelimesini telaffuz etmek istemiyordu.

“Arkadaşların,” dedi yavaşça. “Onlar nasıl ölmüş?”

Cevap vermeye, annemin bana söylediklerini tekrarlamaya çalışsam da kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Sanki boğazımda, erişemeyeceğim bir yere gömülmüşlerdi. Ben onları saklandıkları yerden çıkarmaya çalıştıkça odadaki sessizlik de giderek tuhaflaşıyordu.

Dr. Maillard beni bu yükten kurtarmak için söze girdi. “Önemli değil, Mara. Anlatmak zorunda değilsin.”

Derin bir nefes aldım. “Doğruyu söylemek gerekirse nasıl öldüklerini hatırlamıyorum.”

Anladığını gösterircesine başını sallayınca açık kumral saçlarından bir tutam alnına düştü. “Pekâlâ.”

“Pekâlâ mı?” Ne dediğinden emin olamamış gibi ona bakıyordum. “Bu kadar mı yani?”

Dr. Maillard hafifçe gülümsedi, kahverengi gözlerinde son derece tatlı bir bakış vardı. “Bu kadar. Burada senin istemediğin hiçbir şey hakkında konuşmak zorunda değiliz.”

Biraz irkilmiştim. “Konuşmakla ilgili bir sorunum yok. Sadece neler olduğunu hatırlamıyorum.”

Saçlarını kulağının arkasına attı. “Bu da sorun değil. Tüm bunlar ne zaman oldu peki?”

Bu soruyu duyunca biraz düşündüm, zaman kavramına hâkim olmak çok güçtü. “Birkaç ay önce? Aralıkta?”

Dr. Maillard'ın ifadesi ilk defa değişti. şaşırımış grnyyordu.
“Çok yeniymiş.”

Omuz silkip başımı çevirdim. Gözlerim, odanın köşesinde güneşin altında duran ve plastik gibi görünen çiçeğe takılımtı. Gerçek olup olmadığını merak ediyordum.

“Buraya taşındığınızdan beri nasılsın peki?”

Dudaklarım, belli belirsiz bir gülümsemeye teslim olup kıvrılımtı. “Yanık haricinde mi demek istiyorsunuz?”

Dr. Maillard da aynı şekilde sırtarak karşılık verdi. “Yanık haricinde.”

Bu sohbet yüzlerce farklı yöne gidebilirdi. Dr. Maillard beni dinlemek için para alıyordu, işi buydu. Sadece bir işi. Eve, ailesinin yanına dnnce Dr. Maillard kimliğinden sıyrılıp anne olacaktı. Becca, belki de. Tıpkı annem gibi, bambaşka biri. Ve bir dahaki görüşmemize kadar ben aklına bile gelmeyecektim.

Ama benim buraya gelmemin bir sebebi vardı. Rüyalarla, geçmişimden gelen o sahnelerle baş edebilirdim. Halsinasyonlarla baş edebilirdim ama bu yanık meselesi işi değiştirmişti. Hastanede çok korkmuş ve zavallı görünen, ne yapacağını bilemeyen Joseph'i düşündüm. Onu bir daha o halde görmek istemiyordum.

Yutkundum ve başladım. “Sanırım bana bir şeyler oluyor.” Büyük açıklamam.

Yüz ifadesi hâlâ aynıydı. “Ne gibi bir şey?”

“Bilmiyorum.” İçimden gelen derin nefes alma ve saçlarımı düzeltme isteğine karşı koymaya çalışıyordum. Bunun ona nasıl bir mesaj vereceğini bilmiyordum ama kötü olanı vermek de istememiştim.

“Tamam, o halde, burada biraz duralım. *Neden* sana bir şeyler olduğunu düşünüyorsun? Bunu düşündüren nedir?”

Onunla göz teması kurmamak için çaba sarf ediyordum. “Bazen olmayan şeyler görüyorum.”

“Ne tür şeyler?”

Nereden başlayacaktım ki? Sondan başa doğru gitmeye karar verdim. “Yani, demin de dediğim gibi, annemin küpelerinin kûvete düştüğünü gördüm. Oysa onlar hâlâ kulağımdaymış.”

Dr. Maillard başını salladı. “Devam et.”

“Ve geçen gece partiye gitmeden önce, aynaya baktığımda ölen arkadaşlarımdan birini gördüm.” *Dınn.*

“Nasıl bir partiydi?”

Dr. Maillard itiraflarım karşısında şaşırıysa bile bunu hiç belli etmiyordu.

“Bir... bir kostüm partisi?” Ses tonumun soru sorar gibi çıkması, kasten yaptığım bir şey değildi.

“Biriyle birlikte mi gittin?”

Başımı salladım. “Ağabeyimle ama o orada başka biriyle buluşacaktı.” Oda, şimdi daha sıcak gelmeye başlamıştı.

“Yani yalnızdın?”

Bir an zihnimde, peri kıyafeti giyen kızın kulağına fısıldayan Noah’nın görüntüsü belirdi. Gerçekten de yalnızdım. “Evet.”

“Taşınmanızdan sonra çok fazla dışarı çıkmış mıydın?”

Yanıt olumsuzdu. “O gece ilk kez çıkıyordum.”

Dr. Maillard gülümsedi. “Stresli olabilecek bir şeye benziyor.”

Bunu duyunca kendimi tutamayıp tıslayarak güldüm. “Neye kıyasla?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sen söyle.”

“En yakın arkadaşını kaybetmeye mi? Yoksa tanıdığın herkesten uzağa taşınmaya mı? Ya da dönemin sonlarına doğru okul değiştirmeye?”

Ya da babanın, genç bir kızın katili olmakla suçlanan birini savunduğunu öğrenmeye mi? Bu sonuncu fikir, birdenbire aklımda belirivermişti. Geldiğine dair hiçbir sinyal vermeden. Ben de onu kafamdan atmaya çalıştım. Babamın işi, benim için bir problem

yaratmayacaktı. O kadar da kırılgan olamazdım; annem bu konunun da beni endişelendirdiğini fark ederse babamdan davayı bırakmasını isterdi. Buraya taşındığımızdan beri aldığı ilk davayı. Üstelik şimdi üçümüz de özel okulda okuduğumuza göre paraya ihtiyacımız var demekti. Ve ben ailemin hayatını yeterince alt üst etmiştim zaten. Bu yüzden, Dr. Maillard'a bundan bahsetmemeye karar verdim. Anlattığım her şey aramızda kalıyordu ama olsun.

Konuşurken yüz ifadesi son derece ciddiydi. "Haklısın," dedi sandalyesinde kımıldanırken. "Şunu sorayım o zaman: Dün geceki olay, gerçekte orada olmayan birini ya da bir şeyi ilk görüşün müydü?"

Başımı iki yana salladım, konuyu değiştirmek bir şekilde rahatlamamı sağlamıştı.

"Gördüğün diğer şeylerden de söz etmek seni rahatsız eder mi?"

Biraz. Söyleyeceğim şeyin kulağa ne kadar delice geleceğini bildiğimden, yıpranmış kot pantolonumdan sarkan iplerle oynuyordum. Şimdiye kadar söylediklerimin ne denli delice geldiğini bildiğimden. Ama yine de devam ettim.

"Eski erkek arkadaşım Jude'u gördüm, okulda, bir defa."

"Ne zaman?"

"Okulun ilk günü." Cebir sınıfının üzerimize çöktüğünü gördükten sonra. Claire'i ilk defa aynada gördükten sonra. Dudağımı ısırdım.

"Yani zaten oldukça stresli bir dönemden geçiyordun."

Başımı evet anlamında salladım.

"Onu özleyor musun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Nasıl cevap verecektim? Uyanık olduğum anlarda Jude aklımdan bile geçmiyordu. Rüyalarımsa pek hoş olduğu söylenemezdi. Dr. Maillard'ın, utancımın tek göstergesi olan kırmızı yüzümü görmemesi umuduyla yere bakmaya başlamıştım. Kötü biriydim.

“Böyle şeyler bazen çok karmaşık olabilir, Mara,” dedi. Sanırım çoktan fark etmişti. “Değer verdiğimiz insanları kaybedince birçok farklı his yaşarsınız.”

Oturduğum yerde kıpırdandım. “Başka bir şeyden söz edebilir miyiz?”

“Elbette ama bir süre bu konuya devam edersek çok sevinirim. Bana biraz ilişkinizi anlatabilir misiniz?”

Gözlerimi kapadım. “Pek de ilişki sayılmazdı. Yalnızca birkaç aydır birlikteydik.”

“Güzel bir birkaç ay mıydı bu peki?”

Düşündüm.

“Tamam,” diye devam etti Dr. Maillard. Cevabım yüzümden okunuyor olmalıydı. “En yakın arkadaşınla olan ilişkinden bahsetsek? Bu süreçte onu da görmüştün, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “O Claire’di. Laurelton’a geçen yıl taşınmıştı. Jude’un, yani erkek arkadaşımın kız kardeşiydi. Rachel’la araları da çok iyiydi.”

Dr. Maillard gözlerini kısmıştı. “Rachel. En yakın arkadaşın o muydu?”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Ama ikiniz o kadar yakın değildiniz?”

“Pek sayılmaz.”

“Ve Rachel’ı hiç görmedin?”

Başımı iki yana salladım.

“Başka bir şey var mı? Görmemen gerektiği halde gördüğün bir şey? Ya da duymaman gerektiği halde duyduğunuz?”

Gözlerimi kıstım. “Sesler gibi mi?” Kesinlikle deli olduğumu düşünüyordu.

Omuz silktili. “Herhangi bir şey.”

Kucağıma baktım ve içimden gelen esneme isteğini bastırmaya çalıştım ama beceremedim. “Zaman zaman. Bazen birilerinin bana seslendiğini duyuyorum.”

Dr. Maillard başını salladı. “Uykuların nasıl?”

“Pek iyi sayılmaz,” diye itiraf ettim.

“Kâbus mu görüyorsun?”

Öyle de diyebiliriz. “Evet.”

“Hatırladığın var mı hiç?”

Ensemi ovuşturdum. “Bazen. Bazen o geceyi görüyorum.”

“Bence tüm bunları bana anlatabilmen oldukça cesur olduğunu gösteriyor.” Bunu kibirli bir tonda söylememişti.

“Delirmek istemiyorum,” dedim dürüstçe.

“Ben de deli olduğumu düşünmüyorum zaten.”

“Yani var olmayan şeyler görmek normal mi?”

“Travmatik bir olay yaşadıysan, evet.”

“Olayı hatırlamasam bile mi?”

Bir kaşını kaldırdı. “Hiçbir şeyi mi hatırlamıyorsun?”

Alnımı ovuşturup ensemdaki saçlarla oynamaya başladım ve hiçbir şey söylemedim.

“Bence hatırlamaya başlıyorsun,” dedi. “Yavaş yavaş ve zihnini çok yormayacak şekilde. Ve her ne kadar, sen beni tekrar görmeye karar verirsen bunu detaylı incelemek istesem de şimdilik Jude ve Claire’i görmenin, zihninin onlara olan hislerini ifade etme yolu olduğunu düşünüyorum.”

“Peki ne yapmam lazım? Yani bunları durdurmak için?” diye sordum.

“Eğer beni tekrar görmek istersen bir terapi planı yapabiliriz.”

“İlaçsız mı?” Annemin beni bir psikiyatra getirmiş olmasının bir sebebi olduğunu düşünüyordum. Ciddi anlamda bir tedavinin vaktinin geldiğini düşünüyor olmalıydı. Ve açıkçası dün gecedен sonra, ben de ona karşı çıkacak değildim.

“Yani ben genellikle terapiyle paralel bir şekilde ilerleyecek bir ilaç tedavisi de veriyorum ama bu senin seçimin. Henüz ilaç kullanmaya hazır değilsen seni bir psikologa yönlendirebilirim. Ya da deneyip durumuna bakabiliriz.”

Buraya taşındığımızdan beri olan onca şeyi –halüsinasyonları, kabusları– düşününce tüm bunların bir hap yardımıyla yok olabileceğine pek de inanamıyordum. “Sizce işe yarar mı?”

“Tek başına mı? Belki. Ama bilişsel davranış terapisiyle birlikte kısa süre içinde kendini daha iyi hissetme olasılığın çok daha yüksek. Tabii bu uzun bir süreç.”

“Bilişsel davranış terapisi?”

Başını onaylarcasına salladı. “Meselelere bakışını değiştiren bir şey. Gördüklerinle, hissettiklerinle baş etme yöntemlerini. Ayrıca kabuslarına da iyi gelecektir.”

“Anılarıma,” diye düzelttim ve o anda aklımda bir düşünce belirdi. “Ya... ya sadece olanları hatırlamam gerekiyorsa?”

Hafifçe bana doğru eğildi. “Bu da tedavinin bir parçası olabilir, Mara. Ama kendini zorlamaman gerekiyor. Zihnin zaten kendi yöntemleriyle bu işin peşinde.”

Yüzüme bir tebessüm yayıldı. “Yani burada hipnoterapi falan yapmayacak mıyız?”

Dr. Maillard da güldü. “Korkarım hayır,” dedi.

Başımı salladım. “Annem de öyle şeylere inanmaz zaten.”

Masasından bir not defteri alıp bir şeyler yazdı ve kopardığı kâğıdı bana uzattı. “Annen bunu doldursun. İlaçları almak istersen harika olur. Almazsan da önemli değil. Bu arada ilaçlar etkilerini göstermeye birkaç hafta sonra başlayabilecekleri gibi birkaç gün içinde de başlayabilirler. Süreç herkeste farklılık gösteriyor.”

Dr. Maillard’ın yazısını okuyamadım. “Zolof?”

Başını iki yana salladı. “Gençlere SSRI⁶ yazmayı pek tercih etmiyorum.”

“Neden?”

Dr. Maillard’ın gözleri masasındaki takvime gitmişti. “Ergenlik çağındaki gençlerde görülen intiharların SSRI’larla ilgili olduğunu gösteren çalışmalar var. Haftaya perşembe gelebilir misin?”

Tarihler zihnimde uçuşup duruyordu. “Aslında sınavlarım epey yaklaştı. Ayrıca yıl sonu notumun da önemli bir kısmını oluşturluyorlar.”

“Oldukça büyük bir yük olsa gerek.”

Kahkahama engel olamadım. “Evet. Sanırım.”

Gözlüklerini alıp yeniden taktı. “Mara, okuldan biraz uzaklaşmayı düşündün mü hiç?”

Ayağa kalktım. “Bütün gün oturup Rachel’ı ne kadar özlediğimi düşünebileyim diye mi? Vaktinde mezun olma fırsatımı tepeyim, notlarımı mahvedeyim diye mi?”

“Mesaj alınmıştır.” Dr. Maillard gülümseyerek ayağa kalktı. Uzattığı eli sıksam da gözlerine bakamıyordum. Hazırlıksız yakalandığım bu acıma partisinin utancı hâlâ etkisini yitirmemişti.

“Yine de kafana fazla takmamaya çalış,” dedi omuz silkererek. “Yani elinden geldiğince. TSSB nöbetleri en ufak bir şeyle bile tetiklenebilir. Sınavların bittiği zaman da beni ara, özellikle de ilaca başlamaya karar verirsen. Ya da bana ihtiyacın olursa daha önce de arayabilirsin.” Kartını uzattı. “Seninle tanışmak güzeldi, Mara. Gelmene çok sevindim.”

“Teşekkürler,” dedim ve ciddiye dim.

Görüşmemiz sona erdiğinde annem kapının önünde beni bekliyordu. Ve her ne kadar bu şaşırtıcı bir durum olsa da, neler

6 Selektif Serotonin Geri alım İnhibitörü. Serotonin hormonunun vücut içeri-
sindeki faaliyetlerini düşüren antidepresanların genel adı. (ç.n.)

yaptığımızı sorup burnunu sokmamıştı. Ama reçeteyi ona verdiğim zaman gerildi.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Hiç,” dedi yola bakmaya devam ederek. Bir eczanenin önünde durduk. Annem geri gelince kutuyu arabanın konsoluna koydu.

Ben de açıp şişeye baktım. “Zyprexa,” diye okudum yüksek sesle. “Nedir bu?”

“Olaylarla başa çıkmanı kolaylaştıracak bir şey,” dedi annem gözünü yoldan ayırmadan. Ama bu bir cevap sayılmazdı. Eve kadar da başka hiçbir şey söylemedi.

Annem, içeri girerken çantasını da yanına alınca ben de odama gittim ve bilgisayarımı açıp Google’a “Zyprexa” yazdım. İlk çıkan linke tıkladığım anda ağzım kurudu.

Bu bir antipsikotikti.

23

Ertesi gün sınıfta Noah'ya nasıl davranacağımı bilemedim. Kostüm partisinin üzerinden asırlar geçmiş gibi gelse de utancım hâlâ çok tazeydi. Üniforma nedeniyle uzun kollu gömlek giymek zorunda olduğuma şükrediyordum, en azından böylece bandajım o kadar göze çarpmıyordu. Annem, kendini Hapların Koruyucusu ilan etmiş ve o sabah ben evden çıkmadan önce az miktarda Tylenol ve kodeini karıştırmıştı ama ben, her yanıma ağrımına rağmen onları içmedim. Zyprexa'ya başlamayı da henüz düşünmüyordum. Bu sıralar zihnimin açık olmasına ihtiyacım vardı.

İngilizce dersine girdiğim anda Noah'nın çoktan sınıftaki yerini almış olduğunu gördüm ve ben gözlerimi yere indirip onun yanından geçmeden önce bir saniye göz göze geldik. Mabel'in ne durumda olduğunu öğrenmeli –onu bulalı yalnızca bir hafta mı olmuştu yani?– ve bu olanlardan sonra aileme ondan nasıl söz edeceğimi bulmalıydım. Ama Noah'yla bu meseleyi nasıl konuşacağımı, partiden sonra onun yüzüne nasıl bakacağımı bilemiyordum. Bu yüzden sınıfın diğer tarafındaki masalardan birine oturdum ama

Noah da ayağa kalkıp peşimden gelmiş ve arkama oturmuştu. Bayan Leib dersi anlatmaya başladığı anda ben de kendimi, kalemimi masaya vururken buldum. Arkamda oturan Noah parmaklarını çıltlatıp duruyor, sinirlerimi zıplatıyordu.

Zil çalınca hayatımda ilk defa cebir dersine gitme hevesiyle kalkıp diğer öğrencilerin arasına karıştım. Noah kızları deli ediyordu ve ben zaten deliydim. Bu işin peşini bırakmam gerekiyordu. Onun peşini bırakmam gerekiyordu. Jamie'nin de son derece zekice belirttiği üzere, benim derdim bana yeterdi.

Cebir dersinde Jamie'yi gördüğüme o kadar sevindim ki gerçekten gülümsemiş bile olabilirdim. Dişlerimi göstererek. Ama bu mutluluğumun ısıltısı fazla uzun sürmedi; zil çaldığı anda Noah yanı başımda belirivermişti.

"Selam," dedi zarif adımlarla bana eşlik ederken.

"Selam," diye karşılık verdim yüzüne bile bakmadan. Köpeği sor. Köpeği sor. Sözcükleri bulup telaffuz etmeye çalışıyordum ama tek yaptığım dişlerimi gıcırdatmak olmuştu.

"Mabel pek iyi değil," dedi sonra. Ses tonunda en ufak bir değişiklik yoktu.

Mideme yumruk yemiş gibi olmuşum, adımlarımı fark edilir ölçüde yavaşlattım. "İyileşecek mi?"

"Öyle düşünüyorum ama sanırım bir süre daha bizimle kalması daha iyi olacak. Böylece annem onunla ilgilenebilir," dedi elini ensesine götürerek. "Senin için sakıncası var mı?"

"Hayır," dedim çantamı diğer omzuma alıp sınıfıma doğru yürürken. "En iyisi bu olur muhtemelen."

"Bir şey sormam gerek..." diye söze girip saçlarıyla oynamaya başladı. "Annem, onu biz sahiplenebilir miyiz diye merak ediyor? Mabel'a biraz bağlanmış galiba."

Ona bakmak için başımı yana eğdim. Kolumdaki bandajı ya görmemişti ya da görmezden geliyordu. Her şeye kayıtsız kalıyor

gibi idi. İlgisiz. Ses tonuyla kullandığı sözcükler birbirlerine hiç uymuyordu.

“Yani, o senin köpeğin,” dedi, “sen ne istersen biz de...”

“Sorun değil,” dedim sözünü keserek. Noah onu taşırken Mabel’in ne kadar rahat görüldüğünü düşünüyordum. Onunla kalması daha iyi olacaktı. Kesinlikle. “Annene benim için sorun olmadığını söyleyebilirsin.”

“Partide seni gördüğüm zaman soracaktım ama hemen gittin.”

“Başka bir işim vardı,” dedim gözlerine bakmaktan kaçınarak.

“Tabii. Sorun nedir?” diye sordu, hâlâ son derece ilgisiz görünüyordu.

“Bir şey yok,” dedim.

“Sana inanmıyorum.”

“Umurumda değil.” Yalan.

“Peki. Öğle yemeğini birlikte yiyelim o zaman,” dedi birden.

Duraksadım, evet ve hayır arasında gidip geliyordum. Sonunda, “Hayır,” dedim.

“Neden?”

“Ders çalışacağız, birine sözüm var,” dedim, Jamie’nin beni yüzüstü bırakmayacağını umuyordum.

“Kiminle?”

“Sana ne?” dedim kızarak. Bu konuşmaya gösterdiği ilgi düzeyine bakılacak olursa, moleküler fizikten bile bahsediyor olabilirdik.

“Bunu ben de merak etmeye başlıyorum,” dedi ve uzaklaşmaya başladı. Arkasına bile bakmamıştı.

İyi.

Resim dersinde bandajlı kolumu çizdim, oysa yüzler üzerine çalışıyor olmalıydık. Öğle arası geldiğinde ise Jamie’yi aramak yerine yalnız takılmayı seçmiştim. Yanımda getirdiğim muzı çantamdan çıkarıp soydum ve dolabıma doğru yürürken de küçük bir ısırık aldım; dişlerim meyveyi sıyırmıştı. Noah’dan kurtulmuş olduğuma

seviniyordum. Hatta kitaplarımı değiştirmeye gittiğim sırada, rahatlamış olduğum bile söylenebilirdi.

Ta ki o notu görene dek.

Dolabımın kenarlarından sığabilecek şekilde katlanmış ve masumca kitaplarımın üzerine konuşlanmıştı. zerinde adımın yazdığı kalın bir kâğıt parçası.

Asitsiz, parlak beyaz bir kâğıt.

Eskiz defteri kâğıdı.

Notu açtığım anda benim çizdiğim, Noah'nın portresini tannıdım. Diğer tarafında ise şöyle yazıyordu:

BENDE SANA AIT BİR şEY VAR.
GERİ ALMAK İSTİYORSAN ÖĞLE ARASINDA
OTOMATLARIN ORADA BULUşALIM.

Tüm bedenim alev alev yanıyordu. Noah eskiz defterimi mi çalmıştı yani? Bir anda bu kadar öfkelenmek beni bile şaşırtmıştı. Daha önce hiç kimseyi yumruklamamış olsam da her şeyin bir ilki vardı sonuçta. Dolabımın kapağını son derece yüksek, metalik bir ses çıkararak kapayıp bu fikri daha da glendirdim.

Merdivenlerden nasıl indiğimi hatırlamıyordum. Bir an dolabımın önündeyken bir sonraki an otomatlara giden kâseyi dönüyordum. Ve o sırada aklımda korkunç bir ihtimal belirdi. Ya Noah değilse? Ya başka biriye? Mesela... ah, hayır. Mesela Anna. Onu, Noah izimlerimi arkadaşlarına gösterdiği sırada kakhahalara boğulurken hayal edebiliyordum.

Ve oraya varınca Anna'yı tam da tahmin ettiğim gibi o güzel yüzünde kendini beğenmiş, alaycı bir gülümsemeyle beklerken buldum. Destek ekibi Aiden'la birlikte şeytani bir hazla yolumu kestiler.

Onları öyle gördüğüm halde hâlâ kendime güveniyor, meselenin altından kalkabileceğimi düşünüyordum. Zaten onun böyle bir pislik yapacağını bekliyordum.

Beklemediğim şeyse, benim dibe vuruşumu izlemeye gelen düzinelerce öğrenciydi.

Esas öldürücü vuruşsa, kız ve erkek hayranları tarafından etrafı çevrilmiş olan Noah'yı görmek oldu.

O anda, Anna'nın tüm bu entrikalarıyla zekâmı aşağıladığını fark ettim. Parçalar yerlerine otururken midem bulandı; herkesin, Noah'nın neden orada olduğunu anlamaya başlarken. Anna bu üç aşamalı gösteriyi, okulun ilk gününde Noah benimle konuştuğundan beri planlıyordu. Geçen hafta az kalsın çarpacak olduğum siyah Mercedes ona aitti; yani Noah'nın arabasından indiğimi görmüştü. Ve şimdi de sirk yöneticisi rolünü silindir bir şapka ve tek camlı bir gözlükle tamamlayacaktı.

Ah, Anna. Seni ne kadar hafife almışım.

Tüm gözler benim üzerimdeydi. Hamlemi bekliyorlardı. Tabii yapacaksam.

Bense etrafımıza toplanan öğrencileri inceliyor, durumu tartmaya çalışıyordum. Nihayet doğruca Anna'ya bakıp konuşmasını beklemeye başladım. He zaman ilk konuşan kaybederdi, Anna da beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bunu mu arıyordun?" diye şakıdı masumca, eskiz defterimi gösteriyordu.

Almak için uzandığımda ise geri çekti. "Tam bir baş belasısın," dedim dişlerimi sıkarak.

Anna şoke olmuş gibi bir tavır takındı. "Aman Tanrım, Mara. Nasıl konuşuyorsun sen öyle! Ben sadece kaybedilen bir eşyayı sahibine iade ediyorum. Sahibi sensin, değil mi?" diye sordu defterin kapağını açarken. "Mara Dyer," yüksek sesle okumuştı. "O da sensin," dedi bir kez daha vurgulayıp sırtarak. Hiçbir şey söy-

lemedim. “Neyse ki Aiden, cebir dersinden çıkarken unuttuğın defteri alma nezaketini göstermiş.”

Aiden bunu duyunca gülümsedi. Defteri çantamdan almış olmalıydı.

“Aslına bakarsan, defterimi çaldı.”

“Korkarım ki hayır, Mara. Yanlışlıkla orada unutmuş olmalısın,” dedi Anna.

Artık sahneyi de hazırladığına göre, defterimi karıştırmaya başlayabilirdi. Eğer Anna’ya vurursam Aiden defteri onun elinden kapar ve Noah çizimlerimi yine de görmüş olurdu. Ayrıca dürüst olalım, daha önce hiç kimseye vurmamıştım. Bundan daha az zarar görerek kurtulmak için söyleyebileceğim bir şey de yoktu. Çizimlerim son derece netti; ortaya çıkarıldıkları anda bu takıntılı tutkuma ihanet edecek kadar güzel, taparcasına çizilmiş Noah görüntüleri. Bu mükemmel bir aşığılama olacaktı ve Anna bunu biliyordu.

Mağlubiyetin etkisiyle yanaklarımda oluşan kızarıklık, boğazıma ve omuzlarıma doğru yayılmaya başlamıştı. Orada dikilip bu duygusal işkenceye katlanmak, Anna kendi aşırı doz zalimliğinin etkisiyle sarhoş olana dek herkesin önünde rezil olmak ve acı çekmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir de her şey sona erdiğinde defterimi almak vardı tabii. Sonuçta o bana aitti ve onu geri alacaktım.

Anna nihayet Noah’nın yüzünün belirmediği ilk sayfayı açınca ona bakamadım. Sırıttığını, gülümsediğini, kahkaha attığını, gözlerini devirdiğini görmek beni mahvederdi ve ben, şu an burada ağlayamazdım. Bu yüzden bakışlarımı Anna’nın yüzüne sabitleyip elinde defterle Noah’ya doğru giderken, yaptığı kötülüğün ona verdiği mutluluğu seyrettim. Kalabalık, ona yol açarak işini kolaylaştırdı.

“Noah?” diye cıvıladı.

“Anna,” dedi Noah da düz bir sesle.

Anna sayfaları tek tek göstermeye başladığı an, kalabalığın çıkardığı fısıltılar da giderek yükselmeye başlamıştı; hatta uzak-

taki kulübelerin orada birinin kısa süreli bir kahkaha attığını bile duymuştum. Sayfaları özellikle yavaş bir şekilde çeviriyor, şeytani bir öğretmen gibi defteri tüm öğrencilerin görebileceği bir açıyla tutmaya gayret ediyordu. Herkesin, rezaletimin uzun ve ağır ilerleyen bir versiyonuna şahit olması gerekiyormuş gibi.

“Bu sana *epey* benziyor,” dedi vücudunu Noah’ya yaklaştıracak. O da, “Sevgilim yeteneklidir,” diye yanıtladı.

Kalbim durmuştu.

Anna’nınki de.

Herkesin kalbi durmuştu. Tek bir sivrisineğin vızıltısının bile rahatsızlık verici olacağı kadar sessizdik.

“Saçmalık,” diye fısıldadı Anna sonunda ama herkesin duymasına engel olamamıştı. Olduğu yerden kımlıdamıyordu.

Noah omuz silkti. “Ben kendini beğenmiş serserinin tekiyim, Mara da beni şımartıyor.” Birkaç saniye durduktan sonra da ekledi: “Açgözlü pençelerini *diğer* deftere geçirmemiş olmana çok sevindim; o gerçekten de utanç verici olurdu.” Oturduğu piknik masasından kalkarken yüzünde sinsi bir tebessüm vardı. “Şimdi, defol git başımdan,” dedi ağzı açık kalmış, tek kelime edemeyen Anna’nın yanından geçip defterimi elinden kaparken.

Ve bana doğru yürüdü.

“Hadi gidelim,” dedi yanıma geldiğinde kibarca. Vücudu, koruma içgüdüsüyle kolumu ve omzumu okşuyordu. Sonra elini uzattı.

Onu tutmak istiyordum. Anna’nın yüzüne tükürmek, Noah’yı öpmek ve Aiden Davis’in kasıklarına tekme atmak. Kazanan medeniyet olmuştu. Her bir hücremin beynimden gelen sinyallere karşılık vermesini dileyerek parmaklarımı Noah’nın eline bıraktığımı anda parmak uçlarımdan gelen bir akım, eskiden midemin olduğu yerde bulunan boşluğa doğru ilerledi.

Ve böylece tamamen, büsbütün, her şeyimle...

Onun olmuştum.

Şoke olan diğer öğrencilerin bizi duyamayacağı ve göremeyeceği bir noktaya ulaşınca dek ikimiz de tek kelime etmedik. Noah nihayet durup elimi bıraktığında basketbol sahasının yanındaki banklardan birinin yanındaydık. Eksikliğini hissetmiş olsam da yaşadığım kaybı anlamam biraz vakit almıştı.

“İyi misin?” diye sordu nazikçe.

Ona bakmadan başımı evet anlamında salladım. Dilim uyuşmuş gibiydi.

“Emin misin?”

Bir kez daha başımı salladım.

“Kesin mi?”

Gözlerine baktım. “İyiyim,” dedim.

“İşte benim Mara’m.”

“Ben senin falan değilim,” dedim istediğimden de kötücül bir ses tonuyla.

“Peki o zaman,” deyip her zamankinden daha meraklı gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Tek kaşı havadaydı. “O konuya gelirsek.”

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için sessiz kalmayı tercih etmiştim.

“Benden hoşlanıyorsun,” dedi sonunda. “*Hoşlanıyorsun* yani.” Gülmemeye çalışıyordu.

“Hayır. Senden nefret ediyorum,” dedim söyleyince gerçek olacağını umarak.

“Ama ona rağmen beni çiziyorsun.” Hâlâ o kendini beğenmiş tavrını sürdürüyor, açıklamamla ilgilenmiyor gibi görünüyordu.

Artık sadece ikimiz kalmış olsak da, bu bir şekilde az öncekinden de kötü bir hale gelen bir işkenceydi. Ya da sadece ikimiz kaldığımız için böyleydi.

“Neden?”

“Ne neden?” Ne diyebilirdim ki? Noah, tam bir pislik olsan da ya da belki de tam olarak bu yüzden, tüm kıyafetlerini çıkarmak ve senden bir bebek yapmak istiyorum. Sakın söyleme.

“Her şey,” diye devam etti. “Neden benden nefret ettiğinle başla mesela. Ve çizimlere gelene kadar devam et.”

“Aslında senden nefret etmiyorum,” dedim yenilgiyi kabullenerek. “Biliyorum.”

“Niye soruyorsun o zaman?”

“Çünkü itiraf etmeni istedim,” dedi çarpık bir gülümsemeyle.

“İstedığın oldu,” dedim umutsuzca. “Bitti mi?”

“Dünya üzerindeki en nankör insan sensin herhalde,” dedi kendi kendine konuşurcasına.

“Haklısın,” dedim ben de düz bir sesle. “Beni koruduğun için teşekkür ederim. Gitmem lazım.”

“Hemen olmaz.” Noah sağlam olan bileğimi nazıkçe tutup çevirdi. Kalbim fena halde çarpıyordu. “Hâlâ bir sorunumuz var.”

Ne demek istediğini anlayamadan ona bakıyordum. Eli hâlâ bileğimde olduğu için bu temastan etkilenen beynim çalışmıyordu.

“Herkes birlikte olduğumuzu düşünüyor,” dedi.

Ah. Noah’nın bu işten kurtulması gerekiyordu. Elbette ki... sonuçta gerçekten birlikte değildik. Ben sadece... onun için ne anlam ifade ettiğimi bile bilmiyordum. Somurtkan bir çocuk gibi gözlerimi yere indirip ayağımı da taşa vurarak ne söyleyeceğimi düşünmeye başladım.

“Pazartesi arkadaşlarına benden ayrıldığını söylersin,” dedim sonunda.

Noah bileğimi bıraktı, bu kez gerçekten de kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Ne?”

“Hafta sonu benden ayrıldığını söylersen herkes bu olayı eninde sonunda unuttur. Seni fazla boğduğumu falan söylersin,” dedim.

Noah kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Benim düşündüğüm tam olarak bu değildi.”

“Pekâlâ,” dedim, bu kez de benim kafam karışmıştı. “Sen ne istersen ben uyarım, tamam mı?”

“Pazar.”

“Efendim?”

“Pazar gününü istiyorum. Cumartesi günü annemlerle bir işimiz var ama pazar boşum.”

Anlayamamıştım. “Ee?”

“Sen de o günü benimle geçireceksin.”

Beklediğim şey bu değildi. “Öyle mi?”

“Evet. Bana borçlusun.” Haklıydı da, borçluydum. Noah, Anna’nın hayali, benimse kâbusum olan o olayı durdurmak için hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Orada öylece oturmaya devam edebilir, omuz silkip bizi seyrederek okul çapında küçük düşürülmeme katkıda bulunabilirdi.

Ama yapmamıştı. Bunun yerine beni korumuştı ve ben hâlâ nedenini anlayamıyordum.

“Pazar günü benimle ne yapacağını sormamın bir yararı olur mu?”

“Pek sanmıyorum.”

Tamam. “Bana ne yapacağını sormamın bir yararı olur mu peki?”

Zalimce gülümsüyordu. “Pek sanmıyorum.”

Muhteşem. “Güvenlik sözcüğü kullanmamı gerektirecek bir şey mi?”

“Bu tamamen sana bağlı.” Noah, aramızda yalnızca bir iki santimetre kalacak kadar yaklaşmıştı. Çenesindeki çilleri görebiliyordum. “Nazik davranırım,” diye ekledi. O mükemmel kirpiklerinin altından bana bakarken nefesimi kesiyordu.

Gözlerimi kısmıştım. “Çok kötüsün.”

Cevap vermek yerine gülümsedi ve hafifçe burnuma dokundu.

“Sen de benimsin,” dedi ve gitti.

24

Okuldan sonra Daniel'ı, arka kapıda beni beklerken buldum. Fazla ağır olan çantasını diğer omzuna aldı. "Kimleri görüyorum, buraların en meşhur kızı gelmiş." "Haberler hızlı yayılıyor galiba?" diye sordum ama bunu yaptığım anda, Croyden'daki diğer öğrencilerin de arabaya yürüyüşümüzü izlediklerini fark etmiştim.

"Tam aksine, sevgili kardeşim. Kulübelerin oradaki gösterinizden ancak bir buçuk saat sonra haberim oldu," dedi arabanın yanına geldiğimizde. "Bununla ilgili konuşacak mıyız?"

Kapıyı açıp içeri girerken bir kahkaha patlatmışım. "Hayır."

Daniel, bir saniye bile sektirmeden devam etmeye niyetliydi. "Noah Shaw demek?"

"Hayır dedim."

"Ne zaman oldu bu?"

"Hayır diyorsam hayırdır."

"Benim yardımım olmadan evden çıkıp o çocukla buluşabileceğini düşünmüyorsun ciddi, değil mi?"

"Hâlâ hayır."

Daniel otoparktan çıkmıştı. “İçimden bir ses dediğime geleceğini söylüyor,” dedi ve önümüzde uzanan, bizi eve götürecektir olan yola bakarak gülümsedi. Son derece sinir bozucuydu. Evin bahçesine girince arabadan öyle hızlı indim ki az kalsın komşumuzla arazilerimizi ayıran çalılara gizlenmiş küçük kardeşimi bile görmeyecektim. Daniel ise çoktan içeri girmişti.

Joseph’in yanına gittim. Düünden beri biraz daha iyi görünüyordu. Hastanedeki olay hiç yaşanmamış gibiydi. Ben de bu durumu korumaya niyetliydim.

“Selam,” dedim ona doğru yürürken. “Ne ya...”

Sevdiği siyah kedi, sarı gözlerini kısarak bana tıslayınca geri çekildim.

Joseph de hayvanı sevmeyi bırakıp bana döndü ama hâlâ ayağa kalkmadı. “Onu korkutuyorsun.”

Kendimi savunurcasına ellerimi kaldırdım. “Affedersin. İçeri geliyor musun?”

Kedi hafifçe miyavlayarak uzaklaşınca kardeşim de kalkıp ellerini üzerine sildi.

“Artık geliyorum.”

İçeri girdiğim gibi çantamı yere koydum ve içinden gelen hışırtyıa aldırış etmeden mutfağa gittim. O sırada telefon çalınca Joseph de ona koşmuştu.

“Dyer’ların evi,” dedi resmî bir şekilde.

“Bir saniye lütfen.” Eliyle ahizeyi kapadı, gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. “Telefon sana, Mara,” dedi. “Hem de bir erkeeeekkk,” diye devam etti şakıyarak.

Gözlerimi devirdim ama bir yandan da arayanın kim olduğunu merak ediyordum. “Odamdan açacağım,” dedim Joseph kıkırdayıp durukken. Rezalet.

Beni göremeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra odama koşup ahizemi kaldırdım. “Alo?”

“Alo,” dedi Noah, Amerikan aksanımı taklit ederek. Ama bu sesi nerede olsa tanırdım.

“Numaramı nereden buldun?” diye çıkıştım kendime hâkim olamadan.

“Buna araştırma yapmak deniyor.” Telefonun diğer ucunda pişmiş kelle gibi sırttığını anlayabiliyordum.

“Ya da sapıklık.”

Güldü. “Öfkelenince çok tatlı oluyorsun.”

“Ben senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” dedim ama kendimi de gülümsemekten alıkoyamamıştım.

“Pazar günü seni kaçta alayım? Bir de tam olarak nerede yaşıyorsun?”

Noah’nın ailemle tanışması söz konusu bile olamazdı. Bir daha onları asla susturamazdım. “Beni almana gerek yok,” dedim hemen.

“Nereye gideceğimizi bilmediğin ve benim de sana söylemeyeceğim göz önüne alınırsa bence kesinlikle var.”

“Merkezi bir yerde buluşabiliriz.”

Noah oldukça eğleniyor gibiydi. “Ailenle tanışmadan önce pantolonumu ütülerim, söz veriyorum. Çiçek bile getiririm.”

“Ah, Tanrım. Sakın yapma, lütfen,” dedim. Belki de dürüst davranmak daha iyi olacaktı. “Buraya gelirsen ailem beni dalga geçerek öldürür.” Onları gayet iyi tanıyordum.

“Tebrik ederim, olayı daha da ilgi çekici bir hale getirdin. Adresin neydi?”

“Senden tahmin bile edemeyeceğin kadar nefret ediyorum.”

“Pes et artık, Mara. Sen vermesen de bulacağımı biliyorsun.”

İç geçirdim ve yenilgiyi kabul ederek adresimi söyledim.

“Saat onda gelirim.”

“Aa,” dedim şaşkınlıkla. “Nedense bunun gündüz yapacağımız bir şey olduğunu sanmıştım.”

“Çok komiksin. Sabah on diyorum, hayatım.”

“Bir kız hafta sonu uyumak isteyemez mi yani?”

“Sen uyumazsın. Neyse, pazar günü görüşürüz. Ayrıca tuhaf ayakkabılar da giyme,” dedi ve cevabımı bile beklemeden kapadı.

Telefonun başında öylece kalakalmıştım. İnsanı *deli ediyordu*. Ama o sırada üzerime çöken ürpertici gerginlik, dikkatimi başka bir şeye çekmişti. Ben ve Noah. Pazar günü. Baş başa.

Annem başını odamdan içeri uzatıp konuşunca olduğum yerde sıçradım. “Baban bu akşam yemeğe yetişecekmış. Masayı hazırlamama yardım edebilir misin yoksa kolun hâlâ ağrıyor mu?”

Kolum. Annem. Gitmeme yine de izin verir miydi ki?

“Geliyorum,” dedim telefonu bırakarak. Gerçekten de Daniel’in yardımına ihtiyacım olacaktı gibi duruyordu.

Koridora çıkıp onun odasına gittim. Yatağına uzanmış kitap okuyordu.

“Selam,” dedim.

“Selam.” Başını çevirip bana bakmadı bile.

“Yardımına ihtiyacım var da.”

“Ne konuda, söyle lütfen?”

Bu işi elinden geldiğince zorlaştıracaktı. Harika. “Pazar günü Noah’yla dışarı çıkmam gerekiyor.”

Güldü.

“Seni eğlendirebildiğime sevindim.”

“Affedersin, ben sadece... çok etkilendim.”

“Tanrım, Daniel, o kadar mı çirkinim?”

“Ah, yapma. Demek istediğim bu değil. Onunla çıkmayı kabul etmiş olmandan etkilendim, hepsi bu.”

Suratımı asıp kolumu gösterdim. “Annemin beni bir daha gözünün önünden ayıracağını zannetmiyorum.”

Daniel bunu duyunca nihayet bana baktı ve bir kaşını kaldırdı. “Çarşamba gecesi inanılmaz kızgındı ama şimdi, yani biliyorsun, biriyle çıkmaya başladığına göre belki biraz sihrimi konuşturabi-

lirim.” Artık ağız kulaklarına varıyordu. “Tabii o baklayı ağızından çıkarırsan.”

Annemden izin koparabilecek biri varsa o da Daniel’di. “Pekâlâ. Söyle?”

“Bunun olacağını biliyor muydun?”

“Eskiz defterim çarşamba günü kayboldu.”

“İyi deneme. Shaw’ın neredeyse tüm okula, çıplak model çalışmalarında kendisini kullandığını söylediği kısma gelsek?”

İç geçirdim. “Hiç haberim yoktu.”

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten. Yani, cidden. Evden neredeyse hiç çıkmıyorsun...” Devam etmemiş olsa da ben söyleyeceklerini duyabiliyordum. Kaçacağın bir partiye, acil servise ya da psikiyatrin görmeye gittiğin zamanlar hariç.

Aramızdaki tuhaf sessizliğe son verdim. “Ee, yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Daniel da başını yana eğip gülümsedi. “Ondan hoşlanıyormusun?”

Bu dayanılmaz bir şeydi. “Biliyor musun, unut gitsin.” Odadan çıkmak üzere döndüm.

Daniel da yatağında doğrulmuştu. “Tamam, tamam. Yardım edeceğim. Ama sadece suçluluk duyduğum için.” Bana doğru geliyordu. “Sana babamın davasını söylemeliydim.”

“Eh, ödeşlik sayılır o halde,” deyip gülümsedim. “Masayı hazırlamama yardım edersen tabii.”

Yemekte babama, “Ee, neler oluyor?” diye sordum. Ne sorduğumu anlayamamış gibi bana baktı. “Yani buraya taşındığımızdan beri eve sadece üç defa falan bu kadar erken gelmişsindir.”

“Ah,” dedi gülerek. “Ofiste güzel bir gün geçirdim.” Köri soslu tavuktan bir lokma alıp yutkundu. “Müvekkilim işinin erbabıymış.

Sözde görgü tanığı olarak gösterdikleri kadın neredeyse yüz yaşında. Çapraz sorguda ondan hiçbir şey çıkaramazlar.”

Annem mutfaktan diğer yemekleri almak için ayağa kalkmıştı. “Bu harika bir haber, Marcus,” dedi gözlerini benden ayırmadan. Ben de yüzümdeki ifadenin sakın kalmasına özen gösteriyordum.

“Yani, ne diyebilirim ki? Lassiter’in o anda başka yerde olduğunu destekleyen kanıtları var. Üstelik toplumda da bağlantıları olan biri. Florida’nın güneyindeki en saygın arazi geliştiricilerden biri. Koruma gruplarına yüz binlerce dolar bağışlamış...”

“Bu biraz, tezat bir durum değil mi?” diye araya girdi Joseph.

Daniel ona bakıp güldükten sonra karşılık verdi. “Bence Joseph haklı. Belki de tüm bunlar sadece bir kılıftır. Sonuçta adam arazileri imara açıyor ve onları korumaya çalışıp kendinden nefret eden gruplara bağışta bulunuyor? Belli ki sadece gösteriş için yaptığı bir şey; kefalet duruşmasında da çok işine yaramış olabilir.”

Ben de sessiz kalmış olmamak için söze girmeye karar verdim. “Bence de. Adamın saklayacak bir şeyleri var gibi görünüyor.” Duruma son derece uyacak, neşeli bir ses tonuyla konuşmuştum. Hatta annem mutfaktan bana dönüp başparmağıyla aferin işareti bile yapmıştı. Görev tamam.

“Pekâlâ,” dedi babam. “Bana karşı birlik olduğunuzu anlayabiliyorum ama bu durum hiç de komik değil çocuklar. Adam cinayetle yargılanıyor ve deliller yetersiz.”

“İyi de baba, senin işin bunu söylemek değil mi zaten?”

“Kes şunu Joseph. Sen de söylesene baba,” dedi Daniel ve babam arkasını döndüğü anda Joseph’e göz kırptı.

“Benim esas merak ettiğim şey,” dedi annem, tam babamın cevap vereceği sırada, “büyük oğlumun önümüzdeki yıl hangi üniversiteye gideceği.”

Ve böylece tüm gözler Daniel’a çevrildi. O kabul almayı beklediği okullardan söz ederken ben sohbeti dinlemeyi bırakmış,

tabağımdaki basmati pirinçlerini ağzıma tıkmakla meşguldüm ve çatalımdaki boşluktan tabağıma bir şey düştüğünü gördüğüm anda, çoktan bir lokma almıştım. Küçük bir şey. Ve solgun.

Hareket eden bir şey.

Ağzımdakini çiğnemeyi bırakıp tabağıma bakmaya başladım. Beyaz kurtçuklar köriye bulanmış halde porselenin üzerinde sürünüyorlardı. Elimle ağzımı kapadım.

“İyi misin?” diye sordu Daniel, ağzına bir çatal dolusu pirinç alırken.

Ağzım hâlâ pirinçle dolu, gözlerim fal taşı gibi açık ona bakıyordum. Sonra yeniden tabağıma döndüm. Kurtçuk falan yoktu. Sadece pirinçler. Ama yine de ağzımdakileri yutamıyordum.

Masadan kalkıp yavaşça koridora doğru ilerledim ve köşeyi döndüğüm anda misafir banyosuna koşup ağzımdaki pirinçleri tükürdüm. Dizlerim titriyor, soğuk soğuk terliyordum. Solgun ve ter içinde kalmış yüzümü soğuk suyla yıkarken alışkanlıktan ay-naya baktım.

Jude, üzerinde onu son gördüğüm gece giydiği kıyafetler ve yüzünde samimiyetten eser olmayan bir tebessümle arkamda duruyordu. Nefes alamadığımı hissettim.

“Aklını buradan uzaklaştırman gerekiyor,” dedi ve tualete dönüp kustum.

25

Pazar sabahı alarmin sesiyle uyandım. Nasıl uyuduğumu hiç hatırlamıyordum. Üzerimde hâlâ bir önceki gün giydiğim kıyafetler vardı.

Yorgundum. Noah'yla buluşacağım için belki biraz da gergindim. Belki. Birazcık. Dolabıma odaklanıp seçeneklerimi gözden geçirmeye başladım.

Etek, hayır. Elbise, kesinlikle hayır. Kot pantolon o zaman. Artık iyice yıpranmış olan pantolonlarımdan birini alıp üzerine de en sevdiğim tişörtlerden birini geçirdim.

Her şey normalmiş gibi mutfağa yürürken ağır hareket eden diğer tüm organlarımda aksine kalbim deli gibi çarpıyordu. Her şey normalmiş gibi davranıyordum. Çünkü öyleydi.

Ben içeri girdiğimde annem de kızartma makinesine ekmekleri yerleştiriyordu.

“Günaydın anne.” Sesim son derece normal çıkmıştı. Kendime içimden alkış tuttum.

“Günaydın tatlım.” Gülümseyip kahve makinesine yerleştirmek üzere bir filtre çıkardı. “Erkencisin.” Kısa saçlarından bir tutam alıp kulağının arkasına yerleştirdi.

“Evet.” Öyleydim. Ve annem sebebini bilmiyordu. Çarşamba gününden beri bugünkü, ne olduğu belli olmayan planımızdan ona söz etmenin yollarını arıyor ama hiçbir şey bulamıyordum. Ve artık Noah neredeyse gelmek üzereydi.

“Bugün için bir planın var mı?”

Tam vakti. “Aslında evet.” Sakin ol. Önemli bir şey değil.

“Ne yapacaksın?” Dolapların içinde bir şeyler arayıp durduğu için yüzünü göremiyordum.

“Tam olarak bilmiyorum.” Doğruydı; her ne kadar bu, ebeveynlerin en sevdiği cevap olmasa da bilmiyordum. Özellikle benim ebeveynlerimin. Özellikle de annemin.

“Peki kiminle gidiyorsun?” diye sordu. Hâlâ şüphelenmediyse bile birazdan bu durum değişecekti.

“Okuldan bir çocukla...” dedim. Kendimi üçüncü seviyeye hazırlarken cümlemleri tamamlayamamıştım.

“Arabamı almak ister misin?”

Ne?

“Mara?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Affedersin... ‘ne?’ dediğimi sandım da. Ne?”

“Acura’yı almak ister misin diye soruyorum. Bana bugün lazım değil, sen de kodein almadın.”

Daniel anlaşılmamızın kendi payına düşen kısmını yerine getirmiş olmalıydı. Daha sonra bunun altından nasıl kalktığını ona sormam gerekecekti.

Annemin söylediğini düzeltip sadece bugün değil, günlerdir kodein kullanmadığımı söyleme isteğine karşı geldim. Yanan kolum hâlâ acıyor olsa da cumadan beri biraz hafiflemişti. Ayrıca sargıları

açınca beklediğimden çok daha iyi bir manzarayla karşılaşmıştım. Acil servisteki doktor bana bu yanıkların iz bırakabileceğini söylemiş olmasına rağmen benimkiler çoktan iyileşmeye başlamış gibi görünüyordu. İyi gidiyordum.

“Teşekkür ederim anne ama arkadaşım beni alacak. Birazdan...” saate baktım. Kahretsin. “Beş dakika içinde burada olur.”

Annem şaşkın bir ifadeyle bana döndü. “Keşke daha önce söyleseydin,” dedi mikrodalga fırının camından nasıl görüldüğünü kontrol ederken.

“Harika görünüyorsun anne. Zaten sadece kornaya basarak falan haber verir herhalde.” Ben de fırının camından kendime bir göz atmak istiyordum ama karşımda kimi göreceğimi bilememek, bu düşüncemden vazgeçmememe neden olmaya yetmişti. Onun yerine kendime bir bardak portakal suyu koyup mutfak masasına oturmayı seçtim. “Babam burada mı?”

“Hayır, ofise gitti. Neden?”

Çünkü bu, yaklaşmakta olan aşağılanma törenime tanıklık edecek kişilerin bir eksilmesi demekti. Ama ben bu düşüncemi anlaşılabilir şekilde sözcüklere dökmeden Daniel geldi. Ellerini tavana uzatarak geriniyordu.

“Anne,” dedi yanağından öperek ve buzdolabına doğru ilerledi. “Bugün herhangi bir planın var mı, Mara?” diye sorduktan sonra da kafasını dolaba gömdü.

“Kapa çeneni,” dedim ama aslında bunu kastetmiyordum.

“Kardeşini kızdırma, Daniel,” dedi annem.

Ve o sırada kapıdan gelen üç tıklama sesi Noah’nın teşrifini müjdeledi.

Daniel’la, saniyenin yarısı kadar bir süre bakıştıktan sonra ben masadan fırladım, o da dolabın kapağını kapadı. İkimiz de evin girişine koşmuştuk ama kapıya ilk varan Daniel oldu. Pislik. Meraklı gözlerle bekleyen annemse benim arkamdaydı.

Daniel kapıyı ardına kadar açınca koyu renk kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle âdeta ayaklı bir görsel şölene benzeyen, o özensiz çekiciliğini gözler önüne seren Noah'yla karşılaştık.

Elindeki çiçekleri görünce kızarmak ile bembeyaz olmak arasında kararsız kaldım.

“Günaydın,” dedi Noah muhteşem bir tebessümle bizi selamlarken. “Ben Noah Shaw.” Zambakları arkamda duran anneme uzatınca o da yanımdan geçip demeti aldı. Harika görünen çiçekler, Noah'nın iyi bir zevki olduğunun göstergesiydi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dyer.”

“İçeri gel, Noah,” dedi annem neşeyle. “Bü arada bana İndi diyebilirsiniz.”

Ölmek üzereydim. Daniel'in omuzları, bastırmaya çalıştığı kahkahanın etkisiyle titriyordu.

Noah içeri girip ağabeyime sırtı. “Sen Daniel olmalısın?”

“Aynen öyle. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Yavaş ve acılı bir ölümdü bu.

“Lütfen otur, Noah.” Annem oturma odasındaki kanepeyi gösteriyordu. “Ben de şunları vazoya koyayım.”

O sırada fırsattan istifade ederek araya girdim. “Aslında sanırım bizim...”

“Çok sevinirim, teşekkürler,” dedi Noah hemen. Gülümsediğini saklamaya çalışıyor olsa da bunda epey başarısızdı, Daniel ise kendine kanarya bulmuş bir kedi gibi görünüyordu. İkisi de oturma odasına geçince Daniel fazla şişkin koltuklardan birine Noah da kanepeye yerleşti. Bense ayakta durmaya devam ediyordum.

“Ee, bugün kız kardeşimle ne yapacaksınız?” diye sordu Daniel. Artık yenilgiyi kabullenip gözlerimi kapatmıştım.

“Korkarım sürprizi bozmamak için bunu söyleyemeyeceğim,” dedi Noah. “Ama onu el değmemiş halde geri getireceğimden emin olabilirsiniz.”

Bunu söylemiş olamazdı. Daniel kıkırdadıktan sonra birden bambaşka bir konu hakkında sohbet etmeye başladılar. Müziği sanırım ama emin değildim. Annem mutfaktan dönüp yanımdan geçerek Noah'nın karşısına oturuncaya kadar da utancımın boğuşmakla meşgul olduğum için onları dinleyememiştim.

"Ee Noah, Londra'nın neresindensin?" diye sordu annem.

Anlaşılan bu sabahki şaşkınlıklarımın sonu gelmeyecekti. İngiltere'nin neresinden olduğunu nereden biliyordu ki? Gözlerimi anneme dikmiş bakıyordum.

"Soho," dedi Noah. "Daha önce oraya gitmiş miydiniz?"

Annem başını evet anlamında sallarken Joseph de pijamalarıyla yanıma geldi. "Annem, Birleşik Devletler'e taşınmadan önce Londra'da yaşıyormuş. Ben küçükken her yıl giderdik." Joseph'i de yanına çekip kanepeye oturttu. "Bu da benim bebeğim bu arada," dedi gülerek.

Noah da küçük kardeşime gülerek selam verip, "Noah," diye kendini tanıttı.

"Joseph," diye karşılık verdikten sonra o da elini uzattı.

Annem ile Noah iki eski arkadaş gibi İngiltere hakkında uzun bir sohbe dalarken ben de ağırlığımı bir o bacağıma bir diğerine vererek sallanıp duruyordum, konuşmalarının bitmesini bekliyordum.

Sonunda ayağa ilk kalkan annem olmuştu. "Seni tanımak güzeldi, Noah. Gerçekten. Bir ara akşam yemeğine de gelmelisin," dedi ben ona engel olamadan.

"Mara davet ederse çok isterim."

Dört çift kaş aynı anda, benim cevabımı beklercesine havaya kalkmıştı.

"Tabii. Bir ara yaparız," dedim ve kapıyı açtım.

Noah'nın yüzünde çarpık bir sırıtış vardı. "Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. "Seninle sohbet etmek gerçek bir keyifti. İndi. Daniel,

bir ara *mutlaka* konuşmamız gerekiyor. Ve Joseph, seni tanımak harikaydı.”

“Dur!” Küçük kardeşim kanepeden kalkıp odasına koştu ve elinde cep telefonuyla geri döndü. “Telefon numaran ne?” diye sordu Noah’ya.

O da önce şaşırsa da numarasını söyledi.

“Ne yapıyorsun, Joseph?” diye sordum.

“Çevre ediniyorum.” Hâlâ telefonuyla ilgileniyordu. Sonra yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Tamamdır, kaydettim.”

Annem, bize kapıya kadar eşlik ederken Noah’ya gülümsüyordu. “İyi eğlenceler!” diye seslendi sonra da.

“Görüşürüz anne, ben... sonra dönerim.”

“Bir dakika, Mara,” dedi kapının dışına doğru birkaç adım atarken. Noah’nın bakışları da üzerimizdeydi ama annemin beni kenara çektiğini fark edince bizi yalnız bırakıp arabasına yürümeye devam etti.

Annemin bana doğru uzattığı elinde küçük, yuvarlak, beyaz bir hap vardı.

“*Anne*,” dedim dişlerimi sıkarak.

“İçersen kendimi çok daha iyi hissedeceğim.”

“Dr. Maillard bunları almak zorunda olmadığımı söyledi,” dedim Noah’ya göz atarak. Arabasının yanında durmuş etrafa bakınıyordu.

“Biliyorum tatlım ama...”

“Tamam tamam,” dedim ve hapi aldım. Noah beni bekliyor, bense onun bunu görmesini *istemiyordum*. Bu olabilecek en kötü şantaj yöntemiydi.

“Şimdi içer misin, lütfen?”

Hapı ağzıma atıp dilimin altına yerleştirdim ve yutmuş numarası yaptıktan sonra ağzımı açtım.

“Teşekkür ederim,” dedi annem yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. Hiçbir şey söylemeden arabaya doğru ilerlemeye başladım ve evin kapısının kapandığını duyunca hapı ağzımdan çıkarıp yere attım. İlaçları *almamak* gibi bir kararım yoktu ama aksini yapmaya zorlanmak da istemiyordum.

“Randevu öncesi moral verme konuşması mı?” dedi Noah kapımı açmak için harekete geçerken. Hapı görüp görmediğini merak ediyordum. Gördüyse bile görmemiş numarası yapıyordu.

“Bu bir randevu değil,” dedim. “Ama içeride harika bir performans sergiledin. Eve ne zaman döneceğimi bile sormadı.”

Noah sırtıttı. “Hoşuna gitmesine sevindim.” Kıyafetlerime bakıp başını salladıktan sonra da, “İdare edersin,” dedi.

“Sinir bozucu derecede küstahsın.”

“Ağzın ne kadar bozuk.”

“Rahatsız mı oldun?” Düşüncesi bile güzeldi, gülümsedim.

Noah da sırtarak kapımı kapadı. “Hayır, hem de hiç.”

26

Noah'nın arabayı kullanmaya başladıktan sonra sigara yakmasını beklesem de o bunun yerine, bana buzlu kahve dolu plastik bir bardak uzattı.

"Teşekkürler," dedim biraz şaşkın bir şekilde. Süt oranı tam istediğim gibiydi. Bir yudum aldım. Şekeri de öyle. "Ee, yolculuğumuz ne kadar sürecek? Ve nereye gideceğiz?"

Noah kendi bardağını ağızına götürüp dudaklarıyla pipeti çıkardı. O plastiği çiğnerken çenesindeki kaslar çalışıyor, bense gözlerimi ondan alamıyordum. "Önce bir arkadaşla uğrayacağız," dedi.

Bir arkadaş. Bu çok da kötü bir plan gibi görünmüyordu ve gerçekten, paranoyak olmamaya alışıyordum ama bir yanım yine de, tuzağa düşürülüp düşürülmediğimi merak etmeden duramıyordu. Anna'nın planladığından da büyük bir şeye. Güçlkle yutkundum.

Noah bir eliyle direksiyonu tutmaya devam ederken diğeriyle de iPod'unu çalıştırdı.

"Hallelujah," dedim gülümseyerek.

"Ne?"

"Şarkı. Bu versiyonunu severim."

“Gerçekten mi?” Noah korkutucu derecede şaşırılmış görünüyordu. “Pek senin tarzın gibi görünmüyor.”

“Ah? Neymiş benim tarzım?”

“Senin gizliden gizliye bir pop hayranı olduğunu düşünmüştüm.”

“Çok beklersin.”

“Mecbur kalırsam yaparım tabii.”

Şarkı bitince klasik bir şey çalmaya başladı, ben de iPod’a uzandım. “Bakabilir miyim?” Noah, abartılı bir hayal kırıklığıyla başını iki yana sallasa da izin verdi. “Sakin ol. Şarkıyı değiştirmeyecektim, sadece bakmak istedim.” Yüklü olan şarkılara göz atarken Noah’nın güzel ama fazlasıyla tutarlı bir müzik zevki olduğunu fark etmiştim. Bense çok daha farklı alanlara açtım ve bu yüzden, zafer kazanmış gibi gülümsedim.

Noah’nın tek kaşı havadaydı. “Neye böbürleniyorsun sen öyle?”

“Benim müzik zevkim seninkinden daha geniş kapsamlı.”

“Mümkün değil. Sen Amerikalısın,” dedi. “Hem bu doğruysa bile ancak saçma sapan şeyler sevdiğin için olabilir.”

“Sen nasıl arkadaş ediniyorsun, Noah?”

“Bunu ben de her gün kendime soruyorum.” Plastik pipeti ısırdı.

“Gerçekten. Meraklı beyinler bunu öğrenmek istiyor.”

Noah kaşlarını çatırsa da gözlerini yoldan ayırmamıştı. “Sanırım edinmiyorum.”

“Az kalsın beni inandıracaktın.”

“Çok da zor olmazdı.”

Bu ağır gelmişti. “Cehenneme kadar yolun var,” dedim sessizce.

“Zaten oradayım,” diye yanıtladı sakın bir ses tonuyla ve pipeti çıkarıp yere attı.

“Bunu neden yapıyorsun peki?” diye sordum. Ses tonumdan bir şey belli etmemeye çalışsam da, kendimi balo gecesi domuz kanına bulandığımı hayal etmekten alıkoyamıyordum.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Başımı çevirip camdan dışarı bakmaya başladım. Her gün nasıl bir Noah'yla karşılaşacağımı tahmin edememek ayrı bir sürprizdi. Ya da her an. Nasıl bir cehennemle.

I-95'in bu kısmındaki tek manzara olan o korkutucu, beton yığını, karmakarışık üst geçitlerin yanından ve altından geçip duruyor, güneye doğru gidiyorduk. Ve yol boyunca neredeyse hiç konuşmamıştık.

Bir noktadan sonra şehrin silüeti, yerini iki tarafımızda da okyanusa bıraktı ve yol, dört şeritten ikiye indi. Önümüzde ise dik yüksek bir köprü yükseliyordu.

Çok dik. Çok yüksek.

Önümüzden üst geçide tırmanan araçların kırmızı fren lam-balarından oluşan denizin içerisinde biz de yolumuza devam ediyorduk. Boğazım tıkanmış gibiydi. Bandajlı elimle arabanın ön konsoluna yapıştım; önüme ya da turkuaz rengi suyun ve Miami ufkunun giderek küçüldüğü iki yanıma bakmamaya çalışırken derimin altından da bir sızı yükseliyordu.

Bunu fark eden Noah, elini benimkinin üzerine koydu. Hafifçe. Dokunup dokunmadığı bile anlaşılmayacak gibi.

Ama ben hissedebiliyordum.

Başımı çevirip ona baktım, o da gözlerini yoldan ayırmadan gülümsedi. Tebessümü âdeta bulaşıcıydı. Ben de gülümsedim. Ve bunun karşılığında Noah, parmaklarını bandajlı elimin parmaklarına kenetledi ama hâlâ plastiğin üzerinde duruyordu. Elinin benimkinin üzerinde olmasıyla o kadar meşguldüm ki acıyı hissedemiyordum.

“Senin korktuğun bir şey var mı?” diye sordum.

O anda yüzündeki tebessüm kayboldu ve başını bir kez, evet anlamında salladı.

“Neymiş?” diye üsteledim. “Sen benimkini öğrendin...”

“Sahtekârlıktan korkarım.”

Başımı çevirdim. Bana karşılık bile veremiyordu. İkimiz de bir süre konuşmadık. Ama sonra.

“Sahte olmaktan korkuyorum. Boş biri olmaktan,” dedi Noah ifadesiz bir tonla. Parmaklarını benimkilerden ayırmış fakat elini çekmemişti. Elim, onunkinin içinde kayboluyor gibiydi. Sonra ne yaptığımı farkında olmadan elimi ters çevirip parmaklarımızı yeniden kenetledim.

Ardından ne yaptığımı fark ettim. Kalbim duracak gibi oldu. Noah’nın yüzüne baktım. Belki de bir işaret arıyordum, bilmiyorum.

Ama hiçbir şey yoktu. Yüzü ifadesiz, alnı işe pürüzsüzdü. Dumdüz. Ve parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Rahatlamak için koyduğu elini ben mi zorla tutuyordum yoksa o mu...

“İstediğim hiçbir şey yok. Yapamayacağım hiçbir şey yok. Hiçbir şeyi umursamıyorum. Ne olursa olsun ben düzenbazlığımın devam ediyorum. Kendi hayatımda bir oyuncu gibiyim.”

Bu ani dürüstlüğü karşısında epey hazırlıksız yakalanmıştım. Ve ne söyleyeceğimi bilemediğim için de susmayı tercih ettim.

Sonra Noah elini çekip suyun üzerinde duran devasa, altın renkli kubbeyi gösterdi. “Bu Miami Deniz Akvaryumu.”

Hâlâ susuyordum. Boşta kalan elini cebine sokup bir sigara yaktı, burnundan dumanlar çıkıyordu. “Gitmemiz gerek.”

Beni eve geri götürmek istiyordu. Ve ben, her ne kadar şaşırısam da bunu istemiyordum. “Noah, ben...”

“Deniz Akvaryumuna. Katil bir balinaları var.”

“Peki...”

“Adı Lolita.”

“Bu biraz...”

“Rahatsız edici?”

“Evet.”

“Biliyorum.”

Ve o tuhaf sessizlik geri geldi. Otobandan ayrılıp akvaryumun aksi yönünde ilerlemeye başlayınca yol kıvrılarak bizi işlek bir mahalleye getirdi. Her yanımızda pencerelerinde demirler olan şeftali rengi, sarı, turuncu, pembe çimentolu kutular –evler– vardı. Ve tüm yazılar İspanyolcaydı: Tabela, mağaza vitrinleri. Ama onları incelerken bile Noah'nın yanımda, yalnızca birkaç santimetre uzağımda oturmuş bir şeyler söylememi beklediğini hissedebiliyordum. Bu yüzden konuştum.

“Ee, şey, sen... Lolita'yı gördün mü?” Kendimi yumruklamak istiyordum.

“Tanrım, hayır.”

“O halde nereden biliyorsun?”

Ellerini saçlarında gezdirince birkaç tutam gözlerine doğru düştü ve öğle güneşiyle ışıldadı. “Annem için bir çeşit hayvan hakları savunucusu diyebiliriz.”

“Evet, şu veterinerlik işi falan.”

“Hayır, ondan da önce. Bu hayvan meselesi yüzünden veteriner olmuş zaten ve o kadarla da kalmıyor.”

Kaşlarımı çatmıştım. “Daha üstü kapalı konuşamazdın herhalde.”

“Dürüst olmak gerekirse bunu nasıl tanımlayabileceğimi bilmiyorum.”

“Hayvan kurtarma görevleri falan gibi mi?” Noah'nın annesinin de köpek hırsızlarıyla, benim Mabel'la yaşadığım gibi durumlar yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum.

“Sayılır ama düşündüğün gibi bir şey değil.”

Ha. “Ne o zaman?”

“Hayvanları Özgürleştirme Platformu'nu duydun mu hiç?”

“Laboratuvardaki maymunları serbest bırakıp onlardaki virüsün insanlara geçmesini ve onları zombiye dönüştürmesini sağlayan tipler miydi?..”

“Sanırım bir filmde bahsediyorsun.”

“Evet.”

“Ama yine de ana temaları bu.”

Dr. Shaw’ı kar maskesi takıp laboratuvar hayvanlarını kurtarıırken hayal ediyordum. “Annemi sevdim.”

Noah belli belirsiz gülümsedi. “Özgürlük için vahşice savaştığı günler babamla evlendikten sonra sona ermiş. Babamın ailesi bu durumu pek onaylamıyormuş çünkü,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Ama yine de o gruplara bağış yapmayı sürdürüyor. Buraya taşındığımız zaman Lolita’yı duyunca çok öfkelenip ona daha büyük bir tank almaları için para toplamaya çalışmıştı.”

“Ne oldu peki?” diye sordum Noah sigarasından uzun bir nefes alırken.

“Şerefsizler sözlerini tutacaklarına dair hiçbir garanti vermeden fiyatı yükseltmeye devam ettiler,” dedi, bir yandan da burnundan dumanlar çıkarıyordu. “Her neyse, babam yüzünden artık sadece parasal destek sağlıyor, yani sanırım. Posta kutusunda makbuzları görüyorum.”

Noah, sağa doğru keskin bir viraja girince ben de refleks olarak camdan dışarı baktım. O ana kadar etrafa pek fazla dikkat etmemiştim -Noah’dan yalnızca birkaç santimetre ötede oturuyordum sonuçta- ama şimdi, North Cuba’dan East Hampton’a geçtiğimizi fark ettim. Güneş, yolun iki tarafını süsleyen devasa ağaçların yapraklarından süzülüyor; arabanın ön camından ve tavandaki camdan geçip yüzümüzü ve ellerimizi parıltıyordu. Buradaki evler için, ‘aşırıya kaçılmış bir deney’ tanımını kullanabilirdiniz; her biri diğerinden daha gösterişli ve absürt görünüyordu. Üstelik görünüşleri konusunda da herhangi bir kural yok gibiydi. Yolun bir tarafındaki modern, cam evin, diğer taraftaki görkemli Viktoryen evle tek ortak noktası boyutlarıydı. İkisi de saray gibi görünüyordu.

“Noah?” dedim yavaşça.

“Evet?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Söylemeyeceğim.”

“Kimmiş o arkadaş?”

“Söylemeyeceğim.”

Bir saniye sonra, “Merak etme, onu seveceksin,” dedi.

Kot pantolonumun parçalanmış dizlerine ve yıpranmış spor ayakkabılarıma baktım. “Bir pazar brunch’i için kendimi son derece salaş giyinmiş gibi hissediyorum. Söyleyeyim de.”

“O umursamaz,” dedi saçlarını düzeltirken. “Ayrıca harika görünüyorsun.”

27

Dar sokağın kenarları sıra sıra palmiye ağaçlarıyla, evlerin arasındaki boşluklarda okyanusun görüntüsüyle süslenmişti. Bir çıkmaz sokağın sonuna ilerleyince önümüzdeki devasa, demir, otomatik kapı açıldı. Kapının yanına yerleştirilmiş olan kamera, günün giderek tuhaflaştığının habercisi gibiydi.

“Peki... bu arkadaş tam olarak ne yapıyor?”

“Boş vakit müdiresi diyebiliriz sanırım.”

“Mantıklı. Böyle bir evde yaşayabiliyorsan çalışman da gerekmez muhtemelen.”

“Evet, muhtemelen gerekmez.”

Arazinin ortasına kondurulmuş kocaman, gösterişli bir fiski-yenin yanından geçtik; kaslı, yarı çıplak bir Yunan heykeli, gökyü-züne doğru uzanmış bir kızın beline sarılıyordu. Kızın birer ağaç dalına dönüşen kollarındansa, güneş ışığının etkisiyle altın rengine dönüşen sular dökülmekteydi. Noah ön kapıya kadar ilerleyince takım elbiseli bir adamla karşılaştık.

“Günaydın, Bay Shaw,” dedi adam Noah’ya başıyla selam vererek ve kapımı açmak için benim tarafıma doğru yürüdü.

“Günaydın Albert, ben hallederim.”

Ve arabadan inip kapımı açtı. Gözlerimi kısıp kendisine baktığımı görmezden geliyordu.

“Buraya sık geliyor olmalısın,” dedim çekinerek.

“Evet.”

Albert ön kapıyı bizim için açınca Noah içeri daldı.

Bahçe, fiske, araç yolu ve kapı ne kadar şaşaalı olursa olsun hiçbir şey, *hiçbir şey* beni malikânenin içinde karşılaşacaklarıma hazırlayamazdı. İki yanımızdan yükselen kolonlar ve kemerler üst kata uzanıyor; ayakkabılarım kusursuz mermer zeminde ciyaklıyordu. İç avluda, yine Yunan esintileri taşıyan başka bir fiske ve ellerinde susak taşıyan üç kadın figürü vardı. Binanın göz ardı edilemeyecek boyutları, insanın ağızını açık bırakıyordu.

“Burada kimse yaşıyor olamaz,” dedim kendi kendime.

Ama Noah duymuştu. “Nedenmiş o?”

“Çünkü bu bir ev değil. Burası daha çok... bir set gibi. Bir mafya filmi için falan olabilir. Ya da bir düğün. Ya da... *Annie*.”

Noah başını yana eğdi. “Biraz sert olsa da isabetli bir yorum. Fakat korkarım ki burada gerçekten birileri yaşıyor.”

Rahat tavırlarla avlunun sonuna doğru yürüyüp sola döndü, ben de kocaman açılmış, meraklı gözlerle peşinden gidiyordum. Kendimizi, aynı şekilde gösterişli olan bir koridorda bulduk. Bana doğru koşarak gelen küçük, siyah tüy yumağını, aramızda bir metre kalana kadar fark edememiştim. Ama köpek tam üzerime atlayacakken Noah onu kucağına aldı.

“Küçük yaramaz seni,” dedi hırlayan hayvana. “Uslu dur.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Mara, seni Ruby’yle tanıştırayım.” Kıpırdayıp duran yağ ve tüy yumağı, boynuma atılmaya çalıştı ama Noah onu geri çekti. köpeğin buruş buruş yüzü, öfkeli sesinin etkisini daha da arttır-

ınaktan başka bir işe yaramıyordu. Görüntüsü hem rahatsız edici hem de komikti.

“Çok... tatlı,” dedim.

“Noah?” Arkamı dönünce Noah’nın çıplak ayaklı, kusursuz, beyaz bir sabahlık giymiş annesinin beş altı metre uzağımızda olduğunu gördüm. “Bugün dışarıda olacağını sanıyordum.”

Dışarıda mı?

“Aptal gibi anahtarlarımı burada unutmuşum da.”

Anahtarları... burada unutmuş.

Dr. Shaw’ın bacaklarının arkasına saklanmaya çalışan açık kahverengi köpeği o ana kadar fark edememiştim.

“O?..” Gözlerimi köpekten Noah’ya çevirdim. Gülüyordu.

“Mabel!” dedi yüksek sesle.

Ama Mabel inleyip bir adım geri çekilmiş ve Dr. Shaw’ın elbisesinin arasına iyice saklanmaya çalışmıştı.

“Gel buraya güzellik.”

Köpek bir daha inledi.

Noah gözlerini ondan ayırmadan, “Anne, Mara’yı hatırlıyor musun?” diye sorduktan sonra eğilip başını da yana eğerek köpeği çağırmaya çalıştı.

“Evet,” dedi annesi gülerek. “Nasılsın?”

“İyi,” dedim ama neler olduğunu anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki onlara odaklanamıyordum bile. Saldırgan köpek. Mabel’in yaşadığı dehşet. Ve Noah’nın burada yaşadığı gerçeği. *Burada.*

Noah annesine doğru yürüyüp kolunda Ruby’yle, sevmek için ona uzanınca Mabel kuyruğunu Dr. Shaw’ın bacaklarına vurdu. Yalnızca bir haftadan biraz uzun bir sürede bu kadar iyileşmiş olması inanılmazdı. Omurgası ve kalçasındaki kemikler hâlâ görünüyorsa da çoktan kilo almaya başlamıştı bile. Kürkü de mümkün olamayacak kadar sağlıklı görünüyordu. Muhteşem.

“Onu alır mısın?” Küçük köpeği, kollarını açan annesine uzattı. “Eve dönmem gerektiğine göre Mara ile Mabel’in biraz kaynaşmasına izin verebilirim diye düşündüm.”

Mabel bu planı bir gram bile istemiyor, Dr. Shaw da bunun farkında gibi görünüyordu. “Ben onları yukarı götürsem siz de...”

“Onu korkutan, Ruby’nin sinirli olması. Onu alırsan sorun kalmaz.” Noah yeniden, Mabel’i sevmek için eğilmişti.

Dr. Shaw omuz silkti. “Seni yeniden görmek güzeldi, Mara.”

“Sizi de,” dedim sessizce, o uzaklaşırken.

Noah da Mabel’i, annesinin peşinden koşmasına izin vermeden alıp top gibi kolunun altına sıkıştırdı. Zavallı hayvanın bacakları, hayali bir koşu bandında yürüyormuş gibi çırpınıp duruyordu. Aklıma o tıslayan, siyah kedi gelmişti.

“Onu korkutuyorsun,” demişti Joseph.

Mabel da korkuyordu. Benden.

Nefes alamadım. Bu delice bir düşünceydi. Neden benden korkacaktı ki? Paranoyakça davranıyordum. Başka bir şeyden korkmuş olmalıydı. Konuşurken bu üzüntümü sesime yansıtmamaya çalıştım. “Belki de annen haklıdır, Noah.”

“Bir şeyi yok, sadece Ruby onu huzursuz ediyor.”

Ama bana doğru yaklaşırlarken Mabel’in gözleri, beyazı görünecek kadar açılmıştı bile. Noah kafası karışmış halde bana bakıyordu. “Ne yaptın, sabah evden çıkmadan leopar idrarıyla falan mı yıkandın?”

“Evet. Leopar idrarı. Onsuz hayatta çıkmam.”

Mabel inleyerek Noah’nın kollarına gömülmeye devam ediyordu. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Görev iptal edildi.” Ve Mabel’i yere koyup mermeri tırmalayarak bizden uzaklaşmasına izin verdi. “Seni hatırlamıyor herhalde,” dedi gözlerini ondan ayırmadan.

Bense gözlerimi yere indirmiştim. “Eminim ondandır,” dedim. Noah’nın, üzüldüğümü görmesini istemiyordum.

“Pekâlâ,” dedi sonunda. Topuklarının üzerinde sallanıp duruyor ve beni süzüyordu.

Yüzümün kızarmamış olmasını diledim. “Pekâlâ.” Konuyu değıştirme vakti. “Sen bir yalancısın.”

“Hı?”

Etrafımıza bakınıyordum; yüksek tavana, devasa balkonlara. “Tüm bunları benden sakladın.”

“Hayır, saklamadım. Sadece sen sormadın.”

“Nereden bilebilirdim ki? Amele gibi giyiniyorsun.”

Bunu duyunca Noah’nın yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. “İnsanları dış görünüşleriyle yargılamamayı öğrenemedin mi sen?”

“Bugünün Basmakalıp Sözler Günü olduğunu bilsem evden çıkmazdım.” Alnımı ovuşturup başımı salladım. “Bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum.”

Noah ise gözleriyle beni test ediyor gibiydi. “Neyi mesela?”

“Ah, bilmem. Mesela ‘Mara, biraz makyaj yapıp topuklu ayakkabı giymek isteyebilirsin çünkü pazar günü seni ailemin Miami Sahili’ndeki sarayına götürüyorum.’ Böyle şeyler.”

Noah kıvrak bedenini, parmaklarını kenetleyip tavana doğru uzanarak esnetince beyaz tişörtü havaya kalkıp beli kotundan yüksek olan boxerını ve karnını gözler önüne sermişti. Pantolonu fermuarlı değil düğmeliydi.

Aferin.

“Birincisi, makyaja ihtiyacın yok,” dedi ben gözlerimi devirirken. “İkincisi, gideceğimiz yere topuklularla bir saat bile dayanamazdın. Lafı gelmişken, anahtarları almam lazım.”

“Ah, evet, şu gizemli anahtarlar.”

“Buna tüm gün devam edecek misin? Biraz ilerleme kaydettik sanıyordum.”

“Affedersin. Köpeğinin bana saldırması ve Mabel’in korkması beni biraz afallattı da. Bir de Tac Mahal’de yaşıyor olman var tabii.”

“Saçmalık. Tac Mahal sadece on yedi metrekaare. Burası ise iki bin üç yüz.”

Boş boş yüzüne bakıyordum.

“Dalga geçiyorum,” dedi.

Hâlâ boş boş bakıyordum.

“Tamam, geçmiyordum. Gidelim mi?”

“Önden buyurun, efendim,” dedim.

Noah abartılı bir şekilde iç çekerek karmakarışık oymalarla süslenmiş tirabzanları bulunan geniş merdivenlere yürümeye başladı. Ben de peşinden gidiyor, bundan utansam da manzaranın tadını çıkarıyordum; pantolonu boldu ve kalçasından düşmek üzere gibi görünüyordu.

Nihayet merdivenleri çıkmayı bitirdiğimizde, Noah uzun bir koridorda sola döndü. Doğu esintileri taşıyan pelüş halılar ayak seslerimizi boğarken ben de gözlerimi duvarlardaki detaylı yağlı boya tabloları alamıyordum. Nihayet Noah, ısl ısl parıldayan ahşap bir kapının önünde durdu. Ve tam kapıyı açacakken arkamızdan başka bir kapının çarpılma sesi geldi.

“Noah?” dedi uykulu bir ses. Bir kadın sesi.

“Hey, Katie.”

Tanıdık gelen kız, yüzünde yastık izleriyle bile son derece nefes kesiciydi. Üzerindeki askılı bluz ve şortla da tıpkı peri kostümüyle olduğu gibi başka bir evrenden gelmiş gibi duruyordu. Şimdi o kostüm ve gece kulübünün yanıp sönen ışıkları olmadığından, onun da Noah’nın dünya dışı güzelliğini paylaştığını görebiliyordum. Tek farkı uzunluğu olan saçları, tıpkı onunkiler gibi koyu bir bal rengiydi ve bluzunun dantel eteklerine kadar uzanıyordu. Beni gördüğü anda mavi gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı.

“Arkadaşını davet ettiğini bilmiyordum,” dedi gülmemeye çalışarak.

Noah da ona bir bakış attıktan sonra bana döndü. “Mara, bu kız kardeşim Katie.”

“Kate,” diye düzeltti kız ve bana imalı bir bakış attı. “Günaydın.”

Karşılık olarak tek yapabildiğim, başımla selam vermek olmuştı. O anda ana toplardamarımda neşeli, sarışın bir ponpon kızın yanlamasına taklalar attığına yemin edebilirdim. Kız kardeşi.
Kız kardeşi!

“Aslında neredeyse öğlen oldu artık,” dedi Noah.

Kate ise omuz silkip esnemişti. “Her neyse, tanıştığımıza sevindim Mara,” deyip göz kırptıktan sonra aşağı indi.

“Ben de,” dedim, nihayet nefes almayı başarabilince. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Noah kapıyı ardına kadar açarken ben hâlâ toparlanmaya çalışıyordum. Bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Hem de hiç. Noah Shaw hâlâ bir pislikti ve ne acı ki benim elde edebileceğimden çok daha iyiydi. O başını eğip konuşana dek içimden geçip duran, sonsuz bir döngüyle tekrarladığım şey buydu.

“Geliyor musun?”

Evet. Evet, geliyordum.

28

Noah'nın odası göz alıcıydı. Alçak, modern, platform bir yatak odanın ortasını kaplamış olsa da içeride, göze batmayacak şekilde nişle birleştirilmiş uzun bir masa dışında başka bir mobilya yoktu. Poster de. Çamaşır da. Sadece yatağa dayanmış bir gitar. Ve kitaplar.

Zeminden tavana kadar uzanan gömme raflara dizili, sıra sıra kitaplar. Biscayne Körfezi'ne bakan geniş pencerelerden içeri sızan güneş ışınları.

Noah'nın odasının nasıl göründüğünü hiç düşünmemiştim ama düşünsem bile aklımdan geçen bu olmazdı. Göz kamaştırıcıydı, orası kesin. Ama bir yandan da çok... sadeydi. İçinde yaşanmıyormuş gibi. Kitaplara dokunarak odada küçük bir tur attım.

"Noah Shaw'ın özel koleksiyonuna merhaba de," dedi.

Tüm başlıklara göz atıyordum. "Bunların hepsini okumuş olamazsın."

"Henüz bitiremedim."

Güldüm. "Yani bu bir kız düşürme taktiği."

“Efendim?” Ses tonundan ne kadar eğlendiğini anlayabiliyordum.

“Böbürlenme kitapları,” dedim ona bakmadan. “Hiçbirini gerçekten okumuyorsun, sadece... konuklarını etkilemek için buradalar.”

“Sen çok kötü bir kızsın, Mara Dyer,” dedi odanın ortasında dikilerek. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyor ve bundan hoşlanıyordum.

“Yanılıyor muyum?” diye sordum.

“Yanıyorsun.”

“Pekâlâ,” diyip raftan rastgele bir kitap aldım: “E.M. Forster’ın *Maurice*’i. Ne hakkında? Anlat bakalım.”

Noah, yüzyılın başlarında, İngiltere’de Cambridge Üniversitesi’nde okuyan eşcinsel kahramandan söz etti. İnanmamış olsam da kitabı okumadığım için bir başkasına geçtim.

“*Sanatçının Bir Genç Adam Olarak Portresi?*”

Noah, yatağına yüzüstü atlayıp sıkılmış gibi yapmacık bir sesle başka bir özet sundu. Ama ben, binlerce kilometre gibi görünen sırtını seyretmekle meşguldüm; ayaklarımsa oraya gidip yanına uzanma isteğiyle karıncalanmaya başlıyordu. Bunu yapmak yerine elime, adını okumadığım başka bir kitap aldım.

“*Ulysses*,” dedim.

Noah yüzünü yastığa gömüp başını salladı.

Tatmin olmuş bir gülümsemeyle kendi kendime gülümseyip kitabı yerine bıraktım ve yeni bir tane aldım. Kitabın kapağı kayıp olduğu için adını ilk sayfasından okumuştum. “*Keyifli... saçmalık.*” Alelaide görünen kalın kitabın başlığının kalanını içimden okumuş ve kızardığımı hissetmiştim.

Noah yan dönerek alaycı bir ciddiyetle, “*Keyifli Saçmalık*’ı okumadım, kulağa iğrenç geliyor.” Daha da kızarıyordum. “Ama *Keyifli*

Seks’i okudum,” diye devam etti yüzünde muzip bir gülümsemeyle. “Uzun zaman oldu ama tekrar tekrar... göz atılabilecek bir klasik.”

“Bu oyundan sıkıldım ben,” dedim kitabı yerine geri koyarken.

O da yere, çıkartmalarla doldurulmuş çantasına yasladığı gitarın yanına doğru uzandı ve anahtarları şıkırdattı. “Eh, artık gidebiliriz. İstersen sonra yine gelip bana kitaplarımla ilgili işkence yapmaya devam edebilirsin,” dedi. Hâlâ sırtımaya devam ediyordu. “Acıktın mı?”

Gerçekten de acıkmıştım, ben başımı evet anlamında sallayınca Noah, oldukça başarılı kamufle edilmiş bir diyafonun düğmesine bastı.

“Hizmetçilerden bize yemek getirmelerini istersen kalkıp giderim.”

“Albert’ın arabanın yerini değiştirmedikten emin olmak istiyorum sadece.”

“Ah, tabii. Uşak Albert.”

“Aslında o bir vale.”

“Çok değişti.”

Noah beni duymazdan gelerek yatağın yanında duran saate göz atmıştı. “Şimdiye çoktan orada olmalıydık; her şeyin tadını çıkaracak kadar vaktin olsun istiyorum. Ama yolda giderken Mi-reya’ya da uğrayabiliriz.”

“Başka bir arkadaş mı?”

“Bir restoran. Küba mutfağı. En iyisi.”

Arabaya binerken Noah yeniden kapımı açınca Albert gülümsedi. Malikânededen uzaklaşmaya başlarken ben de Noah’ı, mal varlığını öğrendiğim andan beri içimi kemiren sorulara boğma cesaretini bulmuştum. Finansal varlığını yani.

“Kimsiniz siz böyle?” diye sordum.

“Siz?” Gözlüklerini takmıştı.

“Ne kadar tatlısın. Ailen işte. Böyle bir yerde yalnızca basketbol oyuncularının ve bir dönem ortalığı kasıp kavurmuş olan pop şarkıcılarının yaşaması gerekir.”

“Babamın bir şirketi var.”

“Tamaaam,” dedim. “Nasıl bir şirket?”

“Biyoteknoloji.”

“Peki, Baba Warbucks⁸ bu sabah neredeydi?”

Noah’nın yüzünde merak dolu, boş bir ifade vardı. “Bilmem, umursamıyorum da,” dedi normal bir şeymişçesine. Gözleri yoldaydı. “Biz pek... yakın değiliz.”

“Belli.” Bir açıklama yapmasını beklesem de o, gözlüğünü takarak gözlerini kaçırdı. Konuyu değiştirme vakti. “Annen neden İngiliz aksanıyla konuşmuyor peki?”

“İngiliz aksanıyla konuşmuyor çünkü Amerikalı.”

“Aman Tanrım, gerçekten mi?” diye dalga geçtim. Profilden gülüşünü görebiliyordum. Devam etmeden önce bir süre susmuştu.

“Massachusetts’li. Ayrıca biyolojik annem de değil.” Ne tepki vereceğimi görmek için göz ucuyla bana bakıyordu. Hiçbir şey belli etmedim. Noah hakkında, boş zamanlarında neler yaptığına dair dolaşan dedikodular dışında hiçbir şey bilmiyordum. Ama sonra, bu durumu değiştirmek istediğimi fark ettim. Bu sabah beni evden aldığı anda neyle karşılaşacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu; aslında bir bakıma hâlâ da öyleydi. Fakat artık bunun kötücül bir plan olmadığını biliyor ve daha da meraklanıyordum.

“Ben beş, Katie de neredeyse dört yaşındayken annem öldü.”

Bunu duyunca aklımdaki her şey uçup gitmiş ve kendimi bir değil iki uygunsuz konu seçmeyi başardığım için iğrenç hissetmeye başlamıştım. “Çok üzgünüm,” dedim utanç içinde.

8 Küçük yetim Annie isimli çizgi romandaki zengin karakter Oliver Warbucks’a gönderme yapılmış. (ç.n.)

“Teşekkürler.” Hâlâ önümüzdeki aydınlık yola bakıyordu. “Çok uzun zaman önceydi, onu doğru düzgün hatırlamıyorum bile,” dedi ama vücudunun gerildiğini görebiliyordum. Noah bir süre konuşmayınca ben mi bir şey söylemeliyim diye düşünmeye başlamıştım ama sonra Rachel öldüğünde herkes bana ne kadar üzgün olduğunu ifade ederken benim hiçbirini duymak istemediğimi hatırlayıp vazgeçtim. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Noah konuşmaya devam edince şaşırdım. “Annem ölmeden önce o, babam ve Ruth,” başıyla artık arkamızda kalan evi işaret etti, “çok yakınlarımış. Ruth liseyi İngiltere’de okuduğu için orada tanışmışlar ve arkadaşlıkları Cambridge’de protestolara katılıp etrafı altüst ederken de devam etmiş.”

Şaşkınlıkla hikâyenin devamını bekliyordum.

“Ruth, annemin en... heyecanlıları olduğunu anlatmıştı. Kendini ağaçlara zincirler, üniversitelerin laboratuvarlarına girip denek hayvanlarını serbest bırakmış falan,” dedi dudaklarının arasına bir sigara yerleştirirken. “Üçü birlikte böyle şeyler yapıp duruyorlarmış ve bir şekilde, babam annemi evlenmeye ikna etmiş; babamı tanısan bunun ne kadar garip bir şey olduğunu anlardın.” O konuşurken sallanıp duran sigarası, gözlerimi bir mıknaş gibi kendine çekiyordu. “Hâlâ üniversitedelermiş. Asiliğin son noktası olsun falan diye herhalde.” Sigarayı yakıp pencereyi açtıktan sonra bir nefes çekti. Gözlüğün ardına sakladığı yüzü ifadesizdi.

“Büyükanнем ve büyükbabam bu olaya pek memnun olmamışlar. Aileden gelen bir zenginliğin parçası olduklarından annemin yaptıklarından hoşlanmamış, babamın da bu işlere dâhil olarak kendi potansiyelini harcayacağını düşünmüşler. Falan filan. Ama onlar yine de evlenmiş. O sırada üvey annem veterinerlik okumak için Amerika’ya dönerken annem ve babam da bir süreliğine bohem bir hayat yaşamışlar. Çocukları olunca büyükanнемler de sevinmiş. Katie ile yaşlarımız o kadar yakın ki sayemizde sivil itaatsizlikten anneliğe geçiş yapar diye düşünmüşler.” Noah sigarasının külünü

yola hediye etti. “Ama annem hiç hız kesmemiş, nereye gitse bizi de götürmüş. Ta ki öldüğü güne kadar. Bıçaklanmış.”

Aman Tanrım.

“Bir protesto sırasında.”

Korkunç.

“O gün babama evde kalıp Katie’yle ilgilenmesini söylemiş ama ben yanındaymışım. Olaydan birkaç gün önce beş yaşıma girmiştim ama neler olduğunu hatırlamıyorum. Onu da pek hatırlamıyorum ya zaten. Babam da ondan hiç bahsetmez ve başka birinin bunu yapmasından da nefret eder,” dedi ses tonunda hiçbir değişiklik olmadan.

Söyleyecek söz bulamıyordum. Noah’nın annesi ölmüştü... Öldürülmüştü... ve olay sırasında o da oradaydı.

Noah’nın soluduğu duman, pencereden çıkmadan önce onun etrafında bir tur attı. Aslında güzel bir gündü; masmavi bulutsuz bir gökyüzü. Ama şu anda bu benim için o kadar önemsizdi ki fırtına kopsa umurumda olmazdı. Bir anda Noah gözümde bambaşka biri haline gelmişti. Ve olduğum yere çivilenmiş gibiydim.

“Annemi duyunca Ruth İngiltere’ye geri dönmüş. Uzun bir süre önce bana, annemin ölümünden sonra babamı işe yaramaz bir halde bulduğunu söylemişti. Ne bize ne de kendine bakabiliyormuş. Tam anlamıyla felaket bir haldeymiş ama elbette bu, ruhunu hissedarlara satmadan önceydi. Bu yüzden Ruth bizimle kalmış ve babamın başka bir adama dönüşmüş olmasına, onu hak etmemesine rağmen evlenmişler. Ve işte böylece kocaman, mutlu bir aile olarak karşıdayız.”

Gözlüklerinin ardından ne hissettiğini anlamak zordu, keşke görebilsem diye geçirdim içimden. Okulda annesinin durumunu, onun durumunu bilen biri var mıydı acaba? O sırada aklıma, Noah’nın da *benim* başıma gelenleri bilmediği geldi. Gözlerimi yere indirip kotumun yıpranmış dizleriyle oynamaya başlamıştım. Şimdi kendi yaşadıklarımın bahsetsem, olayları bir tutuyor gibi görü-

necektim; en yakın arkadaşını kaybetmekle anneni kaybetmenin acısını ki ben ailemden birini kaybetmemiştim. Ama hiçbir şey söylemezsem ne düşünürdü ki?

“Ben...” diye başladım. “Ben hayal bile...”

“Teşekkürler,” dedi son derece kayıtsız bir tavırla sözümü keserek. “Önemli değil.”

“Hayır, önemli.”

“Hayır, önemli,” dedi dümdüz bir sesle ve gözlüğünü başına taktı ama yüzündeki ifade gizemini hâlâ koruyordu. “Tabii ruhunu şirketlere satmış bir babaya sahip olmanın iyi yanları da var.”

Dalga geçer gibi davrandığından ben de ona uymuştum. “On altıncı yaş gününde hediye olarak araba almak gibi mi?”

Noah muzipçe sırıtıyordu. “Katie’nin bir Maserati’si var.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır, ciddiyim. Yasal olarak arabayı kullanmaya yaşı bile tutmuyor üstelik.”

İnanamıyordum. “Peki ya senin araban? O da senin ergen asiliğinin bir göstergesi falan mı?”

Dudağının bir köşesi hafif bir tebessümle yukarı kalkmıştı. “Üzücü, değil mi?” Bunu da lakayt bir tavırla söylemiş olsa da, yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Çatılan kaşlarını düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Hiç de değil bence,” dedim. “Bence bu cesurca bir davranış. Bu kadar paran varken alabileceğin o kadar çok şey var ki. Almamak çok... çok haysiyetli bir davranış.”

Noah korkmuş gibi yaptı. “Az önce bana haysiyetli mi dedin sen?”

“Sanırım evet.”

“Ah, bir bilsen...” diyerek iPod’unun sesini açtı.

“Death Cab mı?” diye sordum. “Gerçekten mi?”

“Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

“Onları seveceğini hiç düşünmezdim.”

“Modern gruplar arasında sevdiğim birkaç taneden biridir.”

“Senin müzik zevkini biraz geliştirmen lazım,” dedim.

“Tehditlere başlamak için henüz çok erken,” diye yanıtladı ve kalabalık, dar bir yola doğru döndü. Her taraf güzel havanın tadını çıkaran insanlarla doluydu. Şarkı sona ererken arabayı park etti ve Noah’nın kapımı açmasına izin verdim. Artık buna alışmaya başlıyordum. Birkaç yaşlı adamın domino oynadığı küçük bir parktan geçtik. Bir duvara kocaman, rengârenk bir resim çizilmiş; çizgili çadırlar içine oyun masaları kurulmuştu. Böyle bir şeyi hayatımda ilk defa görüyordum.

“Bunun hiçbir önemi yok, biliyorsun,” dedi Noah birdenbire.

“Neyin?”

“Paranın.”

Etrafıma bakındım; mağaza vitrinlerinin çoğu kırık dökük, sokaktaki arabalarsa külüstürdü. Noah’nınki, içlerinde en yenisi olabiliirdi. “Bence sen biraz hatalı bir noktadan bakıyorsun çünkü yani sonuçta ona gerçekten sahipsin.”

Noah durdu; önüne bakıyordu. “Sus payı o,” derken sesinde bir hüzn vardı. “Böylece babam bizimle vakit geçirmek zorunda kalmıyor.” Ama sonra yeniden neşelendi. “Bana beş kuruş vermese de on sekiz yaşını doldurduğum gün kullanabileceğim bir fonum var.”

“Ne güzel. O ne zaman peki?”

Yeniden yürümeye başladı. “21 Aralık.”

“Kaçırılmışım.” Her nedense buna üzülmuştüm.

“Evet.”

“Parayla ne yapmayı düşünüyorsun peki?”

Gülmeye başladı. “Hepsini altına çevirip içinde yüzeceğim ama önce,” elimi tuttu, “ögle yemeği.”

29

Noah, iğne atsan yere düşmeyecek restorana doğru yürürken hâlâ el ele olmanın verdiği heyecandan tüm bedenim alev alev yanıyordu. Restorandaki görevliyle konuşmasını izledim. Nedense iki hafta önce tanıştığım kişiye benzemiyordu. Bu sabah beni almaya gelen Noah'dan bile farklıydı. Noah; insanları iğneleyen, herkese mesafeli duran, erişilmez olan Noah, birilerine değer veriyordu ve bu da onu gerçek kılıyordu.

Bunu bilen başka kimse var mı yok mu bilmiyordum ama pencerenin yanındaki masamıza doğru giderken kısacık bir an bile olsa yalnız olduğumu düşünmek hoşuma gitmişti. Tam o sırada Noah elimi sıkınca yüzüne baktım. Beti benzi atmıştı.

"Noah?" Gözlerini sımsıkı kapamıştı ve nedenini bilmesem de korkmaya başlıyordum. "İyi misin?"

"Bir saniye izin ver," dedi gözlerini açmadan ve elimi bıraktı. "Hemen dönerim."

Ve geldiğimiz yoldan geri gidip restorandan çıktı. Afallamış halde masaya oturup menüyü inceledim. Susamıştım da, bu yüzden bir garson görme ümidiyle başımı kaldırıncı onu gördüm.

Jude'u.

Oturmak için yer bekleyen gürhunun arasında dikilmiş, şapkasının siperliğinin altından bana bakıyordu.

Sonra yürümeye başladı.

Gözlerimi kapadım. O gerçek değildi.

“Restorandaki en güzel kız olmak nasıl bir duygu?”

Aksanlı sesi duyunca olduğum yerde sıçradım. Ama Noah'nın sesi değildi bu. Jude'un da. Gözlerimi açınca açık tenli, sarı saçlı, ela gözlü bir çocuğun hevesli bir yüz ifadesiyle yanımda dikildiğini gördüm. Hoş bir tipi vardı.

“Sana katılmamın sakıncası var mı?” diye sordu karşımdaki koltuğa otururken. Belli ki cevabımı beklemeye niyeti yoktu.

Gözlerimi kısıtım. “Aslında bir arkadaşımla geldim,” dedim. Noah nerede kalmıştı?

“Ah? Erkek arkadaşın mı?”

Cevap vermeden önce duraksadım. “Arkadaşım.”

Çocuğun yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü. “Demek bir aptal.”

“Ne?”

“Eğer sadece arkadaşınsa, aptal olması gerekir. Seninle sadece arkadaş olmaya katlanamazdım sanırım. Ben Alain bu arada.”

Güldüm. Kimdi bu çocuk? “Neyse ki Alian,” dedim adını kasten yanlış telaffuz ederek, “bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyorum.”

“Öyle mi? Nedenmiş?”

“Çünkü artık gidiyorsun,” dedi Noah arkamdan. Hafifçe dönüp ona baktım. Benden yalnızca birkaç santimetre uzakta, hafifçe üzerine doğru eğilmiş halde duruyordu. Omuzlarının gerginliğinden ne kadar sinirlendiği belli oluyordu.

Alain ayağa kalkıp kot pantolonunun ceplerini karıştırdıktan sonra bir kalem çıkardı. “Arkadaşlarından sıkılırsan,” dedi peçetenin üzerine bir şeyler karalayarak, “numaram burada.” Ve onu bana doğru uzattı ama Noah benden önce davranmıştı.

Alain bunu görünce gözlerini kısarak ona baktı. "Kendi kararını kendi verebilir."

Noah bir an için hiç kıpırdamadan öylece durduktan sonra rahatladı; gözlerindeki ısıltı, eğlenmeye başladığını gösteriyordu. "Elbette verebilir," dedi kaşını kaldırıp bana bakarak. "Seni dinliyoruz?"

Alain'e döndüm. "Burası dolu."

O da sırtarak karşılık verdi. "Kesinlikle öyle."

Noah rahat bir tavırla ona dönüp Fransızca bir şeyler söyleyince Alain'in yüzü endişeli bir hal aldı. "Hâlâ bize katılmak istiyor musun?" diye sordu Noah ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Noah da yerine geçip gülümsedi ve tembel tembel omuz silkti. "Ah şu turistler."

Kızmadığım halde ona sert sert bakıyordum. Aslında sakindim ki halüsinasyon gördükten sonra böyle olmak pek alışık olduğum bir şey değildi. Noah'nın geri dönmesine sevinmişim ama işin peşini de bu kadar çabuk bırakamazdım. "Ne dedin ona?"

Menüyü eline alıp incelemeye başlamıştı. "Yeter."

Ama yemedim. "Söylemeyeceksen numarasını ver."

"Lisede okuduğunu söyledim," dedi başını kaldırmadan.

"O kadar mı?" Pek inanmamıştım.

Noah'nın dudakları, belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Genel olarak öyle. Kendi iyiliğin için fazla büyük gösteriyorsun."

Kaşlarını çatmıştı. "Sanki sen farklısın da."

Gülerek menüyü masaya bıraktı ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Kafası başka bir yerde gibi görünüyordu.

"Sorun ne?"

Bana dönüp gülümsedi. "Yok bir şey."

Ama inanmıyordum.

O sırada garson gelince Noah benim elimdeki menüyü de alıp hızlı bir şekilde, İspanyolca olarak siparişlerimizi söyledi ve adam mutfağa doğru uzaklaştı.

Kızgın bir bakış attım. “Ben daha karar vermemiştim.”

“Güven bana.”

“Başka bir şansım yok gibi zaten.” Dudaklarında şeytani bir gülümseme vardı. Derin bir nefes alıp tartışmamak için konuyu kapadım. “İspanyolca *ve* Fransızca, öyle mi?”

Noah buna yüzünde yavaşça beliren kibirli bir sırıtişla cevap verince, plastik kaplı sandalyede erimemek için kendimi zor tuttum.

“Başka bir dil biliyor musun?”

“Yani, ne kadar akıcı olmasını istediğine göre değişir.”

“Fark etmez.”

O sırada garson elinde boş, buzlu iki bardak ve koyu renk şişelerle geri döndü ve karamel renkli içeceklerimizi bardağa dök-tükten sonra yanıımızdan ayrıldı.

Noah bir yudum aldıktan sonra, “Almanca, İspanyolca, Fele-menkçe, Mandarin ve tabii Fransızca,” dedi.

Etkileyici. “Almanca bir şey söyle,” dedim ve içeceğimden bir yudum aldım. Tatlıydı ama ağızda keskin, baharatlı bir tat bırakı-yordu. Beğendiğimden pek emin değildim.

“*Scheide*,” dedi Noah.

İçeceği bir defa daha denemeye karar vermişim. “Ne demek o?” diyerek bir yudum daha aldım.

“Vajina.”

Neredeyse boğuluyordum, ağızımı elimle kapadım. Kendimi toparladıktan sonra, “Ne güzel. Tek bildiğin bu mu?” dedim.

“Almanca, Felemenkçe ve Mandarin için evet.”

Başımı iki yana salladım. “Neden her dilde vajina demeyi biliyorsun, Noah?”

“Çünkü ben Avrupalı olduğum için senden daha kültürlüyüm,” dedi bir yudum daha alıp gülmemeye çalışırken. Ama ben ona saldıramadan garson, yapış yapış, soluk renkli sarı bir sos ve kızarmış muza benzeyen bir şeylerle dolu bir sepetle geldi.

“*Mariquitas*,” dedi Noah. “Dene bak, minnettar kalacaksın.”

Bir tane alıp tadına baktım ve gerçekten de minnettar kaldım. Hafif tatlımsı tadıyla iştah açıcı bir şeydi ve sostaki sarımsak aroması dilimde bayram havası yaratıyordu.

“Tanrım, bunlar harika,” dedi Noah. “Damardan bile alabilirim.”

Garson bir kez daha gelip masamızı yemekle doldurdu. Pirinç ve fasulyeler hariç hiçbirinin ne olduğunu anlayamamıştım; en tuhaf görüneni ise parıldayan kızarmış hamur topu gibi şeylerle dolu olan tabak ve sos ve soğanla servis edilmiş beyaz, etli bir sebze benzeyen şeydi. Elimle işaret ettim.

“Yuca,” dedi Noah.

Bu kez hamur toplarını gösterdim.

“Kızarmış muz.”

Yahni gibi görünen bir şeyle dolu kâseyi de gösterince Noah “Bir şeyleri gösterip durmaya devam mı edeceksin yoksa yiyecek misin?” dedi.

“Yutmadan önce ağzıma ne aldığımı bilmek istiyorum sadece.”

Noah tek kaşını kaldırdığı an küçük bir deliğe girip orada ölmek istiyordum.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, üzerime gelmek yerine hepsinden alabileyim diye tabakları bana uzatıp içlerindeki ne olduğunu anlatmayı seçti. Patlayana kadar yedikten sonra garson hesabı getirip Noah’nın önüne koydu. Ben de Alain’in telefon numarasının yazılı olduğu peçetede yaptığı gibi, uzanıp fişi aldım ve ceplerimde para aramaya başladım.

Noah dehşet içindeydi. “Ne yapıyorsun sen?”

“Yemeğimin parasını ödüyorum.”

“Anlamıyorum,” dedim Noah.

“Yemek dediğin paralı bir şey.”

“Bravo. Ama bu neden senin ödediğini açıklamıyor.”

“Çünkü kendi yemeğimin parasını ödeyebilirim.”

“Sadece on dolardı.”

“Ve tahmin edebildiğin üzere benim de on dolarım var.”

“Benim de American Express Black Kartım var.”

“Noah...”

“Şurada bir şey var bu arada,” dedi çenesinin kenarını göstererek.

Ah, korkunç. “Nerede? Burada mı?” Masadaki kutudan bir peçete alıp saldırgan yemeğin saklandığını düşündüğüm yeri silmeye başladım. Noah başını iki yana sallayınca da bir daha sildim.

“Hâlâ orada,” dedi. “Ben yapabilir miyim?” Peçeteliği gösterip masanın üzerinden uzanarak, üstüne başına yemek bulaştırmış küçük bir çocukmuşum gibi bana doğru eğildi. Rezalet. Utançtan gözlerimi sıkıca kapayarak peçetenin tenime değmesini bekledim.

Ama onun yerine hissettiğim şey, yanağıma değen parmakları olmuştu. Nefesim kesildi, gözlerimi açtıktan sonra başımı iki yana salladım. Ne kadar utanç verici.

“Teşekkürler,” dedim sessizce. “Medeniyetten nasibimi alamadım da.”

“O halde sanırım benim seni eğitmem gerekecek,” dedi ve o sırada fişin masadan kaybolduğunu fark ettim.

Noah’ya bir an bakmak, onun aldığı anı anlamama yetmişti. Ustaca bir hile.

Gözlerimi kıstım. “Beni senin hakkında uyarmışlardı, biliyorsun.”

Ve beni mahveden o çarpık gülümsemesiyle cevapladı. “Ama yine de buradasın.”

30

Yarım saat sonra Noah, Miami Sahili Kongre Merkezi'nin girişine yanaşıp kaldırıma park etti. Asfalta yazılmış PARK ETMEK YASAKTIR yazısının tam üstüne. Ne yaptığımızı sorgularcasına yüzüne bakıyordum.

“Yavru Warbucks olmanın faydaları.”

Ve cebindeki anahtarları çıkarıp binanın sahibiymişçesine, elini kolunu sallaya sallaya kapıya doğru yürümeye başladı. Tanrım, muhtemelen gerçekten de sahibiydi zaten. İçerisi zifiri karanlıktı, Noah elleriyle düğmenin yerini buldu ve ışığı açtı.

Gördüğüm eserler nefesimi kesmişti.

Her yerde vardı. Her yüzey sanat yansıtıyordu, zemin bile bir sanat eseriymiş; ayaklarımızın altında coğrafi desenler vardı. Her tarafta da enstalasyonlar. Heykeller, fotoğraflar, gravürler, akla gelebilecek her şey...

“Aman Tanrım.”

“Evet?”

Koluna vurdum. “Noah, bu ne böyle?”

“Annemin yönetim kurulunda olduğu bir grubun finanse ettiği bir sergi,” dedi. “İki bin sanatçının eseri var şu an, sanırım.”

“İnsanlar nerede peki?”

“Serginin açılmasına daha beş gün var. O yüzden bizden başka kimse yok.”

Nutkum tutulmuştu. Dönüp ağızım açık bir şekilde ona bakmaya başladım. Noah ise delicesine kendinden memnun görünüyordu.

“Bir fayda daha,” dedi sırtarak.

Sergilenen eserlerden oluşan labirentin içinde dolaşıyor, bu endüstriyel alanda yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Bazı odalar başlı başına bir sanat eseriydi; metalle doldurulmuş duvarlar ya da tamamen tiğ işi devasa goblenler.

Heykellerden birine doğru yürüdüm; etrafımı çevreleyen uzun, soyut çalışmalardan oluşan bir ormandı bu. Hangi açıdan baktığına göre insana ya da ağaca benziyorlar, bakır nikel alaşımı yapılarıyla tavana doğru yükseliyorlardı. Büyüklüğüyle âdeta büyülenmişim, sanatçının bunu yapabilmek için olağanüstü bir çaba sarf etmiş olması gerekiyordu. Ve Noah beni, seveceğimi bildiğı için buraya getirmiş, tüm günü bana göre planlamıştı. Yanına koşup ona kocaman sarılmak istiyordum.

“Noah?” Sesim duvarlardan hafifçe yankılansa da bir cevap gelmemişti.

Arkama döndüm, yoktu. Biraz önce hissettiğim coşku kaybolmaya başlıyor ve yerini inceden inceye beni ele geçiren bir korkuya bırakıyordu. Çıkışı bulmak için uzaktaki duvara doğru yürüyünce bacaklarımın ne kadar yorulduğunu fark ettim. Uzunca bir süredir yürüyor olmalıydım. Mekânın büyüklüğü adımlarımı etkisiz hale getiriyor, yol da hiçbir yere çıkmıyordu.

Geldiğim yoldan geri gitmem gerektiğini fark edince ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Ağaçların –ya da insan mıydı acaba?– yanından geçerken yüzleri olmayan, yanlış şekillendirilmiş

gövdelerin bana doğru döndüğünü, beni izlediğini hissediyordum. Yine de kolları bana doğru uzanırken bile doğruca önüme bakmaya devam ettim. Çünkü gerçekte uzanmıyorlar, hareket etmiyorlardı. Bu gerçek değildi. Sadece korkmuştum ve hiçbir gerçek değildi ve belki de eve dönünce o haplara gerçekten başlamalıydım.

Eve *gidebilirsem* tabii.

Metal ormanından yara almadan ayrılmıştım, elbette, ama sonra kendimi farklı aşamalarda çürümüş evlerin ve binaların devasa fotoğraflarının arasında buldum; gerçekten onlarla çevrili bir yolda yürüyor gibi hissettiriyorlardı. Sarmaşıklar tuğla duvarlara tırmanıyor, binalara doğru eğilen ağaçlarsa yer yer onları yutuyor gibiydi. Çimenler, Kongre Merkezi'nin beton zeminine degecek bile olabilirdi. Fotoğraflarda insanlar da vardı. Binalardan birinin etrafını saran çitlerin önünde duran, sırt çantalı üç kişi. Rachel. Claire. Jude.

Gözlerimi kırptım. Hayır, onlar değil. Kimse. Fotoğrafta hiç kimse yoktu.

Hava beni boğacak gibi olunca adımlarımı hızlandırdım. Başım zonklıyor, ayaklarım ağrıyordu. Fotoğrafların arasından hızla geçip çıkışı bulabilmek için keskin bir dönüş yaptım ama karşıma çıkan tek şey, başka bir fotoğraf olmuştı.

Binlerce beton ve moloz parçası ahşap zemine yayılmıştı. Sanki bir kasırga binayı vurmuş, geriye de sadece bu yığın kalmış gibi bir yıkım fotoğrafıydı bu ve o yığının altında da insanlar olduğu hissi. Güneşten gelen ve ağaçlardan süzülen her bir ışın, karla kaplı zeminde kusursuz, karmakarışık gölgeler yaratıyor, fotoğrafa bir saygınlık veriyordu.

Sonra tüm o tuğla ve toz yığını hareket etmeye başladı. Kar ve güneş ışınları ortadan kaybolurken ortalık kararıyor, ağaç yapıları o manzaradan geriye kalan tek şey haline geliyordu. Tozlar yeniden yere çökmeye, uçuşan tuğlalar ve güneş ışınları da yükse-

lererek kendilerini toplamaya başlamıştı. Nefes alamıyor, hiçbir şey göremiyordum. Dengemi kaybedip düştüm ve çarpmanın etkisiyle gözlerim açıldı. Ama artık Kongre Merkezi'nde değildim.

Miami'de bile değildim. Akıl hastanesinin yanında, Rachel, Claire ve Jude'la birlikte duruyordum.

31

ÖNCESİ

Rachel, tesisin detaylı planını gösteren internetten bulduğu haritayı çıkardı. Çok büyüktü ama yeterli vaktiniz varsa çözebileceğiniz bir yerdi. Planımız kiler kapısından girip bodrumdaki depo alanından geçerek giriş kata ulaşmaktı. Orada endüstriyel mutfığa girecek ve bir kat daha çıktıktan sonra da çocuk kanadındaki hasta ve tedavi odalarına ulaşacaktık.

Rachel ve Claire, bodrumdaki gıcırdayan kapıyı açarken heyecandan ve mutluluktan ölmek üzereydiler. Laurelton Emniyeti buranın güvenliğini sağlamaktan vazgeçmiş, yalnızca etrafa üstünkörü bir kaç TEHLİKELİ tabelası asmıştı, o kadar. Ki bu da Rachel için fazlasıyla iyiydi; hasta odalarından birine girip yazı tahtasına isimlerimizi yazmak için sabırsızlanıyordu. Tahtada daha önce geceyi burada geçirme cesareti gösterebilmiş olan maceracıların –ya da aptalların, siz seçin– isimleri vardı.

Merdivenlerden ilk inen Claire oldu. Kamerasının ışığı, bodrumda gölgeler oluşturunuyordu. Hissettiğim korku yüzüme de yan-

sımış olacak ki Rachel bir kez daha her şeyin yolunda gideceğini söyleyip gülümsedi. Ve Claire'in peşine düştü.

Ben de arkalarından hastanenin en alt katına doğru gidiyordum ki Jude'un, parmağını pantolonumun kemer yerine geçirdiğini hissedip ürperdim. Bodrum tamamen yıkıntılarla dolmuş, duvarlar ufanıp soyulmaya başlamıştı. Tavandan sarkan kırık borularsa fare istilasının habercisi gibiydi. Bir tür raf sistemine benzer bir şeyin kalıntılarının arasından yürürken fenerlerimiz de buhar ya da sis ya da ne olduğunu bilmediğim ama ısrarla uzak durmak istediğim bir şeyi aydınlatıyordu.

Bodrumun bu kısmındaki karşı duvarda, giriş kata çıkan çürük, ahşap tirabzanlı, kıvrımlı bir merdiven vardı. Beş basamak yukarıda, sahanlıkta ise yüksek arkalıllı sallanan bir sandalye. Ürkütücü bir güvenlik görevlisi gibi oraya yerleştirilmiş, ikinci kata erişmeyi engellemesi amaçlanmıştı sanki. *Klik*. Rachel fotoğraf çekerken kamerasının flaşı patladı. Üzerimde kaban olmasına rağmen ürperdim ve dişlerim de takırdamış olmalı ki Claire güldü.

"Aman Tanrım, daha tedavi odalarına bile gelmedik ama ödü pathyor."

Jude hemen imdadıma yetişti. "Onu rahat bırak, Claire. Burası buz gibi."

Bu, Claire'in çenesini kapamasına yetmişti. Rachel sandalyeyi kenara çekerken yere sürten tahta sesi dişlerimi kamaştırdı. Merdivenlerden çıkmaya başlamamızla basamakların gıcırdaması da bir olmuştu. Eğim fazlasıyla dik, basamaklarsa güçsüzdü ve ben nefesimi tutuyordum. Nihayet diğer kata ulaşınca o kadar rahatladım ki az kalsın bayılacaktım. Devasa bir kilere gelmiştik. Claire, onlarca yıldır orada duran izolasyon malzemelerini ve çöpleri yoldan çekip zeminin çürüdüğü açıkça görülen bölgelerinden uzak durarak mutfığın ve kafeteryanın içinden geçti. *Klik*. Bir fotoğraf daha. Rachel'in peşinden giderken başım dönmeye başlamıştı. Bir

yandan da bir duvardan diğetine uzanan uzun tezgâhın ardından, salyalar akıtan, kasılıp duran hastalara tatsız lapa servis eden sinirli hemşireleri ve hademeleri hayal ediyordum.

İnanılmaz derecede büyük ve heybetli bir makara düzeneği, hasta odalarının bulunduğu ilk kata çıkan koridora geldiğimizin habercisiydi. Sistemi çalıştıran kaldıraçlar düzeneğin hemen sağındaydı ve hemşire masasının ardında duran, onları dengede tutan hantal ağırlıkları görebiliyorduk. Tavana kadar uzanan ve odaların kapısında kesintiye uğrayan kablolar, yarım tonluk demir kapılarda son buluyordu. İnternet sitesinde *Makara düzeneğini kurcalamayın* diye bir uyarı vardı. Buraya tek başına gelen bir çocuk düzeneğin yanlış tarafında mahsur kalınca cesedi ancak altı ay sonra bulunabilmişti.

Ama elbette benim bu uyarıya ihtiyacım yoktu. Babam beni ve kardeşlerimi bu eski binanın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda defalarca uyarmıştı zaten. Ceza hukukuna geçiş yapmadan önce binanın sahiplerine ve belediyeye, çocuğun ailesi adına bir dava açmıştı ve kazanması gerekiyordu; dosyaları delillerle dolup taşmıştı ama her nedense jüri, ailenin aleyhine bir karar aldı. Belki çocuğun daha dikkatli olması gerektiğini, belki de kasabanın böyle bir örneğe ihtiyacı olduğunu düşündüklerinden. Bilmiyorum.

Ama benim tek düşünebildiğim, o kapıların kapanma sesini duymanın nasıl bir şey olacağıydı. Binlerce kiloluk demir kapılar seni hayatının geri kalanından ayırırken çıkan o sesin çürüyen tahtalardan, duvarlardan yansımaları dinlemenin. Seni kurtarmaya gelecek kimsenin olmadığını bilmenin. Açlıktan ölmenin.

Rachel ve Claire'in heyecanı, iplerle bağlanmış kabloları ve kaldıraçları görünce doruğa ulaşmıştı. *Klık*. Flaş, mağaraya benzeyen koridoru aydınlatıyordu. Jude ve ben de onların arkasında, koridorun ortasından yürüyorduk. İki yanımızdan saldıran hasta odalarına yaklaşmak gibi bir niyetim yoktu çünkü.

Jude'un feneri duvarlardan sekerken biz de yavaş yavaş ilerliyorduk ki önümüze aşlamayacak kadar büyük, karanlık bir delik çıktı. Tam o sırada Rachel ve Claire de bir köşeyi dönüp gözden kaybolunca, labirente benzeyen koridorlarda onları kaybetmemek için hızlandım ama Jude durmuş ve beni de hafifçe, pantolonumdan tutarak çekmeye başlamıştı. Döndüm.

Sırıyordu. "Onların peşine takılmak zorunda değiliz, biliyorsun."

"Teşekkür ederim ama arkadaşlarımdan ayrılmanın iyi bir fikir olmadığını öğrenecek kadar çok korku filmi izledim." Bir kez daha ilerlemek için adım atmaya çalıştım ama Jude bırakmıyordu.

"Ciddiyim, korkacak hiçbir şey yok. Sadece eski bir bina, o kadar."

Ve ben cevap bile veremedenden elimi tutup beni sürüklemeye başladı. Fenerin ışığı, önümüzdeki odanın tabelasını aydınlatıyordu. 213.

"Hey," diye fısıldadı beni içeri çekerken.

"Hey," dedim ben de homurdanarak.

Bir kaşını kaldırdı. "Aklını buradan uzaklaştırman gerekiyor." Tam omuz silkip bir adım geri çekilecektim ki ayağım bir şeye takıldı ve düştüm.

32

Gözlerimi açmaya çalıştım ama ıslak ve şişmişlerdi. Etrafımı saran karanlık dünya sallanıp durduğu için sadece parça parça görebiliyordum. Vücudum sıcaktı ama bir yandan da üşüyor gibi kıvrılmışım.

“Mara?” dedi Noah. Yüzü, yalnızca birkaç santimetre ötedeydi. Başım omzunda, kulağı ile boynu arasındaki boşluktaydı. Beni taşıyordu. Akıl hastanesinde değildik. Kongre Merkezi’nde de.

“Noah,” diye fısıldadım.

“Buradayım.”

Beni arabaya oturttukten sonra yüzüme düşen saçları geri çekip öylece durdu.

“Ne oldu?” diye sordum cevabı biliyor olmama rağmen. Bayılmışım. Yine anılarımdan birine gitmişim ve şimdi de titriyordum.

“Büyük jestimin ortasında bayıldın.” Sesi şakalaşır gibi olsa da şaşkınlığı gözden kaçmıyordu.

“Şekerim düşmüştür,” diye yalan söyledim.

“Çılgılık attın.”

Yakalanmıştım. Arkama yaslandım. “Çok üzgünüm,” dedim. Gerçekten de öyleydim. Bin parçaya ayrılmadan bir randevuya bile gidemiyordum. Kendimi bir kukla gibi hissetmeye başlamıştım.

“Üzülmeni gerektirecek *hiçbir şey* yok. Hiçbir şey.”

Gülümsedim ama bu sadece göstermelikti. “Kabul et. Çok tuhaftı.”

Noah hiçbir şey söylemedi.

“Açıklayabilirim,” dedim zihnimdeki sis dağılmaya başlarken. *Açıklayabilirdim.* Bunu ona borçluydum.

“Gerek yok,” dedi sessizce.

Bir kahkaha patlattım. “Teşekkür ederim ama sergilere genel olarak böyle tepki verdiğimi düşünmeni istemem.”

“Öyle düşünmedim zaten.”

İç geçirdim ve “Ne düşündün peki?” diye sordum gözlerimi kapayıp.

“Hiçbir şey.” Ses tonundan bir şey anlamak imkânsızdı.

Noah’nın küçük nöbetimi bu kadar normal karşılaması hiç mantıklı değildi. Gözlerimi açtım. “Hiç mi merak etmiyorsun?” Bu biraz şüpheli bir durumdu.

“Hayır.” Noah hâlâ arabanın dışında duruyor, doğruca önüne bakıyordu.

Biraz değil, *epey* şüpheli. “Neden?” Cevabımı beklerken nabzım da giderek hızlanıyordu. Ne diyeceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Çünkü sanırım biliyorum,” dedi bana dönerek. “Daniel.”

Doğru duyduğuma emin olamadan alnımı ovdum. “Ne? Onun ne alakası...”

“Daniel söyledi.”

“Ne söyledi? Daha yeni tanıştınız...”

Ah. *Ah.*

Tuzağa düşmüştüm.

Noah'nın bana eski okulumu hiç sormamasının sebebi buydu. Eski arkadaşlarımı. O da Miami'ye yeni gelmiş olmasına rağmen taşınmamızla ilgili tek bir soru bile sormamıştı. Kolumu bile sormamıştı ve ben, hepsinin sebebini şimdi anlıyordum; Daniel ona her şeyi anlatmıştı. Ağabeyim beni bilerek incitmezdi ama bu, annemin maşası gibi davrandığı ilk sefer de değildi. Belki de yeni bir arkadaş a ihtiyacım olduğunu ve bunu kendi başıma sağlayamayacağımı düşünmüştü. Ukala herif.

Noah kapımı kapayıp kendi koltuğuna yerleşti ama arabayı çalıştırmadı. İkimiz de uzun süre konuşmadan oturduk.

Nihayet konuşacak gücü bulunca sordum: "Ne kadarını biliyorsun?"

"Yeteri kadar."

"Nasıl bir cevap bu?"

Noah gözlerini kapayınca kısa bir an kendimi suçlu hissettim. Yüzüne bakmak yerine pencereden karanlık gökyüzünü seyre diyordum. Ama Noah bana yalan söylemişti. Suçluluk duyması gereken *oydu*.

"Ben... arkadaşlarının başına gelenleri biliyorum. Üzgünüm."

"Neden bana söylemedin?" diye sordum sakince. "Neden yalan söyledin?"

"Hazır olunca kendin anlatırsın diye düşündüm sanırım."

Aklım bunu yapmamamı söylese de dönüp ona baktım. Noah'nın bacakları, önünde öylece duruyordu. Parmaklarını çıtlattı, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Hiç önemse miyormuş gibi. Neden tüm bunlarla uğraştığını merak ediyordum.

"Benimle çıkmanı sağlamak için Daniel sana ne verdi?"

Noah şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Deli misin sen?"

Bu soruya verilecek iyi bir cevabım yoktu.

"Mara, Daniel'a soran bendim."

Gözlerimi kırptırıyordum. "Ne?"

“Ona ben sordum. Seni. İngilizce dersinden sonra bana kızdığın zaman. Seni hatırlıyordum... bir erkek kardeşin olduğunu öğrenince de onunla konuştum ve...”

Sözünü kestim. “Yapmak istediğin şeyi anlıyorum ve minnettarım ama Daniel’ı korumak zorunda değilsin.”

Noah’nın yüz ifadesi sertleşmişti. Üzerimizdeki sokak lambasından gelen ışık, kirpiklerinin gölgesini yanaklarına düşürüyordu. “Onu korumuyorum. Sen benimle konuşmuyordun, ben de...” Durdu ve gözlerimin içine baktı. “Ben de ne yapacağımı bilemedim, tamam mı? Seni tanımak zorundaydım.”

Ben daha nedenini soramadan Noah devamı etti. “O gün tuvaletteki konuşmamızı hatırlıyor musun?” Cevabımı beklemedi. “Oradayken seni elde ettiğimi sandım.” Saniyenin onda biri kadar bir süre için, yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. “Oysa sen benim hakkımda bir şeyler duyduğunu söyledin ve o kızlar içeri girdi. Senin hakkında saçma sapan konuşmalarını istemiyordum. Tanrı aşkına, okulda ilk haftandı zaten. Hiç kimse seni tanımyorken bir de bunlarla uğraşmaman gerekiyordu.”

Tek kelime bile edemiyordum.

“Sonra South Beach’te gördüm seni. O elbiseyle. Ve dedim ki; siktir et, bencil adamın tekiyim ben, bana ne. Katie hafta boyu kara kara düşünüp durduğum için benimle dalga geçiyordu, ben de sebebinin sen olduğunu söyledim. Ve sen... bir anda ortadan kayboldun. Yani, hayır. Daniel’ı falan korumuyorum. Ne *yaptığımı* bilmiyorum ama bu olmadığından da eminim.” Doğruca karanlığın içine doğru bakıyordu.

Tuvalet. Gece kulübü. Hepsini hakkında yanılmıştım.

Ya da... öyle miydi? O, tüm bunlar, başka bir oyunun parçası olabilirdi. Neyin gerçek olduğunu anlamak çok güçtü artık.

Noah başını koltuğa yaslayınca saçları her yöne dağıldı. “Yani tam bir aptalım galiba.”

“Olabilir.”

Çarpık çarpık güldü, gözleri kapalıydı.

“Ama düşünsene, daha kötüsü de olabilirdi. Sen de benim gibi sorunlu olabilirdin.” Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

“Sen sorunlu falan değilsin,” dedi ciddi bir tonla.

İçimde bir şeyler parçalanmaya başlıyordu. “Bunu bilemezsin.” Kendi kendime devam etmememi, çenemi kapamamı söyleyip duruyor olsam da bu hiçbir işe yaramadı. “Beni tanımıyorsun. Sadece Daniel’ın sana anlattıklarını biliyorsun ki onun da her şeyi görmesine izin vermiyorum. Bende gerçekten ters giden bir şeyler var.” Özgür kalmak için delice çırpınan bir hıçkırık boğazımı tı kayınca sesim çatlamıştı. Kahretsin.

“Çok büyük bir...”

Ve kendimi kaybetmiştim. “Neler yaşadığımı bilmiyorsun,” dedim gözlerimden iki damla yaş süzülürken. “Daniel da bilmiyor. Bilse hemen anneme yetiştirir, o da beni bir akıl hastanesine kapatırdı. O yüzden lütfen, *lütfen* sana bende gerçekten ters giden bir şeyler olduğunu söylediğimde bana karşı çıkma.” Sözcükler ağzımdan öylece dökülüvermiş olsa da telaffuz edildikleri andan itibaren, ne kadar doğru olduklarını da anlamıştım. İlaç kullanabilir, terapiye gidebilir, ne gerekiyorsa yapabiliirdim ama psikozun tedavi edilemeyeceğini, yalnızca kontrol altına alınabileceğini bilecek kadar da büyüktüm. O anın umutsuzluğu, kaldıramayacağım kadar ağır bir yükü. “Kimse bunu düzeltemez,” dedim sessizce. Sonunda.

Noah bana baktı. Yüzü hiç görmediğim kadar açık ve dürüst olsa da gözlerime kenetlenen gözleri savunmaya geçmiş gibiydi. Kalp atışlarımın hızlanmasına engel olamıyordum.

“Bırak da deneyeyim.”

33

Küçük sıyrışımından sonra kafamda onlarca farklı senaryo kurmuştum. Noah gözlerini devirip bana gülecek, ukalaca konuşup beni eve götürdükten sonra kapıda benden ayrılacaktı.

Ama gerçek tepkisi, senaryolarımdan biri olmadı.

Sorusu âdetâ havada asılı kalmıştı. Neyi denemesine izin verecektim ki? Ne cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü ne sorduğunu anlamamıştım. Ama Noah, dudaklarında belli belirsiz bir tebessümün iziyle gözlerimin içine bakarak cevabımı bekliyor, dolayısıyla benim de *bir şey* yapmam gerekiyordu.

Başımı onaylarcasına salladım. Şimdilik yeterli olmuş gibiydi.

Noah, evin bahçesine girince arabadan inip hızlı adımlarla yürüyüp kapımı açtı. Ona baktığımı görünce de bana hiç fırsat vermeden araya girdi.

“Bunu yapmak hoşuma gidiyor. Aklında tutmaya çalış da her seferinde koşmak zorunda kalmayayım.”

Her seferinde. Tuğla patikadan ön kapıya doğru yürürken kendimi tuhaf hissediyordum. Aramızda bir şeyler değişmişti sanki.

“Sabah seni alacağım,” dedi saçlarımı düzelterip kulağımın arkasına atarken. Dokunuşu tanıdık geliyor ve iyi hissettiriyordu.

Zihnindeki bulanıklıktan kurtulmak istencesine başımı iki yana salladım. “Ama yolunun üzerinde değilim ki.”

“Yani?”

“Daniel da okula gidecek sonuçta.”

“Ee?”

“Ne ee...”

Noah parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. “Yapma. Neden diye sorma. Sinir bozucu oluyor. İstiyorum. O kadar. Tek sebebi bu. O yüzden bırak da yapayım.” Noah’ın yüzü çok ama çok yakınımdaydı.

Odaklan, Mara. “Herkes birlikte olduğumuzu düşünecek.”

“Bırak düşünsünler,” dedi. Gözleri tüm yüzümü tarıyordu.

“Ama...”

“Aması falan yok. Ben öyle düşünmelerini istiyorum.”

Bunun ifade edebileceği tüm anlamlar aklımdan geçti. Çünkü söz konusu Noah olunca insanlar birlikte olduğumuzu değil, ciddi ciddi *birlikte* olduğumuzu düşünecekti.

“Ben rol yapmayı beceremem,” dedim ağzını ararcasına.

Noah da parmaklarını kolumda gezdirerek elimi tuttu ve ağzına götürdü. Dudakları, mümkün olmayan bir yumuşaklıkla eklemelerimi okşuyordu. Gözlerime baktığı anda öldüğümü zannettim.

“Yapma o zaman. Sekizde görüşürüz.” Elimi bırakıp arabasına döndü.

O uzaklaşırken ben de nefesim kesilmiş bir halde kapının önünde kalakalmıştım. Söylediği şeyler kafamda dolanıp duruyordu. *Bırak da deneyeyim. Ben öyle düşünmelerini istiyorum. Rol yapma.*

Aramızda bir şey başlıyordu, evet ama biterse ben de biterdim. Ki bu da Jamie haklıysa yakın bir zamanda gerçekleşecek demektir. Afallamış bir halde eve girip kapıya yaslandım ve gözlerimi kapadım.

“Hoş geldin.” Yüzünü göremesem de Daniel’in gülümsediğini anlamıştım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu çünkü ağabeyim fena halde bu işe dâhil olmuş durumdaydı ve ben, sırf içim titriyor diye bu işin peşini bırakacak değildim. “Bana bir açıklama borçlusun,” diyebildim ancak.

“Beni yakaladın,” diye karşılık verse de hiç de suçluluk duyuyor gibi görünmüyordu. “İyi vakit geçirdin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bana bunu yaptığına inanamıyorum.”

“İyi. Vakıt. Geçirdin mi?”

“Konumuz. Bu. Değil.”

Daha da fazla sırtımaya başlamıştı. “Noah’ı seviyorum.”

“Bunun ne alakası var ki? Nasıl olur da ona söylersin, Daniel?”

“Bir dakika, orada dur bakalım. Birincisi, ona söylediğim tek şey Laurelton’dan buraya taşınma sebebimizdi. Bir kaza oldu, arkadaşların öldü ve yeni bir sayfa açmak için buraya taşındık. Bu konu sadece senin tekelinde değil, o yüzden önce sakın ol.” Karşı çıkmak için ağzımı açsam da Daniel devam etti: “İkincisi, o iyi bir çocuk.”

Onunla aynı fikirdeydim ama böyle olmak istemiyordum. “Başkaları öyle düşünmüyor ama,” dedim.

“Başkaları genellikle yanılır.”

Ona ters ters baktım. “Konumuza devam ediyoruz. Neler olduğunu anlat ve hiçbir şeyi atlama.”

“Okuldaki ilk günümüzün ardından hocayla bağımsız müzik çalışmamı görüşmeye gittiğimde Noah da oradaydı. Bu arada o da beste yapıyor ve acayip başarılı. Sophie geçen yıl onunla birkaç defa karaoke gecesi yaptıklarını söylemişti.”

Küçük, tatlı, sarışın Sophie’yi düşününce içimde kaval kemigine tekme atıp kaçmak için karşı konulmaz bir istek belirdi.

“Her neyse, o da adımı öğrenince bana seni sordu.”

Kafamı toplamaya çalışıyordum. “Ama ben onunla okulun ikinci günü tanıştım.”

Daniel omuz silktilti. “Bir şekilde senden haberdarmış demek ki.”

Başımı, yavaşça iki yana salladım. “Neden yalan söyledin, Daniel? Neden bu sabah birbirinizi hiç tanıımıyormuş gibi davrandınız?”

“Çünkü bunu öğrenirsen deliye döneceğini düşündüm, ki haklıymışım da. Ama gerçekten Mara, biraz fazla tepki veriyorsun. Senden sadece üstünkörü söz ettik. Geri kalan zamandaysa Kafka-Nietzsche arasındaki ortak noktalardan ve *Don Kişot*’taki parodik sonelerden konuştuk.”

“Entel laflarını araya sıkıştırarak konuyu dağıtmaya kalkma. Gidip insanlara benimle arkadaş olmaları için yalvarmana gerek yok. O kadar zavallı değilim.”

“Yaptığım şey bu değildi. Ama öyle olsa bile, Miami’deki arkadaş kotanı doldurdun mu ki? Ben mi kaçırdım?”

Sinirlenmeye başlıyordum. “Bu söylediğin hiç hoş değil,” dedim kısık bir sesle.

“Haklısın. Değil. Ama hep sana normal davranmamız konusunda ısrar edip duruyorsun, o zaman söyle bakalım. Buraya taşındığımızdan beri hiç arkadaş *edindin mi?*”

Onu öldürecekmiş gibi bakıyordum. “Aslına bakarsan, evet.”

“Kim? Adını söyle.”

“Jamie Roth.”

“Şu Ebola çocuk mu? Biraz dengesizmiş diye duydum.”

“O bir defa olmuş bir şey.”

“Ben öyle duymadım ama.”

Dişlerimi sıktım. “Senden tiksiniyorum, Daniel. Gerçekten.”

“Ben de seni seviyorum kardeşim. İyi geceler.”

Odama girip kapıyı çarptım.

Ertesi sabah uyandığımdaya üzerimde çok fazla uyumuşum gibi bir ağırlık vardı ama bir yandan da başım, yeteri kadar uyumamışım gibi ağırıyordu. Saate baktım. 07:48.

Küfür ederek yataktan fırladım ve dolabıma koştum ama çalışma masamın yanından geçerken duraksadım. Üzerinde beyaz bir hap olan bir peçete vardı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım. O ilacı yutma fikrinden nefret ediyordum... nefret. Ama sergideki bayılmam son derece korkutucuydu; geçen hafta banyoda olan olaydan söz etmiyorum bile. Hem Noah'nın önünde bir daha delirmek de istemiyordum. Tek istediğim beni normal biri olarak görmesiydi. Ailemin de. Ve herkesin.

Çok fazla düşünmeden hapi içip odamdan çıktım. Ama koridorda köşeyi dönen babamla çarpışınca elindeki dosyayı düşürmesine neden oldum. Her yere kâğıtlar saçıldı.

“Hey, yangın mı çıktı?” diye sordu.

“Affedersin, gitmem lazım. Okula geç kaldım.”

Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Daniel’in arabası burada değil. Ben evde kimse yok sanıyordum.”

“Beni bir arkadaşım alacak,” dedim kâğıtları toplamak için eğilirken ve hepsini alıp babama uzattım.

“Teşekkür ederim, tatlım. Sen nasılsın? Pek görüşemiyoruz artık, şu aptal dava yüzünden.”

Ayaklarımın üzerinde sallanıp duruyor, Noah arabadan inmeden onunla buluşmak istiyordum. “Ne zamandı?”

“Açılış duruşmasına iki hafta var, duruşma listesinde de bir hafta ayrıldı,” dedi ve alnımdan öptü. “Kampa girmeden önce yine konuşuruz.”

Kamp kelimesini duyunca şaşırmıştım.

“Duruşmaya hazırlanmak için bir otele taşınacağım.”

“Ah.”

“Ama endişelenme. Gitmeden görüşürüz. Hadi çık sen. Seni seviyorum.”

“Ben de seni.” Yanağına bir öpücük kondurup hızla girişe koşturdum. Çantam da omzumdaydı ama kapıyı açınca Noah’ın çoktan arabadan indiğini gördüm.

O sabah Noah’ı oluşturan şeyler aşağıdan yukarıya doğru şöyleydi:

Ayakkabı: Gri Chucks.

Pantolon: Kömür rengi, tüvit.

Gömlek: Dar kesim, pantolonun dışında, ince çizgili. Kalkık yakasının etrafına gevşekçe bağlanmış, süper ince, gömleğin altındaki baskılı tişörtün görünmesine izin veren bir kravat.

Tıraşsız geçen gün sayısı: Üç ile beş arasında.

Çarpık tebessüm: Tehlikeli.

Gözler: Mavi ve sonsuz.

Saçlar: Güzel, mükemmel bir karmaşa.

“Günaydın,” dedi sıcak ve tatlı bir sesle. Tanrım bana yardım et.

“Günaydın,” diye karşılık vermeyi başarmıştım ama gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum; güneşten ya da ona uzun süre bakmaktan.

“Sana bir güneş gözlüğü lazım,” dedi.

Gözlerimi ovuşturdum. “Biliyorum.”

Ve birden yere çöktü.

“Ne yapıyorsun sen...”

Aceleden bağcıklarını bağlamayı unutmuştum.

Ve Noah, onları bağlıyordu. Koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıp gülümsedi.

Yüzündeki o ifade, tamamen eriyip gitmeme sebep oldu. Dudaklarıma dünyanın en şapşal gülümsemesinin yerleşmiş olduğunun farkındaydım ama umurumda da değildi.

“İşte,” dedi sol ayakkabımdakileri de bağlayınca. “Artık düşmezsin.”

Ama çok geçti.

Okulun otoparkına girince klimaya rağmen terlemeye başlamıştım. Biz yoldayken gökyüzünü kaplayan kara bulutlardan ön camımıza düşen damlalar, öğrencilerin kapılara doğru koşturmasının da sebebiydi. Okula Noah’yla birlikte gireceğimi düşündükçe geriliyor, daha doğrusu korkuyordum. Bu çok *göz önünde olmaktı*.

“Hazır mısın?” diye sordu yapmacık bir ciddiyetle.

“Pek sayılmaz,” dedim.

Anlamamış gibi görünüyordu. “Sorun nedir?”

“Baksana,” dedim kalabalığı göstererek. “Ben sadece... Herkes bunu konuşacak.”

Gülümsedi. “Mara. Zaten konuşuyorlar.”

Ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı. Alt dudakımı ısırdım. “Ama bu farklı,” dedim. “Bu her şeyi ortaya dökmek. Bilerek. İsteyerek.”

Ve sonra Noah, o anda kendimi iyi hissetmemi sağlayabilecek tek şeyi söyledi. “Seni bırakmayacağım. Yanında olacağım. Tüm gün.”

Bunu tüm samimiyetiyle söylüyor gibi görünüyordu. Ona inandım. Kimse Noah’nın Croyden’da ne yaptığını umursamıyor gibiydi zaten. Bu yüzden benim derslerime girmesi o kadar da zor olmazdı ama iş bu noktaya gelirse ölebilirdim.

Arka koltuktan ceketini alıp omzuna attıktan sonra kapımı açtı. Ve böylece, herkesin gözlerini üstümüze çekerek yan yana okul bahçesine inmiş olduk. Panik boğazıma doğru tırmanıyordu. Onun ne hissettiğini görmek için Noah’ya baktım; mutlu görünüyor, âdeta bundan *zevk* alıyordu.

“Bu hoşuna gidiyor,” dedim, inanamıyordum.

Tek kaşını kaldırdı. “Senin yanında olmak hoşuma gidiyor. Herkesin bizi birlikte görmesi de.” Kolunu omzuma atıp beni daha da yakınına çekince tüm endişem kayboldu. Kısmen.

Kapıya yaklaşınca girişin yakınına park ettikleri arabalarının yanında takılan çocukları fark ettim. Bizi gördükleri an hepsinin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Dostum!” Parker adındaki çocuk bize doğru yürürken Noah’ya böyle seslenmişti. Noah da devamını beklercesine kaşlarını kaldırdı.

Croyden’a geldiğimden beri Parker ilk kez yüzüme bakıyordu. “Naps?”

Bunu gerçekten söyleyen var mıydı yani? “Selam,” diye karşılık verdim.

“Ee siz şimdi?..”

Noah ona ters ters bakıyordu. “Git başımdan Parker.”

“Tabii, tabii. Hey, ee, Kent yarın geceki planımızın hâlâ geçerli olup olmadığını merak ediyor da?”

Noah başını hafifçe çevirip bana baktı ve “Artık iptal,” dedi.

Parker da imalı bir ifadeyle bana baktı. “Yazık oldu.”

Noah gözlerini ovuşturmaya başlamıştı. “Bitti mi?”

Parker sırtıyordu. “Evet evet. Sonra görüşürüz,” dedi ve bana göz kırparak uzaklaştı.

“Özel... birine benziyor,” dedim Parker arkadaşlarının yanına dönerken.

“Ama değil,” diye karşılık verdi Noah.

Arkamdan gelen sesi duyana kadar gülüyordum.

“Fena çakardım.”

Yürümeye devam ettim.

“Ben daha da fena,” dedi başka biri. Kulaklarım alev alev yansa da dönüp onlara bakmıyordum.

“Beni ondan uzaklaştırabilecek kişi İngiltere Kralı olurdu.”

Döndüğümde Noah'nın yanımda olmadığını fark ettim. Cebir dersinden tanıdığım Kent'i arabasına yapıştırmakla meşguldü çünkü.

"Anlaşılan seni iyice benzetmem lazım," dedi kısık bir sesle.

"Dostum, sakın ol." Kent oldukça rahat görünüyordu.

"Noah," dediğimi duydum. "Değmez."

Noah'nın gözleri kısılmıştı ama beni duyunca Kent'i bıraktı. O da üstünü başını düzeltti.

"Defol Kent," dedi Noah arkasını dönerken.

Aptal çocuk hâlâ gülüyordu. "Ah, merak etme."

Noah hızla döndü ve yüze çarpan yumruğun sesini duydum. Kent betona yapışmış, elleriyle burnunu tutuyordu.

Ayağa kalkmaya niyetlendiğini görünce Noah, "Ben olsam denemem bile. Seni tekmeleyerek öldürmemek için zor duruyorum. Çok zor," dedi.

"Burnumu kırdın!" Kent'in burnundan akan kan gömleğine damlarken etrafımız da kalabalıklaşıyordu.

Öğretmenlerden biri de o kalabalığı yararak bağırdı. "Müdürün odasına Shaw, HEMEN."

Ama Noah onu duymazdan gelip tuhaf bir sükûnet içinde bana doğru yürüyordu. Sağlam olan elini sırtıma koyduğu anda dizlerimin bağı çözüldü. Zil çaldı ve ben Noah'ya bakarken o da eğilip dudaklarını kulağıma dayadı.

"Kesinlikle değerdı," diye fısıldadı.

34

Öğretmen birkaç metre uzağımızda duruyordu. “Ciddiyim, Shaw. Kimin oğlu olduğun umurumda bile değil, Dr. Kahn’ın ofisine gidiyorsun.” Noah biraz geri çekilip bana baktı. “Sen iyi misin?”

Başımı evet anlamında salladım. Noah da beni alnımdan öpmeden önce bir süre daha gözlerime bakarak oyalanmaya devam etti ve sonra gitti.

Afallamıştım ama hemen kendimi toparlayıp meraklı gözlerin arasından tek başıma yürümeye başladım. Bayan Leib derse başlamadan birkaç saniye önce İngilizce sınıfına girmeyi başardım. O, dönem ödevlerimiz hakkında yorum yapıp beklentilerinden söz ediyor olsa da herkesin dikkati bendeydi. Dönüp dönüp bana bakıyorlar, birbirlerine notlar uzatıp duruyorlardı. Bense faydasız bir çabayla plastik sandalyeme daha da gömülmeye çalışıyordum. Müdürün ofisinde, yaptığı kahramanlığı anlatan Noah’yı düşündüm. Güç gösterisini. Ama yaptığı her ne olursa olsun hoşuma gitmişti. Kabul etmekten nefret etsem de.

Dersin ortalarına doğru Noah sınıfa gelince yüzüme şaşşal bir tebessüm yerleşti. Sınıftan çıkarken çantamı alıp omzuna astı ve birlikte kapıya doğru yürümeye başladık.

“Dr. Kahn’ın ofisinde neler oldu?” diye sordum.

“Oturup beş dakika boyunca adamın yüzüne baktım, o da kendi masasında beş dakika oturup bana baktı. Sonra iki günlük uzaklaştırma süremde insanlarla iyi geçinmeyi öğrenmemi söyledi ve beni gönderdi.”

Ağzım açık kalmıştı. “Uzaklaştırma mı aldın?”

“Sınavlardan sonra,” dedi umursamaz bir tavarla. Ve sırtıttı. “Onurunu korumaya çalıştığım için verdikleri ödül bu.”

Gülmüştüm. “Bunun benimle alakası *yoktu*. Sen sadece kendi bölgeni işaretliyordun,” dedim. Bir şeyler söylemek için ağzını açsa da araya girmesine izin vermedim. “Lafın gelişi yani.”

Noah sırtıttı. “İddianı ne doğrulayacağım ne de reddedeceğim.”

“Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun.”

Noah tembel tembel omuz silkip doğruca karşıya baktı. “Ama yapmak istedim.”

“Transkriptini falan etkileyecek mi?”

“Mükemmel bir not ortalamam varken mi? Hiç sanmam.”

Cebir sınıfımın kapısına geldiğimiz anda birden ona döndüm. “Mükemmel mi?”

Noah’nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. “Sadece yakışıklılıktan ibaret olduğumu sanıyordun sen tabii.”

İnanılmaz. “Anlayamıyorum. Hiç not almıyorsun ki. Kitaplarını falan da getirmiyorsun.”

Noah omuz silkti. “Hafızam iyidir.” O sırada derse gelen Jamie karşımızda belirince, “Selam,” dedi.

“Selam,” diye karşılık verdi Jamie de ve bana kısa bir bakış atıp yanımızdan geçti.

Noah, Jamie'nin bu tepkisini fark ettiyse bile hiçbir şey söylememişti. "Sonra görüşür m y z?" diye sordu.

Bunu düşünmek bile içimi ısıtmaya yetiyordu. "Evet," dedim gülümseyerek ve sınıfa girdim.

Jamie çoktan yerine geçmişti, ben de gidip yanına oturdum ve çantamı yere attım.

"Seni son gördüğümden beri çok şey değişmiş," dedi yüzüme bakmadan.

Onu uğraştırmaya karar vermiştim. "Biliyorum," dedim dramatik ve abartılı bir şekilde i  geçirerek. "Sınavlardan ne kadar korktuğumu anlatamam."

"Ondan bahsetmiyordum."

"Neden sabah sabah Yoda gibi konuşuyorsun?"

"Sen neden günün asıl konusundan ka ınıyorsun?" diye sordu kareleri karalayıp kolları insan kolu gibi olan, son derece tuhaf bir ateş püskürten ejderha çizerken.

"Ka ınmıyorum, sadece söylenecek bir şey yok."

"Söylenecek bir şey yokmuş. Okula yeni gelen yalnız kız, birdenbire Croyden'in en seksi  ocuğuyula birlikte oluyor, ayrıca ortada bu tuhaf ilişkiyi tasvir eden bir Shawporno defteri de var? 'Söylenecek bir şey yok'muş, külahıma anlat sen." Jamie hâlâ benimle göz teması kurmaktan ka ınıyordu.

Eğilip fısıldadım. "Porno  izimler falan yok. Yalandı o."

Nihayet, tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Hepsi düzmece miydi yani?"

Dudaklarımla oynamaya, onları ısırmaya başlamıştım. "Pek sayılmaz," dedim sonra.  nceki gün Noah'yla aramda geçenleri nasıl a ıklayabileceğimi bilemiyordum, bunu yapmak istediğimden de emin değildim ayrıca.

Jamie yeniden defterine döndü. "Eh, bir noktada bunu bana tane tane anlatman gerekecek ama."

Fakat ben cevap veremedim, Anna düşüncelerimi bölmeyi başarmıştı. “Sen ne kadar veriyorsun Aiden?”

Aiden da onunla konuşmadan önce beni süzer gibi yaptı. “Kendini bırakırsa bu hafta sonuna kadar sürer. Direnirse birkaç gün daha dayanabilir.”

“Çok mu kıskandın?” dedim sakın bir sesle, oysa içimde öfkeden deliye dönüyordum.

“Noah’nın seninle işi bitince neler çekeceğini mi kıskanacağım?” diye yanıtladı Anna o küçük ağzını şeytani bir şekilde açıp gülererek. “Yapma. Ama gerçekten yatakta *iyidir*,” dedi yapmacık bir fısıltıyla. “O yüzden fırsatın varken tadını çıkar.”

O yerine otururken Bay Walsh da sınıfa girdi. Bense sessizce sandalyeme gömülüp kalemimi defterime bastırmaya başlamıştım, sertçe. Anna’nın Noah hakkında böyle bir bilgiye sahip olması midemi bulandırıyordu. Jamie çıktıklarını söylemişti ama bunun illa o anlama gelmesi...

Bir yanımda gerçeği bilmek istiyor, diğer yanımsa bundan kaçınıyordu.

Zil çalınca yerimden kalktım. O sırada sınıftan başka bir kız, Jessica da dirsek atarak yanımdan geçti. Benimle ne derdi vardı ki? Canım acımişti, defterlerimi ve kitabımı toplamadan önce kolumu biraz ovuşturdum ama tam sınıftan çıkarken biri daha çarpıp hepsini düşürmeme sebep oldu. Ama hızla arkama dönüp baksam da kimin yaptığını anlayamadım.

“Ne oluyor?” diye soludum eşyalarımı toplamak için yere çökerken.

Jamie de benimle birlikte yerdeydi. “Croyden topluluğunun düzenini fena bozdun.”

“Neden bahsediyorsun sen?” Eşyalarımı gereksiz bir kuvvetle çantamın içine tıktırıyordum.

“Noah seni okula bıraktı.”

“Yani?”

“Kimseyi okula getirmez o.”

“Yani?” diye sordum, giderek sinirleniyordum.

“Erkek arkadaşın gibi davranıyor. Bu da prezervatif muamelesi yaptığı kızların seni biraz kıskanmasına yol açıyor tabii.”

“Prezervatif mi?” diye sordum, ne kastettiğini anlamamıştım.

“Kullanılıp atılan yani.”

“İğrenç.”

“Noah iğrenç.”

Bu tartışmayı kazanamayacağımı bildiğimden onu duymazdan gelmeyi seçtim. “Ne demeye çalışıyorsun yani? Eskiden görünmezdim, şimdi birdenbire herkesin hedefi mi oldum?”

Jamie başını yana eğip güldü. “Ah, sen hiçbir zaman görünmez değildin.”

Sınıftan çıktığımızda Noah beni bekliyordu. Jamie de onu görünce hiçbir şey söylemeden diğer dersine gidip bizi yalnız bıraktı. Noah ise onu fark etmemişti bile.

Yağmur geçidin üzerindeki kemere vuruyordu ama ıslandığını umursamadan yolun dış tarafında yürüyen Noah için bunun bir önemi yoktu. İnsanların bizi duyamayacağı bir noktaya geldikten sonra, cebir dersinden beri içimi kemirip duran o soruyu daha fazla içimde tutamayacağıma karar vermiştim. Ona döndüm.

“Sen geçen yıl Anna’yla çıkmıştın, değil mi?”

Bunu duyunca Noah’nın yüzündeki o rahat ifade kaybolmuş ve yerini tiksintiye bırakmıştı. “Ben ona pek ‘ çıkmak ’ demezdim.”

Yani Jamie haklıydı. “İğrenç,” diye mırıldandım.

“O kadar da kötü değildi,” dedi.

Kafamı duvarlara vurmak istiyordum. “Bunu duymak istemiyorum, Noah.”

“Ne duymak istiyorsun peki?”

“Üniformasının altında pulları olduğunu.”

“Bilemem ki.”

Kalbim bir an duracak gibi olsa da yine de fazla meraklı görünmemeye çalışıyordum. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi Noah. Ses tonundan eğlendiği belli oluyordu.

“Ee, yani, ne oldu peki?” diye sordum önemsizmişçesine.

Noah da omuz silkti. “Geçen yıl kendini bana yamamıştı, ben de o iğrenç karakterine katlanmaktan ve konuştuğu aptal dili anlamaya çalışmaktan bıkana kadar dayandım.”

Ama kutlama yapmak için hâlâ erkendi. “Yatakta harika olduğunu söyledi,” dedim, dolapların yanındaki oluktan akan suyla ilgileniyormuş gibi yaparak. Yüzümü görse foyam hemen ortaya çıkardı.

“Eh, orası doğru,” dedi.

Harika.

“Ama bunu kendi tecrübelerinden biliyor olamaz.” Ve çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi. “Ah, Mara Dyer.”

Dudağımı ısırp yere bakmaya başlamıştım. “Ne?”

“İnanamıyorum,” dedi yüzünde gerçekten de öyle bir ifadeyle.

“Ne?”

“Kıskandın.” Güldüğünü sesinden anlayabiliyordum.

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Öyle. Endişelenecek bir şey olmadığını söyleyip seni rahatlatmaya çalışırdım aslında ama sanırım bundan hoşlanmaya başladım.”

“Kıskanmıyorum,” dedim ısrarla. Noah’nın parmakları, yüzümü alev alev yakıyordu. Dolabıma doğru geri çekildim.

Tek kaşı havadaydı. “O zaman neden umursuyorsun?”

“Umursamıyorum. Sadece Anna çok... leş biri,” dedim gözlerimi yerden kaldırmadan. Ve sonra nihayet, yüzüne bakacak cesareti bulunca başımı kaldırdım. “Neden seninle yattığını söylemesine izin veriyorsun o zaman?”

“Çünkü ben ilişkilerimi asla açıklamam,” dedi gözlerime bakmaya çalışarak.

Arkamı dönüp dolabımın kapağını açtım. “O zaman herkes seninle, istediği şeyi yaptığını söyleyebilir,” dedim karanlığa bakarak.

“Bu duygularını incitir mi?” Omzuma yaklaşmış, kısık bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

“Benim duygularım falan yok,” dedim yüzümü dolaba gömerek.

Noah’nın eli, yan tarafımdaki dolaptaydı. Bedeninin de bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Aramızdaki elektriğin gözle görülebilir düzeyde olduğundan emindim.

“Öp beni,” dedi birden.

“Ne?” Arkamı dönünce aramızda yalnızca birkaç santimetre olduğunu gördüm. Tüm vücudum yanıyordu.

“Duydun,” dedi Noah.

Diğer öğrencilerin bize baktığını hissedebiliyordum. Göz ucuyla hepsinin, yağmurun dinmesini beklemek için geçide sığındıklarını görmüştüm. Onların gözleri de Noah’nın üzerime uzanan bedeni ve kulağımın yanından demire dayanan elindeydi. Noah daha fazla yaklaşmadı; bir sonraki hamleyi benim yapmamı istiyor, bunu bekliyordu. Ama yüzüm onun ve diğerlerinin bakışları altında yanmaya başlarken öteki öğrenciler ortadan kaybolmaya başlamıştı. Gittiler demek istemiyorum. *Kayboldular*.

“Öpüşmekten hoşlanmıyorum,” deyiverdim birden, gözlerimiz yeniden buluşmuştu.

Bunu duyunca Noah’nın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. “Öyle mi?”

Güçlkle yutkunurken başımı da evet anlamında salladım. “Çok aptalca,” dedim, bir zamanlar etrafta olan kalabalığı kontrol ederek. Yok. Herkes gitmişti. “Birinin dilini başka birinin ağzına sokması çok saçma. Ve iğrenç.” İleri seviye İngilizce kelimelerimi cümle içinde kullanmak için iyi bir fırsattı: Mara çok muhalefet ediyor.

Noah'nın gözlerinin etrafı kırmıştı ama bunun sebebi bana gülüyor olması değildi. Boşta kalan elini saçlarında gezdirmesine rağmen birkaç tutamın altına düşmesine engel olamamıştı. Kılmıdamadı. Çok yakında duruyordu. Nefes alınca yağmur, tuz ve sigara karışımı kokusu ciğerlerime doldu.

"Daha önce çok erkekle mi öpüştün?" diye sordu.

Bunu duymak yeniden o ana odaklanmamı sağlamıştı. Tek kaşımı kaldırdım. "Erkek mi? Bu sadece bir varsayım."

Noah güldü; sesi alçak ve boğuktu. "Kızlar o zaman?"

"Hayır."

"Çok fazla kıza mı hayır? Yoksa erkeğe mi?"

"İkisine de," dedim. Nasıl isterse öyle düşünsün.

"Kaç tane?"

"Neden..."

"Bu sözcüğü sana yasaklıyorum. Artık onu kullanamazsın. Kaç tane?"

Yanaklarım kızarsa da konuşurken sesim son derece sakin çıkmıştı. "Bir."

Bunu duyunca Noah, mümkün olduğunu bile düşünemediğim kadar yaklaştı; ön kolundaki kaslar, temas edecek kadar yakınlaşmaya çabaladığı sırada daha da belirginleşmişti. Yakınlığı beni sarhoş ediyor, kalbimin gerçekten patlayacak olmasından endişe etmeye başlıyordum. Belki de Noah istemiyordu. Belki ben umursamıyordum. Gözlerimi kapayınca kirli sakalının çeneme değdiğini ve güçlkle duyulan fısıltısının kulağımı okşadığını fark ettim.

"O düzgün öpememiş."

35

Noah'nın dudakları yanağıma hafifçe dokunup öylece kalmıştı. Alev almak üzereydim. Nefesimi düzenlemeyi başarıp gözlerimi açtığımda ise Noah karşımda değildi. Geçitte durmuş resim dersi için eşyalarımı toplamamı bekliyordu.

O sırada zil çaldı.

Ama ben hâlâ dikilmeye devam ediyordum. Hâlâ dudaklarını yanağımda hissediyor ve hâlâ aptal aptal etrafıma bakınıyordum. Noah'nın tebessümü daha da kendini beğenmiş bir hal almıştı.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım ve ne kadar saygınlığım kaldıysa onu da yanıma alıp Noah'ya doğru yürüdüm, bir yandan da geçidin içine doğru yağın yağmurdan uzak durmaya çalışıyordum. Bir sonraki dersin resim olmasına sevinmiştim. Biraz gevşemeye, Dr. Maillard'ın da dediği gibi stresimi kontrol altına almaya ihtiyacım vardı. Ve Noah'yı görmezden gelmek imkânsız bir şeydi. Sınıfın kapısına gelince sonra buluşabileceğimizi söyledim.

Diğer öğrenciler yanıımızdan geçerken Noah'nın da alını kırışmıştı. "Ama benim çalışma saatim."

“Git çalış o zaman.”

“Ama seni çizim yaparken izlemek de istiyorum.”

Gözlerimi kapayıp alnımı ovarak cevap verdim. Noah’yla uğraşmak imkânsızdı.

“Gelmemi istemiyor musun?” diye sorunca gözlerimi açtım. Süngüsü düşmüş gibi görünüyordu ve çok tatlıydı.

“Dikkatimi dağıtırsın,” dedim dürüst davranarak.

“Bir şey yapmayacağım, söz veriyorum,” dedi. “Boya kalemlerimi alıp sessizce resim çizerim. Tek başıma. Bir köşede.”

Ben kendime engel olamayıp gülümseyince Noah da fırsatı kaçırmadı ve yanımdan geçip içeri girdi. Ben de sakince sınıfın uzak köşesindeki yerlerden birine geçtim. Tabureme yerleşip kalemimi ve grafitimi çıkardığım sırada o da beni seyrediyordu.

Yine de ben onu görmezden gelerek kendi mutlu dünyama çekilmiştim. Eskiz defterimi açıp Noah’yla dolu sayfaları hızla geçtiğim sırada, vekil öğretmen de boğazını temizlemekle meşguldü.

“Merhaba çocuklar! Ben Bayan Adams. Bayan Gallo’nun ailevi bir nedenden dolayı okuldan ayrılması gerektiği için bugünkü dersi birlikte yapacağız.” Kısa kâkülleri ve gözlükleriyle on iki yaşında gibi görünüyor ve öyle konuşuyordu.

Bayan Adams yoklamayı alırken sınıfta olmayan bir öğrencinin adını okuyunca Noah elini kaldırdı. Ne yaptığını anlamaya çalışarak ona bakıyordum. Yoklama bitince Noah ayağa kalkıp son derece rahat tavırlarla sınıfın önüne geçmişti.

“Ee...” Bayan Adams önündeki kâğıda bakıyordu. “İbrahim Hassin?”

Noah başını evet anlamında salladığı anda öldüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Bayan Adams.

Noah’nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Bayan Gallo söylemedi mi?” diye sordu. “Bugün canlı modeller üzerinde çalışmaya başlamamız gerekiyor.”

Hayır, bu bir işkenceydi.

“Ah, şey. Ben...”

“Doğru,” dedi ponpon kız forması giyen kızlardan biri. Brit-tany’ydi sanırım. “No... İbrahim ilk sıradaydı. Bayan Gallo öyle karar vermişti.” Sınıftan yükselen uğultu, Brittany’nin iddiasını destekler nitelikteydi.

Bayan Adams ise şaşkın ve çaresiz görünüyordu. “Ee, tamam o zaman. Ne yapacağınızı biliyor musunuz?”

Noah taburelerden birini sınıfın ortasına çekerken ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle ona döndü. “Elbette.” O tabureye otururken ben de üzerimdeki gözlerinin baskısını hissederek önümdeki boş sayfaya bakıyordum.

“Şey, bir dakika...” dedi vekil, ne yapacağını bilemediği sesinden anlaşılıyordu.

Gözlerimi Noah’ya çevirince gömleğinin düğmelerini çözmekle meşgul olduğunu gördüm. Aman Tanrım.

“Bu konuda içim gerçekten...”

Kravatını gevşettiği an sınıftaki kızlar kıkırdamaya başlamıştı.

“Aman Tanrım!”

“Cennette gibiyim.”

“Fena. Çok fena.”

Noah tişörtünü yukarı kaldırmaya başlamıştı. Hoşça kal itibar. Noah kızları duyduysa bile bunu hiç belli etmiyordu. Ona baktığını görünce muzipçe güldü.

“B-Bay Hasan, lütfen üzerinizi giyin,” dedi Bayan Adams kekeleyerek.

Noah da herkesin manzaranın tadını birkaç saniye daha çıkar-masına izin verdikten sonra önce tişörtünü, ardından da gömleğini giyip düğmeleri gelişigüzel ilikledi ve kollarını öylece bıraktı.

Bayan Adams, yüksek sesle derin bir nefes almıştı. “Pekâlâ çocuklar, başlayın bakalım.”

Noah'nın gözleri bende idi. Güçlükle yutkunuyordum. İnsanlarla dolu bir odada benden başka kimseye bakmıyor olması çok büyük bir baskıydı. Aramızdaki bu yakınlık, içimde bir şeylerin hareketlenmesine sebep olmuştı; yirmi tane çizim kalemi, k ğıtların üzerinde dans ederken biz göz göze duruyorduk.

Ve ben birdenbire yüzünü g lgelendirmeye başladım. Işık, dışarıdaki bulutlu gökyüzüne rağmen çenesini doğru ışıkla aydınlatırken ben de boynuna doğru inen çizgiyi bulanıklaştırıp o suçlu  ocuk gibi büzülen ağzını koyulaştırıyordum. Zilin çaldığını duymadım. Diğer  ğrencilerin kalkıp sınıftan çıktığını da. Noah'nın tabureden kalktığını bile duymamıştım.

Ama sırtımda gezinen parmakları hissettim. "Hey," dedi Noah. Ses tonu son derece yumuşaktı.

"Selam," diye karşılık verdim. Sayfamı saklamaya çalışırcasına defterin üzerine eğilmiş olmama rağmen, az da olsa ona doğru dönmeyi de ihmal etmemiştim.

"Bakabilir miyim?"

Ona hayır diyemezdim ama cevap da veremediğim için defteri görebilsin diye kenara çekilmeyi tercih ettim.

Nefes alış verişini duyabiliyordum. Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Sonra, "Ben böyle mi görünüyorum?" diye sordu. Ne düşündüğünü yüzünden anlamak imkânsızdı.

"Bana göre  yle."

Cevap vermedi.

"O an öyle g r nd n işte," dedim.

Noah hâlâ sessizdi. Huzursuzca kımıldandım. "Diğerlerinin defterlerine baksan, herkesin farklı bir şey çizdiğini görürdün," diye de ekledim.

Hâlâ yüzüme bakmaya devam ediyordu.

"O kadar da kötü değil," dedim defteri kapatmaya çalışırken.

Ama Noah engel olmuştı. “Hayır,” dedi kısık, zar zor duyulabilen bir sesle.

“Hayır mı?”

“Mükemmel olmuş.”

Resme bakmaya devam ediyor olsa da aklı başka bir yerde gibiydi. Defteri kapatıp çantama attım. Sınıftan çıktığımız anda da Noah bileğime yapıştı.

“Alabilir miyim?” diye sordu.

Neyi istediğini anlamamıştım.

“Resmi?”

“Ah,” dedim. “Elbette.”

“Teşekkürler,” dedi bir tebessüm dudaklarıyla flört ederken. “Bir de seninkini istesem çok mu ağgözlü davranmış olurum?”

“Otoportre mi?” diye sordum. Noah cevabı gülümseyerek vermeyi seçmişti. “Çok uzun zamandır kendimi çizmedim,” dedim.

“E vakti gelmiş o zaman.”

Fikri gözden geçirmeye başladım. Bugünlerde aynalarda ölü insanlar görmeye başladığımdan bu resmi ayna kullanmadan çizmem gerekecekti. Öylesine bir omuz silktikten sonra tepemizdeki sazdan çatıdan süzölen yağmur damlalarına odaklanmıştım.

O sırada cebinden bir ses duyulunca Noah telefonunu aldı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ekrana bakıyordu.

“Her şey yolunda mı?”

“Hımm,” diye mırıldandı gözlerini ekrandan ayırmadan. “Kardeşin.”

“Daniel mı? Ne istiyormuş?”

“Aslına bakarsan Joseph,” dedi cevap yazarken. “Ve bir hisse senedi tavsiyesi veriyor.”

Dünyadaki en tuhaf aile benimkiydi herhalde.

Telefonu yeniden cebine soktu. “Hadi, yemek salonuna gidip bir şeyler yiyelim,” dedi birdenbire.

“Olur.”

“Uzun zamandır... bir dakika, ne?” Afallamış görünüyordu.

“Gitmek istiyorsan gidebiliriz.”

Noah’nın kaşları havadaydı. “Beklediğimden daha kolay oldu. Vücudum kafanı karıştırdı herhalde.”

İç geçirdim. “Neden ısrarla senden nefret etmemi sağlamaya çalışıyorsun?”

“Nefret etmeni değil, beni sevmeni sağlamaya çalışıyorum.”

Lanet olsun ki haklıydı.

“Pes mi ediyorsun yani?” diye sordu. “Öylece?”

Yürümeye başladım. “Bugün daha ne kadar kötüleşebilir ki?”

Noah birden durdu. “Daha da kötüleşmek mi?”

“Herkesin sana bakıp vajinanın ne tür eğlenceler yaşadığını merak etmesi pek de heves edilecek bir şey değil yani.”

“Biliyordum,” dedi. Hâlâ elimi tutuyor, bense kendimi o sıcağın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum. “Böyle olacağını biliyordum,” dedi yeniden.

Saçlarımı alnımdan çektim. “Katlanabilirim.”

“Ama bunlarla uğraşmak zorunda değilsin,” dedi. Burun deliklerinin hareketinden sinirlendiği belli oluyordu. “Onlara farklı olduğunu göstermek istemiştin. Bu yüzden... Tanrım,” dedi burnundan soluyarak. “Hepsi bu yüzden. Farklı *olduğun* için,” dedi kendi kendine konuşur gibi. Yüzü gölgelenmiş, sesi kesilmişti ve bana bakıyor, beni inceliyordu. Ne söylediğini anlayamıyordum ve yüz ifadesi değişmeden önce neden bahsetmeye çalıştığını sormaya vaktim de olmamıştı. Elimi bıraktı. “Bunun yüzünden okul burnundan gelecekse...”

Ama ben hiç düşünmeden elini yeniden tuttum. “Bir yetişkin gibi davranır ve hepsiyle baş ederim.” Yemek salonunu işaret ettim. “Gidelim mi?”

Noah yolun geri kalanında konuşmayınca ben de ne söylediğimi ve bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeye başlamıştım. İnsanlar benim bir sürtük olduğumu düşünecekti. Hatta muhtemelen, zaten böyle düşünüyorlardı. Ayrıca Noah, Jamie'nin söylediği gibi biri olmasa... öyle görünmese... bile bu, ilişkimizin yarın sona ermeyeceği anlamına da gelmezdi. Buna değer miydi ki? Noah'nın ünü Daniel'ı rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. Jamie'yle de arkadaş kalabileceğimizi düşünüyor, öyle umuyordum. Üstelik şimdilik, Noah da vardı.

Bu kadarının yeterli olacağına karar vermiştim

Kafeteryaya geldiğimizde hâlâ el eleydik. Ancak Noah kapıyı açınca, buraya neden yemek salonu dediğini anlayabilmişim. Tavan, bir kilise tavanı kadar yüksekti. Kemerler odayı olduğundan da büyük gösteriyor, duvarlar yerden tavana kadar uzanan camlarla süsleniyordu. Duvarların göz alıcı beyaz rengi, cilalı ceviz rengi zeminle büyük bir tezat içindeydi. "Kafeterya" kelimesinin zihninizde canlandırdığı şeye, bundan daha uzak bir salon bulamazdınız.

"Nereye oturmak istersin?" diye sordu.

Gözlerim, Croyden üniformalı öğrencilerle dolu odayı tarıyordu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Noah elimi tutarak beni peşinden sürüklerken insanlar da gözlerini bizden alamıyorlardı. Uzak köşelerden birinde tanıdık birini görünce selam vermiş, çocuk da ona el sallamıştı.

Daniel. Bizi görünce gözleri kocaman açıldı, yanlarına yaklaştığımız sırada masadaki herkes de derin bir sessizliğe bürünmüştü.

"Aman Tanrım, minik kardeşime bakın. Kafeteryalara da gç lirmiş!"

"Kapa çeneni." Noah'nın yanına oturup yanımda getirdiğimi öğle yemeğini çıkardım. Masadaki diğer son sınıf öğrencileriyle ilgilenemeyecek kadar gergindim.

“Bakıyorum da huysuz Mara’yı kabuğundan çıkarmayı başarabilmişsin. Teşekkürler, Noah.”

Noah kendini savunurcasına ellerini kaldırdı.

Daniel da boğazını temizledi. “Evet Mara.” Başımı sandviçimden kaldırıp ona baktım. “Bunlar arkadaşlarım,” diye devam etti. “Millet, bu da kız kardeşim Mara.”

Cesaretimi toplayıp masadakilere bakınca Sophie dışındakilerin hiçbirini tanımadığımı fark ettim ve Noah, ağabeyimin karşısına geçince ben de onun yanına, Sophie’nin karşısına oturdum.

“Selam,” dedim.

“Selam,” diye karşılık verdi gülümseyerek. Ve yutkunduktan sonra beni grubun geri kalanıyla tanıştırdı. Noah ile ağabeyim sohbetে dalmıştı bile. Daniel’ın arkadaşları şaşılacak derecede iyi insanlardı ve yalnızca birkaç dakika içinde Sophie beni o kadar çok güldürmüştü ki neredeyse gözlerimden yaşlar geliyordu. Nihayet kendime geldiğim an Noah masanın altından elimi tutup gülümsedi, ben de ona karşılık verdim.

Mutluydum. Ve bunun sürmesini her şeyden çok istiyordum.

36

Sınavlar tam da tahmin ettiğim gibi acımasızdı. Tarih ve İngilizcede harikalar yaratmış, cebirde de rezil olmaktan kurtulmuştum ama sondan bir önceki sınav olan İspanyolcadan ödüm kopuyordu.

Noah ilk hafta beni çalıştırmayı denese de berbat bir öğretmendi; ancak on dakika dayanabilmiş, sonrasındaysa çalışma kâğıtlarını suratına fırlatmıştı. Ama Tanrı'ya şükür Jamie vardı. Her gün saatlerce çalıştık ve hafta biterken bana matematiği İspanyolca anlatıyordu. Harikaydı, ben de stresli olmama rağmen kendimi harika *bissediyordum*. Zyprexa'yla geçen bir haftada kâbuslarım son bulmuş, halüsinasyonlar bitmişti ve ben, İspanyolca sınavına hazırlıklı bir şekilde giriyordum. Fakat yine de gerginliğim geçmemişti.

Sözlü sınavın basit olması gerekiyordu; verilen listedeki konulardan rastgele seçilen biri hakkında konuşabilmeli, Morales tatmin olana kadar şairane sözlerimizi düzgün bir dil bilgisi ve telaffuzla birleştirerek sergilemeliydik. Ve elbette Jamie'yle ben sınıfa girdiğimiz anda Morales bana odaklanmıştı.

“Baayan Dii-ır,” dedi alaycı bir tavırla. Adımı daima yanlış telaffuz ediyor ve bana İngilizce hitap ediyordu. Sinir bozucu. “Sıra sizde.” Önce beni, sonra da sınıfın önündeki tahtayı işaret etti.

Ben yanından geçerken Jamie, destekleyici bir bakış attı. Boş bir çabayla nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalıştım. Sınıfın ön tarafına doğru güçlükle yürüdüğüm sırada Morales de acımı daha da arttırmak için kâğıtlarını karıştırıyor, defterine bir şeyler yazıp duruyordu; ne olursa işte. Kendimi yaklaşan saldırıya hazırlarken bir yandan da olduğum yerde sallanıp durmaya başladım.

“Pedro Arias Dávila kimdir?”

Durdum. Bu bize verdiği konulardan biri değildi. Hatta sınıfta bile Dávila’dan bahsetmemiştik. Beni oyuna getirmeye çalışıyordu. Ön sırada tek başına oturan Morales’e baktım; vücudu, öğrenci sandalyesine güçlükle sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Avına saldır-maya hazırlanan bir yırtıcı gibi tetikteydi.

“Bütün gün sizi bekleyemeyiz, Baayan Dii-ır.” Uzun tırnaklarını masanın metal yüzeyine vurmaya başladı.

Benimse damarlarım, zafer hissiyle karıncalanıyordu. Bir önceki yıl Dünya Tarihi dersi almıştım ve şansa bakın ki final pro-jem Panama’nın on altıncı yüzyıldaki durumuydu. Böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığı neydi ki? Bunu ilahi bir işaret olarak aldım.

“Pedro Arias Dávila, Yeni Dünya’ya büyük bir sefer düzenleyen ilk İspanyoldur.” Bunu kusursuz bir İspanyolca ile söylemişim. Nasıl yaptığıma dair en ufak bir fikrim olmasa da kendimi aşırı derecede mutlu hissediyordum. Sınıftaki herkesin gözü bendeydi.

Dehamın iyice sindirilebilmesi için kısa bir süre daha sessiz kaldıktan sonra devam ettim. “Granada, İspanya ve Kuzey Afri-ka’da yapılan savaşlara katılmış bir askerdi. Kral 2. Ferdinand onu 1514’teki seferin başına getirdi.” Mara Dyer 1-0 önde.

Morales son derece sakin ve soğuk bir ses tonuyla konuştu: “Oturabilirsiniz, Baayan Dii-ır.”

“Henüz bitirmedim.” Bunu söylediğime inanamıyordum. Bir an, bacaklarım en yakınımıdaki sıraya yapışacak gibi olsa da Morales’in soğukkanlılığını yitirdiğini görmek, damarlarıma gereken enerjiyi yeniden yüklemişti. Kendime engel olamıyordum. “1519 yılında Panama Şehri’ni keşfetti. Francisco Pizarro ve Diego de Almagro ile yapılan ve Peru’nun keşfine olanak sağlayan anlaşmada o da yer almıştır.” Al bakalım Morales.

“Oturun Baayan Dii-ır.” Morales oflayıp puflamaya, bir çizgi film karakterine benzemeye başlamıştı. Otuz saniye sonra kulaklarından duman çıkarmaya başlayacak gibi görünüyordu.

“Bitirmedim,” dedim bir kez daha. Cesaretim hoşuma gitmeye başlıyordu. “Aynı yıl Pedro de los Rios, Panama’da görev başına geldi ve Dávila 1531 yılında, 91 yaşında öldü.”

“Otur!” diye bağırdı.

Ama âdeta yenilmez bir güç haline gelmiştim. “Dávila zihinlerde, zalim ve yalancı biri olarak yer etmiştir.” Her bir sıfatı özellikle vurguluyor ve Morales’in gözlerine bakıyordum. Alnındaki damar çatlayacak gibiydi. Ve kolye takılı olan boynu mora dönmeye başlıyordu.

“Defol sınıfımdan.” Hem sessiz hem de öfkeli bir tonla konuşmuştu. “Senyor Coardes, sıra sizde.” Morales, kendisine fazlasıyla küçük gelen sandalyesinde hafifçe dönerek çilli, ağzı açık bir öğrenciye seslenmişti.

“Daha bitirmedim,” dediğimi duydum. Enerjiden patlamak üzereydim. Sınıf bile son derece canlı ve hayat dolu görünüyordu. Sol tarafımda, bir sakız parçasıyla yuvaları arasında mekik dokuyan karıncaların seslerini bile fark edebiliyordum. Morales’in yüzünden dökülen terin kokusunu. Jamie alnını masasına koyarken rastalı saçlarının ağır çekimde yüzüne düşüşünü.

“DEFOL GİT SINIFIMDAN!” diye bağırdı şaşırtıcı bir kuvvetle masayı devirerek yerinden fırlarken.

Artık kendimi tutamıyordum. Sınıftan ağır ağır çıkarken dudaklarım, kendini beğenmiş bir tebessümle kıvrılmıştı.
Alkış seslerini duyabiliyordum.

37

Sınav bitene kadar kapının önünde Jamie'nin çıkmasını bekledim ve onu gördüğüm anda da çantasının askısından tutup kendime çektim.

"Nasıldı ama?" Öyle bir sırtıyordum ki yüzüm ikiye ayrılacak gibiydi, yumruğumu uzatıp çakmasını bekledim.

Jamie de karşılık verdi. "Bu... bu çok..." Afallamış bir halde yüzüme bakıyordu.

"*Biliyorum,*" dedim zafer sarhoşluğuyla.

"Aptalcaydı," diye tamamladı.

"Ne?" Soruyu harika yanıtlamıştım.

Jamie başını iki yana sallayıp ellerini o devasa ceplerine soktu ve arka kapıya doğru yürümeye başladık. "Artık seni bırakmak için elinden geleni yapacak."

"Ne diyorsun sen? *Müthiş* cevap verdim."

Bana sanki aptalmışım gibi bakıyordu. "Sözlü sınavdı bu, Mara. Tamamen öznel bir şey." Durdu ve ben söylediklerini algılayana dek bekledi. "Eski dostun ben hariç, sınıftaki kimse senin hikâyeni desteklemez. Benim sözümün de buralarda pek kıymeti yok."

Ve böylece tam bir aptal olduğum gözler önüne serilmiş oluyordu. “Şimdi anladın,” dedi.

Haklıydı. Sanki biri, kalbimin yerinde duran o gülen suratlı balonun havasını söndürmüş gibi omuzlarım çöktü. İçeride yaptığım şey hiç de akıllıca değildi.

“Neyse ki sesini kaydettim.”

Hızla ona döndüm. “Olamaz!” dedim. *Evet!*

Şimdi, biraz önce benim yaptığım gibi ağzı kulaklarında sırtıma sırası Jamie’deydi. “Sınavdan sonra kalacağından korkacağını düşündüğüm için cevabını MP3 olarak kaydettim. Tekrar dinlemek istersin diye.” iPhone’unu kaldırıp böyle bir şey mümkün olmasa da daha da fazla sırtıma başladı. “Purim’in⁹ kutlu olsun.”

Hayatımda ilk kez küçük bir domuz yavrusu gibi ciyaklayarak birinin boynuna atıldım. “Sen. Bir. Dahisin.”

“Benim için sıradan şeyler bunlar, tatlım.”

Bir süre öyle sırtıarak sarmaş dolaş durduk ama sonra bu tuhaf bir hal aldı. Jamie boğazını temizleyince ben de kollarımı boynundan çekip ellerimi cebime soktum. Hatta o konuşmaya başlamadan önce bir ara huzursuzca kıpırdanmış bile olabiliriz. “Ee, sanırım ağabeyin sana el sallıyor. Ya da bir uçağı piste indirmeye falan çalışıyor olmalı.”

Döndüm. Gerçekten de Daniel hararetle el kol sallıyordu. “Sanırım gitmem...”

“Evet. Ee, okuldan sonra bir ara takılmak ister misin?”

“Tabii,” dedim. “Ararsın beni?” Ve o tamam anlamında başını sallayana dek Daniel’a doğru geri geri yürüdüm sonra da el sallayıp döndüm. Yanına gittiğimde Daniel pek de memnun görünmüyordu.

9 Yahudilerin, Pers imparatorluğunun zulmünden kurtuluşlarını kutladıkları bayram. (ç.n.)

“Başın büyük belada küçük hanım,” dedi arabasına doğru ilerlerken.

“Yine ne oldu?”

“İspanyolca’daki performansını duydum.”

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Saçmalık.

“Saçmalık.”

“Ah, evet. Nasıl bir şeye bulaştığına dair *en ufak* bir fikrin yok,” dedi arabaya binerken. “Morales’in o evrensel kötü şöhret boşa değil. Sophie haberi verdikten sonra beni o korkunç hikâyeler hakkında uzun uzun bilgilendirdi.”

Sophie’ye ispiyonculuğu yüzünden çemkirmeyi aklımın bir köşesine not almış ve içim allak bullak olsa da konuşurken sakın kalmayı başarmıştım. “İşlerin daha da kötüleşebileceğini pek sanmıyorum. O kaltak her gün bana işkence ediyordu zaten.”

“Ne yaptı?”

“Beni sınıfın ortasına dikip daha öğrenmediğimiz şeyler hakkında İspanyolca sorular yağdırıp durdu ve ben yanlış cevap verince de güldü...” durmuştum. Argümanlarım, ona söylerken hiç de ikna edici gelmiyordu. Daniel göz ucuyla bana baktı. “*Dalga geçere* güldü,” diye ekledim.

“Hı hı.”

“Ve üzerime tebeşir fırlattı.”

“Bu kadar mı?”

Sinirlenip ters ters bakmaya başlamıştım. “Dedi hiçbir hocadan azar işitmeyen öğrenci.”

Daniel tek kelime bile etmeden yola bakıyordu.

“Çok korkunçtu. Orada olmadığın için anlayamazsın.” Artık Morales’i düşünmek istemiyordum.

“Sanırım öyle,” dedi tuhaf bir bakış eşliğinde. “Senin neyin var?”

“Hiç,” diye mırıldandım.

“Yalancı yalancı, sana kimse inanmaz.”

“Beş yaşından beri komik gelmiyor bu. Hatta hiç komik olmadı.”

“Bak, Morales meselesine fazla takılma. En azından bu yaz için yedi farklı staj programına başvurmak zorunda değilsin.”

“Hepsi seni kabul edecek zaten,” dedim.

“Bu doğru değil. Bireysel çalışmalarımı epey boşladım, Bayan Dopiko da referans mektubumu *bâlâ* yazmadı... ayrıca sözlülerimi de pek düzgün hesaplayamamış olabilirim ve sınavların nasıl geçeceğini bilmiyorum. En çok istediğim okullara giremeyebilirim.”

“Bu doğruysa benim hiç şansım yok demektir,” dedim.

“Eh, belki de çok geç olmadan çalışmaya başlasan iyi olur,” dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

“Belki ben de ağabeyim kadar zeki olsaydım her şey bu kadar zor gelmezdi.”

“Sen de benim kadar zekisin. Sadece çalışmıyorsun.”

Karşı çıkmak için ağzımı açsam da Daniel engel oldu.

“Sadece notlar değil. Özgeçmişine ne koyacaksın mesela? Tiyatro kulübünde değilsin. Ya da müzik. Gazetede de yoksun. Spor takımlarında da. Ya da...”

“Çizim yapıyorum.”

“O zaman onunla ilgili bir şeyler yap. Yarışmalara gir. Ödül kazan. Başka organizasyonlara da dâhil ol ki iyi olduğunu...”

“Tanrım, Daniel. Biliyorum, tamam mı? Biliyorum.”

Yolun geri kalanında ikimiz de konuşmamıştık ama ben kendimi suçlu hissediyordum. Bu yüzden bahçeye girdiğimiz anda sessizliği bozdu. “Sophie bu hafta sonu ne yapıyor?”

“Bilmem,” dedi kapısını çarparken. Harika. Şimdi o da sinirliydi.

Eve girince ben yiyecek bir şeyler aramak için mutfğa dalarken Daniel da odasına gitti. Muhtemelen staj başvuruları için felsefi bir saçmalık hakkında son derece elit bir kümelenmenin hatlarını belirginleştirmekle ve başarıya olan tutkusunun yarattığı baskıyla

başı çıkmakla meşguldü. Bense kasvetli geleceğime kafa yoruyor; kendimi New York sokaklarında resim çizip Japon yemekleriyle beslenen, ders dışı hiçbir aktivitem olmadığı için Alfabe Şehri'nde¹⁰ boş boş dolaşan biri olarak hayal ediyordum. O sırada telefon çalınca tüm bu düşünceler kafamdan uzaklaştı ve ahizeyi kaldırdım.

"Efendim?"

"Kocana söyle, davayı bıraksın," diye fısıldadı biri. Ama o kadar kısık bir sesle konuşmuştu ki doğru duyduğumdan bile emin olamıyordum.

Yine de kalbimin yerinden çıkacak kadar hızlanmasına sebep olmayı başarmıştı. "Kimsiniz?"

"Pişman olursunuz." Ve kapadı.

Soğuk soğuk terliyor, hiçbir şey düşünemiyordum. Daniel mutfağa geldiğinde, uzun süredir kapalı olan telefon hâlâ elimdeydi.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu yanımdan geçip buzdolabına doğru giderken.

Cevap vermedim. Numarayı görmek için arama geçmişine bakıyordum ama telefon, en son iki saat önce annemin ofisinden aranmış gibi görünüyordu ve ondan sonra hiçbir kayıt yoktu. Saat kaçtı ki? Mikrodalga fırının saatine bakınca aradan yirmi dakika geçtiğini fark ettim. Elimde telefon, yirmi dakikadır öylece duruyordum. Aramayı silmiş miydim? Ya da biri gerçekten *aramış mıydı?*

"Mara?"

Daniel'a döndüm.

"Tanrım," dedi bir adım geri çekilerek. "Hayalet görmüş gibisin."

Ya da duymuş.

Ama onu duymazdan gelerek cep telefonumu çıkarıp odama gittim. Sabah hapımı içmiştim, tıpkı sergiden beri her gün yaptığım

10 Manhattan'da A, B, C, gibi tek harften oluşan sokak isimleri bulunan muhit. (ç.n.)

gibi. Öte yandan bu arama gerçekse, neden kayıtlarda görünmüyordu ki?

Paniklemiş bir halde, ne olur ne olmaz diye babamı aradım. O da ikinci çalışta cevap verdi.

“Bir şey soracağım,” dedim selam bile vermeden.

“N’aber evlat?”

“Şimdi davadan çekilmek istesen, bunu yapabilir misin?”

Babam bir saniye duraksadı. “Mara, iyi misin?”

“Evet, evet. Okulla ilgili bir konu,” dedim. Doğruydum da. Yani şimdilik.

“Pekâlâ. Yani yargıcın bu aşamada avukatın değişmesine izin vermesi pek olası değil. Hatta vermeyeceğine emin gibiyim.”

Yıkılmıştım. “Diğer avukat nasıl ayrıldı peki?”

“Müvekkil davayı benim almama onay vermişti, yoksa Nathan’ın da başka şansı olmazdı.”

“Şimdi senin bırakmana onay vermez yani?”

“Pek sanmam. Böyle bir durum işleri epey kötüleştirir. Ayrıca yargıç da izin vermez... böyle bir şey yaparsam yaptırım uygularlar. Mara,” dedi, “iyi olduğundan emin misin? Geçen hafta terapin hakkında seninle biraz konuşmak istemiştik ama işler...”

Meselenin kendisiyle ilgili olduğunu sanıyordu. Burada olmamasıyla.

“Evet. İyiyim,” dedim olabildiğince ikna edici bir tonda.

“Bir sonraki randevun ne zaman?”

“Haftaya perşembe.”

“Tamam. Şimdi kapatmam lazım ama doğum gününde uzun uzun konuşuruz, olur mu?”

Duraksadım. “Cumartesi evde mi olacaksın?”

“Olabildiğince uzun süre kalmaya çalışacağım. Seni seviyorum, evlat. Sonra görüşürüz.”

Telefonu kapadım ve odamda hızlı hızlı volta atarak bir önceki görüşmeyi düşünmeye koyuldum. Halüsinasyonlarım ve muhtemel delüzyonlarım yüzünden antipsikotik ilaçlar kullanıyordum. Geçtiğimiz hafta boyunca iyiydim ama sınavların stresi bu durumu değiştirmiş olabilirdi. Şimdi annem ve babama, var olduğunu kanıtlayamadığım bir telefon görüşmesinden bahsetsem hakkımda ne düşünürlerdi ki? Ne yaparlardı? Sonuçta babam davadan çekilemeyecek gibi görünüyordu, peki ya annem? O da beni stresten uzaklaştırmak için okuldan alırdı. Ve vaktinde mezun olamayıp üniversiteye başlayamamanın stres olayına iyi geleceğini hiç ama hiç sanmıyordum.

Bu yüzden kimseye bahsetmedim.

Oysa yapmalıydım.

38

Ertesi sabah Noah beni evden aldı ama okula gidene dek huzursuz ve sessizdim. O da beni zorlamadı. Bir haftadan uzun bir süredir bunu rutin hale getirmiş olsak da okul bahçesine girdiğimiz an tüm gözler üzerimize çevrilmeye devam ediyordu. Noah'nın eli sürekli belimdeydi ama cebir dersinin kapısına gelince istemeyerek de olsa beni bırakmak zorunda kalmıştı. O sırada Anna ve Aiden da, sanki kötü bir koku almışçasına yüzlerini buruşturarak yanımızdan geçtiler.

“İyi misin?” diye sordu Noah başını eğip bana bakarak.

“Ne?” dedim, önceki gece gelen telefonu düşündüğüm için dikkatim dağılmıştı. Ve sergideki o metal ormanı. Ve aynalarda belirip duran Claire ile Jude'u. “Biyoloji sınavımın nasıl geçeceğini düşünüyordum sadece.”

Başını onaylarcasına salladı. “Sonra görüşürüz o zaman?”

“Hı hı,” dedim ve sınıfa girdim.

Ben sırama doğru yürürken Jamie de arkama oturdu. “Hâlâ o kibirli herifle misin sen?”

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı çekiştirmeye başladım.
“Of, Jamie. Bir rahat ver artık.”

Jamie de cevap vermek için ağzını açtı ama Bay Walsh derse başlamış ve ben, onun Noah konusunda sızlanıp durmasından bıkmıştım. Bugün bu işe bir nokta koyacaktık. Gözlerimi kısıp sadece dudaklarımı oynatarak *ögle yemeği* dedim. O da başını salladı.

Sabahki derslerin geri kalanı çabucak geçti. Bahçeye çıkınca Jamie’nin piknik masalarının önünde beni beklediğini gördüm. Ve ilk defa gözleri benimkilerle aynı hizadaydı.

“Uzadın mı sen?” diye sordum.

Şaşırdı. “Uzadım mı? Şu çılgın hormonlara bak sen. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım,” dedi omuz silkerek. Ve gözlerini kısıtı. “Yine de konuyu değiştirme. Erkekler konusundaki berbat zevkinden söz edecektik.”

“Derdin ne senin?”

“Benim derdim falan yok. Senin var.”

“Öyle mi? Neymiş benim derdim?”

“Shaw seninle oynuyor,” dedi sessizce.

Sinirlenmeye başlıyordum. “Hiç sanmıyorum.”

“Onu ne kadar tanıyorsun, Mara?”

Durdum. “Yeteri kadar.”

Jamie başını çevirdi. “Ama ben daha uzun süredir tanıyorum.”
Rastalı saçlarını yüzünden çekti, alt dudağını ısırıyordu.

Onu öylece bir dakika kadar izledikten sonra nihayet anladım.
“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Sen kıskanıyorsun.”

Jamie, delirmişim gibi bakıyordu. “Deli misin sen?” diye sordu.

“Ee...” Olabilir?

“Alınma tatlım ama hiç tipim değilsin.”

Güldüm. “Onu değil, beni kıskanıyorsun.”

Jamie'nin yüzü düştü. "Yalan söylemeyeceğim, adam epey seksi ama hayır. Dürüst olmak gerekirse ona nasıl tahammül ettiğini anlayamıyorum."

"Sana ne yaptı, Jamie?"

Sessizlik.

"Annenle falan mı yattı?"

Keyfi daha da kaçmıştı. "Kız kardeşimle."

Ağzımı açtım ama ses çıkarmayı başaramadım. Sonra, "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Mezun oldu. Noah bu okula başladığında o da üçüncü sınıftaydı."

"Belki... belki de ondan hoşlanmıştı," dedim. Göğsüm sıkıştıyordu.

Jamie bir kahkaha patlattı. "Hoşlanmadı. Sadece bana ders vermek istedi."

"Ne dersiymiş o?"

Jamie başını arkaya yatırıp gözlerini sazdan yapılmış çatıya dikmişti. "Ben bir sınıf atlamıştım, biliyorsun, değil mi?" deyince başımı evet anlamında salladım. "İşte o zaman, Noah'nın kardeşi Katie'nin sınıfındaydım. O da okula başladıkları sırada derslerle ilgili problemler yaşıyordu, ben de yardım ettim."

"Bana ettiğin gibi."

"Arada biraz öpüşmüş olma ihtimalimiz hariç, evet. Ki ben hatırlıyorum." İmalı bir şekilde, tek kaşımı kaldırdım. "Her neyse," dedi konuya dönerek. "Noah, elim Katie'nin eteğinden yukarı çıkmaktayken bizi yakaladı... tanga giyiyor bu arada. Çok seksi. Ve ertesi gün eve gittiğimde acayip zeki ve bilgili kız kardeşim Stephanie'nin tek konuştuğu şey Noah'ydı."

Biri kalbime bıçak saplıyordu sanki. "Belki de kardeşin Noah'dan hoşlanmıştı," dedim kısık bir sesle.

“Ah, hoşlandı tabii. Hem de çok. Ta ki dışarı çıktıkları bir cumartesi gecesinin ardından ağlayarak eve gelene kadar.” Noah’nın diğer binadan bize doğru geldiğini görünce Jamie gözlerini kısıtı. “Noah onu küçük düşürmüş. Bu olaydan sonra Croyden’den ayrılmak isteyince ailem de ona izin verdi.”

“Şimdi iyi mi?”

Jamie güldü. “Evet. Yani artık üniversiteye gidiyor, olayın üzerinden de bir iki yıl geçti. Ama bir insanı böyle bir şey için kullanmak? Hasta bu adam.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Noah’yı savunmak istesem de bunu yapabilir miydim ki? Bu yüzden başka bir konuya geçmeye karar verdim. “Katie ile sana ne oldu peki?”

“Hiç. Noah’nın Stephanie’yle daha fazla uğraşmasını istemediğim için meseleyi noktaladım.” Alt dudağını ısıırıyordu. “Ama ondan gerçekten hoşlanmıştım.” Bana bakmak için başını eğince saçları yana düştü. “Ama tüm bunların hiçbir önemi yok çünkü sen bu göstermelik siyahî, Yahudi, biseksüel arkadaşını nasıl olsa dinlemeyeceksin, değil mi?”

Gözlerim ağır ağır yürümeye devam eden Noah’nın kilerle buluştu. “Bilmiyorum,” dedim Jamie’ye ama hâlâ Noah’yı seyre diyordum.

“Kendi sonunu hazırlıyorsun.” Jamie, Noah gelmeden birkaç saniye önce sustu.

“Roth,” dedi Noah başıyla selam vererek.

“Shaw.” Jamie de aynı şekilde karşılık vermişti.

Noah arkama geçip omzumu öperken Anna ve Aiden da merdivenlerin arkasında belirdi.

“Tanrım, Mara, hâlâ mı peşindesin?” dedi Anna başıyla Noah’yı göstererek ve tısladı. “Benim eksikğim bu muydu, Noah?”

“Senin eksiklerinin listesi, Anna, South Beach’teki ücretsiz kliniğe yatan hastaların listesinden bile uzundur,” dedi Jamie. Onun

sesini duymak beni şaşırtmıştı. “Gerçi senin takıldığın insanların listesi de aynı isimlerden oluşuyordur.”

Noah arkamda sessizce gülerken ben de şaşkınlıkla Jamie’ye bakıyordum. Bana destek olmuştu; seçimlerimi desteklemediği halde. Gerçekten iyi bir arkadaşı.

Aiden onu gömleğinden tutup bir şeyler fısıldamak için kendine doğru çekene dek Anna ağzı açık bir şekilde bakakalmıştı. Zil çaldığı sırada gitmeye hazırlanırken ise yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Biyoloji sınavından çıkıp Noah’nın yüzünü görünce ters giden bir şey olduğunu anladım. Çok kötü bir şey.

“Ne oldu?” diye sordum o beni otoparktan dolaplara doğru sürüklerken.

“Jamie sana bizzat söylemek istiyor. Seni çağırmamı istedi,” dedi. “Ki yıllardır da benimle tek kelime etmediğini göz önünde bulundurursak hemen gitsek iyi olur.”

Afallayıp kalmıştım. İki saat içinde ne olmuş olabilirdi ki? Jamie’nin dolabının olduğu köşeyi döndüğümüz anda eşyalarını topladığını gördük. Sadece kitaplarını da değil; resimleri, notları... her şeyini. Dolabı tamamen boşaltıyordu.

Sergilenecek olan tiyatronun senaryosunu çantasına tıktırırken beni görünce iç geçirdi. “Aiden onu tehdit ettiğimi söylemiş,” dedi aceleyle.

“Ne?”

“Bıçakla. Anna da şahitlik yapmış.” Bir tomar kâğıdı daha çantasına koydu. “İkisinden biri ben görmeden bıçağı çantama yerleştirmiş. Okuldan atıldım.”

“Ne?” Çınlayan sesim dolabın metallerinden yankılandı. “Saçmalık! Nasıl hemen atılabilirsin ki?”

Jamie eşyalarını toplamayı bırakıp bana döndü, yumruklarını sıkıyordu. “Croyden’in sıfır tolerans politikası olmasaydı bile sabıkalı olduğum için aynı şey olurdu. Şu geçen yılki Ebola meselesi. Annemler beni almaya geldi bile.”

“Bu kadar basit mi yani?” dedim, sesim titriyordu.

“Bu kadar basit,” dedi kapısını çarparak. “Teknik olarak sadece uzaklaştırma aldım, bu sırada da durumum yeniden değerlendirilecek ama her şey bitmiş sayılır. Zaten gözetimdeydim. Yani artık her şeyi *yazışmalarla* halletmem gerekecek.” Dr. Kahn’ın o boğuk sesini taklit etmişti. “Noah’nın idare binasının etrafında dolandığını görünce seni çağırmasını istedim. Mezun olana kadar cezalı olduğumu söyledi ailem. Ya da lise dengi diplomamı alana kadar. Hangisi önce olursa işte. Önümüzdeki yıl üniversitelere yapacağım başvuruların da içine edecek tabii bu durum.”

Mideme yumruk yemiş gibiydim. İnanmıyordum. Buna haksızlık demek bile az geliyordu.

“Oo, okulumuzun kabadayısı da buradaymış.” Aiden’in sesini duyunca öfkeyle ona doğru döndüm. Anna da zafer kazanmış bir ifadeyle yanında duruyordu.

Demek ki artık işler böyle yürüyecekti. Tek bir hamleyle Jamie’nin hayatını mahvetmişlerdi; sadece bana arka çıktığı için. Arkadaş olduğumuz için. Ve o iğrenç yüzlerine bakınca, bunun son olmayacağını da açıkça görebiliyordum.

Saldırıya geçmemek için zor duruyordum. O an onları öldürebilirdim bile. Bunu gerçekten istiyordum.

Jamie gözlerini dikip Aiden’a baktı. “Beni, seni *kesmek* zorunda bırakma Davis.”

Aiden gülüyordu. “Neyle, plastik bıçakla mı?”

Ne yaptığımı fark etmeden üzerine atılmışım. “Defol git. Hemen, yoksa kendimi tutamayacağım.”

Aiden’in aramızdaki mesafeyi kat etmesi yalnızca bir saniyesini aldı. Bu kadar yakından bakınca daha da iri yarı görünüyordu. Kolundaki kaslar seğiriyordu. “Ne bekliyorsun?”

Noah bir anda Aiden’in boğazına sarılarak onu dolaba yapıştırdı. “Gerizekâlı, pislik herif,” dedi. “Jamie, Mara’yı götür buradan.”

“Noah,” diye karşı çıktım.

Ama o, “Git!” diye üstelemeye devam ediyordu.

Jamie elimi tutup beni çeğiştirirken Anna’nın yanından geçtik. Arkamdan gelen, metale çarpma seslerini duyunca dönüp bakmak istedim ama Jamie şaşılacak derecede güçlüydü.

“Noah kendine sahip çıkabilir, Mara.”

Hâlâ diretiyordum. “Aiden dev gibi.”

Jamie elimi daha da sıkı tutup beni çekmeye devam ederken bir yandan da acı acı gülüyordu. “Ama Noah bel altı vurur. İyi olacaktır. Güven bana.”

Ailesinin arabasının yanına, çıkmaz sokağa gelene kadar da elimi bırakmadı.

“Cezalıyım demek, telefonumu ve bilgisayarımı kullanamayacağım demek,” dedi. “Ama bir baykuşa rastlarsam, gizlice mesaj göndermeye çalışırım, tamam mı?”

Jamie’nin babası aracın camını açarken ben de tamam anlamında başımı sallıyordum.

“Görüşürüz tatlım,” dedi Jamie ve yanağımdan öptü. “O adamın seni üzmesine izin verme.”

Ve öylece gitti.

39

Donakalmıştım, şaşkın gözlerle boş kampüsü seyreliyordum. Burada geçirdiğim kısa zaman içinde Noah dışında edindiğim tek arkadaş da artık yoktu. O sırada arkamda bir fısıltı duyunca döndüm. Noah'nın güzel yüzü berbat bir haldeydi. Sol elmacık kemiğinin alt tarafında, kaşından kulağına doğru uzanan bir açıklığın aşağısında parlak bir kızarıklık vardı.

“Aman Tanrım,” dedim.

Ama o tuhaf bir şekilde sırtıyordu. Sonra göz kırptı. “Hadi. Gitmemiz lazım.” Ve beni otoparka götürdü. Arabaya binmeden önce, yalnızca bir kez dönüp arkasına baktı. Vites değiştirdiği sırada yumruğunda beliren kan damlaları konsola düştü.

“Hastaneye gitmeli miyiz?”

Bir kez daha gülümsedi ama aslında acı çekiyor gibi görünüyordu. “Sen bir de diğer çocuğu gör.”

“Ne yaptın?”

“Ah, merak etme. İyileştiği zaman yine normal bir hayat sürebilecek.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Şaka yapıyorum.” Noah saçlarını kulağının arkasına yerleştirdikten sonra yine göz kırptı. “Maalesef birkaç güne iyileşir,” dedi dişlerini sıkarak. “Sağ bıraktığıma şükretsin. Seni bir kez daha tehdit ederse bu kadar merhametli olmam.” Bakışlarını yeniden yola çevirdi. “Ama bu arada, geçen hafta Kent’le olan münasebetimizden ötürü verilen uzaklaştırma cezasını da çekmem lazım. Ve eğer Aiden ya da Anna boşboğazlık ederse... eh. Sonrasına karışmam.”

Bizim evin bahçesine girince Noah arabayı durdurdu ama inmedi. “Cuma görüşürüz,” dedi gözlüğünü kaldırarak. “Annen ve babanın beni böyle görmesini istemiyorum. Bizim için pek iyi bir durum olmaz.”

“Bizim için?”

Uzanıp elini başımın arkasına, başparmağını da kulağımın altına yerleştirdi. Nefesi de hareketleriyle uyumluydu. “Bir süre etrafında olmak istiyorum da.”

Noah’ın yanağında dolanan eli, kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına sebep oluyordu. Ne düşündüğümü bilemiyordum. Jamie’nin söyledikleri, Noah’nın davranışları, yakınlığı... hepsi anlamsız bir şekilde beynimde dönüp duruyordu.

“Neden Jamie’nin kız kardeşiyle yattın?” diye sordum birden. Son derece kaba bir davranıştı bu ve kendimi yumruklamak istiyordum.

Noah elini boynumdan çekmemiş olsa da yüzünde beliren o alaycı ifade gözümden kaçmamıştı. “Sana ne anlattı?”

Başladığıma göre devamını da getirmem gerekiyordu. Yutkundum. “Onun Katie’yle olmasından hoşlanmadığın için böyle yaparak intikam aldığını.”

Gözlerime bakıyordu. “Ve sen de ona inandın?”

Ağzım bir anda kupkuru oldu. “İnanmalı mıyım?”

Eli hâlâ boynumda, gözleri hâlâ gözlerimdeydi. “Evet. Sanırım inanmalısın,” dedi ne hissettiğini anlayamadığım bir tonda. Gözleri karanlık, yüz ifadesiyse anlaşılmazdı.

Bu cevabı dikkate almam gerektiğini biliyordum. Jamie'nin söylediklerinin; benden önce onlarca kızın peşine düştükten sonra bedelini fazlasıyla ödediği bir şeyin peşine düştüğüm için aptal olduğum düşüncesinin doğru olduğunu biliyordum. Geri çekilip Noah'yı yumruklamalı, feminizm hakkında bir nutuk atmalı ya da en azından arabadan inmeliydim.

Ama tam o sırada başparmağı tenimde gezinmeye başlayınca farkında bile olmadan ona daha da yaklaşıp alınımı onun kine yaslamıştım. Noah gözlerini kapadı.

"Gerçekten bir doktora görünmelisin." Tek söyleyebildiğim bu olmuştu ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Gülümsemesi, hafifçe yukarı kıvrılan dudaklardan ibaretti. Alt dudağını aralayıp bana baktı ve biraz daha yaklaştı. "İşim var," dedi kısık bir sesle. Benden yalnızca birkaç santimetre uzakta öylece duruyor, oyalanıyordu. İstemeden de olsa başımı eğip daha da yaklaşmıştım.

"Canını yakmak istemiyorum," diye fısıldadım. Oysa muhtemelen, canı yanacak olan bendim.

Burunlarımız birbirine değdi; dudaklarımızı birbirinden ayıran yalnızca kusursuz ve acı dolu, kısacık bir andı. "İstesene de yapamazsın."

Ama o anda biri Noah'nın camına tıklayınca korkarak ondan uzaklaştım. Noah da kısa bir süreliğine gözlerini kapadıktan sonra camı açtı.

Daniel ve Joseph yanı başımızda dikilmişlerdi; ağabeyim bizi ayıplarmış gibi yapmacık bir tavır takınırken küçük kardeşim sırtıyordu.

"Böldüğümüz için kusura bakma," dedi Daniel bana bakarak. "Ama annemin beş dakika sonra evde olacağını bilmek istersin diye düşündüm."

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu Joseph, etkilendiği belli oluyordu.

Noah hafifçe omuz silkti. "Küçük bir münakaşa diyelim."

"İyiymiş."

"İçeri gelmek ister misin?" dedi Daniel. "Yarana buz koyarız?"

Noah hızlıca saate baktı. "Beş dakika?"

"Kuru temizlemeciye uğraması gerekiyordu. Acele edersen o gelmeden bitirebiliriz."

Arabadan indik ve hep beraber eve doğru yürüdük. Joseph kapıyı açıp Noah için buz aramak üzere hemen mutfığa koştu. Daniel da konsolun üzerindeki zarfları karıştırdı.

"Bugün hangi şanslı yüksek öğrenim kurumunu beni kabul etti acaba?" dedi zarflara göz atarken. "Ah, Harvard. Güzelmiş. Ve Stanford!" Daniel elimi tutup beni kendi etrafımda bir tur çevirdi.

Noah zarf yığınınına bakıyordu. "Ve Northwestern. Ve NYU. NYU'ya gitmelisin, daha adil bir dağılım olur. Tüm dâhilerin tek bir kampüste toplanması pek sağlıklı değil."

Daniel sırtıyordu. "Haklısın aslında. Ama alternatiflerin *olduğunu* bilmek güzel." Ve hepsini yeniden konsola bırakıp Noah'nın yaralarını inceledi. "Aiden bir ambulans çağırıp sedyeyle taşınmak için ısrar etmiş," dedi Noah'ya.

"Tabutta taşınmasını tercih ederdim."

"Annesinin, senin okuldan atılman gerektiğini söylediğini de duydum ama, bilgin olsun."

Noah ona döndü. "Kurulun geri kalanı bu kararı asla onaylamaz."

Daniel da onunla aynı fikirdeydi. "Bak o doğru işte."

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyordu. "Ben yokken neler konuşuyorsunuz siz?"

"Bilmek istemezsin," dedi Daniel anahtarlarını cebine atıp kabul mektuplarını alırken. O sırada Joseph de elinde buz dolu bir torbayla gelip onu Noah'ya uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Noah gülümseyerek. Joseph’in yüzündeysen piyango vurmuş gibi bir ifade vardı. “Benim artık gitmem gerek. Birkaç gün sonra görüşürüz, değil mi?” diye sordu Noah bana.

Ben de başımı evet anlamında salladım. “Doktora gitmeyi unutma.”

Bana bir bakış attıktan sonra, “Hoşça kal, Mara,” dedi ve arabasına doğru yürüdü. Gözlerimi kısarak uzaklaşmasını izledikten sonra ben de kapıyı kapadım.

İçeri girdiğimde Daniel kollarını bağlamış beni bekliyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına yüzüne baktım. “Ne var?”

“*Senin* doktora gitmen gerekiyor,” dedi koluma bakarak.

Ellerimi bastırarak gözlerimi ovuşturdum. “Yapma ama Daniel.”

“Sen yapma. Bandajları en son ne zaman değiştirdin?”

“Birkaç gün önce,” diye yalan söyledim.

“Pekâlâ, annem kontrol için hastaneye gitmen gerektiğini söyledi. Yani seni ya ben götüreceğim ya da o.”

“Tamam,” dedim homurdanarak ve kapıya yöneldim. Daniel da peşimden geliyordu.

“Jamie meselesini de duydum bu arada.”

“Gerçekte ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum. Evet anlamında başını sallayınca da yere bakmaya başladım. “Anna ile Aiden’in böyle bir şey yaptığına inanamıyorum. Ve bunun yanlarına kâr kalacağına.” Birdenbire korkunç bir acı hissedince ellerime baktım ve yumruklarımı sıkıştırdım, tırnaklarımın da avucuma battığını görünce kendimi rahatlatmaya çalıştım. “Okul onsuz çekilmez olacak.”

“En azından Noah var.”

Önüme bakıyordum. “Arkadaş kotamı doldurmadım sonuçta,” dedim.

Daniel arabayı çalıştırıp bahçeden çıktı. “Bunu söylediğim için üzgünüm, biliyorsun, değil mi?”

“Önemli değil,” dedim pencereden dışarı bakarak.

“Bunun dışında nasılsın?”

“İyi.”

“Bir sonraki terapin ne zaman?”

Ona döndüm. “Haftaya perşembe. Noah’ya da söyledin mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi. “Ama söylesem de umursayacağını sanmıyorum.”

Başımı arkaya yaslayıp yola baktım. “Deliliğimin boyutlarını bilmemesini tercih ederim.”

“Ah, hadi ama. Çocuk birkaç hafta içinde İki kavgaya karıştı. Belli ki kendisi de pek normal değil.”

“Ve sen buna rağmen, beni ona pazarlamaya devam ediyorsun.”

“Kimse mükemmel değildir. Ayrıca ben seni pazarlamıyorum. Sadece onun senin için iyi bir aday olduğunu düşünüyorum. Onun da başından bir sürü şey geçmiş, biliyorsundur.”

“Biliyorum.”

“Hem etrafında bu meseleleri konuşabileceği birinin olduğunu da zannetmiyorum.”

“Seninle konuşmuş gibi görünüyor ama.”

“Pek sayılmaz. Erkekler öyle kızlar gibi kolayca birbirlerine açılmazlar. Sadece üstünkörü biliyorum... neyse işte. Söylemeye çalıştığım şey, durumunu anlayışla karşılayacağı.”

“Tabii. Çıkmaya yeni başladığın kızın antipsikotik ilaçlar kullandığını öğrenmek kadar güzel bir şey olamaz zaten.”

Daniel konuyu değiştirme fırsatını kaçırmadı. “İlaçlar nasıl bu arada? Herhangi bir yan etkisi oldu mu?”

“Fark ettiğim bir şey yok.”

“İşe yarıyorlar mı sence peki?”

O rahatsız edici arama hariç evet. “Sanırım.”

“Güzel. O halde cuma gecesi Sophie için düzenlediğim sürpriz partiye sen de gelirsin? Büyük planlarım var. Yani o kadar da büyük değil ama büyük işte.”

“Bilmiyorum,” dedim, aklım yeniden o telefon görüşmesine gitmişti. Tehdit. Jamie. Parti için uygun bir ruh halinde olacağımdan emin değildim. “Belki.”

“Senin doğum günün ne olacak peki? Noah’yla plan yaptınız mı?”

“Ona söylemedim,” dedim kısık bir sesle, yanımdan geçen arabalara bakıyordum. Doktorun muaynehanesine epey yaklaştıktık. Bunu fark edince midem altüst oldu.

“Neden?”

Derin bir nefes aldım. “Bunu büyük bir olay haline getirmek istemiyorum, Daniel.”

Ofisin otoparkına girerken onaylamaz bir tavırla başını sallıyordu. “Çocuğun hayatına dâhil olmasına izin vermelisin, Mara.”

“Dediğini dikkate alacağım.” Kapıyı açıp içeri girdim, Daniel da arkamdan geliyordu. Çizelgeye imza atıp beni çağırma biletlerini beklemeye başladım. Burası hastane kadar kötü değildi ama yine de o koku –o steril koku– nefeslerimi sıkıştırıyor ve daralmama sebep oluyordu. Hemşire tansiyonumu ölçerken bileğim, cihaz kolumu çok sıkıyormuşçasına zonkladı. Ben güçlükle nefes alırken hemşire de bana deliymişim gibi bakıyordu. Bir bilseydi...

Beni odaya alınca doktorun evraklarıyla dolu vinil bankı gösterdi. Oturdum ama hisyrtısı sinirlerimi bozuyordu. Çok geçmeden doktor da geldi.

“Mara?” diye sordu çizelgeyi okuyarak ve sonra bana bakıp elini uzattı. “Ben Dr. Everett. Kolun nasıl?”

“İyi gibi,” dedim uzatarak.

“Bandajları iki günde bir değiştirdin mi?”

Hayır. “Hı hı.”

“Acıyor mu peki?”

“Pek fark etmedim aslında,” diyince kaşlarını kaldırdı. “Sınavlarla ve okulla meşguldüm hep,” diye açıklamaya çalıştım.

“Oyalanacak bir şeylerinin olması iyi bir ilaç olabilir. Pekâlâ, Mara, bir göz atalım bakalım.” Sargı bezini, dirseğimden bileğime doğru açmaya başlayınca alnı kırıştı. Bandaj, her açışında solgun ve sağlam görünen tenimi gözler önüne sererken o da dudaklarını büküyordu. Tekrar çizelgeye baktı. “Ne zaman olmuştu bu?”

“İki hafta önce.”

“Humm. Acil servisteki doktor bir hata yapmış olmalı. Herhalde stajyerdi,” dedi kendi kendine.

“Ne oldu?” dedim, huzursuzlanmaya başlıyordum.

“Birinci derece yanıklar zaman zaman, özellikle de ellerde ve ayaklarda, ikinci derece yanıklarla karıştırılır,” dedi kolumu çevirip incelemeye devam ederek. “Ama öyle bile olsa kızarıklık uzunca bir süre kaybolmaz. Böyle yapınca acıyor mu?” diye sordu parmaklarımı açarken.

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Sorun nedir?”

“Hiçbir sorun yok, Mara,” dedi koluma bakarak. “Kolun tamamen iyileşmiş.”

40

Kaşındırıp duran, terleten bir bandajımın olmaması sonraki iki gün içinde beni mutlu eden tek şeydi. Noah ve özellikle Jamie olmayınca okula tahammülüm iyice azalıyor, bu da gözle görülür etkilere yol açıyordu. Çok sevdiğim tarih öğretmenime çıkmış, yanımdan geçerken çantasıyla omzuma vurdu diye Anna'yı yumruklamanın eşiğine gelmiştim. Tek arkadaşımı okuldan attıran birine bunu yapmam az bile olurdu.

Yine de dayanmıştım. Güçlkle de olsa. Ama bu sıkıntılı ruh hali evde de peşimi bırakmadı. Yalnız kalmak istiyordum.

Eve gidince eskiz defterimi çıkarıp oturma odasına çizim yapmaya gittim. Yerde çalışmak çizim yapmaya daha uygun olduğundan halıyla kaplı odamın, bu konuda bana pek de yardımcı olduğu söylenemezdi.

Başladıktan bir saat sonra Daniel'in eşikten başını uzatmış bana baktığını fark ettim. "Selam."

Ben de başımı kaldırıp içimden gelmese de gülümseyerek ona baktım.

“Yarın akşam Sophie’nin partisine gelip gelmeyeceğine karar verdin mi?”

Yeniden çizimime döndüm. Ayna kullanmadan otoportre çizmek çok zordu. “Partinin bir teması falan yok mu?”

“Hayır,” dedi Daniel.

“Ah.”

“Bu geleceğin anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedim. “Sadece merak ettim.”

“Annem ve babam bu gece dışarı çıkacak, biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Joseph de yarın için hazırlıkları yapmamı yardım edecek.”

“Evet,” dedim başımı kaldırmadan.

“Sen ne yapacaksın peki?”

“Burada oturup çizim yapacağım.”

Kaşlarını kaldırmıştı. “İyi olduğundan emin misin?”

İç geçirdim. “Sadece kendi zavallılığımda boğulmayı tercih ediyorum, Daniel. Bir şey olmaz, merak etme.”

“Mesele notlarınsa annemle senin için konuşup onu biraz yumuşatabilirim.”

“Ne?” Daha öncekileri pek dinlememiş olsam da artık tüm dikkatim Daniel’daydı.

“Notlarına bakmadın mı?”

Başım zonklamaya başlamıştı. “Açıklandı mı ki?”

Başını salladı. “Haberin olmadığını biliyordum.”

Defterimi öylece bırakarak fırlayıp odama koştum ve masama oturup ekrana döndüm. Damarlarım tüm vücuduma endişe pompalıyordu sanki. Birkaç gün önce kendime son derece güveniyordum oysa ama şimdi...

Ekranı incelerken rahatlamaya başlamıştım.

İS İngilizce: A

Biyoloji: B+

Tarih: B

Resim: A

İspanyolca: F

Cebir II: B

Bir kez daha kontrol ettim ve ekranı yeniden taradım. F. Klavyede D ve G arasında duran harf. *First*'ün F'si. *Failure*'ın F'si. İlk başarısızlık.¹¹

Nefes alamıyordum, başımı dizlerimin arasına aldım. Böyle olacağını *bilmem* gerekiyordu. Tanrım, ne kadar aptaldım. Ama daha önce hiçbir dersten kalmamıştım ve böyle şeyler, gerçekleşene dek kendi başınıza gelmeyeceğini sandığınız türdendi. Tek savunmam buydu. Ama bunu annem ile babama nasıl açıklayacaktım ki?

Utanç içinde olsam da Daniel'in hâlâ buralarda olduğunu umuyordum. Alev alev yanan yüzümle mutfığa koşturunca buzdolabının üzerine bir not bıraktığını gördüm.

Hazırlık yapmaya gidiyorum. Beni ararsan gelip seni alırım.

Sessizce bir küfür savurduktan sonra paslanmaz çelik eviyeye, her tarafını parmak izi yaparak yaslandım. Ve ancak o zaman aklıma geldi.

Jamie.

Sınavımı kaydetmişti. Soruyu mükemmel cevapladığıma dair kanıtı vardı. Cep telefonumu çıkarıp Jamie'nin kendisi için yüklediği resme dokundum. Bir koç başı. Kaçık. Başımı arkaya yaslayıp tavana bakarak açması için dua etmeye başladım.

Ama karşıma hemen sesli mesaj çıktı.

11 First Failure İngilizcede ilk başarısızlık anlamına gelir ve okullarda başarısız not F'dir. (ç.n.)

“Cezalıyım demek, telefonumu ve bilgisayarımı kullanamayacağım demek,” demişti Jamie. “Ama bir baykuşa rastlarsam, gizlice mesaj göndermeye çalışırım, tamam mı?”

Gözlerim doldu. Telefonumu duvara fırlatınca hem boyanın dökülmesine hem de cihazın parçalanmasına sebep oldum. Ama umurumda bile değildi. Not dökümümde bir F vardı. F.

Başımı ellerimin arasına aldım. Kafamdan bir sürü korkunç şey geçiyordu. Biriyle konuşmalı, ne yapmam gerektiğine karar vermeliydim. Bir arkadaş'a, en iyi arkadaş'ıma ihtiyacım vardı ama o artık burada değildi. Şimdi Jamie'yi de kaybetmiştim ama Noah hâlâ yanımdaydı. Paramparça olmuş telefonumun parçalarını topladım ve bir araya getirmeye çalıştım. Başaramadım. Bu yüzden ev telefonunu alıp arama tuşuna bastım ama Noah'nın telefonunu ezbere bilmiyordum ki. Sonuçta sadece birkaç haftadır tanışıyorduk.

Gözlerimden boşalan yaşlar yüzümü ıslatıyordu. Çizimimi bitirmedim. Hiçbir şey yapmadım. Bu kadar aptal olduğum için çok üzgün, çok kızgındım ama Morales'e olan öfkem, hepsinden fazlaydı. Ve giderek de artıyordu.

Hepsi onun suçuydu. Croyden'a başladığım zamanlarda ben ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen o hayatımı zindana çevirmeyi görev edinmişti. Belki Jamie'nin adresini bulabilir ve kaydı ondan alabilirdim ama bir işe yarar mıydı ki? Dr. Kahn İspanyolca biliyor muydu? Sonuçta sınav, Jamie'nin de dediği gibi yoruma açık bir sınavdı ve olağanüstü bir cevap verdiğimi *bilsem* de Morales'in yalan söyleyeceğini de biliyordum.

Mutfak penceresinden giderek kararan olan gökyüzüne, bulutlara baktım. Tüm bunlarla yarın ilgilenecektim.

41

Ertesi gün çok tuhaf bir şekilde başladı. Sabaha karşı dört civarında, korkunç bir açlık hissiyle uyanıp kendime ekmek kızartmak için mutfağa gittim. Ekmeklerin makinede kızarmasını beklerken dolaptan aldığım sütü bardağa döktüm. Dilimler hazır olunca zihnimde önceki geceyi tekrar tekrar düşünerek yavaş yavaş yemeğimi yemeye başladım. Burnumun dibine gelip el sallayana dek Joseph'in orada olduğunu fark etmemiştim bile.

"Dünya'dan Mara'ya!"

O anda süt kutusunun ağzından beyaz bir damla düştü. Joseph'in mırıltı haline dönüşen kelimeleri beynimi istila ediyor, bense sesi kapamak istiyordum.

"Uyan."

Ayağa kalkıp elini kenara çektim. "Rahat bırak beni."

Mutfakta dolanan başka birinin daha olduğunu duyunca da dönüp baktım. Daniel dolaptan aldığı tahıllı gofretten bir ısırık alıyordu.

"Mısır gevreklerine biri mi işlemiş?" diye sordu ağzı doluyken.

Masaya doğru uzanıp zonklayan başımı ellerimin arasına aldım. Başım haftalardır bu kadar ağrıamamıştı.

“Noah seni almaya gelecek mi? Cezası bugün bitiyordu diye hatırlıyorum?”

“Bilmem. Sanırım.”

Daniel saatine baktı. “Ama öyleyse geç kaldı. Bu da seni benim götüreceğim anlamına gelir. Bu da giyinmen gerektiği anlamına gelir. Hemen.”

Tam okula gitmemize daha saatler olduğunu söylemek ve onun bu saatte neden uyanık olduğunu sormak için ağzımı açacaktım ki mikrodalga fırının saatini gördüm. Yedi buçuk. Saatlerdir mutfak masasında oturuyor, saatlerdir... çiğniyormuşum. Bu kadar vakit kaybetmenin yarattığı panikle beraber buz gibi olan ekmeğimi de yutmaya çalıştım.

Daniel ise göz ucuyla hâlâ beni süzüyordu. “Hadi,” dedi yumuşak bir sesle. “Geç kalamam.”

Okula gittiğimizde Noah’nın arabasını göremedim. Kendine bir gün daha izin vermiş olabileceğini düşündüm ve dalgın dalgın okula doğru yürümeye başladım. İngilizce dersinde yoktu, teneffüslerde koridorlarda da görememiştim ama burada olması gerekiyordu. Çünkü ben, Jamie’nin nerede yaşadığını öğrenmek istiyordum ve onlar birbirlerinden nefret etseler de, bunu soracak kadar iyi tanıdığım başka hiç kimse yoktu.

Ders arasında idare binasına gidip Dr. Kahn’dan randevu aldım ve vakit gelince de mantıklı sebeplerimle beraber ofisine girdim. Hak ettiğim notu almakta ısrar edecek, ses kaydını anlatacaktım. Ayrıca sakinliğimi korumam ve ağlamamam da gerekiyordu.

Müdürün ofisi daha çok, seçkin bir on dokuzuncu yüzyıl beyefendisinin çalışma odasını andırıyordu; koyu renk ahşap panelli

duvarlardan deri ciltli kitaplara ve kapının üzerindeki Pallas büstüne kadar her şeyiyle. Şaka yapıyorum. Kitaplar konusunda yani.

Dr. Kahn maundan yapılmış masasında oturuyor; lambasından sızan yeşil renk ışık, yapay bir pürüzsüzlüğe sahip yüzünü aydınlatıyordu. Haki pantolonu ve Croyden armalı beyaz, polo tişörtüyle hiç de bu unvanına sahip biri gibi görünmüyordu. “Bayan Dyer,” dedi boş koltuklardan birini göstererek. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gözlerine baktım. “İspanyolca notumun yeniden değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum,” dedim. Sesim son derece pürüzsüz ve özgüvenli geliyordu.

“Anlıyorum.”

“Sınavdan A almayı hak ettiğimi kanıtlayabilirim,” dedim, doğrudu da. Elimizde bir kayıt *vardı*. Sadece yanımda değildi.

“Buna gerek yok,” dedi Dr. Kahn deri koltuğuna yaslanarak.

Gözlerimi kırıştırdım. “Aa,” dedim şaşkınlıkla. “Harika. Peki notum ne zaman değişecek?”

“Korkarım yapabileceğim bir şey yok, Mara.”

Bir kez daha gözlerimi kapadım ama bu defa, açınca gördüğüm tek şey karanlık oldu.

“Mara?” Dr. Kahn’ın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Gözlerimi tekrar kapadım. Dr. Kahn ayaklarını masaya uzatmıştı, son derece *rahat* görünüyordu. Sandalyesini altından çekmek ve ayaklarına vurmamak istedim.

“Neden?” diye sordum dişlerimi sıkarak. Sakin kalmam gerekiyordu, bağırırsam F’yi değiştiremezdim.

Ama öte yandan da bu çok cazip bir fikirdi.

Dr. Kahn masasından bir kâğıt alıp dikkatle incelemeye başladı. “Öğretmenler başarısız bir not verdikleri zaman bunu yazılı olarak açıklamak zorundadırlar,” dedi. “Bayan Morales ise senin sınavda kopya çektiğini yazmış.”

Burun deliklerim genişlemiş, gözlerimin önünde kırmızı noktalar uçuşmaya başlamıştı. “Yalan söylüyor,” dedim sakince. “Sözlü bir sınavda nasıl kopya çekebilirim ki? Çok saçma.”

“Not defterine göre ilk notlarınız oldukça düşükmüş.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Ne yani, notlarımı yükselttiğim için mi cezalandırılıyorum?”

“Bu sadece yükseltmek değil, Mara. Gösterdiğin gelişme sence de biraz mucizevî değil mi?”

Dr. Kahn’ın sözcükleri, öfkemi daha da körüklüyordu. “Özel ders aldım,” dedim dişlerimin arasından. Bir yandan da o uçuşan noktalardan kurtulmaya çalışıyordum.

“Sınav esnasında koluna bakıp durduğunu söylemiş. Kolunda yazılar varmış.”

“Yalan söylüyor!” diye bağırdım ve hata yaptığımı fark ettim. “Yalan söylüyor,” dedim bu kez daha sakın ve titrek bir sesle. “Sınavı girdiğimde kolumda bandaj vardı. Geçirdiğim bir kaza yüzünden.”

“Sınıfta yapılan ödevlerde de gözlerinin sürekli etrafta olduğunu söylemiş.”

“Yani hiçbir kanıt göstermek zorunda olmadan benim kopya çektiğimi söyleyebiliyor, öyle mi?”

“Ses tonunuzdan hoşlanmadım, Bayan Dyer.”

“Aynı durumdayız o zaman,” dedim kendime engel olamadan.

Dr. Kahn’ın kaşları yavaşça kalkmıştı. Sonra da insanı sinirlendirecek kadar sakın bir tonda konuşmaya başladı. “Christina Morales yirmi yıldan uzun bir süredir bu okulda öğretmenlik yapıyor. Zor biridir ama adaletlidir; bugüne kadar onun hakkında gelen şikâyetlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez.”

Araya girdim. “Çünkü herkes bir şey söylemeye korkuyor...”

“Öte yandan siz,” diye devam etti, “yalnızca birkaç haftadır buradasınız ve birçok defa derslere geç kaldınız, bu sabah tarih öğretmeninizle atıştınız –evet, duydum– ve büyük bir karmaşaya

sebebiyet vermekten ötürü Bayan Morales'in dersinden atıldınız. Siz olsanız kime inanırdınız?"

Artık gerçekten etrafımı kırmızı görüyordum. Bağırmmamak için kendimi o kadar tutmuştum ki sesim bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Sadece... sadece dinleyin. Sınavımın bir kaydı var. Tercüme edecek birini de bulur dinleriz. Bayan Morales de..."

Dr. Kahn lafımı bölmeden önce bacaklarını doğrultma zahmetine bile girmemişti. "Bakın ne diyeceğim. Daha sonra Bayan Morales'i arar ve her şeyin üstünden bir kez daha geçer, sonra da size kararımı bildiririm."

Kasvetli düşünceler zihnime üşüşürken zaman da giderek yavaşlıyordu. Kalkarken sandalyeyi düşürdüm fakat ellerim o kadar titriyordu ki kaldırmak için eğilmedim bile. Tüm bunlar son derece adaletsizdi ve beni de aynı oranda dengesizleştiriyorlardı. Hızla açtığım kapının duvara çarptığını duysam da umursamadım. İspanyolca dersine doğru giderken ayaklarım çelikten yapılmış gibi hantal ve ağır geliyordu. Yerdeki çimenleri ezip un ufak etmek istedim. Morales'in yaptığı yanına kâr kalacaktı. Bunu düşündükçe o yalanları söyleyen diliyle boğulmasını diliyordum.

Ve birden bu görüntü kafamda olanca netliğiyle canlandı. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu, boş sınıfın içinde dolanıp duruyor, kemikli parmaklarını ağzına sokarak sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra yüzü morardı ve komik, boğuk bir ses çıkardı. Konuşamıyorken yalan söylemek zordur tabii.

Onunla yüzleşmek ve yüzüne tükürmek istiyordum. Ama sınıfa giden merdivenleri çıktığım sırada bunu yapamayacağımı anladım. Yine de en azından küfür edebilirdim. Ona söyleyeceğim onlarca şeyi aklımdan geçirerek köşeyi dönüp sınıfa kalan son birkaç metreyi yürümeye başladım. Bugünkü İspanyolca dersinin sponsoru *K* harfiydi.

Kapının önüne gelip durunca sınıfta Jude'dan başka kimsenin olmadığını gördüm. O da rengi atmış bir halde yerde yatıyordu. Üzerinde de bir odun yığını vardı. O sırada kıymıkların teniyle buluştuğu noktayı gördüm. Gövdesini tamamen kaplayan kan, ağzının kenarından da akıyor; onu *Batman*'deki Joker'e benzetiyordu.

Gözlerimi kapayıp yeniden açtım.

Önümde yatan Jude değildi artık. Mabel'a kötü davranan o pislikti. Kafatasının bir kısmı pembe bir lapa haline gelmiş, bacağı tuhaf bir açıyla kıvrılmış halde yerde yatıyordu. Taşralı bir balerin gibi. Muşamba kaplı zemin, toprağa dönüştü ve sinekler yaralarına üşüşmeye başladı.

Bir kez daha gözlerimi kapadım.

Bu kez adam da kaybolmuş, onun yerini Morales almıştı. Maviden çok mora dönmüş bir suratla yerde yatıyordu. İkinci sınıfta ana renkleri öğrendiğimiz resim dersini düşününce bu son derece mantıklıydı aslında. Kırmızı ile maviyi karıştırırsan mor olurdu ve Morales'in yüzü zaten daima kırmızıydı. İster inanın ister inanmayın, bu haliyle *Willy Wonka*'daki böğürtlene dönüşen kıza benziyordu. Başımı yana eğdim ve patlak gözlü cesede bakıp gözlerimi kırptım, başka tarafa bakarsam onun da diğerleri gibi gitmiş olacağından emindim. Ve gözlerimi kapadım.

Ama yeniden açtığımda Morales hâlâ oradaydı.

42

Sonraki beş saniye, bana beş saat gibi gelmişti. İkinci zilin ardından Vera adındaki sarışın bir kız, arkasında rehber öğretmenlerden biriyle birlikte beni kenara çekerek içeri girdi. Ağlıyordu. Hımm.

“Ben geldiğimde tıkanmıştı ama ne yapacağımı bilemedim!” Konuşurken sümükleri baloncuk halinde burnundan çıkıp ağzına doğru akıyordu. İğrenç.

“Herkes geri çekilsin!” diye bağırdı rehber öğretmen Bayan Barkan. Kapının önü, paniklemiş öğrencilerle doluydu.

Uzaktan gelen bir siren sesinin ardından ilkyardım ekibi ve polis, öğrencileri uzaklaştırıp kapının önünde bir açıklık yaratarak içeri daldı. İnsanlar birbirini itip kakıyor, ağlıyor ve genel olarak sinirlerime dokunuyordu; ben de bu nedenle kalabalıktan uzaklaştım. Basamakları ikişer ikişer atlayarak aşağı indim. Öğle yemeği yememiştim; karnım gurulduyor, başım dönüyordu. Üstelik önceki gece de uyumamıştım yani bu gerçekten oluyor *olamazdı*. Sabah hapımı içmiş miydim ki? Onu bile hatırlamıyordum.

Geçitte sendeleyerek ilerleyip yeşile bürünen avluya çıktım. Gözlerimi kamaştırdığı için güneşi yumruklamak istiyordum. Bu düşünce önce kıkırdamama, sonra da kahkaha atmama sebep oldu. Kısa süre sonra ise gözlerimden yaşlar gelecek kadar gülüyordum. Boynum ıslanmış, nefesim kesilmiş, kampüsün uzak tarafındaki ağaçlardan birinin altına yığılıp kalmıştım. Deli gibi gülüyor, acımaya başladığı için iki yanımı tutarak çimenlerin üzerinde tepiniyordum ama gerçekten çok komikti.

Birdenbire omzuma dokunan bir el, beni kaldırıp oturtunca dönüp baktım.

“Mara Dyer’dı, değil mi?” dedi Dedektif Gædsen. Ses tonu meraklı ve sakın olsa da gözlerindeki bakış hiç de dost canlısı değildi.

Arkasındaki hareketlilik dikkatimi çekti. Noah görüş alanıma girdi ama kiminle konuştuğumu görünce durdu. Gözlerimi yere indirdim.

“Köpek nasıl?” diye sordu dedektif.

Şok içinde bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Başımı yana doğru eğerek saçlarımın bir perde gibi yüzüme inmesini sağladım. Saklanmak için iyi çözüm.

“Ne köpeği?”

“Çok tuhaf bir şey oldu,” dedi. “Birkaç hafta önce Hayvan Kontrol’e rapor ettiğin köpek vardı ya? Seninle konuştuktan sonra ortadan kayboldu.”

“Tuhafmış,” dedim hiç de öyle olmamasına rağmen. Hem de hiç.

“Bayan Morales öğretmenin miydi?” diye sordu hemen.

Miydi? Ölmüştü demek. En azından bu kısım gerçektir. İmkânsız ama gerçek. Başımı evet anlamında salladım.

“Senin için çok zor bir durum olmalı.”

Az kalsın gülecektim. Tahmin bile edemezdi. Ya da belki... belki de ediyordu?

Kabul etmek gerekir ki paranoya komik bir şey. Dedektif ne biliyor olabilir ki? Morales'i ölü *hayal ettiğimi* ve kadının gerçekten öldüğünü mü? Delilik. Köpeğin sahibinin ona yaptığı şeyler için cezalandırılmasını istediğimi ve belasını bulduğunu mu? Komik. Bir şeyi düşünmek, onu gerçek yapmaz. Bir şeyin olmasını istemek, onu gerçekleştirmeye yetmez.

"Evet, çok zor," dedim bir kez daha başımı sallayarak. Delirmiş gibi görünmeme sebep olan gülüşümün görünmemesi için saçlarımı daha da öne çekmeye çalışıyordum.

"Başın sağ olsun," dedi. Gülmemek için kendimi tutmaya çalışmaktan omuzlarım titriyordu artık. "Bayan Morales'in herhangi bir şeye alerjisi olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Onu hiç EpiPen kullanırken görmüş müydün?"

Yine başımı salladım, ardından titreyen bacaklarımla ayağa kalktım. Sonuçta ben bir avukatın kızıydim ve gerçeklikten ne kadar kopmuş olsam da bu konuşmanın burada bittiğini biliyordum.

"Gitmem gerek," dedim.

"Tabii. Başın sağ olsun, kaybın için çok üzgünüm."

Yürümeye başladım. Dedektiften ve Noah'dan uzağa.

Ama Noah hemen bana yetişti. "Ne oldu?" Tuhaf bir şekilde endişeli görünüyordu.

"Sabah gelmedin," dedim yüzüne bakmadan.

"Mara..."

"Sakin. Sakin... yapma." Doğruca önüme bakıyor ve sınıfa giden yola odaklıyordum. "Önemli değil, Noah. Kızgın falan değilim. Ben sadece... gitmem lazım. Biyoloji dersine geç kalacağım."

"Okul bitti," dedi yavaşça.

Durdum. "Ne?"

"Saat neredeyse dört." Noah'nın ses tonu son derece alçaktı. "Son ders de iptal edildi. Her yerde seni arıyordum."

İki saat. İki saatten uzun bir süre kaybetmişim. Biri altımdan yeryüzünü çekmiş de düşüyormuşum gibi hissettim.

“Hop,” dedi Noah bana destek olmak için elini belime koyarken. Ama bunu istemiyordum, ittim.

“Gitmem gerek,” dedim, midem bulanıyordu. Fakat o sırada omzuma başka bir el daha kondu ve dizlerim neredeyse tüm gücünü yitirdi.

“Selam çocuklar,” dedi Daniel büyük bir ciddiyetle. “Acayip bir gün.” Boğazıma oturan yumrudan, yutkunarak kurtulmaya çalışıyordum. “Pek iyi görünmüyorsun Mara,” dedi. Şimdi o ciddiyetten biraz daha uzaklaşmış gibi görünse de hâlâ biraz endişeliydi.

Ben de alnıma yapışan saçları kenara çektim. “İyiyim. Sadece biraz midem bulanıyor.”

“Tam da doğum günü üzeri,” dedi Daniel gülerek. “Sinir olmuşsundur eminim.”

“Doğum günü mü?” Noah bakışlarını Daniel’a çevirdi.

Ağabeyime nefret dolu bir bakış atsam da o bunu görmezden geldi. “Mara yarın on yedi yaşını dolduruyor. 15 Mart, bizim canavarın doğum günü. Ama nedense saçma saçma davranıyor,” diye açıkladı Daniel gözlüklerini çıkarıp camlarını temizlerken. “Her yıl karamsar bir ruh haline bürünür, bu yüzden ben de ağabeyi olarak görevimi yerine getirip onu bu sıkıntıdan kurtarmaya çalışıyorum.”

“Ben hallederim,” dedi Noah hemen. “Seni azat ediyorum.”

Daniel da ona dönüp kocaman gülümsedi. “Sağ ol dostum, çok nazıksın.” Ve yumruklarını tokuşturdular.

Ağabeyimin bana bunu yaptığına inanamıyordum. Şimdi Noah bir şeyler yapmak zorunda hissedecekti. İkisinin de yüzüne yumruk atmak ve kusmak istiyordum.

“Pekâlâ,” dedi Daniel kolunu omzuma atarak. “Sanırım ben Mara’yı eve götürsem iyi olacak. Noah’nın arabasına kusmak isti-

yorsan orasını bilemem tabii?" diye sorunca başımı hayır anlamında salladım.

"Yarın saat on birde alırım seni," dedi Noah, Daniel beni arabaya götürürken gözlerime bakarak. "Söylemem gereken şeyler var."

43

Daniel’la eve döndüğümüzde babamın akordeon dosyalarının hiç alışık olmadığımız şekilde yemek odasındaki masanın üzerine dağılmış olduğunu gördük ve daha kapıyı bile kapatamadan, tartışıklarını duymaya başladık. Bunun üzerine Daniel’a, kapıyı yavaşça itmesini işaret ettim.

“Bence bir duruşma talebinde bulunmalısın.”

“Açılış duruşması pazartesi, İndi, pazartesi. Ve ondan hemen önce de acil bir delil duruşması yapılacak. Yargıç davadan çekilmeme izin vermez. İmkânı yok.”

Neler olmuştu?

“Leon Lassiter’ı ara o zaman. Seni kovmasını söyle. Bilirkişi bulacağını söyle. O kovarsa yargıç da davayı erteleyecektir. Bunu o da ister, değil mi?”

“Sanmam. O bir an önce bitmesini istiyor.” Babam derin bir nefes aldı. “Mara’nın gerçekten bu kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?”

Daniel’la göz göze geldik.

Annem hiç duraksamadan cevap verdi. “Evet.”

“Yanık olayından beri hiçbir şey olmadı.”

“Bildüğümüz kadarıyla.”

“Bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Son zamanlarda onu hiç görmedin mi Marcus? Uyumuyor bile. Bence işler, onun da kontrolünün dışında kötüye gidiyor. Ve senin bir cinayet davasında olmanın da hiç yardımcı olduğu söylenemez.”

“Barodan atılmama degecek kadar mı kötü?”

Annem durdu. “Öyle bir şey olursa Rhode Island’a geri dönebiliriz,” dedi sessizce.

Babamın gülmesini ya da abartılı bir şekilde iç geçirmesini ya da bu söylediği şey dışında herhangi bir şey söylemesini beklerdim.

Ama o hiç düşünmeden, “Pekâlâ,” demişti. “Leon’u arayıp davayı bıraktığımı söyleyeceğim.”

Midem suçluluk duygusuyla allak bullaktı. Mutfağa gitmeye yeltendim ama Daniel kolumdan tutup başını iki yana salladı. Gözlerimi kıstım.

Güven bana, dedi dudaklarını oynatarak. Babam konuşurken ikimiz de kımıldamadan duruyorduk.

“Alo, Leon? Ben Marcus, evet, nasılsın? Ben pek iyi değilim aslında.” Sonra bir özet geçti.

Sadece “değişken,” “travmatik” ve “psikiyatrik tedavi”yi anlayabilmişim. Daniel’a döndüm.

Birkaç dakika sonra da babam telefonu kapadı.

Hemen ardından annemin, “Ee?” diyen sesi duyuldu.

“Düşünecekmiş. İyi bir adam aslında,” dedi babam kısık bir sesle. Annem ise bir şeyler almak için dolap kapaklarını açıyordu.

Daniel beni yakınına çekti. “Dinle,” diye fısıldadı. “İçeri gireceğiz ve bugün hayatının en güzel günüymüş gibi davranacaksın. Morales hakkında hiçbir şey söyleme tamam mı? Ben halledeceğim.”

Daniel abartılı bir gürültüyle kapıyı kapatırken benim cevap veremeye fırsatım olmamıştı.

Annem hemen mutfaktan kafasını uzattı. “Selam çocuklar!” dedi abartılı bir neşeyle.

“Merhaba anne,” diye karşılık verdim ben de sahte bir gülümsemeyle. Hiç tadım yoktu; sinirliydim, suçluluk duyuyordum ve hayatımın artık böyle geçeceği gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyordum. Babamın masada oturduğu mutfğa girdik hep beraber. Gözleri koyu renk halkalarla çevrilmişti ve normalde olduğundan daha zayıf görünüyordu. “Oo, kayıp çocuklarım gelmiş,” dedi gülümseyerek.

Ben de terden yapış yapış olan alnımı sildim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

“Günün nasıldı, evlat?”

Daniel, bana söylediklerini hatırlatırcasına gözlerime bakıyordu.

“Harika!” dedim gereğinden fazla bir coşkuyla.

“Mara, Sophie’nin sürpriz partisini hazırlamama yardım ediyordu,” dedi Daniel da buzdolabını açarken.

Öyle mi?

“Öyle mi?” dedi annem. “Parti ne zaman?”

Daniel masadan bir elma aldı ve “Bu gece,” dedi ısırırken.

“Birkaç saate çıkarız. Sizin bir planınız var mı?”

Annem yok dercesine başını salladı.

“Joseph nerede?” diye sordum.

“Arkadaşına gitti,” dedi annem.

Ben de annemlere dışarı çıkmalarını önerecektim ama Daniel önce davranmıştı.

Annem, babama baktı. “Babanız biraz meşgul sanırım.”

Babam da ona döndü; bakışmalarında dile getirilmeyen binlerce şey olduğunu görebiliyorduk. “Sanırım kendime bir gece izin verebilirim.”

“Harika,” dedi Daniel. “Hak ettin zaten. Mara ve ben biraz plan yapacağız, sonra da partiye kadar biraz kestireceğim.”

Tanrım, koşup Daniel'ı öpebilirdim. "Ben de," dedim onun peşinden giderek. Annemin yanağını okşadıktan sonra da tenimi kaplayan o ince ter tabakasını fark ettirmemek için hızlıca dönüp odama doğru yola koyuldum.

"Siz gece için hazır mısınız?" diye seslendi annem arkamızdan.

"Evet!" diye karşılık verdi Daniel. Ben de başımı sallayarak koridora döndüm ve orada karşılaştık.

"Daniel..."

Ellerini kaldırdı. "Rica ederim. Sadece... rahatla, tamam mı? Kusacak gibi görünüyorsun."

"Sence inandılar mı?"

"Evet. İyi iş çıkardın."

"Peki babamın davası ne olacak? Şimdi pes edemez, benim yüzümden olmaz..." Güçlkle yutkundum, kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Yarın Noah gelmeden önce ne kadar iyi olduğunu anlatıp duracağım. Parti için bana ne kadar yardım ettiğini falan."

"Harikasın. Gerçekten."

"Ben de seni seviyorum kardeşim. Hadi git de dinlen biraz."

Sonra ikimiz de odalarımıza çekildik. Hava kararmıştı ve aile fotoğraflarının yanından geçerken ensemdeki tüyler ürperiyordu. Diğer tarafa, arka bahçeye bakan çift kanatlı kapılara doğru döndüm. Koridorun lambası dışarıdaki karanlığı opak hale getiriyor ve tuhaf bir şekilde cama her yaklaştığımda dışarıda birinin ya da bir şeyin; gizlenen, sinsice hareket eden bir şeyin beklediği hissine kapılıyordum ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Odama gidip masama, üzerinde duran Zyprexa şişesine uzandım. Annem bana, ancak bir hafta sonra şişeyi odamda tutmama izin verecek kadar güvenmeye başlamıştı. Ama sabah onu içip içmediğimi hatırlamıyordum. Muhtemelen de içmemiştim ve Morales olayının tek sebebi buydu; kadının ölümü sadece bir tesadüftü. Boğulması.

Tesadüf. Titreyen elime hâpı alıp ağzıma attım ve su içmeden yuttum. Küçük yuvarlak, yavaş ve acılı bir şekilde boğazımdan inerken ağzımda da acı bir tat bıraktı.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağıma girerek yüzümü soğuk nevresimlerin arasına gömdüm. Uyandığımda saat geceyarısını çoktan geçmişti ve hayatımda ikinci defa, biri odamın penceresine vuruyordu.

Islak ve ağır bir battaniye gibi üzerime çöken déjà-vu beni rahatsız ediyor, âdeta vücudumu tırmalıyordu. Bunu daha kaç defa tekrar tekrar yaşamak zorunda kalacaktım acaba? Yataktan çıkıp pencereye doğru giderken hiçbir şey görmüyordum ve gergindim. Kendimi Jude'un yüzünü görmeye hazırlayıp pencereye uzanırken yüreğim ağzıma geliyordu.

Ama yüzünü gördüğüm o değil Noah'ydı.

44

Eski püskü bir beyzbol şapkası giymiş ve siperliğini de iyice aşağı indirmiş olduğu için pek fazla bir şey göremesem de yorgun olduğunu fark ettim. Ve kızgın. Önce perdeyi, sonra da pencereyi açınca ılık hava içeri doldu.

“Joseph nerede?” diye sordu hemen, sesinde bir panik havası vardı.

Ağrıyan başımı ovmaya başladım. “Bir arkadaşının evinde, bir...”

“Orada değil,” dedi Noah. “Giyin. Gitmemiz lazım. Hemen.”

Kafamı toplamaya çalıştım. Olayı hâlâ idrak edemediğimden paniklememiştim. “Orada değilse annelere söylememiz...”

“Mara. Beni iyi dinle çünkü bunu tekrarlamayacağım.” Ağzım kupkuru olmuştu. Onun ne söyleyeceğini beklerken bir yandan da dudaklarımı ıslatıyordum.

“Joseph’i bulacağız. Fazla vaktimiz yok. Bana güvenmen lazım.”

Kafam ağırlaşmış, beynimse uykusuzluk ve kafa karışıklığından allak bullak olmuştu. Sormak istediğim şeyleri bile soramıyordum. Belki de bunun sebebi bu olayın gerçek olmamasıydı. Belki hâlâ rüya görüyordum.

“Acele et,” dedi Noah, ben de ettim.

Bir kot pantolon ve tişört alıp giyinirken Noah’ya baktım. Beni değil sokak lambasını izliyordu. Dudaklarını ısırmaya başlamış, çenesi gerilmişti. Yüz ifadesinin altında tehlikeli bir şeyler vardı. Patlamaya hazır bir şeyler.

Hazırlandıktan sonra ellerimi pencerenin pervazına koyup kendimi odamın önündeki çimenlerin üzerine bıraktım ve dengemi kaybedip sendeledim. Noah ise bir an durup bana destek olduktan sonra hızla arabasına yürüdü. Onu yakalamak için hızlanmak zorunda kaldım. Ama ona yetişmek, sanki nemli ve sıcak hava bana karşı koyuyormuşçasına güç sarf ettiriyordu.

Noah arabasını garaj yoluna bırakmıştı ve bahçede başka araba yoktu. Ne Daniel’in arabası ne anneminki ne de babamınki. Hepsi ayrı ayrı yerlere gitmiş olmalıydı.

Kapıyı açıp arabayı çalıştırdı. Gaza bastığı sırada ben koltuğuma oturalı yalnızca birkaç saniye olmuştu. Aracın ivmesiyle koltuğa yapıştım.

“Kemerini tak,” dedi.

Ona sert bir bakış attım. I-75’e çıktığımız sırada Noah hâlâ bir sigara yakmamış ve konuşmamıştı. Midem bulanıyordu. Ama kendimi hâlâ hasta gibi hissediyor olsam da konuşmayı başardım.

“Neler oluyor?”

Noah derin bir nefes alıp çenesini ovdu. O sırada dudaklarının iyileşmiş gibi görüldüğünü fark ettim. Gözlerini ise bulduğum açıdan hiç göremiyordum.

Sonra temkinli bir sesle konuştu. Son derece kontrollüydü. “Joseph bana mesaj attı. Arkadaşıyla olan planları iptal olmuş ve onu okuldan alacak birine ihtiyacı varmış. Ama ben gittiğimde orada değildi.”

“Nerede peki?”

“Kaçırıldığını düşünüyorum.”

Olamaz.

Onu son kez sabah kahvaltısında görmüştüm. Bana elini sal-
lamış ve ben de, ben de...

Beni rahat bırakmasını söylemiştim. Tanrım.

Panik tüm damarlarıma yayılmaya başlamıştı. "Neden?" diye
fısıldadım. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.

"Bilmiyorum."

Biri boğazıma iğneler saplıyordu sanki. "Kim kaçırdı peki?"

"Bilmiyorum."

Ellerimi gözlerime bastırmaya başlamıştım. Beynimi yerinden
sökme istiyordum. İki ihtimal vardı: Birincisi, bunun gerçek ol-
madığı. Bir kâbus görüyordum ki bu olasıydı. İkincisi ise bunun bir
kâbus olmadığı. Joseph'in gerçekten kayıp olduğu. Ona söylediğim
son şeyin "Beni rahat bırak" olduğu ve onun da bıraktığı.

"Nerede olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum çünkü
düşünebildiğim tek şey sorulardı ve içlerinde dile getirebildiğim
sadece buydu.

"Bilmiyorum. Sadece olduğunu düşündüğüm yere gidiyorum.
Orada olabilir de olmayabilir de. Ve şimdilik bununla yetinmek
zorundasın, tamam mı?"

"Polisi aramalıyız," dedim hissiz bir şekilde cebimdeki telefona
uzanırken.

Ama orada değildi.

Orada değildi çünkü bir önceki gün onu duvara fırlatmıştım.
Sadece bir gün önce. Gözlerimi kapadım; aklımı kaçırmak üze-
reydim ve başım dönüyordu.

Ama Noah'nın sesi, beni bu serbest düşüşten kurtardı. "Biri
sana kayıp bir çocuğun nerede olduğunu bildiğini sandığını söylese
ne yaparsın?"

O kişinin bir şeyler sakladığını düşünürüm.

“Bana cevaplayamayacağım sorular sorarlardı.” İlk defa sesinin titrediğini fark ettim. Beni korkutacak şekilde. “Polise gidemezdim. Annen ve babana da. Meseleyle biz ilgilenmek zorundayız.”

Öne doğru uzanıp başımı dizlerimin arasına aldım. Bunun rüyaya benzer hiçbir yanı yoktu. Kâbusa da. Son derece gerçek gibi geliyordu.

O sırada Noah’nın eli boynuma dokundu. “Bulamazsak polisi ararız,” dedi yavaşça.

Aklım karmakarışık olmuştu. Konuşamıyor, düşünemiyordum. Başımı sallamakla yetinip arabanın saatine baktım. Geceyarısı bir. Otoyolda ilerlerken yanımdan geçen araçlar olsa da Noah bir saatlik bir yolculuğun ardından çıkışlardan birine sapınca Miami’nin sesleri arkamızda kalmıştı. Arabayı sarımsı bir renge boyayan sokak lambaları da, sessizce ilerlediğimiz yolda giderek azalmaya başlıyordu. Sonra tamamen yok oldular. Önümüzde, farlarımızla belli belirsiz aydınlatılmış otoyol dışında hiçbir şey yoktu. Uzayan karanlık ise üzerimizi bir tünel gibi örtüyordu. Ağlamamak ya da bağırarak için dişlerimi sıkarak Noah’ya baktım, yüzünde kederli bir ifade vardı.

Nihayet arabayı park ettiğimizde görebildiğim tek şey, önümüzde ılık rüzgârla sallanıp duran uzun çimenlerdi. Ne binalar vardı etrafta ne de başka bir şey.

“Neredeyiz?” diye sordum sessizce. Çekirgelerin ve ağustos böceklerinin sesi, benimkini tamamen bastırıyor gibiydi.

“Everglades Şehri,” dedi Noah.

“Pek de şehre benzer bir yanı yok.”

“Parkın etrafını çevreliyor,” dedi bana dönerek. “Sana burada beklemeni söylesem de beni dinlemezsin.”

Bu bir soru değil, tespitti ama yine de cevap verdim. “Dinlemem.”

“Deli gibi riskli olsa bile.”

“Öyle olsa bile.”

“İkimizin de buradan kurtulamaması...”

Noah’nın dudakları bu cümleyi tamamlayamasa da gözleri tamamladı. Buradan birlikte sağ çıkamayabiliriz, diyorlardı. Kâbus gibi. Boğazıma bir yumru yerleşmişti.

“Ve eğer... ben yapamazsam,” dedi Noah, “Joseph’i uyandırmak için elinden ne geliyorsa yap. İşte,” dedi elini cebine atarken. “Anahtarları da al. GPS’e adresini yaz ve eve dön, tamam mı? Sonra da polisi ara.”

Noah’nın anahtarlığını alıp arka cebime koydum. Sesimin titrememesi için çaba sarf ediyordum. “Beni korkutuyorsun.”

“Biliyorum.” Noah arabadan inince ben de indim. Ama beni durdurdu.

Çürüyen sebzelerin kokusu burnuma akın ederken Noah önümüzdeki otlara bakıp el fenerini çıkardı. O sırada yüzündeki yaraların hâlâ geçmediğini ve yanağındaki morluğun, yüzünün o tarafını çukur gibi gösterdiğini fark ettim. Ürperdim.

Korkuyordum. Bataklıktan. Joseph’in gerçekten orada olma ihtimalinden. Onu bulamama ihtimalimizden. Kaybolmuş, ölmüş, tıpkı istediğim gibi beni rahat bırakmış olmasından ve onu bir daha asla göremeyecek olmaktan.

Noah umutsuzluğumu sezmiş gibi yüzümü ellerinin arasına aldı. “Bir şey olacağını sanmıyorum. Gideceğimiz yer de buradan çok uzakta değil, yarım kilometre kadar. Ama unutma: Anahtar, GPS. Otoyola çık ve eve giden sapağa kadar durma.”

Ellerini çekip çimenlerin arasına dalınca ben de arkasından gittim.

Belki bana anlattıklarından daha fazlasını biliyor, belki de biliyordu. Belki bu bir kâbustu, belki de değildi. Ama ne olursa olsun, bir şekilde buradaydım. Ve eğer Joseph de buradaysa onu geri alacaktım.

Su anında ayakkabılarıma doldu. Çamurların arasında ilerlemeye çalışırken Noah hiç konuşmadı. Söylediğı şeylerden biri aklıma takılmış fakat ben daha odaklanamadan kaybolup gitmişti. Ve şu an her şeyden çok, adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu.

Kurbağı sürüleri etrafımızda korkunç bir gürültü yaratıyor, sivrisinekler her yerimi ısırırken otlar da tenime batıyordu. Her yerim kaşınıp hassaslaşmaya, kulaklarımsa uğuldamaya başlamıştı. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki neredeyse Noah'yı geçip gidecektim.

Dereye doğru.

45

Mangrov ağaçlarının karmakarışık kökleri bu simsiyah sıvıya gizlenmiş, karşı taraf ise sonsuz gibi görünen bir çimen tarlasına dönüşmüştü. Gökyüzünde ay, gümüş bir tepsi gibi parlıyordu ama benim esas dikkatimi çeken şey, daha önce hiç bu kadar net göremediğim yıldızlardı. Karanlığın içinde, yalnızca yakınlardaki bir binanın belli belirsiz silüetini seçebiliyordum. Noah ise durgun suya odaklanmıştı.

“Karşıya geçmemiz gerek,” dedi.

Bunun ne alama geldiğini fark etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Timsahlar. Yılanlar. Ama dürüst olmak gerekirse, Noah’nın arabasından buraya kadar olan yolda da bu canlılara rastlamamız pekâlâ mümkündü. Öyleyse dereden neden çekinecektik ki? Hiç sorun değildi.

Noah el fenerini suyun yüzeyine tuttu. Parlak ışıktan başka bir şey göremedik. Derenin genişliği on metre civarında vardı, boyunuysa tahmin bile edemiyordum. Çimenler sazlara, sazlar da ağaç köklerine dönüşüyor ve görüş açımı kapatıyordu.

Noah bana döndü. “Yüzme biliyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Tamam. Arkamdan gel o zaman ama ben karşıya geçmeden suya girme. Ve su sıçratma.”

Eğimli kıydan inerek dereye girince sudan çıkan sesi duydum. Feneri sağ eline alarak uzunca bir süre yüzmesine gerek kalmadan yürüdü. Ama onun boyu en az bir seksendi, yani ben o kadar yürüyemezdim. Midem hem Noah için hem de kendim için duyduğum korkuyla bulanıyor, boğazım tıkanıyordu.

Noah'nın sudan çıktığını duyunca o kadar rahatladım ki dizlerimin bağı çözüldü. El fenerini kaldırıp o korkutucu ışıkla yüzünü aydınlatınca ben de indim.

Derenin kenarında ayağım kayınca sazlıkların arasından suya girdim ve çamura bastım. Hava aşırı derecede sıcak olsa da derenin çamurlu zemini soğuktu ve su dizlerime kadar geliyordu. Bir adım daha attım. Uyluklarıma gelmişti. Bir adım daha. Kaburgalarım. Sütkenimin teline değmeye başlamıştı. Dikkatle ilerlemeye başladım; dipteki otlar ayağıma dolanıyordu. Noah feneri gözümeye tutmamaya çalışarak önümü aydınlattı. Suyun içi kahverengi ve bulanık görünse de tiksintimi bastırıp yürümeye devam ettim, bir yandan da ayaklarımın yere basmayacağı anı bekliyordum.

“Kımıldama,” dedi Noah.

Donakaldım.

El fenerinin ışığı etrafımda gezinirken birdenbire beliren timsahları fark ettim.

İki yanımı saran, bedenlerini terk etmiş birer ruh gibi görünen ışıklara bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı. Bir çift göz. Üç. Yedi. Daha fazla sayamıyordum.

Kımıldayamadım; artık ne ileri gidebilir ne de geri dönebilirdim. Noah'ya bakıyordum. Yalnızca beş metre ötede olmasına rağmen aramızdaki su, bana bir okyanus gibi görünmeye başlamıştı.

“Tekrar suya gireceğim,” dedi. “Dikkatlerini dağıtmak için.”

“Hayır!” dedim fısıldayarak. Neden sessiz olmam gerekiyormuş gibi davrandığımı bilmiyordum.

“Yapmam lazım. Çok fazlalar ve vaktimiz yok.”

Bunu yapmamam gerektiğini bile bile gözlerimi Noah’dan ayırıp etrafıma baktım. Her yer deydiler.

“Joseph’i bulmak zorundasın,” dedim çaresizce.

Ama Noah dereye doğru bir adım atmıştı bile.

“Yapma.”

Derenin kenarından aşağı kaydı. Fenerin ışığı su üzerinde yansımaya başlarken de suya girişini duydum. Nihayet feneri doğrulttuğunda gözler önce kaybolmuş ama sonra yeniden belirmişlerdi. Hem de çok çok daha yakında.

“Noah, çık!”

“Kaç, Mara!” Suyu dalarak benden uzaklaşmaya başladı ama kıyıdan da ayrılmıyordu.

Timsahların bir kısmı ona yönelse de bazıları hâlâ benim yanımdaydı. Aptal, işi daha da kötüleştiriyordu. Kısa bir süre sonra ikimiz de burada kapana kısılmış olacak ve kardeşimi kurtaramayacaktık.

Göremesem de içlerinden birinin yaklaştığını hissedebiliyordum. Büyük, antik zamanlardan kalma bir burun, yalnızca bir metre uzağımdaydı. Deriden yapılmış gibi duran kafasının silüetini de seçebiliyordum. Kapana kısılmış ve paniklemişim ama dahası da vardı.

Kardeşim kayıptı, tek başınaydı ve benden daha çok korkuyordu. Ona yardım edebilecek kimse yoktu, bizden başka. Ve artık, bizim de böyle bir şansımız kalmayacak gibi görünüyordu. Noah, onu nerede bulabileceğimizi bilen tek insandı ve kendini öldürmek üzereydi.

O sırada kara gözler bana odaklanmışken içimde vahşi bir şeyler kımıldanmaya başladı. Hafif, belli belirsiz bir kıpırtı suyu

dalgalandırdı ve sol tarafımdan bir sıçrama sesi geldi. Hızla, o şiddetin yarattığı heyecanla döndüm ama hiçbir şey göremiyordum. Sonra bana en yakın olan timsahın durduğu yere baktım. Gitmişti. Noah feneriyle su yüzeyini tararken ben de ışıkla beraber daire çiziyordum. Artık bana bakan daha az göz vardı, sayabiliyordum. Beş çift. Dört. Bir. Hepsi sırayla karanlığa gömülmüştü.

“Git!” diye bağırdım Noah’ya ve yüzmeye başladım. Sudan çıktığını duyabiliyordum. Çamurla boğuşmaya başladıktan bir süre sonra otlara takılsam da pes etmemiştim. Kıyıya gelince birbirlerine dolanmış olan köklere tutunmaya çalıştım ama başaramadım. Noah bunu görünce elini uzatıp beni yukarı çekti; çırpınıp durduğum için ayaklarımla toprağı dövüyordum. Nihayet o bataklıktan kurtulunca elini bıraktım ve öksürerek dizlerimin üzerine düştüm.

“Sen,” dedim tükürükler saçarak, “gerçekten aptalsın.”

Karanlıkta yüzünü göremesem de nefes aldığını duyabiliyordum. “İmkânsız,” dedi fısıltıyla.

Doğrudum. Sonunda nefes alıp verişim düzelince, “Ne?” diye sordum.

Beni duymazdan geldi. “Gitmemiz gerek.” Kıyafetleri üzerine yapışmış, elleriyle düzeltmeye çalıştığı saçlarıysa bir tarafa yatmıştı. Beyzbol şapkası da artık yoktu. Noah önde, ben arkada, ıslak otların üzerinden su sıçratarak yürümeye başladık. Uzun çimenlerle kaplı bir alana geldiğimizde Noah koşmaya başlayınca ben de aynısını yaptım. Ama ayakkabılarım çamuru emiyor, nefes nefese kalıyordum. Kaburgalarıma bir sancı saplanınca derin bir nefes almaya çalıştım. Noah betondan yapılmış küçük bir kulübenin önünde durduğunda ise artık bayılmak üzereydim. O karanlıkta etrafı incelerken ben de yaklaşık on iki metre uzağımızdaki barakaya ve daha uzakta bulunan büyük binanın silüetine bakıyordum.

Noah yüzünde anlaşılma bir ifadeyle bana döndü. “Önce hangisine bakmalıyız sence?”

Joseph'in bu kadar yakınımızda olabileceği, onu kurtarmaya çok yaklaşmış olabileceğimiz düşüncesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Buna," dedim kulübeyi göstererek. Ve Noah'nın yanından geçip kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi.

Noah elini omzuma koyunca onun bakışlarını takip ettim; çatıdaki çıkıntının altında duran küçük pencereyi işaret ediyordu. Ama o kadar küçüktü ki Noah'nın sığabilmesine imkân yoktu. Ben bile sığamayabilirdim. Duvarlar da pürüzsüz olduğu için destek alabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yine de, "Kaldır beni," dedim hiç düşünmeden. Noah da parmaklarını birbirine kenetleyerek bana basamak oldu. Ben ayağımı yerleştirip destek alırken o da arkasına bakıyordu. Dizlerimi omuzlarına yaslayıp dengemi sağladıktan sonra doğruldum ve pervaza tutundum. İçerisi karanlıktı ama küçücük bir ışık da vardı. Duvara dayalı aletler, küçük bir jeneratör, yere konmuş birkaç battaniye ve... Joseph. Bir köşede, yerde yatıyordu. Kendinde değildi.

O anda hissettiğim duygu yoğunluğunu bastırmak zorunda kaldım; onu bulmuş olmanın verdiği rahatlık, ne yapacağımı bilememenin dehşetiyle karışıyordu. "Orada," diye fısıldadım Noah'ya ve camı ittim. Ama iyi miydi ki? Pencerenin sıkıştığını fark edince beni dinleme olasılığı bulunan her tanrıya, açılmasına yardım etmesi için dua etmeye başladım. Sadece açılсын diye.

Ve açıldı. Ben de kollarımı uzatıp kendimi çekerek içeri girdim. Başımı çarpıp omzumun üzerine düştüm. Omzumdaki acı yüzünden bağırarak için dişlerimi sıktım.

Gözlerimi açtığımda Joseph hâlâ kımıldamıyordu.

Dehşet içindeydim. Ayağa kalkarken canım yansa da omzumu hiç umursamadan kardeşime koştum. Bir yığın battaniyenin arasına gömülmüş, uyuyor gibi görünüyordu. Dokunduğumda bedeninin soğuk olduğunu fark edeceğim korkusuyla daha da yaklaştım.

Ama değildi.

Normal bir şekilde nefes alıyordu. Üzerime çöken rahatlıkla Joseph'i sarsmaya başladım. Başı yan tarafa düşmüştü.

"Joseph," dedim. "Joseph, uyan!"

Fakat üzerindeki ince battaniyeyi kaldırıncaya hem ellerinin hem de ayaklarının bağlanmış olduğunu gördüm. Başım dönmeye başlamıştı ama yine de gözlerimi odaklanmaya zorluyordum. Bir yandan da bileklerindeki plastik bağları çözebilmek için kesici bir şeyler bulabilme umuduyla etrafıma bakınıyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Noah," diye seslendim. "Lütfen yanında çakı olduğunu söyle?"

Cevap vermemişti ama cama çarpan metalin çıkardığı sesi duydum. Attığı şey camdan sekerek geri düştü. Bir kez daha denemeden önce savurduğu küfürleri duyabiliyordum. Bu defa başarmış, çakıyı içeri atabilmişti. Hemen alıp açtım ve plastiği kesmeye başladım.

Ellerini çözdüğümde parmaklarım yara olmuştu, bacaklarındakileri bitirdiğimde ise tamamen hissizleşmişlerdi. Nihayet onu dikkatle inceleyecek fırsatım olmuştu. Üzerinde hâlâ okul kıyafeti; haki pantolonu ve çizgili polo tişörtü vardı ve temizlerdi. Yaralanmamıştı.

"Mara!" Duvarın öbür tarafından bana seslenen Noah'yı duyabiliyordum. "Mara, acele et."

Joseph'i kaldırmaya çalıştım ama omzuma bıçak saplanıyordu sanki. Çılgılığımı bastırmaya çalışsam da hafif bir iniltiye engel olamamıştım.

"Ne oldu?" diye sordu Noah. Ses tonuna bakılırsa epey paniklemişti.

"İçeri girerken omzumu incittim. Joseph uyanmıyor ve benim onu pencereye kadar getirecek gücüm yok."

"Kapı peki? İçeriden açamaz mısın?"

Tam bir aptaldım. Koşarak önce kilidi sonra da kapıyı açtım. Hemen önünde bekleyen Noah ödümü kopardı.

"Sanırım bu evet demek," dedi.

Noah, Joseph'i kolunun altına alırken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kardeşim tamamen baygındı.

"Nesi var?"

"Bayılmış ama vücudunda herhangi bir yara bere izi yok. İyi görünüyor."

"Peki nasıl..."

Noah arka cebinden çıkardığı el fenerini bana attıktan sonra Joseph'i omzuna kaldırdı. Bir eliyle dizlerini bir eliyle de bileğini tutuyordu. Hiç zorlanmadan yürüyüp kapıyı açtı. "Neyse ki çok zayıf."

Tam içimden gelen o gergin kahkahayı bastırarak peşlerinden gitmeye başlamıştım ki bir araba farı bizi aydınlattı.

Noah'yla göz göze geldik. "Kaç."

46

U arcasına koşmaya başladık, ayaklarımız toprağı dövüyordu. imenler kollarıma, rüzgâr da burnuma saldı-rırken dereye geldik. El fenerini açıp yüzeye bakınca temiz olduğunu görsem de artık bunun hiçbir şey ifade etmediğini gayet iyi biliyordum.

“nce ben girerim,” dedim suya bakarak. Âdeta timsahları kışkırtmaya çalışıyordum.

Yavaşça kıyıya indim; Noah da kardeşimi, başının suya gir-memesine dikkat ederek omuzlarından indirmişti. Sonra da onu kolunun altına alarak yüzmeye başladı.

Ortalara doğru bacağıma bir şey değdiğini hissetim. Büyük bir şey. ığlık atmamak için büyük bir çaba sarf ederek yürümeye devam ettim. Peşimizde hiçbir şey yoktu.

Noah kardeşimi bana doğru uzatınca korkunç derecede ağrıyan omzuma rağmen uzanıp tuttum ama güçlükle taşıyordum. Nihayet sudan çıkınca Joseph’i benden alıp yeniden omzuna kaldırdı ve kaçmaya başladık.

Arabaya ulaştığımızda Noah, Joseph'i arkaya yatırıp sonra da kendisi bindi. Neredeyse bayılacaktım; üzerime yapışan ıslak kıyafetler yüzünden tir tir titriyordum. Noah kaloriferi sonuna kadar açıp gaza yüklendi ve I-75 yoluna çıkıp güvende olana kadar deli gibi sürdü.

Gökyüzü hâlâ karanlıktı. Lastiklerin düzenli tıkırtısı bana ninni gibi geliyor, omzumdaki öldürücü ağrıya rağmen uykumu getiriyordu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kolumu doğru konumlandırıyorum gibiydim. Noah kolunu omzuma atıp da parmaklarını boynuma dolayınca çığlık attım. Endişeyle bana baktı.

"Omzum," dedim irkilerek ve dönüp arkâ koltuğu kontrol ettim. Joseph hâlâ kıınıldamıyordu.

Noah elleriyle köprücük kemiğimi ve omzumu kontrol ederken direksiyonu da diziyle yönlendirmeye başlamıştı. Toprağa bulanmış parmakları durumumu kontrol ederken çığlık atmamak için dilimi ısıırıyordum.

"Çıkımış," dedi yavaşça.

"Nereden biliyorsun?"

"Olması gerektiği gibi durmuyor, hissedemiyor musun?"

Omuz silkerdim ama işte...

"Hastaneye gitmen gerekiyor," dedi Noah.

Gözlerimi kapadım. Yüzleri olmayan insanlar yatağımın etrafına doluşup beni tutmaya çalışıyor; her tarafımdan iğneler ve hortumlar sarkıyordu. Hiddetle başımı iki yana sallamaya başladım. "Hayır. Hastane olmaz."

"Ama yerine yerleştirilmesi gerekiyor." Noah parmaklarını kaslarımın üzerinde gezdirirken bir kez daha çığlığımı bastırmak zorunda kaldım. Sonra elini çekti. "Canını yakmak istememiştım."

"Biliyorum," dedim gözyaşları içinde. "Mesele o değil. Hastanelerden nefret ediyorum." O steril kokuyu hatırlayınca titremeye başlamıştım. İğneler. Ve sonra korkutucu bir kahkaha attım; kısa

bir süre önce timsahlara yem olmaktan son anda kurtulmuş biri olarak iğne olmaktan korkuyordum.

Noah elini çenesine götürdü. “Ben yapabilirim,” dedi kısık bir sesle.

Ona doğru döndüm ama omzum yeniden kendini hatırlatmayı başarmıştı. “Gerçekten mi? Noah, ciddi misin?”

Yüzünde kasvetli bir hava olsa da başını evet anlamında sallamıştı.

“Bu çok... Lütfen yapar mısın?”

“Çok acıyacak. Yani tahmin bile edemeyeceğin kadar.”

“Umurumda değil,” dedim nefes nefese. “Hastanede yaptır-
dığımdan fazla olacak değil ya.”

“Öyle olmayabilir. Orada sana bir şeyler verebilirler,” dedi.
“Acını azaltmak için yani.”

“Hastaneye gidemem. Yapamam. Lütfen sen yap, Noah. Lütfen?”

Noah'nın gözleri önce ön paneldeki saate, sonra da dikiz aynasına kaymıştı. Sonra derin bir nefes alıp otobandan ayrıldı ve boş, karanlık bir park alanına girdik. Hemen arka koltuğa döndüm ama Joseph hâlâ baygındı.

“Hadi,” dedi Noah arabadan inerken. Ben de peşinden gittim ve kapıları kilitledi. Kısa bir yürüyüşten sonra da bir alışveriş merkezinin arkasındaki ağaçların altında durduk.

Gözlerini kapadı ve yumruklarını sıkışmış olduğunu fark ettim. Kollarındaki kasların tümü gergindi, bana bakıyordu.

“Gel,” dedi.

Ona doğru yürüdüm.

“Biraz daha.”

Bir adım daha attım ama korkmadım desem yalan olur. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Noah derin bir nefes aldıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatacak bir adım atıp arkama geçti ve sırtımı göğsüne yasladı.

Vücudunun benimkine tamamen yapıştığını hissedince ürperdim. Ya ıslak kıyafetlerle dışarıda durmaktan ya da onun bedenini hissetmekten. Bilemiyordum.

Bir kolunu, köprücük kemiğimle hizalayarak göğsüme dolayıp diğerini de kolumun altından geçirdi. Elleri neredeyse birbirine değiyordu.

“Kımıldama,” diye fısıldayınca ben de sessizce başımı sallayarak cevap verdim.

“Pekâlâ. Bir.” Kulağıma doğru fısıldıyor, içimi gıdıklıyordu. Kalp atışlarımı kolundan hissedebiliyordum.

“İki.”

“Dur!” dedim panikleterek. “Ya bağırsam?”

“Bağırma.”

Ve sonra sol tarafım acıya boğuldu. Gözlerimin arkasında bembeyaz şimşekler çakıyor, dizlerim güçsüzleşiyor, zeminin altımdan kaydığını hissediyordum. Deliksiz, kopkoyu bir karanlığın içinde sürükleniyor gibiydim.

Arabanın bir viraja girdiğini hissedince uyandım. Başımı kaldırıncaya eve giden sapakta olduğumuzu gösteren tabelayı gördüm.

“Ne oldu?” diye mırıldandım. Islak saçlarım klimadan gelen havayla sertleşmiş, çamurlar da üzerine tuz biber olmuştu. Başımın arkasından hışırtılar geliyordu.

“Omzunu yerine yerleştirdim,” dedi önümüzdeki aydınlık yola bakarak. “Ve sen de bayıldın.”

Gözlerimi ovuşturdum. Omzumdaki acı daha hafif bir sızıya dönüşmüştü. Saate bakınca altıya gelmek üzere olduğunu gördüm. Bu gerçekse eğer, annemler kısa bir süre sonra uyanmış olacaktı.

Joseph çoktan kalkmıştı.

“Joseph!” dedim.

Gülümsedi. “Günaydın, Mara.”

“İyi misin?”

“Evet. Sadece biraz yorgunum.”

“Ne oldu?”

“Sanırım sahanın kenarında, sizin beni bulduğunuz yerdeki hendeğe düşmüşüm.”

Çaktırmadan Noah’ya bakıyordum, o da bana dönüp başını hafifçe salladı. Joseph’in buna inanacağını nasıl düşünebilirdi ki?

“Çok garip, oraya *gittiğimi* bile hatırlamıyorum. Siz beni nasıl buldunuz ki hem?”

Noah kirli elleriyle alnını ovuşturdu. “Şanslıydık diyelim,” dedi benimle göz göze gelmemeye çalışarak.

Joseph de Noah ile konuşmasına rağmen bana bakıyordu. “Sana beni alman için mesaj çektiğimi bile hatırlamıyorum. Kafamı gerçekten kötü çarpmış olmalıyım.”

Bu da Noah’nın futbol sahası hakkındaki yalanını desteklemek için uydurduğu bir şeydi herhalde. Ve Joseph’in gözlerinden, ikisine de inanmadığını fark edebiliyordum. Ama yine de durumu idare edecek gibi görünüyordu.

Bu yüzden ben de onlara uydum. “Acıyor mu?” diye sordum kardeşime.

“Biraz. Midem de bulanıyor gibi. Anneme ne diyeyim?”

Noah, benim karar vermemi bekleyerek önüne bakıyordu. Joseph’in de esas sorduğu şeyin Noah ile beni bu işe karıştırıp karıştırmayacağı konusu olduğu belliydi. Bize güvenip güvenilemeyeceği. Çünkü Joseph, Noah’nın ona söylediği yalanı söylerse annemin delireceğini biliyordum. Aksi mümkün değildi.

Ve annem bir sürü soru sormaya başlayacaktı. Noah’nın cevaplayamayacağı sorular.

Arka koltuğa dönüp kardeşime baktım. Üstü başı pis olsa da durumu iyiydi. Neler olduğunu merak ediyor fakat sakın görünüyordu. Korkmadığı belliydi ama gerçekte neler olduğunu söylesem;

bir yabancıнын onu kaçııp ellerini ayaklarını bağladıktan sonra bataklığın ortasındaki bir kulübeye kapadığını söylesem neler hissederdi? O zaman nasıl görünürdü? Kolumu yaktığım zaman o hastanenin bekleme odasındaki sandalyelere kıvrılmış hareketsiz ve küçük bedeninin, rengi atmış yüzünün nasıl görüldüğü geldi birden aklıma. Bu, ondan da kötü bir etki yaratırdı. Kaçırılmaktan daha travmatik olabilecek çok az şey vardı ve böyle bir şeyden sonra kendini toparlamanın ne kadar zor olduğunu tecrübelerimden biliyordum. Tabii toparlanabilirsen.

Ama Joseph'e söylemezsem anneme de söyleyemezdim. Kolumdan, haplardan sonra bana asla inanmazdı.

Böylece kararımı verdim ve dikiz aynasından kardeşime baktım. "Ona söylemememiz gerektiğini düşünüyorum. Annem deli olur; yani gerçekten *delirir*. Bir daha futbol oynamana izin vermeye bile korkar, anlıyor musun?" Söylediğim yalanlar yüzünden duyduğum suçluluk hissi yüreğimi yaksa da Joseph'in gerçeği bilmesi hiç iyi olmazdı. Ve ben, ona böyle bir kötülük yapmak istemi-yordum. "Babam da muhtemelen okula dava falan açar. Bence havuzun yanındaki duşta temizlenip yatmalısın, ben de ona gece kendini pek iyi hissetmediğini, bu yüzden gelip seni aldığımı söylerim?"

Joseph başını onaylarcasına sallayarak, "Tamam," dedi. Sorgulamamıştı bile, bana bu kadar çok güvendiğini fark edince boğazım düğümlendi.

Noah bizim sokağa dönünce, "Burada iniyorsunuz," dedi Joseph'e. O da park ettiğimiz gibi arabadan fırladı. Noah'nın kapımı açmasını beklemeden ben de peşinden gittim.

Joseph onun tarafına gidip başını pencereden uzattı ve Noah'nın elini sıktı. "Teşekkürler," dedi gamzesini gösterecek şekilde gülümseyerek ve eve doğru yürümeye başladı.

Ben de cama eğildim. "Sonra konuşuruz o zaman?"

Noah bana değil doğruca önüne bakıyordu. "Evet."

Ama buna fırsatımız olmadı.

Joseph'le evin arka tarafında buluştuk. Arabaların üçü de buradaydı. O duş aldıktan sonra kimseyi uyandırmamak için benim odamın penceresinden içeri girdik. Kardeşim gülererek bir oyun oynuyormuşçasına abartılı hareketlerle parmak ucunda yürüyüp odasına gitti ve kapıyı kapadı. Muhtemelen yatacaktı.

Ne düşündüğünü, bu olaylar hakkında nasıl bir fikri olduğunu hiç bilmiyordum ya da meseleyi neden kurcalamadığını. Ama o kadar yorgundum ki buna kafa yoracak halim yoktu. Soyunup duşa girdikten sonra ayakta bile duramadığımı fark edip duşun altına oturdum. Sıcak suya rağmen her yanım ürperiyordu. Boş gözlerle yerdeki karolara bakıyordum. Mesele midemin bulanması ya da yorgun oluşum değildi.

Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum.

Su soğuyunca kalkıp yeşil bir tişört ve çizgili pijamalarımı giyip oturma odasına gittim. Televizyonun beni, beynimi dolduran düşüncelerden kurtarmasını umuyordum. Bu yüzden deri koltuğa gömülüp televizyonu açtım ve rehberle bakmaya başladım. Ama bilgilendirici reklamlar dışında hiçbir şey yoktu. Bir de arka plandaki haberlerin mırıltısı.

“Yerel halk, bu sabah Everglades Şehri'nde toplu bir balık ölümü yaşandığını bildirdi.”

Everglades adını duyunca kulaklarım dikildi. Rehberi kapatıp plastik gibi görünen kadın spikere odaklandım.

“Olay yerine çağırılan biyologlar, bunun sudaki oksijen azalmasına bağlı olabileceğini söylüyor. Bu durumu da şaşırtıcı sayıdaki timsah cesetlerine bağlıyorlar.” Sonra görüntü haki renkte bir şort giyen çilli, sarışın bir kadına geçti. Bandanayla kapadığı ağzına yönelen mikrofona konuşuyor, ürkütücü bir şekilde tanıdık gelen çamurlu bir suyun önünde duruyordu. Kamera, etrafları yüzlerce

balıkla çevrilmiş olan beyaz karınlı ölü timsahlara odaklanmıştı. “Çürümekte olan bu cesetlerin artışı, sudaki oksijeni önemli ölçüde azaltarak yalnızca birkaç saat içinde bölgedeki balıkların ölmesine sebep olmuş. Tabii bu durumda, timsahları öldüren şey her neyse, balıkları da öldürmüş olabilir. Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan gibi bir durum.”

Donuk spiker bir kez daha söze girdi: “Yasa dışı yollarla buraya akıtılan tehlikeli bir atık durumunun olup olmadığı da soruşturuluyor ve Metro Hayvanat Bahçesi’ndeki sürüngen bilimcilerin, hayvanların cesetlerine otopsi yapması bekleniyor. Sonuçları da buradan sizlerle paylaşacağız. Bu süreçte turistlerin de bölgeden uzak durması tavsiye ediliyor,” dedi burnunu tutarak.

“Çok doğru, Marge. Orası gerçekten berbat kokuyor olmalı! Şimdi de hava durumunu öğrenmek için sözü Bob’a bırakıyoruz.”

Kumandayı elime alıp televizyonu kapatırken titriyordum. Sendeleyerek ayağa kalkıp su içmek için mutfığa gittim. Dolaptan aldığım bardakla tezgâhın önünde dururken beynimden yüzlerce şey geçiyordu.

Kameranin çektiği yer, dün gecekiyle tamamen aynı değildi.

Ama öte yandan, ben oradayken vakit geceyarısıydı; gündüz elbette ki farklı görünecekti.

Fakat bambaşka bir yerden de bahsediyor olabilirlerdi. Öyle değilse bile, belki de suyu zehirleyen bir şey *vardı*.

Ya da belki ben oraya hiç gitmemiştim bile.

Plastik bardağı doldurup dudaklarıma götürürken mutfak camındaki yansımamı gördüm.

Bir yabancıнын hayaleti gibi görünüyordum.

Bana *gerçekten* bir şeyler oluyordu.

Plastik bardağı koyu renkli cama atarak yansımanın kaybolmasını seyrettim.

47

ÖNCESİ

Ertesi gün Tamerlane Eyalet Akıl Hastanesi'ndeki o tek tip, demir yataklardan birinde uyandım. Altımdaki sünger paramparça ve kirliydi. Her hareketimde yaylar gıcırđıyordu. Vücuduma baktım; siyah giyinmiştim ve arkamdan biri boynumu öpüyordu. Hemen döndüm.

Jude'du. Gülümseyip kolunu belime doladı ve beni biraz daha kendine çekti.

"Yapma, Jude. Burada olmaz." Kolundan sıyrılıp ayağı kalkarken az kalsın yerdeki malzemelere ve döküntülere takılıp düşecektim.

Ama o da peşimden geldi ve beni duvara yapıştırdı.

"Şişşt, rahatla biraz," dedi elini yanağıma, oradan da ağzıma götürürken. Başımı çevirdim, sıcak nefesi boynuma değiyordu.

"Bunu şimdi yapmak istemiyorum," dedim, sesim çatallanıyordu. Rachel neredeydi ki? Ya da Claire?

"Hiçbir zaman istemiyorsun ki," diye mırıldandı tenime doğru.

"Belki de bu konuda çok kötü olduğun içindir." Sözcükler ağzımdan çıktığı anda midem altüst oldu.

Jude kıınıldamadan duruyordu. Gözlerine hızlıca bir bakış atınca boş baktıklarını fark ettim, cansız gibiydiler. Sonra gülümsedi ama hiç sıcakkanlı değildi.

“Belki de sen hiç yanaşmadığın içindir,” dedi ve o gülümsemesi de kayboldu. Gitmem gerekiyordu. Hem de hemen.

Göğsünü ellerimle iterek kendimi vücuduyla duvarın arasından kurtarmaya çalışıyordum.

Ama Jude karşı koymuş ve canımı acıtmıştı.

Böyle bir şey nasıl olabilirdi ki? Geçtiğimiz iki ay içinde Jude’un zaman zaman bir pisliğe dönüşebildiğini öğrenmiştim; otoriter, şımarık ve itici, tipik bir alfa erkeği haline geliyordu. Ama bu? Bu saçmalığın son raddesiydi. Bu...

Jude tüm ağırlığını kullanarak beni o tozlu, yıkık dökük duvara yapıştırdı. Tüm bu düşünceler zihnimden kayboldu. Ensemdeki tüyler teker teker dikilirken ben de giderek azalan seçeneklerimi değerlendiriyordum.

Bağırabilirdim. Rachel ve Claire beni duyacak kadar yakında olabilirdi ama olmayabilirlerdi de. Ki eğer değillerse işler daha da çirkinleşecekti.

Jude’a vurabilirdim. Bu da muhtemelen aptalca olurdu çünkü benim ağırlığımın iki katıyla göğüs kaslarını çalıştırdığını kendi gözlerimle görmüştüm.

Hiçbir şey yapmayabilirdim. Rachel eninde sonunda beni aramaya gelirdi.

En cazip görünen üçüncü şıktı, bu yüzden gevşedim.

Ama Jude’un pek umurunda değil gibi görünüyordu. Üzerime daha da yüklenince içimden gelen çığlık atma isteğine karşı koymak zorlaşmıştı. Bu çok yanılttı, çok çok çok çok çok yanlış. Jude ağzını benimkine yapıştırdı; hızlı hızlı soluk alıp veriyor, beni duvara daha da yapıştırdıkça etrafımızı tozla kaplıyordu. Midem bulandı.

“Hayır,” dedim ama sesim çok uzaktan geliyor gibiydi.

Jude cevap vermedi. Pençe gibi sert elleri beceriksizce mon-tunun, kazağımın, tişörtümün altında geziniyordu. Belime değen buz gibi elleri yüzünden ürperdiğimi görünce gülmeye başladı.

Bunu görmek, içimde soğuk ama dalga dalga yayılan bir öfkeye sebep olmuştu. Onu öldürmek istiyordum. Keşke yapabilseydim. Bir elini, sahip olduğumu bile bilmediğim bir güçle ittim ama vakit kaybetmeden geri koydu. Bunun ardından hiç düşünmeden kenara çekilip yumruk attım.

Ama acıyı elimde hissetmeye bile fırsatım olmadan, yüzümde hissetmiştim. *Kendi* yüzümde. Jude o kadar hızlı ve o kadar sert vurmuştu ki bana karşılık verdiğini fark etmem dakikalar, saatler almış gibiydi. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi sızlıyor; acım âdeta içten dışa yayılıyordu. Tüm bedenim alev alevdi.

Titreyip ağlayarak –ağlıyor muydum?– yere çökmeye başladım ama Jude beni yeniden yukarı çekip duvara itmiş ve sıkıştırmıştı. O kadar şiddetli titriyordum ki ellerim, kollarım, bacaklarım karıncalanıyordu. Jude dilini yanağımda gezdirince ürperdim.

Ve o sırada Claire’in, aramızdaki gergin havayı, sessizliği parçalayan sesi duyuldu. “Mara?”

Jude biraz, çok az, uzaklaşmış olmasına rağmen ben yine de kımıldayamıyordum. Yanaklarım, silemediğim gözyaşlarım ve Jude’un tükürüğü yüzünden buz gibiydi ve kaşınıyordu. Nefesim kesik kesik, hıçkırıklarım boğuktu. Yanı başımda saklanan düşmanı fark edemediğim için kendime; bu kadar iyi gizlendiği, beni kandırdığı, tuzağa düşürdüğü, mahvettiği içinse ona kıızıyordum. Zihnimi kurcalayan, beni zayıflatmaya çalışan bir şeyler vardı.

Ama duyduğum ayak sesleri, kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Claire kapının diğer tarafından bir kez daha seslendi. Yüzünü göremiyor olsam da sesine tutunmaya çalışıyor; boğazımı düğümleyen, ayaklarıma bağlanmış bir ağırlık haline gelen o sinir bozucu güçsüzlük ve çaresizlikten kurtulmaya çalışıyordum.

Claire el fenerini odaya doğru tutup nihayet Jude’u bulunca o da küçük toz bulutları yaratarak duvarın arkasından çıktı.

“Selam,” dedi Claire.

“Selam,” diye karşılık verdi Jude da sakın bir tebessümle. Bu hali, hiddetinden de korkunçtu. “Rachel nerede?”

“İsimlerimizi listeye eklemek için yazı tahtasının bulunduğu odayı arıyor,” dedi sessizce. “Kaybolmadığınızdan emin olmak için gelip sizi bulmamı istedi.”

“Biz iyiyiz,” dedi Jude ve gamzelerini göstererek ıslıl ıslıl gülümseyip göz kırptı.

İçimdeki o vahşet duygusu yalnızca acınası, belli belirsiz bir fısıltı şeklinde ortaya çıkabilmişti. “Gitme.”

Jude, gözlerinde saf bir öfkeyle sert sert yüzüme bakıyordu. Yeniden Claire’e dönmeden önce konuşmam için hiç fırsat vermemişti. Sırtarak gözlerini devirdi sonra. “Mara’yı biliyorsun,” dedi. “Biraz korktu da. Ben de kafasını dağıtmasına yardımcı oluyorum işte.”

“Ah,” dedi Claire kıkırdayarak. “Size iyi eğlenceler.” Uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum.

“Lütfen,” dedim bu kez daha yüksek bir sesle.

Ama ayak sesleri yalnızca kısa bir süre —umut dolu bir süredurduktan sonra yeniden harekete geçti. Ve giderek uzaklaşıp tamamen yok oldular.

Bununla beraber Jude da geri dönmüştü elbette. İri ellerini göğsüme dayayıp beni duvara itiyordu. “Kes sesini,” dedi ve sert bir hareketle montumun fermuarını açtı. Ardından da *sweatshirt*’ümün. İkisi de omuzlarımdan sarkıyordu artık.

“Kimildama,” diye uyardı beni.

Donup kalmıştım; aptalca bir şekilde kılımı bile kıpırdatmıyordum. Jude pantolonumun düğmelerini açarken dişlerim takırdamaya, bedenim öfkeden zangır zangır titremeye başlamıştı. Zihnimde yalnızca bir düşünce vardı, tek bir düşünce. Bir böcek

gibi beynime sızan ve ondan başka bir şey duyamaz, düşünemez,
umursayamaz olana dek kanat çırpın bir düşünce.

Jude ölmeyi hak ediyordu.

O fermuarımı açarken üç şey birden oldu.

Rachel bana seslendi.

Bir düzine demir kapı, kulakları sağır eden bir gürültüyle kapandı.

Ve her şey karardı.

48

Annemin sesiyle uyandım.
“İyi ki doğdun!” Yatağımın yanı başında durmuş gülümsüyordu. “Mara uyandı millet! Gelin.”
Ailemin geri kalanı, üstüne mum yerleştirilmiş bir yığın kreple, şölen havasında odama girerken ben de uykulu gözlerle onlara bakıyordum. Hep birlikte, “İyi ki doğdun,” dediler şakırcasına.
“Nice senelereeeee,” diye de ekledi Joseph abartılı el hareketleriyle.

Yüzümü ellerimin arasına alıp ovuşturdum. Bir önceki gece uyuduğumu bile hatırlamıyordum ama bir şekilde yatağımdaydım işte. Akıl hastanesiyle ilgili rüyam-anım-kâbusumdan uyanıyordum.

Ve Everglades’le?

Dün gece neler olmuştu? O gece? Bana neler oluyordu? Neler oluyordu?

Neler oluyor?

Babam tabağı önüme koyunca mumun kenarından, bir gözyaşı gibi titreyerek süzülen damlayı gördüm. En üstteki krepe değmek üzereydi. Engel olmak için tabağı alıp mumu söndürdüm.

“Saat dokuz buçuk,” dedi annem. “Noah seni alana kadar bir şeyler yiyip duş almak için vaktin var.” O, saçlarını yüzümden çekerken ben de Daniel’a bakıyordum. Daniel göz kırpınca babama geçtim; o bu fıkirden pek hoşlanmışa benzemiyordu. Joseph ise ışıl ışıl yüzüyle kaşlarını oynatıp duruyor, yorgun ya da korkmuş gibi görünmüyordu.

Omzumun ağrısı da geçmişti.

Rüya mı görmüştüm ki?

Joseph’e sormak istesem de onu nasıl tek başına yakalayacağımı bilmiyordum. Bu olay gerçekten olduysa, Joseph kaçırıldıysa, annemin bunu öğrenmesine izin veremezdim. Noah’yla konuşmadan olmazdı. Olmadıysa da annemin öğrenmesine izin veremezdim çünkü beni kesinlikle bir akıl hastanesine kapatırdı.

Ve böyle bir durumda ben de ona karşı çıkamazdım.

Ailemin tebriklerini ve hediyem olan dijital kamerayı kabul ederken bir yandan da rüya ile anılarım arasındaki o ince çizgide dolaşıyor, ikisini birbirinden ayıramıyordum. Hepsine teşekkür ettikten sonra odamdan ayrılmalarını izledim ve bacaklarımı sırayla yataktan çıkarıp yere koydum. Ardından da adım adım banyoya gittim. Yağmur küçük penceremi yıkarken ben de duş kabininin kapısına bakıyor, tuvalet masası ile klozet arasında gidip geliyordum. Ama aynaya bakamadım.

O geceyi hatırlayabiliyordum ama belli ki yalnızca uykudayken ve parça parça. Yine de birleşince çok büyük ve korkutucu bir şey haline geldikleri kesindi. Kötü bir şey. Hikâyenin geri kalanını hatırlamaya çalıştım. Jude vardı; o pislik, korkak herif ve yapmaya çalıştığı şey. Ve sonrası, sonrası hiçlik. Karanlık. Anı zihnimden kayboluyor, ön lobumun gizemli enginliğine karışıp yok oluyordu. Noah beni almaya gelip de kapıyı çaldığında hem benimle uğraşıp duran, alay eden anılarıma hem de dünyaya ateş püskürmekle meşguldüm.

"Hazır mısın?" dedi. Elindeki şemsiye, rüzgâr yüzünden pek de sabit duramıyordu. Yüzüne baktım. Morluğu geçmiş, gözünün etrafındaki yaralarsa neredeyse kapanmıştı.

Bir gecede bu kadar iyileşmiş olmaları imkânsızdı.

Bu da önceki gecenin bir kâbus olduğu anlamına geliyordu. Hepsinin. Akıl hastanesi. Everglades. Hepsi bir kâbus olmalıydı.

O sırada Noah'nın kapıda durmuş cevap vermeme beklediğini hatırladım ve başımı sallayarak evet dedikten sonra da evden çıktım.

"Ee," dedi arabaya binince ve saçlarını geriye attı. "Nereye gidiyoruz?" Ses tonu son derece normaldi.

Bu da tezimi doğruluyordu. Onu bırakıp komşularımızdan birinin çitine asılı poşetin yağmurla nasıl ıslandığını seyretmeye koyulmuştum.

"Neyin var?" diye sordu bana dönerek.

Delirmiş gibi davranıyor ama böyle olmak istemiyordum. Önceki gece Everglades'te neler olduğu hakkındaki sorumdan vazgeçmiştim çünkü önceki gece gerçek değildi.

"Kötü bir rüya gördüm," dedim. Dudağımın bir köşesi hafifçe kıvrılarak bir tebessüme dönüştü.

Üzerinde yağmur damlaları biriken kirpikleriyle bana bakıyor, mavi gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Neyle ilgili?"

Neyle ilgiliydi gerçekten? Joseph mi? Jude mu? Neyin gerçek, neyin kâbus, neyin geçmişim olduğunu ayırt edemiyordum.

Bu yüzden ona da doğruyu söyledim. "Hatırlamıyorum."

Önümüzde uzanan yola bakıyordu. "İster miydin ki?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmışım. Hatırlamak ister miydim?

Bir seçme şansım var mıydı ki?

Kapılardan çıkan ses hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Jude'un fermuarımı açarken çıkardığı sesi duymuştum. Rachel'in koridorda yankılanan sesi de hâlâ kafamdaydı. Ve sonra o ölmüştü, bir daha onu hiç duyamamıştım.

Ama belki... belki de öyle değildi. Belki beni bulmak için gelmişti ve ben hatırlamıyordum. Bana seslenmiş, sonra da bina çökmeden önce...

Bina onun üzerine çökmeden önce yanıma gelmişti. Benim üzerime çöken Jude'un üzerine çökmeden önce. Ağzım kupkuruydu. Hayalet bir anı zihnimi kurcalayıp duruyor, varlığını hatırlatıyordu ve bu önemli bir şeydi ama sebebini bilmiyordum.

"Mara?" Noah'nın sesiyle yeniden gerçekliğe dönmüştüm. Kırımızı ışıktaki durmuş, yağmurun ön camı yıkayışını seyreliyorduk. Refüjdeki palmiye araçları rüzgârla sallanıp dururken kırılacak gibi görünüyordular. Ama kırılmadılar, bunu atlatabilecek kadar güçlüydüler.

Ben de öyleydim.

Noah'ya dönüp gözlerinin içine baktım. "Sanırım bilmemek daha kötü," dedim. "Hatırlamayı tercih ederdim."

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda her şey mükemmel bir netliğe bürünmüştü. Tüm bu olanlar -halüsinasyonlar, paranoya, kâbuslarım- hepsi o gece neler olduğunu bilmeye, anlamaya *ihtiyacım* olduğundandı. Rachel'a ne olduğunu, bana ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Sadece on gün kadar önce Dr. Maillard'ın, bunları söylediğimde gülümseyip kendimi zorlayamayacağımı söylediği geldi aklıma.

Ama belki de, belki de bunu yapabilirdim.

Belki de bir seçim yapma şansım vardı.

Ben de yaptım. "Hatırlamam gerek," dedim Noah'ya ikimizi de şaşırtan bir kararlılıkla. Ve sordum. "Bana yardım edebilir misin?"

Döndü. "Nasıl?"

Artık sorunun ne olduğunu bildiğime göre, onu nasıl düzeltebileceğimi de biliyordum. "Bana bir hipnozcu lazım."

"Hipnozcu," diye tekrarladı Noah yavaşça.

“Evet.” Annem böyle şeylere değil; etki etmesi haftalar, aylar, yıllar sürebilecek terapilere ve ilaçlara inanırdı. Ama benim o kadar vaktim yoktu. Hayatım, tüm dünyam parça parça dağılıyor ve neler olduğunu *hemen* öğrenmem gerekiyordu. Yarın değil. Bir sonraki randevumun olduğu perşembe günü de değil. Hemen. Bugün.

Noah hiçbir şey söylemeden arabayı tek eliyle kullanmaya başlayıp diğeriyle de cebinden telefonunu çıkardı. Birini aradığını duyabiliyordum.

“Merhaba, Albert. Bana bu öğleden sonra için bir hipnozcuyla randevu ayarlayabilir misin?”

Uşak Albert hakkında yorum yapamayacak kadar heyecanlı ve gergindim.

“Cumartesi olduğunu biliyorum,” dedi. “Sadece ne yapabileceğine bir bak ve bana haber ver olur mu? Teşekkür ederim.”

Ve telefonu kapadı. “Mesaj atacak. O arada yapmak istediğin bir şey var mı?”

Yoktu.

“Pekâlâ,” dedi. “Ben açım. Öğle yemeğine ne dersin?”

“Nasıl istersen,” dedim ve gülümsedi. Ama bu hüzünlü bir tebessümdü.

Calle Ocho’ya saptığımız anda nereye gideceğimizi biliyordum. Yine o Küba restoranının otoparkına girdik ve korkunç yağmura rağmen tıklım tıklım olan mekâna daldık.

Tatlı bölümünün yanında bize yer göstermelerini beklerken buraya son gelişimizde yaşadıklarımızı hatırlayıp gülebilecek kadar iyiydim. Tezgâhın yanındaki broşürlere bakarken duyduğum, kızgın yağ ile buluşan soğanların çıkardığı ses ağzımı sulandırıyordu. Emlak ilanları, seminer tanıtımları...

Panoya biraz daha yaklaştım.

Ulu başrahip Abel Lukumi ile “Zihninizin ve Geçmişinizin Sırlarını Keşfetmek” semineri için Botanica Seis'e gelin. Tarih: 15 Mart. Ücret: Kişi başı 30 \$. Kapıda bilet satışı olacaktır.

O sırada garson yanımıza geldi. “Beni izleyin, lütfen.”

“Bir saniye,” dedim, hâlâ ilana bakıyordum. Noah da bunu fark edince yazıyı okudu.

“Gitmek ister misin?”

Sırları keşfetmek. Bir yandan dudağımı ısırırken bir yandan da cümleyi kafamda döndürüp duruyordum Neden olmasındı ki? “Biliyor musun? Evet.”

“Şu yeni dönem ruhani saçmalıklardan biri olacağını bildiğin halde?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Böyle şeylere inanmadığın halde.”

Bir kez daha.

Noah telefonunu kontrol etti. “Albert’tan hâlâ ses yok. Seminerin başlamasına da,” önce broşüre, sonra telefonuna baktı, “on dakika var.”

“Gidebilir miyiz yani?” diye sordum, dudaklarımda bu kez gerçek bir tebessüm vardı.

“Gidebiliriz,” dedi Noah ve garsona oturmayacağımızı söyledikten sonra tezgâha dönüp paket bir şeyler sipariş etti.

“Bir şey ister misin?” Elimdeki gözlük kabına bakarken, gözlerinin bende olduğunu hissedebiliyordum.

“Seninkinden yiyebilir miyim?”

Noah hafifçe gülümsedi. “Elbette.”

~

49

Botanica'nın yakınlarında arabayı park edecek yer bulamadığımız için üç sokak ileriye park ettik. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, yerini çiselemeye bırakmıştı. Noah şemsiyeyi benim üzerime tutunca iterek ortamıza kaydurdum ve birbirimize sokularak altına girdik. Artık aşına olduğum bu yakınlık, hâlâ nabzımı hızlandırıyordu. Günlerdir hiç bu kadar yakın olmamıştık. Omzumun çıktığı anı da saymıyordum çünkü gerçek değildi. Omzum acımıyordu.

Onun yanında kendimi sıcacık hissetsem de tüylerim ürperiyordu. Kömür rengi bulutlar, Little Havana'nın havasını değiştirmişti. Domino Park'ta, girişindeki resimli duvarın yanındaki küçük çadırlardan birinin saçakları altında yağmurdan korunmaya çalışan birkaç adam dışında in cin top oynuyordu. Önlerinden geçtiğimiz sırada gözleriyle bizi izlediler. Yakınlardaki bir puro dükkânından yükselen duman, yağmurla ve önümüzdeki bilgisayar tamircisinden yükselen tütsü kokusuyla karışıyordu. Neon ışıklı tabelanın vızıltısı kulaklarımda uğuldadı.

"Burası," dedi Noah. "1821 Calle Ocho."

Tabelaya baktım. “Ama burada bilgisayar tamircisi yazıyor.”

“Aynen öyle.”

Yüzümüzü puslu cama yapıştırarak içeri baktık. Elektronik aletler ve bilgisayar parçaları, çömler ve biblolara karışmıştı. Noah’ya bakıp omuz silktiğini görünce içeri girdim.

Dükânın dar girişinden içeri adım attığımız sırada çalan zil, gelişimizin habercisiydi. Cam tezgâhın arkasından iki küçük çocuk bize baktı ama etrafta hiçbir yetişkin yoktu.

Gözlerim plastik kutularla dolu sıra sıra raflardaydı. Kutuların içindeyse belli bir düzen olmaksızın yerleştirilmiş yarım hindistan cevizi kabukları, ayı şeklinde bal kavanozları, farklı tiplerde deniz kabukları, paslı nallar, deve kuşu yumurtaları, hidrofil pamuk, küçük çanlar, paket paket beyaz parmak arası terlikler, boncuklar ve mumlar vardı. Her şekil, renk ve ebatta mumlar; önünde İsa olanlar, çıplak kadın figürü olanlar. Hatta dondurma kâsesi şeklinde mumlar bile vardı. Ve... keleğçeler. Burası nasıl bir yerdi böyle?

“Yardımcı olabilir miyim?”

Noah ile birlikte sesin geldiği yöne döndük. Koyu renk saçlı, koltuk değnekli bir kadın, arka taraftaki bir odanın kapısında duruyordu.

Noah kaşlarını kaldırdı. “Biz seminer için gelmiştik,” dedi. “Doğru yerde miyiz?”

“E, evet, gelin,” dedi eliyle işaret ederek. Kadının peşinden gidip beyaz karoların üzerine yerleştirilmiş plastik sandalyelerle dolu dar bir odaya geçtik. Kadın bize iki tane broşür verirken Noah da ona parayı uzattı. Sonra kadın ortadan kayboldu.

“Teşekkür ederim,” dedim odanın arka tarafında kendimize bir yer bulurken. “Cumartesi gününü böyle geçirmeyi planladığından eminim.”

“Dürüst olayım, plaja gitmeyi önermeni düşünüyordum,” dedi saçlarını savurarak, “ama canlı bir eğlence programı da ikinci alternatif olabilir tabii.”

Güldüm. Kendimi daha iyi, daha normal hissetmeye başlıyordum. Beyaz odaya göz gezdirdim. Her yer hastane gibi bembeyazdı ve floresan lambalar içeriği daha da aydınlık kılıyordu. Duvarlar mobilyalarla –gerçek anlamda babaanne mobilyası olan eşyalarla– derin bir çelişki içindeydi. Kahverengi sarı bir koltuk, bezelye yeşili bir dolap ve yine mumlarla dolu raflar. Tuhaf.

O sırada sol tarafımda birinin öksürdüğünü duyunca dönüp baktım. Soluk tenli, zayıf; beyaz bir elbise, beyaz parmak arası terlikler giymiş ve beyaz, üçgen şapka takmış bir adam önümüzdeki sıraya oturdu. Noah’yla birbirimize baktık. Diğer katılımcılar normal giyinmişlerdi. İri yapılı, kot şort giymiş, kıvrıkcık saçlı sarışın bir kadın, broşürle kendisini serinletmeye çalışıyor; orta yaşlı ve birbirinin tıpatıp aynısı görünen bıyıklı iki adamsa odanın diğer köşesinde birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Onlar da kot pantolon giymişti.

Tam o sırada konuşmacı podyuma çıkıp kendini tanıttı. Adamın şık bir takım elbise giydiğini görünce şaşırmıştım, ne de olsa beklediğim insan bir rahipti. Ne rahibi olduğunu bilmesem de.

Bay Lukumi, kocaman gülümsemesiyle tek tük dolu olan sandalyelere bakmadan önce kâğıtlarını düzenledi ve göz göze geldik. Beni görünce gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

Adamın dikkatini çeken başka biri olup olmadığını görmek için arkama döndüm ama kimse yoktu. Bay Lukumi boğazını temizleyerek konuşmaya başlayınca sesinin titrediğini fark ettim.

Paranoyaklaşıyordum. Paranoyak paranoyak paranoyak. Ve aptal. Seminere ve söylenenleri abartılı bir ilgiyle dinleyen Noah’ya odaklanmaya çalıştım. Ne beklediğimi bilmesem de Bay Lukumi’nin mumların ve boncuk kolyelerin gizeminden bahsetmesini beklemediğimden emindim.

Noah, en olmayacak anlarda başını sallayıp yorumlar yaparak ilgiyle dinlermiş gibi davranırken beni de epey eğlendiriyordu. Seminer boyunca Küba restoranından aldığımız sandviçi paylaşp durduk ve bir ara gülmemek için kendimi o kadar zor tuttum ki az kalsın boğuluyordum. Bu seminer hiçbir işe yaramasa da kötü geçen bir haftanın ardından hak ettiğim eğlenceyi yaşatıyordu en azından.

Seminer bitince diğer dinleyiciler salonu terk ederken Noah, Bay Lukumi'yle biraz sohbet etmek için ön tarafa doğru ilerledi. Bense keşfe çıktım.

Odada yalnızca bir tane, küçük pencere vardı ve o da raf-lardan birinin arkasında kalıyordu. Fırtınanın içinde güröldeyen yağmurun sesi, cam bariyerlerin ardında kalmış bir süs havuzundan geliyor gibiydi. Gözlerim, önümde duran, bitki ve sınırlarla dolu olan düzinelerce şişeyi inceliyordu; "gizemli banyo", "aşk hayatının kurtuluşu", "şans", "kafa karışıklığı."

Kafa karışıklığı. Tam şişeyi incelemek için uzanıyordum ki arkamda bir şeyin ciyakladığını duydum ve döndüm. Ama o sırada mumlardan birini de yere düşürdüm. Ağır çekimde yerdeki karolara çarpan cam kap binlerce parçaya ayrıldı. Noah ve Bay Lukumi bana dönerken küçük çanlarla dolu gümüş rengi bir kupa da aşağı indi.

Bay Lukumi'nin gözleri önce kupaya sonra yeniden bana döndü. "Dışarı çık," dedi yanıma yaklaşırken.

Ses tonu karşısında afallamıştım. "Özür dilerim, isteyerek..."

Bay Lukumi eğilip kırık cam parçalarına baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Sadece git," dedi ama sesinde öfke değil bir aciliyet vardı.

"Bir saniye," diye araya girdi Noah sinirlenerek. "Kabalaşmaya gerek yok. Zararınız neyse öderim."

Bay Lukumi ayağa kalkıp koluma uzansa da son anda vazgeçti. Uzun boyuyla üzerime düşürdüğü gölge korkutucuydu.

“Burada sana göre bir şey yok,” dedi yavaşça. “Git lütfen.”

Noah yanıma geldi. “Geri çekil,” dedi Bay Lukumi’ye, ses tonu son derece alçaktı. Tehlikeli. Rahip hiç duraksamadan geri çekilse de gözlerini benden ayırmıyordu.

Kafam karmakarışık olmuştu ve tek kelime edemiyordum. Üçümüz de kapıdan yalnızca birkaç metre uzakta kalakalmıştık. Diğer odadan bir çocuk kahkahası duyuldu. Bense kendimi toparlamaya, bu kadar kötü ne yapmış olabileceğimi anlamaya çalışarak Bay Lukumi’nin yüzüne bakıyordum. Göz göze geldiğimiz anda bir şey fark ettim. Hiç beklemediğim bir şey.

Tanıma.

“Bir şey biliyorsunuz,” dedim sessizce, bunu nereden anladığımı bilmiyordum. Ben Bay Lukumi’ye bakarken Noah’nın da şaşkın gözlerle beni seyrettiğini göz ucuyla görebiliyordum. “Bana neler olduğunu biliyorsunuz.” Sözcükler son derece doğru geliyordu.

Ama ben deliydim. İlaç etkisinde. Terapide. Ve beni bu deliğe, bu büyücü doktorun yanına getiren şeyin bu olduğuna inanmak, bende çok ama çok yanlış bir şeylerin olduğu fikrinden daha mantıklı geliyordu. Bay Lukumi gözlerini kaçırınca benim inancım da kaybolmaya başlamıştı. Biliyor gibi görünüyordu ama neyi? Ve nasıl? Ve o anda, bunların bir önemi olmadığını fark ettim. Bu rahip ne biliyor, ne düşünüyorsa hepsini öğrenmek istiyordum.

“Lütfen,” dedim. “Ben...” Terli avucumun içinde duran şeyeyi hatırladım. “Kafam çok karışık. Yardıma ihtiyacım var.”

Bay Lukumi yumruk haline gelen elime baktı. “O sana yardımcı olmaz,” dedi ama bu kez ses tonu daha yumuşaktı.

Noah’nın yüzünde hâlâ temkinli bir ifade olsa da tavrı yumuşamıştı. “Paranızı öderiz,” dedi elini cebine atarak. Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen ayak uyduruyordu. Bana. Gamsız Noah, her zamanki gibi her şeye atılıyordu. Onu seviyordum.

Seviyordum.

Ben daha bu düşünceye odaklanamadan Bay Lukumi başını sallayarak bize kapıyı gösterdi. Ama Noah onu umursamadan cebinden koca bir banknot yığını çıkarıp saymaya başladı, her bir kâğıtta benim gözlerim de daha çok açılıyordu.

“Bize yardım etmeniz için beş bin dolar veririm,” dedi ve paraları Bay Lukumi’nin eline bıraktı.

Paranın şaşırttığı tek insan ben değildim. Rahip bir anlık bir tereddüdün ardından parayı tuttu ve Noah’ya baktı.

“Gerçekten yardıma ihtiyacın var,” derken başını sallayarak kapıyı kapadı. Sonra göz göze geldik. “Burada bekle.” Bay Lukumi, daha önce varlığını bile fark etmediğim bir kapıya yönelmişti. Bu yer ne kadar derine açılıyordu böyle?

Nihayet gözden kaybolduğu sırada ise gıdıklama ve ciyıklama sesleri yeniden kulaklarımı doldurdu.

“Tavuk mu?” diye sordum. “Ne bu...”

Ama insan sesine benzemeyen bir çılgık cümlemi yarıda kesti.

“Tavuğu mu...” Ellerimi yumruk yapmışım. Hayır. Olamaz. Noah başını yana eğdi. “Neye kıızıyorsun?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Biraz önce yediğimiz *medianoche*’un içinde domuz vardı.”

Ama bu farklı bir şeydi. “Onu duymak zorunda kalmamıştım,” dedim yüksek sesle.

“İkiyüzlüleri kimse sevmez, Mara,” dedi ve dudaklarına hüznü bir tebessüm yerleştirdi. “Hem bu senin şovun, ben sadece finansörüm.”

Midemdeki sandviç ekşimeye başlarken ben de arka odada olabilecek şeyleri düşünmemeye çalışıyordum. “Finanstan bahsetmişken,” dedim dikkatle yutkunarak, “üzerinde beş bin dolarla ne yapıyorsun sen?”

“Sekiz aslında. Bugün için büyük planlarım vardı. Fahişeler ve esrar pek de ucuz şeyler değil ama hayvan kurban etmekle yetinmek zorunda kalacaksın sanırım. Mutlu yıllar.”

“Teşekkürler,” dedim ruhsuzca. Artık kendimi daha normal, hatta rahatlamış hissetmeye başlıyordum. “Ama gerçekten, neden o kadar çok parayla geziyorsun?”

Noah’nın gözleri arka kapıdaydı. “Sanatçıların olduğu bölgeye gideriz diye düşünmüştüm, tanıdığım bir ressam var. Ondan bir şey alacaktım.”

“Bu kadar parayla? Nakit?”

“Nakit paraya karşı zaafı var diyelim.”

“Sen de buna göz yumuyorsun?”

Noah omuz silkti. “Adam epey yetenekli.”

Onaylamayan gözlerle ona bakıyordum.

“Ne?” diye yanıtladı. “Kimse mükemmel değildir.”

Noah’nın parası şu anda birilerinin kokain bağımlılığına hizmet etmek yerine hayvan kurban etmek amacıyla kullanıldığı için konuyu kapatmıştım. Odaya bakınıyordum.

“Etraftaki bu alakasız şeyler ne?” diye sordum. “Paslı nallar? Bal?”

“Santeria adakları için onlar,” dedi Noah. “Buralarda epey popüler bir dindir. Bay Lukumi de başrahiplerinden biri.”

Tam o sırada arka kapı açıldı ve başrahip, elinde cam bir bardakla yanımıza geldi. Üzerinde de bir horoz resmi vardı. İğrenç.

Odanın köşesindeki o çirkin, kahverengi ve sarı çiçekli koltuğu göstererek, “Otur,” dedi. Sakin ses tonunu duyunca ben de dediğini yaptım.

Uzattığı bardak hâlâ sıcaktı. “İç bunu.”

Garip günüm –hayatım– giderek daha da tuhaflaşıyordu. “İçinde ne var?” diye sordum karışıma bakarak. Domates suyuna benziyordu, ben de öyleymiş gibi davranmaya karar verdim.

“Kafan karışık, değil mi? Hatırlaman gerekiyor? İç bunu. Sana yardım edecektir.”

Ellerini savunmaya geçmiş gibi kaldıran Noah’ya baktım ama “Bana bakma,” diyerek Bay Lukumi’ye döndü. “Fakat bunu içince ona bir şey olursa,” dedi dikkatle, “seni öldürürüm.”

Bay Lukumi bu tehdidi hiç üzerine alınmamış gibi duruyordu. “Uyuyacak. Hatırlayacak. Hepsi bu. İç hadi.”

Bardağı elinden aldım ama ağzıma götürdüğüm anda burun deliklerim kocaman açıldı. Tuzlu ve paslı koku midemi bulandı-
rınca duraksadım.

Muhtemelen bunların tümü düzmeceydi. Kan, botanik. Bay Lukumi paramızı almak için bizi dolandırıyordu. Büyük olasılıkla hipnozcu da aynı şeyi yapacak ve ikisi de işe yaramayacaktı.

Ama haplar da işe yaramıyordu. Geriye kalan tek alternatif beklemektir. Kâbuslarım giderek kötüleşir, halüsinasyonlarım saklanamayacak hale gelirken Dr. Maillard’la konuşmaya devam edip beklemek... Ta ki zamanımda mezun olma, iyi bir üniversiteye gitme ve normal bir yaşam sürme umutlarımı yok ederek okuldan alınıncaya dek.

Her neyse. Bardağı kaldırdım ve dudaklarım sıcak sıvıya değince irkildim. Dilim bu acı, metalik tada karşı isyan ediyordu. Tükürmemek için kendimi zor tuttum. Acı dolu birkaç yudumdan sonra bardağı dudaklarımdan uzaklaştırmıştım ama Bay Lukumi hemen, onaylamaz bir tavırla başını salladı.

“Hepsini içeceksin,” dedi.

Noah’ya baktım ama omuz silkti.

Yeniden bardağa döndüm. Bu benim seçimimdi, bunu ben istemiştim. Bitirmem gerekiyordu.

Gözlerimi kapayıp başımı arkaya atarak bardağı bir kez daha dudaklarıma götürdüm ve cam, dişlerime çarparken sıvıyı yutmaya başladım. Boğazım karşı çıkıp durmam için âdeta bağırsa da

durmadım ve ılık sıvı çenemin iki yanından akarken kısa bir süre içinde bardağı boşaltmayı başardım. İeeği bitirmenin gururuyla, zafer edasıyla gülümseyerek doğrudum.

“Joker’e benzedin,” dedi Noah.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey buydu.

50

Uyandığımda karşımda bir yığın kitap vardı. Uyumaktan şişen gözlerimi küçük çocuklar gibi ellerimle ovuşturdum. Duvardaki oyukta bulunan lambanın ışığı odaya yayılıyor, yatağın ucundaki çıplak bacaklarımı gözler önüne seriyordu.

Noah'nın yatağı.

Noah'nın odasıındaydım.

Üzerimde hiçbir kıyafet yoktu.

Kahretsin.

Çarşafı göğsüme sıkıca doladım. Dışarıda çakan şimşek, körfezin bulanık görüntüsünü aydınlatıyordu.

"Noah?" diye seslendim. Sesim uykudan dolayı titrek ve boğuktu. Hatırladığım son şey, Bay Lukumi'nin verdiği o iğrenç karışımın tadıydı. Çenemden akarken verdiği o sıcaklık hissi. Kokusu. Sonra üşüdüğümü hatırladım, çok üşüdüğümü. Ama başka hiçbir şey yoktu. *Hiçbir şey.* Rüya bile görmemiştim.

"Uyanmıyorsın," dedi görüş alanıma giren Noah. Masasından gelen ışık âdeta çerçevesini çiziyor, lastik belli pantolonu belinden

düşecekmiş gibi görünürken tişörtü de ince bedenini sarıyordu. Işık, camdan yapılmış kadar keskin ve mükemmel görünen göz alıcı profilini açığa çıkarmıştı. Bana doğru gelip yatağın ayak ucuna, hemen yanıma oturdu.

“Saat kaç?” diye sordum. Sesimdeki boğukluk hâlâ kaybolmamıştı.

“Ona geliyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Seminer bittiğinde saat iki falan değil miydi?” Başını evet anlamında salladı. “Ne oldu?”

İnanmıyormuş gibi yüzüme baktı. “Hatırlamıyor musun?”

Hatırlamıyordum. Noah hiçbir şey söylemeden gözlerini kaçırdı. Yüz ifadesinden pek bir şey anlaşılmasa da çenesindeki kasların titrediğini görebiliyordum. Huzursuzlanmaya başladım. Söyleyemeyeceği kadar kötü ne... ah. Ah, hayır. Gözlerim, etrafıma doladığım çarşafa kaymıştı. “Biz...”

Bir an için Noah’nın yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Hayır. Kıyafetlerini çıkarıp evin içinde bağırarak koşmaya başladın. ‘Yanıyor! Çıkarın şunları!’ diye.”

Suratım kıpkırmızı oldu.

“Şaka yapıyorum,” dedi sonra zalimce sırtarak.

Ama yumruk atamayacağım kadar uzaktaydı.

“Ama üzerinde kıyafetlerle havuza atladın.”

Harikulade.

“Yine de bu iş için körfezi seçmediğine sevindim. Bu fırtınada pek hoş olmazdı.”

“Onlara ne oldu peki?” diye sordum. Noah anlamamış gibi görünüyordu. “Kıyafetlerime yani?”

“Yıkanacaklar.”

“Peki nasıl...” Daha da kızardım. Onun önünde mi soyunmuştum yani?

Yoksa o mu soymuştu?

“Daha önce görmediğim bir şey değil.”

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Tanrım bana yardım et.

Noah kendine engel olamadan kıkırdadı. “Endişelenme, o halinle bile epey makul davrandın ve banyoda soyunup havluya sarınarak çıktıktan sonra yatağa girip uyudun.” Noah kımıldanınca yataktan tuhaf bir çıtırtı duyuldu. Ve ilk olarak o an etrafa doğru düzgün baktım.

“Bu,” dedim yatağa saçılmış hayvan şekilli krakerlere bakarak, “ne böyle?”

“Onların evcil hayvanların olduğunu düşünüyordun,” dedi gülerек. Kahkahasını bastırmaya uğraşmamıştı bile. “Hiçbirine dokunmama izin vermedin.”

Tanrım.

Noah ince örtüyü, çarşafı kımıldatmamaya dikkat ederek kaldırıp katladı. Hayvanlarımın yere dökülmesini engellemeye çalışıyordu. Sonra da dolabına gidip ekose bir gömlek ve bir boxer alıp son derece rahat bir tavırla bana uzattı. O cumbaya doğru yürürken ben de bir elimle üzerimdeki çarşafa sıkıca sarınıp diğeriyle de uzattığı kıyafetleri aldım. Gömleği kafamdan, boxerı da bacaklarımdan geçirirken Noah’nın da yanımda olduğunu gayet farkındaydım.

Aslında her şeyin net bir şekilde farkındaydım. Noah’nın gömleğinin bedenime değen, kıvrılan yerleri. Bacaklarımdan altındaki ipeğe benzer soğuk, pamuklu çarşaf. Noah’nın kokusuna karışan eski kâğıt ve deri kokusu. Odada bulunan her şeyi görebiliyor, hissedebiliyor, hepsinin kokusunu alabiliyordum. Kendimi son derece canlı hissediyordum. İnanılmaz bir histi bu. Hayatımda ilk kez böyle bir şey yaşıyordum.

“Dur,” dedim Noah kitaplıktan bir kitap alıp kapıya yönelirken. “Nereye gidiyorsun?”

“Kitap okumaya?”

Ama gitmeni istemiyorum.

“Ama benim eve gitmem lazım,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Annem ve babam beni öldürür.”

“O mesele halledildi. Sophie’nin evinde kaldığını sanıyorlar.” Sophie’yi seviyordum.

“Yani ben... burada mı kalacağım?”

“Daniel seni idare edecek.”

Daniel’ı seviyordum.

“Katie nerede?” diye sordum öylesine soruyormuş gibi.

“Eliza’nın evinde.”

Eliza’yı seviyordum.

“Annen ile baban?”

“Bir hayır işi mi ne varmış.”

Hayır işlerini seviyordum.

“Peki neden ben yanıbaşındayken kitap okumaya gidiyorsun?”

Kışkırtıcı ses tonumu duyunca şoke olmuştum. Önceki gece ya da bugün ne olduğunu, yarın ne olacağını düşünmemiştim, düşünmüyordum da. Algılayamamıştım bile. Tek bildiğim burada, Noah’nın yatağında olduğum, onun kıyafetlerini giydiğimdi ve Noah, son derece mesafeli duruyordu.

Noah gerildi. Gözlerinin tüm bedenimi mercek altına aldığını hissedebiliyordum.

“Bugün benim doğum günüm,” dedim.

“Biliyorum.” Sesi son derece kısık, boğuktu ve ben onu içime hapsetmek istiyordum.

“Gel buraya.”

Yatağa doğru ölçülü bir adım attı.

“Daha da yaklaş.”

Bir adım daha attı. Artık tam önümde duruyordu. Çarşafının arasında, üzerimde onun kıyafetleriyle otururken beline geliyordum. Başımı kaldırıp ona baktım.

“Daha da.”

Elini hâlâ ıslak olan saçlarımda gezdirirken başparmağı da alnımdan şakaklarıma, oradan elmacık kemiğime ve boynuma indi. Gözlerini gözlerime kilitlemişken buna karşı koymak çok zordu.

“Mara, benim...”

“Sus,” diye fısıldadım elini tutup çekerken. Noah da biraz eğilir biraz düşer gibi yatağa oturdu. Ne diyeceği umurunda bile değildi, sadece daha da yakın olmak istiyordum. Kolumu çevirip arkama gelmesi için çektim ve öylece uzandık. Parmaklarını benimkilere doladı, nefesini bedenimde hissedebiliyordum. Bir süre öyle sessizce durduktan sonra Noah konuştu.

“Çok güzel kokuyorsun,” diye fısıldadı boynuma doğru. Sıcaklığını hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak daha da sokulup gülümsedim.

“Gerçekten mi?”

“Hı hı. Enfes. Pastırma gibi.”

Gülerek ona doğru döndüm ve vurmak için kolumu kaldırdım. Ama Noah bileğimi yakalayınca gülüşüm yarıda kalmış, onun yerini muzip bir tebessüm almıştı. Bu kez diğer kolumu kaldırdım ama Noah uzanıp onu da tutarak kollarımı yavaşça başımın üzerine kaldırdı ve üzerime çıktı. Aramızdaki mesafe kanımın kaynamasına sebep oluyordu.

Biraz daha uzandı fakat hâlâ vücuduma temas etmiyor, kokuysa ona sahip olmam gerektiği hissini uyandırıyor. Öleceğimi düşündüm. Noah alçak sesle konuşmaya başlamıştı.

“Şimdi seni öpsem ne yapardın?”

Güzel yüzüne, güzel ağzına bakarken tek istediğim dudaklarının tadına bakmaktı.

“Ben de seni öperim.”

Noah dizleriyle bacaklarımı, diliyle dudaklarımı araladı; ağzının içindeydin ve *ab*. Buraya giren, umutlarını kapıda bıraksın. Israrlı ağzı sayesinde içim dışım bir olmuş, şeffaf bir yapıya bürünmüştüm

sanki. Noah geri çekilince yaşadığım kayıp nefesimi kesmişti ama sonra elini başımın arkasına koyarak beni kaldırdı. Yatağın üzerinde oturuyorduk; Noah başını eğmiş beni öpüyor, ağızlarımız birbirine karışıyordu. Onu yatağa doğru itip üzerine çıktım ve kendimi bırakmadan önce bir süre öyle durdum.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca kendimi mü-kemmel hissetmiştim. Noah'nın dudakları karşısında gülümseyip parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum. Bir noktadan sonra, ne düşündüğünü görebileyim diye gözlerine bakmak için geri çekildim ama kapalıydılar. Kirpikleri, çıkık elmacık kemiklerinin üzerine konmuştu. Daha iyi görebilmek için biraz daha yükselince dudaklarının morardığını fark ettim.

"Noah." O sessizliğin içinde sesim epey yüksek gibi gelmişti.

Ama karşımda duran Noah değil Jude'du. Ve Claire. Ve Rachel. Ve ölü. Altımda cesetlerin geçit töreni varmış gibi hepsinin yüzünü görüyordum; soluk ve çılginca bir toz ile kana bürünmüş yüzlerini. Aklıma gelen görüntüler zihnimi bir tırpanmışçasına parçalıyor ve kaçmama imkân vermeyen bir berraklıkla beni baş başa bırakıyordu.

On iki demir kapı hızla kapanmıştı.

Ben kapatmıştım.

Ve bu karanlıktan hemen önce yalnızca dehşet vardı. Ama bunun kaynağı ben değildim.

Jude'du.

Bir an beni tuğlaların arasına karışacağımı sanacağım kadar sert bir şekilde duvara yapıştırırken bir an sonra kapana kısılan o olmuştu. Hasta odasında, benimle. Ve artık kurban olan ben değildim.

Oydu.

Delice artan, hastanenin temelini sarsıp çökmesine sebep olan öfkemle gülüyordum. Jude, Rachel ve Claire içindeyken çökmesine sebep olan öfkeyle.

Onları ben öldürmüştüm, başkalarını da hatta. Mabel'a işkence eden adamı. Morales'i.

Bunu fark etmek beni Noah'nın odasına, altımda hareketsiz duran bedenine döndürmeye yetmişti. Bir kez daha seslendim ama cevap yoktu; deli gibi paniklemiştim. Vücudunu sarstım, çimdikledim, kollarını kendime sarmaya çalıştım ama tutmuyor gibiydiler. Bir elimle yatağının başına tutunurken diğeriyle de korkmuş ve öfkeli bir halde cep telefonunu arıyordum. Telefonu bulunca 911'i arayıp elimin tersiyle de yanağına vurdum; kemikle derinin şiddetle çarpıştığını hissedebiliyordum.

Noah derin bir nefes alarak uyandı. Elimdeyse korkunç bir acı vardı.

"İnanılmaz," dedi nefes nefese, elini yüzüne götürürken. O mükemmel tadı dilimden kaybolmaya başlamıştı bile.

Konuşmak için ağzımı açtım ama nefes alamıyordum.

Ne düşündüğünü anlayamadığım Noah, başka bir yerde gibiydi. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel rüyaydı. En güzel."

"Nefes almıyordun," dedim. Sözcükler bile ağzımdan güçlkle çıkıyordu.

"Yüzüm acıyor." Noah beni görmüyor gibi baksa da odaklandığı bir şey de yoktu. Ve göz bebekleri, karanlıktan ya da ne olduğunu bilemediğim başka bir şeyden dolayı büyümüşü.

Titreyen ellerimle yüzünü okşadım, dengemi kaybetmemeye de dikkat ediyordum. "Ölüyordun." Sözcüğün ağırlığından sesim çatlamıştı.

"Saçmalama," dedi Noah dalga geçercesine bir tebessümle.

“Dudakların mosmordu.” Boğulduğu zaman muhtemelen Rachel’inkilere de olduğu gibi. Ben onu öldürdüğüm zaman.

Noah kaşlarını kaldırdı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Gördüm.” Yüzüne bakmadım. Bakamıyordum. Üzerinden kalktım, o da doğrulup lambanın ayarını yükseltti. Gözleri karanlık ama berraktı. Ve doğruca bana bakıyordu.

“Uyuyakaldım, Mara. Sen de benim yanımda uyuyordun. Beni yatağa çektin, arkandaydım ve... Tanrım, müthiş bir rüyaydı.” Yatağın başına yaslanıp gözlerini kapadı.

Başım dönüyordu. “Öpüştük. Hatırlamıyor musun?”

Noah sırtı. “Sen de güzel bir rüya görmüşsün anlaşılan.”

Söylediği şey... çok saçmaydı. “Bana... pastırma gibi kokuyorsun dedin.”

“Pekâlâ,” dedi sakince. “Bu epey tuhaf.”

Kucağımda duran ellerime bakıyordum. “Beni öpüp öpemeyeceğini sordun ve öptün. Sonra ben de...” Bunu, göz kapaklarımın altında beliren ölü yüzleri anlatmak için kelimeler kifayetsizdi. Gözlerimi ovuşturup hepsinden kurtulmak istesem de gitmeyeceklerdi. Çünkü gerçektir bu. Hepsi gerçektir. O Santeria papazı her ne yaptıysa işe yaramıştı. Ve artık neler olduğunu bildiğim, hatırladığım için tek istediğim unutmaktır.

“Sana zarar verdim,” diye bitirdim. Ve bu daha başlangıçtı.

Noah yanağını ovuşturuyordu. “Önemli değil,” diyerek beni tekrar yanına çekti; başım omzunda, çenemse göğsündeydi. Kalbi kulağımın altında atıyordu.

“Herhangi bir şey hatırlayabildin mi?” diye fısıldadı saçlarıma doğru. “Papazın yaptığı şey işe yaradı mı?”

Cevap vermedim.

“Önemli değil,” dedi yumuşak bir sesle. Kaburgalarımı okşuyordu. “Sadece rüya gördün.”

Ama o öpücük rüya değildi. Noah *gerçekten* ölüyordu. Akıl hastanesindeki olay da kaza falan değildi. Onları ben *öldürmüştüm*.

Hepsi gerçektir. Ve benim suçumdur.

Noah'nın yalnızca saniyeler önce olan bir şeyi neden hatırlamadığını anlayamasam da aylar önce bana neler olduğunu nihayet anlamıştım. Jude beni tuzağa düşürmüş, duvarla arasına sıkıştırmıştı. Ben de onun cezasını çekmesini; tuzağa düşürülmenin, sıkışmanın yarattığı dehşeti hissetmesini istemiş ve bunu ona yaşatmıştım.

Claire ve Rachel'ı kendi başlarına bırakarak.

Eski okulumuzun oyun bahçesindeki devasa lastiğin altında, üstümüz başımız çamur içinde, beşinci sınıflardan bir çocuğa beslediğim karşılıksız aşkı anlatırken benimle saatlerce oturan Rachel. Portresini çizebileyim diye kımıldamadan duran, birlikte gülüp ağladığım, her şeyimi paylaştığım ve şimdi toprağın altında bir avuç etten ibaret olan Rachel. Hem de benim yüzümden.

Tehlikeli olduğunu bile bile Tamerlane planına uyup onlarla gittiğim için değil hem de. İçime doğmuş olmasına rağmen karşı çıkmadığım için değil. Gerçekten benim yüzümdendi, tam anlamıyla. Çünkü ben hastaneyi, içinde Rachel ve Claire olduğu halde bir parça kâğıt gibi buruşturup paramparça etmiştim.

Mabel'ın sahibi ile Morales'i öldürdükten sonraki sanrılarımı düşündüm. Deli değildim ben.

Ölümcüdüm.

Noah'nın elini saçlarımda gezdirmesiye harikaydı; acı verecek kadar harika. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Gitmem gerek," diye fısıldayabildim, oysa hiçbir yere gitmek istemiyordum. Hiçbir yerde *olmak* istemiyordum.

"Mara?" Noah dirseğinden destek alarak doğruldu. Parmakları elmacık kemiğimi okşuyor, tenimi uyandırıyor. Ama kalbim hızlanmadı. Hatta atmıyordu bile. Artık bir kalbim yoktu.

Noah bir süre yüzümü inceledikten sonra, “İstersen seni eve götürebilirim ama annenler sebebini merak edecektir,” dedi yavaşça.

Hiçbir şey söylemedim çünkü yapamıyordum. Boğazıma kırık cam parçaları doldurulmuş gibiydi.

“Neden kalmıyorsun?” diye sordu. “Ben başka bir odada uyuyabilirim. Söylemen yeter.”

Ama sözcükler dilimden bir türlü dökülmüyordu.

Noah yanıma oturunca yatak da ağırlığıyla kımıldadı. Bana yaklaşarak saçlarımı düzelterek alnımı öperken sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapayıp bu anı zihnime kazıdım ve Noah gitti.

Ben kendimi çeneme kadar çarşafların arasına gömerken yağmur da pencereleri yıkamaya devam ediyordu. Ama Noah’nın ne kolları ne de yatağı beni günahlarımın iniltisinden koruyabilirdi.

51

Ertesi sabah beni eve bırakan Noah'nın yanında oturmak, olabilecek en korkunç işkencelerden biriydi. Güneşin parlattığı saçlarına, endişeli gözlerine bakmak canımı acıtıyordu. Onunla konuşamazdım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Evin bahçesine girince kendimi iyi hissetmediğimi (doğru) ve onu daha sonra arayacağımı (yalan) söyledim. Ve odama gidip kapıyı kapadım.

Annem öğleden sonra beni yatağında bulduğunda perdelerim kapalı olmasına rağmen güneş içeri sızmayı başarmış, duvarlarda, tavanda ve yüzümde çizgiler oluşmasına sebep olmuştı.

"Hasta mısın, Mara?"

"Evet."

"Sorun ne?"

"Her şey."

Annem kapıyı kapayınca çarşafımda dördüm. Hakkıydım; bana bir şeyler *oluyordu* ama ne yapacağımı bilemiyordum.

Ne *yapabilirdim* ki? Tüm ailem benim için buraya taşınmıştı; ölülerle dolu olan hayatımdan kurtulabileyim diye. Ama cesetler nereye gitsem peşimden geliyordu. Ya bir sonrakinde Rachel ve Claire'in yerinde Daniel ile Joseph olursa?

Soğuk bir gözyaşı damlası, alev alev yanan yanağımdan aşağı inip burnumun yan tarafını gıdıkla da silmedim. Bir sonrakini de. Ve kısa bir süre sonra, Rachel'in cenazesinde dökmediğim gözyaşları, yağmur olup akmaya başladı.

Ertesi gün okula gitmedim. Ondan sonraki gün de. Artık kâbus da görmüyordum ki bu kötü bir şeydi çünkü o kâbusların her birini hak ediyordum.

Uyurken düştüğüm boşluğa minnettardım. Annem sadece yemeğimi getirmek için yanıma geliyor, onun dışında beni yalnız bırakıyordu. Babamla ikisinin koridorda konuştuklarına kulak misafiri olmuştum ama söylediklerini, şaşıracak kadar umursamıyordum bile.

"Daniel onun iyiye gittiğini söylemişti," diyordu babam. "Davadan çekilmeliydim. Yemek bile yemiyor artık."

"Bence... bence iyileşecek. Dr. Maillard'la konuştum. Sadece biraz zamana ihtiyacı var," dedi annem de.

"Anlayamıyorum. Çok iyiydi."

"Doğum günü ona ağır gelmiş olmalı," dedi annem. "O bir yaş daha büyürken Rachel aynı şansa sahip olamadı. Böyle bir dönemden geçiyor olması çok normal. Perşembe günkü randevudan sonra da durumu düzelmezse o zaman endişelenmeye başlarız."

"Bambaşka biri gibi görünüyor," dedi babam. "Kızımıza ne oldu böyle?"

O gece banyoya gidince ışığı açıp aynaya baktım; o kıza ne olduğunu görebilecek miyim diye. Ama adı Mara olmayan bir kızın içi boş kabuğuydu karşımdaki. Onu nasıl öldürebileceğimi düşünüyordum.

Sonra titreyen bacaklarım, takırdayan dişlerimle yatağıma döndüm çünkü bu çok ama çok korkutucuydu ve ben o kadar cesur değildim.

Akşam geç saatlerde Noah'nın odama geldiğini, gözlerim teyit edemedi bedenim hissetmişti. Elinde bir kitap vardı: *Kadife Tavşan*, en sevdiklerimden biri. Fakat onun burada olmasını istemiyordum. Ya da daha doğrusu, *ben* orada olmak istemiyordum. Ama hareket edecek halim de yoktu. Bu yüzden o, kitabı okumaya başlarken ben de yüzüm duvara dönük halde yatakta yatmaya devam etmeyi seçtim.

“Uzun bir haziran gecesi, donmuş gümüş gibi parıltıyan eğrelti otlarının arasında yumuşak adımlarla ilerliyorlardı. Beyaz gece kelebekleri etraflarında uçuşurken inci gibi çiy damlalarının ve çiçeklerin boynunu, saçlarını süslediği kız, oğlana sıkıca sarılmış,” dedi.

“Gerçek nedir?’ diye sormuş oğlan. ‘Eğer bir kız seni uzun, çok uzun bir süre severse gerçek olursun. Ama sadece oyuncak olarak görmez ve gerçekten severse,’” diye devam etti. “Canın yanar mı peki?’ diye sormuş bu kez oğlan. ‘Bazen. Ama Gerçek olmuşsan, acı çekmekten de korkmazsın.’

Şöminenin üzerinde mumlar yanarken kız onunla uyumuş ve aşk harekete geçmiş.”

Hımm.

“Yavaş hareketlerle,” dedi. “Müthiş bir dikkatle. Çarşafların arasında tüneller kazarak, bir hediye paketini dikkatle açar gibi. Kızın yüzü kızarmış...”

Benimki de.

“Uykulu uykulu yastığa yaklaşıp oğlanın kulağına fısıldamış, terli...”

“Bu *Kadife Tavşan* değil,” dedim. Uzun süredir konuşmadığım için sesim boğuk çıkmıştı.

“Aramıza hoş geldin,” dedi Noah.

Gerçeği söylemekten başka çarem yoktu. “Hikâyen berbattı.”

Ama Noah’nın cevabı Dr. Seuss’u da kirletmek olmuş; *Bir Balık, İki Balık, Kırmızı Balık, Mavi Balık*’ı oral seksin nasıl yapılacağını öğreten bir ritim haline getirmişti.

Neyse ki Noah yeni eserinin *Meraklı Maymun George* olduğunu ilan ettiği sırada Joseph yanımıza geldi.

“Ben de dinleyebilir miyim?” diye sordu kardeşim.

“Elbette,” dedi Noah.

Sarı Şapkalı Adam ve maymununun uygunsuz görüntüleri zihnime saldırıyordu.

“Hayır,” dedim. Sesim yastık yüzünden boğuk çıkmıştı.

“Sen ona aldırma, Joseph.”

“Hayır,” dedim bu kez daha yüksek bir sesle ama hâlâ duvara bakıyordum.

“Gel yanıma otur,” dedi Noah kardeşime.

Doğrulup Noah’ya sert bir bakış attım. “Bunu ona okuyamazsın.”

Noah’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Neden ki?”

“Çünkü. İğrenç bir hikâye.”

Noah, Joseph’e dönüp göz kırptı. “Başka bir zaman madem.”

Joseph odadan çıktı ama gülümsüyordu.

“Ee,” dedi Noah temkinli bir şekilde. Çarşafplarımın arasında bağdaş kurmuş oturuyordum.

“Ee,” diye karşılık verdim.

“*Sen Meraklı Maymun*’un yeni maceralarını dinlemek ister misin peki?”

Başımı iki yana salladım.

“Emin misin?” diye sordu. “*Epey* yaramaz bir maymun.”

“Almayayım.”

Sonra Noah, canımı acıtan gözlerle bana bakmaya başladı. “Ne oldu Mara?” diye sordu alçak bir sesle.

Geceyarısıydı ve belki yorgunluğumdan belki de konuşmaya başladığımdan. Ya da belki bu ilk soruşu olduğundan ya da öyle içli baktığından; yatağımın yanı başında gerçek olamayacak kadar güzel, lambamdan gelen ışıkla bir melek gibi parıldayarak oturduğu için, söyledim.

Her şeyi anlattım, en baştan itibaren. Hiçbir şeyi atlamadım. Noah da hiç kıılmıdamadan, gözünü benden ayırmadan dinledi.

“Aman Tanrım,” dedi bitirdiğim an.

Bana inanmıyordu. Başını çevirdi.

“Ben de kendimi deli sanıyordum,” dedi kendi kendine.

Gözlerimi gözlerine kenetlemiştim. “Ne? Ne dedin?”

Noah duvara bakıyordu. “Seni –yani ellerini işte– gördüm ve çığlığını duydum. Delirdiğimi düşünüyordum ama sonra sen çıkageldin. İnanılır gibi değildi.”

“Noah,” dedim. Aklı çok uzaklarda gibiydi. Uzanıp bana bakması için başını çevirdim. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Sadece ellerin,” dedi ellerimi tutup parmaklarımı açarak incelerken. “Bir yere bastırıyordun ama karanlıktı. Başın ağrıdı. Tırnaklarını görebiliyordum; kapkaraydılar. Kulakların çınlıyordu ama yine de sesini duyabilmişim.”

Cümleleri mantıksız bir şekilde birbirine bağlıyordu. “Anlamıyorum.”

“Sen buraya taşınmadan önce Mara. Sen buraya taşınmadan senin sesini duydum ben.”

Noah’nın, okulun ilk gününde takındığı yüz ifadesi, kafamda akıl almaz bir şekle bürünmüştü şimdi. Beni tanıyor gibi bakmıştı çünkü bir şekilde tanıyordu. Söyleyebileceğim tüm sözcükler dilimin ucundan, beynimden uçup gitmişti. Duyduklarımı anlamlandıramıyordum.

“Sen gördüğüm ilk insan değildin. Ya da duyduğum. Daha önce iki kişi daha olmuştu ama onlarla hiç tanışmadım.”

“İki kişi,” diye fısıldadım.

“Gördüğüm diğer insanlar. Zihnimde.”

Sözcükleri havayı ağırlaştırıyordu.

“İlk seferinde araba kullanıyordum, geceydi,” dedi hızlıca. “Birine çarptığımı gördüm ama bambaşka bir yoldaydım ve araba benimki değildi. Ama doğruca kıza doğru gidiyordum. Bizim yaşlarımızdaydı sanırım. Direksiyonun arkasına mihlanmış gibiydim. Ölmesi saatler sürdü,” dedi yankılanan bir sesle. “Kızın yaşadığı her şeyi gördüm, duydum, hissettim ama bir şekilde hâlâ kendi yolumdaydım. Halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm biliyor musun? Geceleri araba kullanırken şarampole yuvarlandığını ya da kaza yaptığını düşünürsün ya bazen, öyle. Ama bu gerçektir,” dedi. Ses tonundan kendini ne kadar kötü hissettiğini anlayabiliyordum.

“İkincisi çok hastaydı. O da bizim yaşlarımızdaydı. Bir gece ona yemek hazırladığımı ve onu beslediğimi gördüm ama eller benim ellerim değildi. Bir enfeksiyon yüzünden boynunda çok kötü yaralar çıkmıştı, çok acı çekiyordu. Ağladı.”

Noah’nın beti benzi atmıştı. Başını ellerinin arasına alıp parmaklarını saçlarından geçirdi ve durdu. Sonra da gözlerini kaldırıp bana baktı. “Ve aralık ayında da seni duydum.”

Kanım çekilmişti.

“Okulun ilk gününde seni sesinden tanıdım. Bunun gerçek olma ihtimali bile neşelenmeme yetmişti. Delirmeye başladığımı; hasta ve ölmekte olan insanlar hayal ettiğimi, onları *hissettiğimi*, hissetmeleri gereken şeyin bir yansımasını duymaya başladığımı düşünüyordum çünkü. Sonra sen geldin; kâbusumdaki ses. Ve bana pislik dedin,” dedi belli belirsiz gülümseyerek.

“Daniel’a seni sordum, o da üstü kapalı bir şekilde buraya taşınmadan önce yaşadıklarını anlattı. Ben de gördüğüm ya da

hayal ettiğim şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama düşündüm ki... bilmiyorum. Düşündüm ki seni tanırsam, bana neler olduğunu anlayabilirim. Tabii bu Joseph'den önceydi."

Ağzıma toprak doldurulmuştu sanki. "Joseph mi?" O gerçek değildi ki.

"Birkaç hafta önce restoranda, bir... bir imge gördüm sanırım," dedi utanmış gibi. "Bir belgeydi, Collier Bölgesi arşivinden bir sözleşme." Noah başını yavaşça iki yana salladı. "Biri -kolunda Rolex saati olan bir adam- dosyaları alıp fotokopi çekiyordu ve özellikle bu belgede oyalandı. Kâğıda kendim bakıyormuşum gibi görüyordum," dedi derin bir nefes alarak. "Bir mülkün adresi vardı üzerinde, konumu. O sırada başıma korkunç bir ağrı saplandı, ki hepsinde aynı şey oluyor. Tüm o *seslere* dayanamıyordum. Bu yüzden geçene dek senin yanından ayrıldım." Parmakları yeniden saçlarındaydı. "Birkaç gün sonra okuldan eve gelince bayıldım. Saatlerce... kendimde değildim. Uyandığımda kafam iyi gibiydi. Ve Joseph'i beton bir zeminde yatarken gördüm, ardından da biri kapıyı kapadı. Her kimse, diğer adamla aynı saati kullanıyordu."

Noah devam ederken giderek uyuşan ayaklarımı altına almış, kıınıldamadan oturuyordum.

"Bunun gerçek mi yoksa rüya mı olduğunu bilmiyordum ama senin yaşadıklarından sonra, bunun gerçek olabileceğini düşündüm. Eş zamanlı olarak yani. Geriye dönüp bakınca, diğerlerinde de nerede olduklarına dair bir işaret görmüştüm hep... hangi hastane, hangi yol olduğuna dair. Ama bunun *gerçek* olduğunu hiç fark edemedim." Noah gözlerini önce yere indirdi, sonra da kapadı. Sesi oldukça yorgun geliyordu. "Ve bu yüzden Joseph'te seni de yanıma aldım... bayılma ihtimalime karşın, ya da başka bir şey olursa diye." Çenesi gerilmişti. "Gerçekten orada *olduğunu* öğrenince de, yani bunu sana nasıl açıklayabilirdim ki? Delirdiğimi düşünüyordum." Durdu. "Onu oraya ben götürdüm zannettim."

Noah'nun o gece söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. *"Joseph'i uyandırmak için elinden ne geliyorsa yap."*

Bunu, daha kardeşimi görmeden söylemişti.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Sana gerçeği söylemek istedim -kendimle, bununla ilgili- Joseph kaçırılmadan önce. Ama bu olay olunca ne söyleyeceğimi bilemedim. Gerçekten bunun bir şekilde benim yüzümden olduğunu sanıyordum. Gördüğüm herkese zarar verenin ben olduğumu, bunların da bilinçaltıma ittiğim anılar... ya da öyle bir şey olduğunu işte. Ama öyleyse Everglades'te farlarını gördüğümüz araç kimindi? Ve neden o kulübeye gelsinler ki?"

Başımı iki yana salladım. Bilmiyordum. Mantıklı hiçbir tarafı yoktu bunun. Ben de delirdiğimi düşünmüştüm ama deli değildim. Joseph'in kaçırılmasının gerçek olmadığını sanıyordum ama gerçekte.

"Onu ben kaçırmadım," dedi Noah. Ses tonu oldukça net ve güçlüydü. Ama gözlerini hâlâ duvardan ayırmıyor, bana bakmıyordu.

Ona inanıyordum ama yine de sordum. "Kim yaptı o zaman?"

Noah, konuşmaya başladığından beri ilk kez bana döndü.

"Bulacağız," dedi.

Tüm bunları zihnimde birleştirip mantıklı bir şey oluşturmaya çalışıyordum. "Yani Joseph sana mesaj atmadı," dedim. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Noah başını iki yana salladı ve yüzünde gülümseme demeye bin şahit gerektiren bir şey belirdi.

"Ne?"

"Bunu duyabiliyorum," dedi.

Şaşkın şaşkın ona bakıyordum.

"Seni," dedi yavaşça. "Kalp atışlarını. Nabzım. Nefesini. Her şeyini."

Nabzım daha da hızlanınca onun gülümsemesi de büyüdü.

“Kendine has bir sesin var. Her şeyin öyle; hayvanların, insanların. Hepsini duyabiliyorum. Birinin ya da bir şeyin canı yandığında, yorulduğunda ya da her neyse işte... ben anlayabiliyorum. Ve... kahretsin diyorum.” Noah başını eğip saçlarını çekiştirmeye başladı. “Bu delice gelecek biliyorum ama onları iyileştirebileceğimi düşünüyorum,” dedi başını kaldırmadan. Bana döndüğündeysen koluma bakıyordu. Omzuma.

Mümkün değil.

“Neden sigara içtiğimi sorduğunda sana hiç hasta olmadığımı söylemiştim. Bu doğru... biriyle kavga etsem de sadece kısa bir süre canım acıyor, sonra... hiçbir şey. Acı falan kalmıyor, hepsi geçiyor.”

İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. “Yani sen şimdi insanları...”

“Omzun nasıl, Mara?”

Söyleyecek sözüm yoktu.

“Şu anda onu yerine oturtmuş olsak da epey acı çekiyor olman gerekiyordu. Ya kolun?” dedi elimi alıp inceleyerek. Parmağını dirseğimin iç tarafından bileğime doğru gezdirdi. “Hâlâ sargı kullanılıyor olurdu ve muhtemelen kalıcı yara izlerin belirginleşmeye başladılar,” dedi sapasağlam tenime bakarken. Sonra göz göze geldik.

“Kolumu sana kim söyledi?” diye sordum. Sesim çok uzaklardan geliyor gibiydi.

“Kimse. Söylemelerine de gerek yoktu zaten. Bana getirdiğinde Mabel ölmek üzereydi. O kadar kötü durumdaydı ki annem geceyi bile çıkaramayacağını düşünüyordu. Ben yanında kaldım ve bilmiyorum, onu kucağımda tuttum ve iyileştğini duydum.”

“Bu çok saçma,” dedim ona bakarak.

“Biliyorum.”

“Ölmek üzere olan insanlar gördüğünü, onların hissettiklerini hissettiğini söylüyorsun. Ve ne zaman kalbim hızlansa –ya da başka birinin kalbi– bunu duyabileceğini.”

“Biliyorum.”

“Ve bir şekilde insanların ne sorunu olduğunu, neyin yanlış olduğunu duyup bunu düzeltebileceğini.”

“Biliyorum.”

“Benim yapabildiğim tek şeyse...” *Öldürmek*. Düşüncesi bile korkunçtu.

“Sen de imgeler görüyorsun, değil mi? Bir şeyler görüyorsun?” Gözleri gözlerimi dikkatle süzüyordu.

Başımı iki yana salladım. “Halüsinasyon onlar. Kâbuslarım, hatıralarım dışında hiçbir şey gerçek değil.”

Noah bir an duraksadı. “Nereden biliyorsun?”

O güne kadar gördüğüm halüsinasyonları düşündüm. Sınırın duvarlarını. Aynada gördüğüm Jude ve Claire’i. *Olmadığını* düşündüğüm şeylerin –kendimi Mabel’ın sahibi ile Morales’in ölümlerinden kurtarma çabamın– aslında olduğunu.

Gerçekten TSSB yaşıyordum. Bu doğrudu. Ama olanlar, yaptıklarım, yapabildiklerim de öyleydi.

“Biliyorum-ışte,” dedim ve orada bıraktım.

Birbirimize bakıyorduk; gülmeden, tebessüm etmeden. Sadece bakıyorduk. Noah’nın yüzünde ciddi, benimkindeyse şüpheli bir ifade vardı. Ta ki son derece mantıklı ve acil görünen bir şey zihnimi ele geçirene dek.

“İyileştir beni,” dedim emredercesine. “Bu şey, yaptıklarım... bende yolunda olmayan bir şeyler var, Noah. Düzelt bunu.”

Noah’nın yüz ifadesi içimi acıttı. Saçlarımı yüzümden çekip boynumu okşayarak, “Yapamam,” dedi.

“Neden?” diye sordum sesimin çatlamasına güçlüklerle engel olarak.

İki eliyle yüzümü tutuyordu. “Çünkü,” dedi, “senin bir sorunun yok.”

Kımıldamadan oturuyor, burnumdan yavaşça soluk alıp veriyordum. Çıkabilecek her ses dağılmama sebep olacaktı. Gözlerimi kapayıp ağlamamaya çalışsam da yaşlar süzölmeye başlamıştı bile.

“Yani,” dedim boğazım düğümlenirken.

“Yani.”

“İkimiz de mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi Noah. Gözyaşlarım başparmağına doğru ilerledi ama elini çekmedi.

“Bunun olma ihtimali ne...”

“Oldukça düşük,” diye yarıda kesti cümlemi.

Parmaklarının altında gülümsüyordum. Onlar acı verecek kadar gerçektir. Noah’nın, ikimizin son derece farkındaydım ve neler olduğunu, neden olduğunu anlayamamanın getirdiği yeni bir karışıklık, bir kaybolmuşluk hissi içindeydim.

Ama yalnız değildik.

Noah daha da yaklaşıp beni alnımdan öptü. Yüzünde dingin bir ifade vardı. Hayır, daha da fazlası. Huzurluydu.

“Açlıktan ölüyor olmalısın. Gidip mutfaktan sana bir şeyler alayım.”

Başımı evet anlamında sallayınca ayağa kalktı. Kapıyı açtığı sırada konuştum.

“Noah?”

Bana döndü.

“Daha önce beni duyduğunda... biz buraya taşınmadan önce. Ne dedim?”

Yüzüne kasvet çökmüştü. “Onları dışarı çıkar.”

52

“**B**u uyuma şeklini çok sevdiğimi söylemem lazım.” Odamın yeraltı tünellerine mahsus karanlığında, Noah’nın sesini duymaktan asla bıkmayacağımı düşünüyordum. Yatağımdaki varlığı bana çok yabancı ve nefes kesiciydi. Yastıklarından ikisini alıp üstlerine uzanmış ve beni de yanına çekmişti; aynı battaniyeyi paylaşıyorduk. Başım omzunda, yanağımsa göğsündeydi. Onun kalp atışları son derece normalken benimki delirmiş gibiydi. Buranın onun için güvenli bir yer olmadığını biliyordum. Benim güvenli olmadığımı. Ama kendime engel olamıyordum işte.

“Bunu nasıl hallettin bu arada?” O gün Noah’nın itirafından önce, benim itirafımdan önce, öğle sıralarında odama geldiğinden beri annemi görmemiş, ben de odamdan çıkmamıştım. Buna nasıl izin verdiklerini merak ediyordum.

“Teknik olarak ben şu an Daniel’in odasında uyuyorum.”

“Şu an?”

“Sen bunu sorarken işte,” dedi kolunu belime dolayarak. Tam tişörtümün ucuna gelince durdu. “Annen bu saatte eve gitmek zorunda kalmamı istemedi.”

“Peki ya yarın?”

“İyi bir soru.”

Yüzünü görmek için uzandım. Tavana bakan gözleri son derece düşünceli ve ciddi görünüyordu. “Yarın burada olup olmayacağını mı?” Ses tonumun düzgün çıkmasına özen göstermeye çalışmıştım. Noah’nın oyun oynamayı sevmediğini öğrenmiştim artık. Gidecekse, gitmek istiyorsa bunu söylerdi. Ama söylememesini umuyordum.

Yüzüne yumuşak bir tebessüm yerleştirdi. “Yarın başımıza ne geleceği. Artık deli olmadığımızı bildiğimize göre.”

Geçen haftadan, olanları hatırladığımdan beri beynimi kemiren esas soruydu bu. Şimdi ne olacaktı? Bu konuda bir şeyler yapmalı mıydım? Bunu görmezden mi gelmeliydim? Yoksa durdurmaya mı çalışmalıydim? Seçme şansım var mıydı ki? Hepsini düşünmeye çalışmak çok fazlaydı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Noah yan dönüp beni daha sıkı tutarak kendi bedenine yapıştırdı; kusursuz bir bütün olmuştu.

“Ne?” diye fısıldadım kafamdaki düşünceler dağılırken.

Noah daha da yaklaşıp kulağıma fısıldayacakmış gibi başını eğmişti. Onun yerine burnu çeneme değdi. Ta ki dudakları kulağımın altındaki boşluğu bulana kadar.

“Kalbin hızlanmaya başladı,” dedi dudaklarını boynumdan köprücük kemiğime doğru gezdirirken.

“Hatırlamıyorum,” dedim. Bu kez aklımı başımdan alan, pantolonumun ince kumaşı üzerinde dolaşan eliydi. Dizimden yukarı çıkmıştı. Uyluğuma. Sonra başını kaldırıp muzip bir gülümsemeyle bana baktı.

“Mara, yorgunsan bunu duyabilirim. Canın yanarsa hissedebilirim. Ve eğer yalan söylersen hemen anlarım.”

Gözlerimi kapadım. Noah'nın yeteneğinin ne anlama geldiğini daha yeni fark ediyordum. Verdiğim her tepkiyi –ona verdiğim her tepkiyi– anlayabiliyordu. Sadece benimkileri de değil üstelik, herkesinkini.

“Bunu senden saklamak zorunda olmayışım hoşuma gidiyor,” dedi parmağını tişörtümün yakasından içeri sokarken. Ve kumaşı kenara çekip omzumu öptü.

Yüzüne bakabilmek için onu kendimden biraz uzaklaştırdım. “Nasıl baş ediyorsun peki?”

Ne sormaya çalıştığımı anlamamış gibi görünüyordu.

“Etrafındaki herkesin fiziksel ve duygusal tepkilerini sürekli olarak hissetmekle. Delirecek gibi olmuyor musun?”

O olmuyorsa bile ben, onun yanında hiçbir sırrım olmadığını bildiğime göre kesin olurdum.

Kaşlarını çattı. “Çoğunlukla arka plandan geliyor gibi oluyorlar. Ben ancak özellikle birine odaklanırsam tam olarak duyabiliyorum.” Parmağı dizimi okşayıp yukarı, kalçama çıkarken nabzım daha da hızlanıyordu.

Güldüm. “Kes şunu,” diyerek elini çektim. Sırıtişına bakılırsa eğleniyordu. “Bir şey diyordun?”

“Her şeyi –herkesi– *duyabiliyorum* ama hissedemiyorum. Sadece sana anlattığım o dört kişi ve o da bir acı çektiklerinde... Sen acı çektiğinde. İçlerinde tanıştığım ilk insan sendin aslında, sonra da Joseph. Sizi, nerede olduğunuzu gördüm ve hissettiklerinizin bir yansımaları duyduğum sanırım.”

“Ama dünyada bir sürü acı çeken insan var.” Gözlerimi ona dikmişim. “Neden biz?”

“Bilmiyorum.”

“Ne yapacaksın peki?”

Başparmağı benimkilerde gezerken kendi dudağı da hafifçe yukarı doğru kıvrılmıştı. “Aklımda birkaç şey var.”

Ben de sırttım. “Onların bana faydası olmaz ama,” dedim ve o anda daha önce yaşadığım bir şeyi yeniden yaşar gibi oldum. Kendimi Little Havana’da tozlu bir dükkânda, elimdeki cam şişeyi sıkı sıkı tutarken görüyordum.

“*Kafam çok karışık,*” demiştim Bay Lukumi’ye. “*Yardıma ihtiyacım var.*”

“*Bu sana yardım etmez,*” diye karşılık vermişti o da yumruğuma bakarak.

Ama sonra kendisi, hatırlamama yardım etmişti.

Belki şimdi de edebilirdi.

Bir anda ayağa kalktım. “Tekrar botanicaya gitmemiz gerek,” dedim kıyafet çekmeceme doğru yürürken.

Noah yan gözle bana baktı. “Saat geceyarısını epey geçti. Bu saatte orada kimse olmaz ki.” Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışırcasına yüzüme bakıyordu. “Hem oraya tekrar gitmek istediğinden emin misin? Yani o rahip seni ilk gördüğünde buna pek de sevinmişe benzemiyordu.”

Aklıma Bay Lukumi’nin o hali geldi; beni görünce sanki kim olduğumu biliyormuş gibi deliye dönmüştü.

“Noah,” dedim ona dönerek. “O biliyor. O adam –rahip– beni biliyor. *Biliyor.* Yaptığı şey bu yüzden işe yaradı.”

Noah bir kaşını kaldırdı. “Ama işe yaramadığını söylemiştin.”

“Yanılmışım.” Sesim çok değişik geliyor, çıt çıkmayan odam sözcüklerimi yutuyordu sanki. “Oraya tekrar gitmeliyiz.” Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Noah yanıma gelip beni kendine çekti ve nefesim yavaşlayana dek saçlarımı okşayıp gözlerime bakarak beni sakinleştirdi. Kollarım, hissiz bir şekilde iki yanımda sallanıyor gibiydi.

“O geceyi kendi kendine hatırlamış olamaz mısın?” diye sordu sessizce.

Gözlerimi kıstım. “Daha iyi bir fikrin varsa söyle.”

Bunu duyunca Noah elimi tutup parmaklarımızı kenetledi ve “Pekâlâ,” dedi beni yeniden yatağa çekerek. “Sen kazandın.” Ama bir şekilde, çoktan kaybetmiş gibi hissediyordum.

53

Ertesi sabah Noah'nın yanında uyandım. Kolum belindeydi ve nefes aldıkça tişörtünün ince kumaşı altından kaburgalarının hareket ettiğini hissedebiliyordum. Onu daha önce hiç böyle görmemiş, savunmasızlığından faydalanıp onu rahatça inceleyememiştim. Pazılarının şişkinliğini. Tişörtünün açık yakasından dışarı uzanan birkaç kılı. Boynundan hiç çıkarmadığı kolyesi, gece uyurken kaymıştı. Ona da ilk kez dikkatli bakıyordum; yarısı tüy, yarısı hançer şeklinde gümüş bir ucu vardı. İlginç ve güzel, tıpkı onun gibi.

Gözlerim, yatağında yatan ve insan olamayacak kadar mükemmel olan bu çocuktaydı. Ellerinden biri, yüzünün yanında yumruk şeklini almıştı. Yumuşak bir ışık, karmakarışık olmuş koyu renk saçlarını ışılatıyor, altın gibi parlamalarına sebep oluyordu. Kokusunu içime çektim, teninin aroması şampuanıma karışmıştı.

Onu öpmek istiyordum.

Boynunda, saç diplerinin hizasına gizlenen o çil topluluğunu öpmek istiyordum. Kirli sakallarının dudaklarıma batmasını, çiçek

kadar yumuşak göz kapaklarının parmak uçlarıma değmesini. O sırada Noah hafifçe soludu.

Mutluluktan başım dönüyor, Noah yüzünden âdeta sarhoş oluyordum. Anna ve benden önce onunla olan, olmayan tüm kızlara karşı içimde şiddetli bir acıma duygusu belirdi; neler kaçırdıklarını düşünüyordum. Bu da onu kaybedersem benim canımın ne kadar yanacağını hatırlatmış oldu. Varlığı deliliğimin sınırlarını törpülüyor, onunla olmak yaptıklarımı neredeyse unutturuyordu.

Ama neredeyse.

Elimi eline doğru kaydırıp onu tuttum ve sıktım. “Günaydın,” dedim fısıldayarak.

Kımıldandı. “Hımm,” diye mırıldanarak hafifçe gülse de gözleri hâlâ kapalıydı. “Aydın gerçekten de.”

“Gitmemiz gerek,” dedim aksini dileyerek, “annem senin burada olduğunu öğrenmeden önce yani.”

Dönüp kollarından destek alarak üzerimde durdu ama temas etmiyorduk. Bir, iki, üç saniye. Kalbim giderek hızlanırken Noah gülümsedi ve yatağımdan kalkıp odamdan çıktı. Ben giyinip dış-lerimi fırçaladıktan ve genel olarak insan içine çıkmaya hazır hale geldikten sonra mutfakta buluştuk. Daniel ile Joseph’in arasına sıkışmış olan Noah, kahvesini içerken bir yandan da bana sırtıyordu.

“Mara!” Annemin gözleri, beni ayakta, mutfakta ve giyinmiş olarak görünce kocaman açılmıştı. Sonra hemen kendini topladı ve “Bir şey ister misin?” diye sordu.

Noah da çaktırmadan bana bakarak başını salladı.

“Ee, tabii,” dedim. “Mesela...” Gözlerim tezgâhı tarıyordu, “simit?”

Annem gülümseyerek tabaktan bir simit alıp ekmek kızartma makinesine koydu, ben de beylerin karşısındaki yerime oturdum. Herkes, son birkaç günü odama kapanarak geçirmemişim gibi davranıyor, ben de buna uygun hareket ediyordum.

“Bugün okula gidecek misin?” diye sordu annem.

Noah başını onaylarcasına salladı. “Mara’yı ben götürürüm diye düşünmüştüm,” dedi Daniel’a. “Senin için de uygunsa.”

Kaşlarını çatılsa da Noah bana bir bakış atıp masanın altından elimi tutunca sesimi çıkarmadım.

Daniel ayağa kalkıp elinde kâsesiyle lavaboya yürürken gü-lümsüyordu. “Bana uyar. Ben de geç kalmamış olurum böylece.”

Gözlerimi devirdim. Annem önüme bir tabak koydu. Onun ve hafta sonu hayvanat bahçesine gitmekten söz eden Noah ile Joseph’in yanında oturup sessizce yemeye başladım. Ne kadar keyifli olduklarını fark etmemek imkânsızdı; göğsümün suçluluk hissiyle ve sevgiyle dolduğunu hissettim. Sevgimin sebebi belliydi. Suç-luluk da muhtemelen onlara yaşattığım şeylerden kaynaklanıyordu. Sorunumu çözmezsem hâlâ yaşatabileceklerimden. Ama bu dü-şünceyi bir kenara bırakıp annemi yanağından öperek ön kapıya doğru yürümeyi seçtim.

“Hazır mısın?” diye sordu Noah.

Cevabım hayır olsa da başımı evet anlamında salladım.

“Gerçekte nereye gidiyoruz?” diye sordum arabayı kullanan Noah’ya çünkü okula gitmediğimizi gayet iyi biliyordum. Orası benim için güvenli değildi. Çünkü etrafımda birileri varken ben hiç güvenli değildim.

“1821 Calle Ocho,” dedi Noah. “Botanica’ya tekrar gitmek istiyordun, değil mi?”

“Daniel okulda olmadığımızı fark edecektir.”

Noah omuz silkti. “Ona bir gün tatil yapmaya ihtiyacın ol-duğunu söylerim, bir şey demez.”

Noah’nın haklı çıkmasını umuyordum.

Little Havana bir şekilde bizim uğrak yerimiz haline gelmiş olsa da bugün hiç tanıdık gelmiyordu. Sokakları dolduran insanlar,

nereden geldiğini kestiremediğim müziğin davul ritimlerine uygun olacak şekilde, ellerindeki bayrakları sallıyorlardı. Calle Ocho trafiğe kapatıldığı için de yürümek zorunda kalmıştık.

“Bu ne böyle?”

Noah güneş gözlüklerini takmış, rengârenk elbiseler giyen kalabalığı izliyordu. “Festival var,” dedi.

Ona döndüm.

“Hadi gel, aralarından geçmemiz lazım.”

Denedik ama çok yavaş ilerliyorduk. Biz insanların arasından dolaşırken güneş de üzerimizdeydi. Anneler, yüzleri boyalı çocuklarının ellerinden tutuyor; erkeklerse müziğin sesini bastırabilmek için birbirleriyle bağırarak konuşuyorlardı. Masalar, müşterilerin yemek yerken kutlamaları seyredebilmesi için kaldırımlara yerleştirilmişti. Bir grup genç, puro dükkânının duvarına yaslanmış gülüşüyor, sigara içiyorlardı. Domino Parkı da festivali seyretmeye gelen insanlarla doluydu. Mağaza vitrinlerine göz atarak o tuhaf elektronik eşya ve Santeria biblolarının karışımını arıyordum ama hiçbir yerde yoktu.

“Dur,” diye bağırdı Noah müziği bastırarak. Yaklaşık bir buçuk metre arkamda kalmıştı.

“Ne oldu?” Geri dönüp onun yanına doğru yürürken birine çarptım, hem de sert bir şekilde. Başında lacivert bir beyzbol şapkası olan birine. Donakaldım.

O da dönüp şapkanın siperliğinin altından baktı ve “*Perdon*,” diyerek uzaklaşmaya devam etti.

Derin bir nefes aldım. Sadece şapkalı bir adam. Son zamanlarda fazlasıyla ürkek biri haline gelmiştim. Tekrar Noah’ya doğru yürümeye başladım.

O da gözlüklerini çıkarmış vitrine bakıyordu. Yüzündeyse son derece kayıtsız, belirsiz bir ifade vardı. “Adrese bak.”

Gözlerim, oyuncakçının cam kapısında yazılı olan numaralara kaymıştı. “1823,” dedim ve diğer yöne doğru birkaç adım atıp bir sonraki mağazanın önünde durdum. Tabelayı okurken boğazım düğümlenmişti. “1819.” 1821 nerede?

Noah’nın yüzü bir heykel kadar duygusuz olsa da gözleri, şaşkınlığını ele veriyordu.

“Belki de caddenin karşı tarafındadır,” dedim ama buna kendim bile inanmıyordum. Noah da hiçbir şey söylemedi. Gözlerim binayı tepeden tırnağa süzüyor, inceliyordu. Yeniden oyuncakçıya gidip burnumu puslu cama yapıştırıp içeri baktım. Kocaman pelüş hayvanlar yere daire çizerek şekilde yerleştirilmiş; kuklalarsa dans eder pozisyonlarda, vantrilok bir kuklanın etrafına, vitrine dizilmişti. Bir adım geri çekildim. Oyuncakçının cephesi de Botanica’nınki gibi dardı ama öte yandan, diğer mağazaların vitrinleri de böyleydi.

“Belki de birine sormalıyız,” dedim, artık giderek umutsuzlaşıyordum. Gözlerim, sorabileceğimiz birini arayarak dükkânları tararken kalp atışlarım da hızlanmıştı.

Noah mağazanın vitrinine bakarak, “Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum,” dedi. “Sanırım kendi başımızın çaresine bakmamız gerek.”

54

Karanlıkta, palmyelerle çevrili yoldan hayvanat bahçesine giderken korkum hızla artıyordu.

“Bu kötü bir fikir,” dedim Noah’ya. Little Havana’dan dönüş yolumuzda annemi arayıp –gitmediğimiz– okuldan sonra biraz değişiklik olsun diye Noah’nın evinde takılacağımızı söyledikten sonra bu konuyu konuşmuştuk. Bay Lukumi’nin izini bulma şansımız olmadığından –ki gerçek adının bu olup olmadığını bile bilmiyorduk– ve ikimiz de bir hastaneye yatırılmak istemiyorsak kimseden yardım isteyemeyeceğimize göre bundan sonraki hamlemize karar vermemiz gerekiyordu. Elbette önceliğimiz bendim; bu tepkilerimi kontrol etmek istiyorsam önce onları neyin tetiklediğini bulmam gerekiyordu. Denemenin en kolay ve en etkili yolunun bu olduğuna karar vermiştik. Ama ben hâlâ korkuyordum.

“Güven bana. Haklı olduğumu göreceksin.”

“Fazla gurur insanı kör eder,” dedim küçük bir tebessümle.

“Neden önce seni test etmiyorduk, bir daha söylesene?”

“Senin yaptığını tersine çevirip çeviremeyeceğimi görmek istiyorum çünkü. Bence bu önemli. Belki de birbirimizi bu yüzden bulmuşuzdur. Olamaz mı?”

“Sanmam,” dedim pencereye bakarak. Saçlarım, ıslak tutamlar halinde ensemde toplanmıştı. Toplayarak tenimi rahatlatmaya çalıştım.

“Sadece muhalefet etmeye çalışıyorsun ama şimdi.”

“Dedi işe yarar... şeye sahip olan adam.”Yapabildiğimiz şeylere bir isim vermek çok tuhaf geliyordu. Uygunsuzmuş gibi. Ne dersem diyeyim uygun olmayacak gibi hissediyordum.

“Bence yaptıkların bununla sınırlı değil, Māra.”

“Olabilir,” dedim ama pek de öyle olduğunu düşünmüyordum. “Yine de seninkine sahip olmayı tercih ederdim.”

“Ben de.” Kısa bir süre duraksadıktan sonra da ekledi. “İyi-leştirmek fazlasıyla kız işi.”

“Çok kötüsün,” dedim başımı iki yana sallayarak. Noah’nın dudaklarındaysa iğrenç bir sırıtış vardı. “Komik değil,” dedim ama ben de gülüyordum. Hâlâ gergin olsam da Noah’nın yanında kendimi ne kadar iyi hissettiğimi düşününce inanamadım; bu sırrı onunla paylaşmanın verdiği rahatlık şaşırtıcıydı. Bana tüm bunlarla başa çıkabileceğimi düşündürüyordu, birlikte başa çıkabileceğimizi.

Hayvanat bahçesinin kaldırımına park ettik. Çalışma saatleri dışında buraya gelmeyi nasıl başardığımızı bilmiyordum ve sormamıştım da. İçeri girince bizi ilk karşılayan, yapay havuzun üzerine doğru uzanan yontulmuş kayalar oldu. Başlarını kanatlarının altına gömmüş uyuyan pelikanlar suyun yüzeyini süslüyor, diğer tarafta kümelenmiş flamingolarsa halojen lambanın ışığında açık pembe bir yığına benziyordu. Bu sessiz bekçiler, girişimizi belli edecek bir harekette bulunmamış ya da bunu fark etmemişlerdi.

Sıcak bir esinti ağaçların yapraklarıyla beraber saçlarımızı da uçuştururken el ele yürümeye devam ediyorduk. Biz yaklaşınca

ürken ceylanlar ile antilopların yanından geçtik. Toynak ve kişneme seslerini duymaya başlayınca adımlarımızı hızlandırdık.

O sırada üzerimizdeki dallardan bir ses geldi. Karanlıkta bunun ne olduğunu göremesem de tabelayı okumayı başardım: Beyaz şebekler sağda, şempanzeler solda. Tam o anda tiz bir çığlık havayı deldi ve çalıların arasından bir şey bize doğru koşmaya başladı. Hem ayaklarım hem de kalbim donakalmıştı.

Şempanze, hendeğin önüne gelince durdu. Eğlence sektöründe kullanılan esmer yüzlü, sevimli şeylerden biri değil; devasa bir şeydi. Kayalıkların ucuna gergin bir şekilde oturup insan gözlerine benzeyen gözleriyle, oradan uzaklaşmamızı izledi. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Noah küçük bir aralığa doğru döndü ve devasa bitkiler ile ağaçların arasında gizlenmiş ufak bir yapıya doğru ilerlerken cebinden de bir anahtarlık çıkardı. Kapıda PERSONEL HARİCİ GİREMEZ yazıyordu.

“Ne yapıyoruz?”

“Burası bir çalışma odası. Dünya böcekleri mi ne, öyle bir şey hakkında bir sergiye hazırlanıyorlar,” dedi kapıyı açarken.

Herhangi bir şeyi öldürme fikrinden nefret etsem de böcekler hızla üreyebilen varlıklardı ve kimse birkaç tanesinin eksikliğine üzülmeydi.

“Peki bunu nasıl hallettin?” diye sordum arkamıza bakarak. Tüylerim diken diken olmuştu. Birilerinin bizi izlediği hissinden kurtulamıyordum.

“Annem burada gönüllü birkaç şey yapmıştı. Ayrıca onlara yüklü miktarda para da veriyor.”

Noah ışıkları açınca ortadaki uzun metal masa ortaya çıkmış, o da ardımızdan kapıyı kapatmıştı. Duvarlar metal raflarla, raflarsa kutular ve plastik tüplerle doluydu. Noah, küçük etiketlere göz

atarak odayı dolaşmaya başladı. Bense kapının önünde duruyor ve olduğum yerden yazıları okuyamıyordum.

Nihayet Noah, elinde yarı saydam bir plastik kutuyla yanıma geldi. Gözlerimi kısmış ona bakıyordum.

“Onlar ne?”

“Sülük,” dedi son derece normal bir şeyden bahseder gibi. Gözlerini kaçırıyordu.

Bir anda tiksindim. “Hayır. Hayatta olmaz.”

“Yapmak zorundasın.”

Tüm vücudum ürpermişti. “Başka bir şey seç,” dedim ve hızla odanın diğer köşesine geçtim. “İşte.” Üzerinde yazılanı telaffuz edemediğim bir etiket taşıyan opak bir tüpü elime almıştım. “Birsşeybirşey akrebi.”

“Onlar zehirli,” dedi Noah dikkatle yüzüme bakarak.

“Daha iyi ya.”

“Ayrıca da nesli tükenmekte olan bir tür.”

“İyi,” dedim. Şeffaf kutuya yaklaşırken hem bacaklarım hem de sesim titremeye başlamıştı. “Koca popolu örümcek,” dedim kutuyu göstererek.

Noah etiketi okumak için yanıma geldiğinde sülük kutusu hâlâ elindeydi. Ve çok yakınımda. Geri çekildim. “O da zehirli,” dedi sakın bir tonla.

“Bu da teşvik edici bir sebep işte.”

“Sen onu öldürmeden o seni ısırabilir ama.”

Yüreğim ağzımdaydı. “Bu da senin iyileştirme yeteneğini denemen için bir fırsat,” dedim boğuk bir sesle.

Ama Noah başını iki yana salladı. “Senin hayatınla deney yapamam. Olmaz.”

“O zaman başka bir şey seç,” dedim. Yaşadığım dehşet nefesimi kesiyordu. “Sülük olmaz.”

Noah alnını ovuşturmaya başladı. “Sana bir şey yapmazlar, Mara.”

“Umurumda değil!” Odadaki böceklerin, plastik hücrelerine karşı kanat çırtıklarını duyabiliyordum. Kendimi kaybetmeye, ayaklarımın kaydığını hissetmeye başlıyordum.

“İşe yaramazsa hemen alacağım,” dedi. “Canın yanmayacak.”

“Hayır. Ciddiyim, Noah, yapamam. Derinin altına girip kan emiyor onlar. Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Titrememe engel olmak için kollarımı bedenime sarmıştım.

“Çabucak bitecek, söz veriyorum,” dedi. “Hiçbir şey hissetmeyeceksin.” Ve elini, kutunun içine soktu.

“Hayır.” Kelimeyi ancak bir fısıltı olarak çıkarabilmişim. Nefes alamıyordum. Göz kapaklarımın içinde ne kadar açıp kapasam da kurtulamadığımı, rengârenk benekler vardı.

Noah, sülüklerden birini eline alınca bayılacak gibi oldum. Ve sonra...

Hiçlik.

“Mara.”

Gözlerim birden açıldı.

“Öldü. İnanılır gibi değil,” dedi. “Başardın.”

Ve avucunu açarak bana doğru geldi ama ben irkilip kapıya yapıştım. O da, ne düşündüğünü anlayamadığım bir yüz ifadesiyle bana bakarak ölü sülükten kurtulmaya gitti. Fakat kutuyu rafa kaldırdığı anda durdu.

“Tanrım,” dedi.

“Ne var?” Sesim hâlâ titrek bir fısıltıdan ibaretti.

“Hepsi ölmüş.”

“Sülüklerin mi?”

Noah, titreyen eliyle kutuyu yerine koyduktan sonra böceklerin bulunduğu kısma yürüdü. Şeffaf olan tüplere bakıyor, diğerlerini de açarak kontrol ediyordu.

Başladığı noktaya dönünce duvara baktı.

“Her şey,” dedi. “Hepsi ölmüş.”

55

Cürüme kokusu burnuma dolarken kulaklarımda da bir ses yankılanıyordu.

“Olay yerine çağırılan biyologlar, bunun sudaki oksijen azalmasına bağlı olabileceğini söylüyor.”

Şişmiş ve sırtüstü su yüzeyine çıkmış timsahların görüntüsü, bilinçaltımın derinliklerinde kendini hatırlatıyordu.

“Bu durumu da şaşırtıcı sayıdaki timsah cesetlerine bağlıyorlar.”

Onları ben öldürmüştüm. Tıpkı buradakileri öldürdüğüm gibi.

Noah boş gözlerle yarattığım yıkımı inceliyordu. Bana bakmıyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Kapıyı güçlükle açıp karanlık koridora dalınca beni viyaklamalar, uğultular ve havlamalar karşıladı. Katliamımın bir sınırı olduğunu bilmek güzeldi.

Kendimden tiksiniyordum. Noah da peşimden dışarı gelince, onun da aynı hisleri paylaştığını gördüm.

Gözlerini benden kaçırdı ve hiçbir şey söylemedi. Yumruklarını sıkıldığını ve benden iğrendiğini görmek canımı acıtmış ve beni ağlatmıştı. Çok zavallıydım. Ama bir defa başlayınca kendime engel

olamadım, olmak da istemiyordum aslında. Hıçkırıklar boğazımı tırmıyor olsa da bu iyi bir acıydı. Hak etmişim.

Noah hâlâ sessizliğini koruyordu. Ancak ben yere düşüp kendimde kalkacak gücü bulamadığım için bir süre öyle kalınca tepki verebildi. Elimi tutup beni kaldırdığında bacaklarım hâlâ titriyordu. Hareket edemiyor, nefes bile alamıyordum. Sonra bana sarıldı ama o an tek istediğim kollarını çekmesiydi. Kaçmak istiyordum.

Zayıf kürek kemiklerimi göğsüne vurarak debelenmeye, karşı koymaya başladım.

“Bırak gideyim.”

“Olmaz.”

“Lütfen,” dedim boğuk bir sesle.

Kollarını biraz gevşetti. “Kaçmayacağına söz verersen bırakırım.”

Kontrolümü kaybetmişim ve Noah bunun farkındaydı. İşleri daha da kötüleştirmemden korktuğu için başka bir şeyi mahvetmeyeceğimden emin olmak zorunda hissediyordu.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadım.

O da yüzümü görmek için beni kendine çevirdikten sonra bıraktı. Bense yüzüne bakamadığım için gözlerimi önce kareli gömleğine, sonra da yere indirdim.

“Hadi gidelim.”

Hırılıtlar ve feryatlar arasında tek kelime etmeden yürümeye başladık. Şimdi hayvanların tümü uyanmıştı. Antiloplar kafeslerinin önünde toplanmış, korkuyla tepinip birbirlerini iterken, kuşlar delirmiş gibi kanat çırpıyor, bir pelikan da biz o tarafa doğru giderken doğruca kayalardan birine doğru koşuyordu. Ve suya düştü. Yeniden yüzeye çıktığında kırık kanadını da peşinden sürüklemek zorunda kaldığını gördüm. Ölmek istiyordum.

Arabaya vardığımız anda elim hemen kapının koluna gitti ama kilitliydi.

“Aç şunu,” dedim ama hâlâ yüzüne bakmıyordum.

“Mara...”

“Aç şunu.”

“Önce bana bak.”

“Şu anda bunu yapamam,” dedim dişlerimi sıkarak. “Aç şu kapıyı.”

Açtığı anda da kendimi koltuğa bıraktım.

“Beni eve götür, lütfen.”

“Mara...”

“Lütfen!”

Noah arabayı çalıştırdı ve sessizce yola koyulduk. Yol boyunca yalnızca kucağıma bakmıştım ama yavaşladığımızı fark edince başımı kaldırdım. Manzara tanıdık olsa da yerine oturmayan bir şeyler vardı. Onun evine giren devasa kapıdan geçerken buz gibi gözlerle Noah’ya baktım.

“Burada ne işimiz var?”

Cevap vermedi ve bunu anlayabiliyordum. İtirafımdan beri Noah’nın tek yaptığı benimle alay etmektir. Bana inandığını söylemişti ve belki de gerçekten bir sorunun olduğuna, tuhaf bir şeyler olduğuna inanıyordu ama tam olarak anlamamıştı. Öpüştüğümüzde ve neredeyse öldüğünde benim rüya gördüğümü düşünüyordu. Rachel, Claire ve Jude’un eski ve harabe bir binanın yıkılması sonucunda öldüğünü. Mabel’in sahibinin düşüp kafasını kırmış olabileceğini ve Morales’in de bir şok geçirerek hayatını kaybettiğini. Ona göre tüm bunlar, korkunç bir tesadüfler dizisinden ibaretti.

Ama artık böyle düşünemezdi. Bu geceden, biraz önce yaptıklarımın sonra olmazdı. Bunu öyle basit bir şeyle açıklayamazdı çünkü. Bu gerçektir. Ve şimdi Noah ilişkimizi bitiriyor, ben de buna sevinliyordum.

Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini kendim bulacaktım. Arabayı garaja park edip kapımı açınca kımlıdamadım.

“Mara, in arabadan.”

“Burada yapamaz mısın? Evime gitmek istiyorum.”

Artık bu işte tamamen bir başıma kaldığıma göre biraz düşünmem, kafamı toparlamam gerekiyordu. Böyle yaşayamazdım, bir plana ihtiyacım vardı.

“Sadece... lütfen.”

Arabadan indim ama kapıya gelince duraksadım. Bir önceki gelişimde köpekler bende bir terslik olduğunu sezmişlerdi ve haklıydılar da. Onların yakınında olmak istemiyordum.

“Mabel ve Ruby ne olacak?”

“Kafeslerindeler. Onlar da evin diğer tarafında.”

Noah koridora geçip dar merdivenlerden çıkarken ben de peşinden gidiyordum. Elimi tutmak için uzandığında irkildim. Şu aşamada onunla temas etmek, benim için işi daha da zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Noah kapıyı ayağıyla açtı ve içeri girdik, sonra bana döndü. Yüzünde sessiz ama öfkeli bir ifade vardı. “Çok üzgünüm,” dedi.

İşte bu kadar. Onu kaybetmiştim. Ama beni esas şaşırtan, acı ve keder yerine hiçbir şey hissetmiyor oluşumdu.

“Önemli değil.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Sesim buz gibi ve mesafeliydi. “Söylenecek hiçbir şey yok.”

“Yüzüme bak, Mara.”

Gözlerimi yerden kaldırıncaya vahşi bir ifadeyle bana bakan gözlerini gördüm. Gerçeği bilmesem korkabilirdim bile ama bu odadaki en korkutucu şey bendim.

“Tahmin edemeyeceğin kadar üzgünüm,” dedi. Ama ses tonu o kadar ifadesizdi ki göğsüm sıkışmıştı. Bu konuda kendini suçlu hissetmesi gereken o değildi, ben de onu suçlamıyordum. Başımı hayır anlamında salladım.

“Hayır, başını sallama,” dedi. “Her şeyi berbat ettim. Hem de feci şekilde.”

Sözcük, ben kendime engel olamadan ağzımdan fırlamıştı bile. “Ne?”

“İşin bu boyuta gelmesine hiç müsaade etmemeliydim.”

Afalladım. “Noah, sen hiçbir şey yapmadın.”

“Dalga mı geçiyorsun? Sana işkence ettim resmen. *İşkence* ettim.” Ses tonunda tuhaf bir hiddet vardı. Kasları tamamen kasmıştı ve bir şeyleri parçalamak ister gibi görünüyordu. Bu hissi çok iyi biliyordum.

“Sen yapılması gerekeni yaptın.”

Bu kez aşağılırcasına bir tonda devam etti. “Sana inanmamıştım.”

Biliyordum.

“Sadece şunu söyle,” dedim. “Yapabildiklerin konusunda yalan mı söylüyordun?”

“Hayır.”

“Yani hiçbir şey yapmamak senin *seçimindi*.”

Yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. “Her şey çok hızlı oldu. O ses... ya da her neyse, Morales’te olduğundan çok farklıydı.”

“Morales mi?” dedim, aptallaşmıştım. “Onu duydun mu?”

“Duydum... yani bir şey duydum. Seni. Sesin *sorunlu* geliyordu. Ama neden olduğunu, ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum. Anna ve Aiden’la olan meselede de, Jamie okuldan atıldığı zaman yani, sesin kaybolmuştu ama neler olduğunu bilmiyordum. Tam olarak anlayamamıştım ama seni tehdit ettiğini biliyordum ve bu yüzden onu öldürmek istedim. Ama bu defa, bu gece öyle değildi; timsahlarda da farklı bir durum olduğunu düşünüyorum.”

Noah ne yaptığımı teyit ederken ağzım kupkuru olmuştu. O da elleriyle önce yüzünü, sonra da saçlarını okşadı.

“Çok fazla ses vardı; bataklıktaki diğer şeylerin sesi. Öylece ortadan kayıp mı oldular yoksa başka bir şey mi oldu bilmiyor-

dum ama hissettim.” Durdu, yüzü kaskatı kesilmişti. Sonra lafı dolandırmadan, “Üzgünüm,” dedi.

Onu dinlerken midem bulanmaya başlamış, boğazım tıkanmıştı. Nefes alamıyordum ve oradan çıkmam gerekiyordu. Kapıya yöneldim.

“Yapma,” dedi Noah, bana doğru geliyordu. Elini uzattığında bir kez daha geri çekilmeme rağmen bu kez aldırış etmeyip elimi tuttu ve beni yatağına götürdü. Ben de bunun son konuşmamız olduğunu bildiğim için itiraz etmedim. Ve bu ne kadar canımı yaksa da, bunun gerekli olduğunu bilsem de onu bırakıp gitmeye henüz hazır değildim. Bu yüzden yan yana oturduk ama elimi geri çektim. Noah da gözlerini kaçırdı.

“Sandım ki... Olacak şeyleri önceden gördüğünü düşündüm... benim gibi imgeler gördüğünü. Rachel’ın başına gelenler yüzünden kendini suçlu hissettiğini.”

Tıpkı annem gibi konuşuyordu.

“Anlayamadım ve seni zorladım, çok zorladım.”

O kirpiklerinin altından öyle bir bakıyordu ki, eskiden kalbimin durduğu yere artık gözleri saplanmıştı. Kendisine kızgındı, *bana değil*. Ne kadar yanlış, ne kadar ters.

“Bu senin hatan değildi Noah.” Cevap verecekti ama ben o güzel, kusursuz ağzını elimle kapadım; böyle bir anda ona dokunmak acı vericiydi. “Bu senin neler yapabildiğimi ilk görüşündü. Oysa *ben* ilk kez yapmıyordum. Eğer ben...” Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi söylemeden kendime engel olmayı başardım. *O anda* yapmam gereken şeyi. “Bir dahaki sefere yüzünde aynı ifadeyi görmeye katlanamam, tamam mı?”

Gözlerini bana dikmişti. “Bu *benim* yüzümden oldu Mara, seni yapmaya zorladığım şey yüzünden.”

“Sen beni o odadaki her canlıyı öldürmeye zorlamadın. Bunu ben kendim yaptım.”

“Her canlıyı değil.”

“Ne?”

“O odadaki her şeyi öldürmedin.”

“Bizi saymazsan öldürdüm.”

Noah’nın yüzü aydınlanmıştı. “Aynen öyle. Beni öldürebilirdin. Sana işkence ettim, sen de buna *beni* öldürerek son verebilirdin. Ama yapmadın,” dedi saçlarını yüzünden çekerken.

“Sen sandığından daha güçlüsün.”

Eli yanağında asılı kalırken ben de acı içinde gözlerimi kapadım.

“Bunun neden ya da nasıl olduğunu bilmiyoruz... ikimize de,” dedi. “Ama *öğreneceğiz*.”

Gözlerimi açıp ona baktım. “Bununla uğraşmak zorunda değilsin.”

“Zorunda olmadığımı *biliorum* tabii ki. Ama sana yardım etmek istiyorum.”

Hızlıca derin bir nefes aldım. “Yarın ne olacak peki? İnsanlar nesli tükenmekte olan yüzlerce türü neyin öldürdüğünü bilmek isteyecektir.”

“Merak etme, ben...”

“Düzeltecek misin? Düzeltecek misin, Noah?”

Sözcükler ağızımdan çıkarken Noah’nın tam olarak bunu düşündüğünden adım gibi emindim. Tüm mantık sınırlarına rağmen tıpkı diğer şeyler gibi beni de düzeltebileceğini düşünüyordu.

“Bu meseleyi gerçekten böyle mi görüyorsun? Ben dağıtacağım ve sen toplayacaksın yani, öyle mi?” Onun için yeteri kadar vakit ya da para ayırır veya denersek çözebileceği bir sorundan ibarettim ben de. Bu deney –ben– başarısız olduğunda, insanlar öldüğünde Noah da *kendini* suçlayacak, bunu durduramadığı için *kendinden* nefret edecekti. Beni durduramadığı için. Ona bunu yapamazdım. Bu yüzden de söyleyebileceğim tek şeyi söyledim.

“Yardımlını istemiyorum. Seni de.” Sözcükler dilimde yuvarlanırken isyan ediyor gibiydiler. Noah’nın yüzüne ise bir tokat gibi çarptılar.

“Yalan söylüyorsun,” dedi sessizce.

Benim sesimse mesafeli ve soğuktu. “Seni bir daha görmesem iyi olacak sanırım.” Böyle bir şeyi söyletecek gücün nereden geldiğini bilmiyordum ama ona minnettardım.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Noah buz gibi gözleriyle.

Soğukkanlılığımı kaybetmeye başlıyordum. “Bunu gerçekten soruyor musun? Beş kişiyi öldürdüm ben.”

“Kazara.”

“İsteyerek.”

“Tanrım, Mara. Kötü insanların başına kötü şeyler gelmesini isteyen tek kişi olduğunu mu sanıyorsun?”

“Hayır ama istediğini alabilen tek kişi benim,” dedim. “Ve bu arada Rachel kötü bir insan değildi. Onu seviyordum, bana hiçbir şey yapmamıştı ve buna rağmen öldü. Benim yüzümden.”

“Belki.”

“Ne? Ne dedin?” diye sordum hiddetle.

“Hastanedeki olayın kaza olup olmadığından hâlâ emin değilsin.”

“Yine buraya mı döndük yani? Cidden mi?”

“Dinle. Kaza olmasa bile...”

“Değildi,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Değilse bile,” diye devam etti, “bir dahaki sefer bunu yapmaya yaklaştığında seni uyarabilirim.”

“Morales’i öldürmeden önce uyardığın gibi,” dedim alçak sesle.

“Böyle söylemen hiç adil değil ve bunu sen de biliyorsun. O zaman ne olduğunu bilmiyordum ama artık biliyorum. Bir dahaki sefere seni uyaracağım, sen de yapmayacaksın.”

“Yani beni durduracaksın.”

“Hayır. Bu *senin* seçimin. Her zaman öyle. Ama belki kontrolünü kaybettiğinde geri almaya yardımcı olabilirim.”

“Peki ya bir şey olur ve sen yanımda olmazsan?” diye sordum.

“Olurum.”

“Ya olmazsan?”

“O zaman benim hatam demektir.”

“Aynen öyle.”

Ne dediğimi anlamamış gibi bakıyordu.

“Ben bir erkek arkadaş istiyorum Noah, bebek bakıcısı değil. Ama diyelim ki bu planını kabul ettim ve sen yanımda olduğun halde beni durduramadın. Kendini suçlayacaksın. Vicdanıma bunu da mı yüklemek istiyorsun? Bu kadar bencil olma.”

Noah’nın ifadesi gerilmişti. “Hayır.”

“Pekâlâ. Ol o zaman. Ama ben gidiyorum.”

Ayağa kalktım ama Noah’nın eli bacaklarımdaydı. Kotumun üzerine konan eli tüy kadar hafif olsa da donakalmıştım.

“Ben de gelirim,” dedi.

Ona baktım; ciddi bir ifade takınan yüzünün üstünde elleriyle karıştırdığı saçlarına, ağırlaşmış gibi görünen yarı kapalı göz kapaklarına. Yatağın üzerinde otururken boyu belime kadar geliyordu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

“Git başımdan,” dedim bunu hiç istemememe rağmen.

Dudaklarında görünmez bir tebessümün izleri belirdi. “Önce sen.”

Gözlerimi kırıp dikkatle ona baktım. “Bu biraz tehlikeli bir oyun sanki.”

“Ben oyun oynamıyorum.”

Burun deliklerim açılmıştı. Noah, ne yapacağımı görmek için bilerek beni kışkırtmaya çalışıyordu. Onu hem yumruklamak hem de saçlarından tutup çekmek istiyordum.

“Buna izin vermem,” dedim.

“Beni durdurmazsın.” Artık çok kısık bir sesle konuşuyordu. Tarif bile edemeyeceğim kadar seksi bir tonda.

Gözlerimin kapanmasına engel olamadım. “Sen öyle san,” diye fısıldadım. “Seni öldürebilirim.”

“Ben de mutlu ölürüm o zaman.”

“Hiç komik değil.”

“Şaka da değil.”

Gözlerimi açıp Noah’nın kılere kenetledim. “Sensiz daha mutlu olurum,” diye yalan söyledim. Sesimin, olabildiğince ikna edici çıkması için çabalamıştım.

“Çok yazık.” Dudakları, hem sevip hem nefret ettiğim o çarpık gülümsemeyi takınmıştı yine. Göbeğimden yalnızca birkaç santim uzaktaydı.

Kafam iyice karışmıştı. “Bu noktada senin, “Tek istediğim senin mutlu olman. Bunun için de ne gerekirse yaparım, buna senden ayrılmak da dâhil’ falan demen gerekiyor.”

“Üzgünüm,” dedi Noah. “O kadar yüce gönüllü bir insan değilim.” Elleri kotumun üzerinden yukarı doğru tırmanıyor, belime çıkıyordu. Parmak uçları, tişörtümün üzerinden tenimi okşadı. Kalp atışlarımı düzenlemeye çalışsam da boşuna uğraşıyordum.

“Beni istiyorsun,” dedi Noah doğruca, uzatmadan. “Yalan söyleme, duyabiliyorum.”

“Bunun bir önemi yok,” dedim solurcasına.

“Hayır, var. Sen de beni, benim seni istediğim kadar istiyorsun. Ve benim *tek* istediğim sensin.”

Dilim, beynimle savaş halindeydi. “Bugün,” diye fısıldadım.

Noah yavaşça, bedenime sürünerek ayağa kalktı. “Bugün. Bu gece. Yarın. Sonsuza kadar.” Göz gözeydik, bakışları derindi. “Ben senin için yaratılmışım, Mara.”

O an bunun ne anlama geldiğini ya da mümkün olup olmadığını bilmesem de ona inanmıştım.

“Ve bunu sen de biliyorsun. O yüzden doğruyu söyle. Beni istiyor musun?” Sorudan çok bir gerçek gibi duran cümle dudaklarından dökülürken ses tonu son derece kendinden emin ve güçlüydü.

Fakat yüzü. Hafifçe çatılmış kaşlarının yarattığı kırıksıklıkta güçlülükle görünebiliyor olsa da oradaydı. Şüphe.

Bunu gerçekten bilmiyor muydu yani? Ben bunun ne kadar imkânsız olduğunu algılamaya çalışırken Noah’nın özgüveni de giderek soluyordu.

Doğru olan, sorusunu cevapsız bırakmak olacaktı; böyle bir şey imkânsız olsa da, Noah’nın onu istemediğime inanmasına izin vermek. Onu sevmediğime. Böylece her şey bitecekti. Noah, neredeyse başıma gelmiş en güzel şey olacak fakat en azından güvende kalacaktı.

Ama ben yanlış olanı seçtim.

56

Kollarımı boynuna dolayıp kendimi onun vücuduna gömdüm. “Evet,” diye fısıldadım saçlarına doğru, o da beni tutuyordu. “Ne evet?” Ses tonundan güldüğünü anlayabiliyordum. “Seni istiyorum,” dedim gülerek.

“O zaman gerisi kimin umurunda?”

Belimde, yüzümde gezinen elleri öylesine tanıdık ki zaten bana aitlermiş gibi hissediyordum. Noah, benim yuvammış gibi. Yüzüne bakıp onun da bunu hissedip hissetmediğini görebilmek için geri çekilince yüreğim paramparça oldu.

Bana inanıyordu. O ana kadar, bunu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayamamıştım.

Sakalları tenime değdikçe tüylerim diken diken oluyordu. Dudakları köprücük kemiğimde gezindi, kalçasını benimkine doğru kaydırdığında ise hiçbir şey düşünemez oldum. Parmaklarımı sıcak saçlarına dolayıp dudaklarına yapıştım. Dilinin tadını alınca tüm dünya durmuştu sanki.

Ama sonra, akıl hastanesinin o tatsız havası ciğerlerime doldu, Jude’un yüzü gözümün önüne geldi ve nefes nefese geri çekildim.

“Mara, sorun nedir?”

Cevap vermedim. Ne diyeceğimi de bilemiyordum zaten. Daha önce onlarca defa öpüşecek gibi olmamıza rağmen neredeyse her seferinde bir şey bizi durdurmuştu: Beni, Noah’yı, evreni. Bundan önce başarılı olduğumuz tek seferde de onu neredeyse öldürdüğümünden emindim. Doğru olduğunu bilsem de kalbim bu fikre isyan ediyordu. Bana neler oluyordu böyle? Ya da öpüştüğümüz zamanlarda ona?

“Ne oldu?” diye sordu.

Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama bu pat diye anlatılabilecek bir şey değildi.

“Ben... senin ölmeni istemiyorum,” diye kekeleydim.

Noah, doğal olarak anlamamış gibi görünüyordu. “Pekâlâ,” dedi saçlarını yüzümünden çekerken. “Ölmem.”

Gözlerimi yere indirmiş olmama rağmen Noah eğilip benimle göz göze gelmeyi yine başardı. “Bak Mara, seni zorlamak istemiyorum.” Elleri yüzümdeydi. “Bu,” dedi boynumu okşarken. “Sen.” Kollarımdaydı. “Bana yetiyor.” Elimi tuttu ve gözlerime baktı. Gerçekten böyle düşündüğünü biliyordum.

“Benim olduğunu bilmek yetiyor.” Elimi bırakıp yeniden yüzümü okşamaya, parmaklarını dudaklarımda gezdirmeye başladı. “Sana başka kimsenin böyle dokunamayacağını bilmek,” dedi. “Ben dokunduğumda bana nasıl baktığını görmek.

“Ve o anda iç sesini duymak.” Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Onu sadece izlemek bana yetmiyordu.

Cesaret ve öfkemden güç alarak elini tutup onu yatağa çektim. Ve oturur pozisyona geldikten sonra şaşkın bakışlarına aldırmadan ben de kucağına oturdum. Ellerim hızlı hareketlerle düğmelerini açmaya çalışsa da pek başarılı olduğum söylenemezdi. Maharetim de edebimle beraber yok olmuştu demek.

Noah çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. “Ne yapıyorsun?”

“Başka şeyler yapabiliriz,” dedim gömleğini başından çekip çıkarırken. Bunun doğru olup olmadığından emin olamasam da o anda bunu umursamadığımdan kesinlikle emindim. Teninin benimkine değmesi için sabırsızlanıyordum. Bunu denemek için. Tişörtümü tutup yukarı çekmeye başladım.

Noah uzanıp nazikçe bileklerimi tuttu. “Benimle yatmak istiyorsun ama beni öpmek istemiyorsun, öyle mi?”

Eh, evet. Bir şey söyleyecek gibi ağzımı açsam da sonra vazgeçtim çünkü bunun kulağa hoş gelmeyeceğini düşündüm.

Noah beni kucağından kaldırdı. “Hayır,” dedi gömleğini giyerken.

“Hayır mı?”

“Hayır.”

Gözlerimi kısıp baktım. “Nedenmiş? Yapmadığın şey değil.”

Başını çevirdi. “Onlar eğlence olsun diyeydi.”

“Ben de eğlenceli olabilirim,” dedim sessizce.

“Biliyorum.” Yeniden bana dönmüştü.

“Bana güvenmiyorsun,” dedim.

Sözcüklerini dikkatle seçiyor gibi görünüyordu. “Sen kendine güvenmiyorsun, Mara. Beni öpersen ölmem, bunu daha önce de söyledim. Ama sen hâlâ öyle düşünüyorsun. Bu yüzden, hayır.”

“Şaka yapıyorsun değil mi?” dedim, inanılır gibi değildi çünkü. Noah, Noah *Sharw*, kendine hâkim oluyordu.

“Şaka yapar gibi bir halim mi var?” Yapmacık bir ciddiyete bürünmüştü.

Ama ben, bunu görmezden gelip ayağa kalktım. “Beni istemiyorsun.”

Noah başını arkaya atıp kakhaha attı; çok komikmiş gibi gülüyordu. O anda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissettim. Yüzünü yumruklamak istiyordum.

“Bana ne yaptığına dair *en ufak* bir fikrin bile yok senin,” dedi ayağa kalkarken. “Gece sana dokunmamak için kendimi zor

tuttum, bu hafta neler yaşadığını bilmeme rağmen. Bana ne kadar kötü durumda olduğunu anlatmış olmana rağmen. Ayrıca doğum gününde gördüğüm o rüya yüzünden muhtemelen sonsuza kadar cehennemde kalacağım ama tekrar aynı rüyayı görebileceğimi bilsem, bir o kadar daha kalırdım.”

Elimi eline alıp incelemeye başladı. “Mara, daha önce hiç kimseye karşı böyle şeyler hissetmedim. Ve sen bunu görmeye hazır olduğunda,” dedi saçlarını yana çekerek, “seni öpeceğim.” Başparmağıyla kulağını okşarken boynumu tutuyordu. Beni arkaya doğru yatırınca gözlerim kapandı. O uzanıp boynumun yan tarafını öperken ben de kokusunu içime çekiyordum. Kalp atışlarım, dudaklarının etkisiyle hızlanmıştı.

“Ve daha azına da razı olmayacağım.”

Noah beni de çekerek kalktı. Kafam karmakarışık olsa da yüzündeki o ukala sırıtış gözümünden kaçmamıştı.

“Senden nefret ediyorum,” diye mırıldandım.

Gülümsemesi genişledi. “Biliyorum.”

57

Ertesi gün de okula gidemedim, ki zaten böyle olacağı belliydi. Ölümlere neyin yol açtığım kim bilebilirdi ki? Öylesine aklımdan geçirmem yetiyor muydu yoksa gözümde canlandırmalı mıydım? Peki ya özellikle böyle bir şey istemediğim halde ölen hayvanlar? Ya Rachel?

Diğer insanların arasına karışmadan önce dünyamı yeniden inşa etmeli ve oradaki yerimi saptamalıydım. Anneme evde kalmak istediğimi, bir önceki gün okula gitmenin biraz fazla geldiğini ve bunu tekrar denemek için o gün Dr. Maillard'la olan randevumun bitmesini beklediğimi söyledim, o da son zamanlardaki tutumlarıma bakarak bunu seve seve kabul etti.

Öğle yemeğine kadar günüm son derece sorunsuz geçmişti ama kendime bir sandviç yapmak için mutfığa gittiğim sırada, birinin kapıyı çaldığını duydum.

Ve donakaldım. Gelen her kimse, ısrarcıydı.

Sessizce antreye doğru gidip kapının deliğinden bakınca rahat bir nefes aldım. Noah üstü başı darmadağın ve öfkeli bir halde kapıdaydı.

“Atla arabaya,” dedi. “Görmek gereken bir şey var.”

“Ne? Ne olu...”

“Babanın davasıyla ilgili. Duruşma bitmeden mahkemeye yetişmemiz lazım. Yolda anlatırım, gel hadi.”

Söylediklerini anlamlandırabilmek için beynim hızla çalışmaya başlamıştı ama yine de hiç tereddüt etmeden kapıyı kilitleyip peşinden gittim. Noah bu kez kapımı tutmak gibi bir seremoniyle vakit kaybetmemeyi seçince de ben kendim açtım ve bindim. Evin bahçesinden saniyeler içinde çıktıktan sonra Noah, arka koltuğa uzanıp bir gazete aldı ve öfkeli korna seslerini duymazdan gelip şeritten şeride geçerken *The Miami Herald*’ı kucığına bıraktı.

Manşete bakıyordum: PALMER DURUŞMASININ SON GÜNÜNDE OLAY YERİ FOTOĞRAFLARI AÇIĞA ÇIKTI. Fotoğraflara bakınca bir kısmının olay yerine, bir tanesinin de babamın müvekkili Leon Lassiter’a ait olduğunu gördüm. Ve haberi okudum. Davanın detaylı bir özetiydi bu ama hâlâ neler olduğunu anlamıyordum.

“Anlamadım,” dedim Noah’nın öfkeli gözlerine ve kasılan çenesine bakarak.

“Fotoğraflara baktın mı? İyiye?”

Rahatsız edici olsalar da fotoğrafları inceledim. İki tanesi, Jordana Palmer’ın çimenlerin arasında yatan parçalanmış bedenini gösteriyordu. Kollarından, gövdesinden ve baldırlarından etler koparılmıştı. Üçüncüsü ise uzaktan çekilmiş, araziye gösteren bir fotoğraftı ve cesedin bulunduğu noktayla konumu gösterilmişti. Noah ile birlikte Joseph’i bulduğumuz küçük beton kulübe de gölgelerin arasında belli belirsiz bir silüet olarak duruyordu.

Ağzım açık kalmıştı. “Aman Tanrım.”

“Öğle yemeğinde sigara almaya gittiğim zaman gördüm. Evi aramaya çalıştım ama kimse cevap vermedi, senin de hâlâ cep

telefonun yok tabii. Bu yüzden okuldan doğruca buraya geldim,” dedi hızlı hızlı. “Bu aynı kulübe, Mara. O kulübe.”

Battaniyelerin arasında yerde uzanan, elleri ve ayakları bağlanmış Joseph gözümün önüne geldi. Ve Noah ile benim, onu neredeyse kurtaramayacak oluşumuz.

Jordana’yla aynı kaderi paylaşmaktan. Midem bulanıyordu.

Cevabı bildiğim halde sordum. “Bu ne anlama geliyor?”

Noah yüz otuz beş kilometreyi zorlayarak hızlanırken elleri de her zamanki gibi saçlarındaydı. “Bilmiyorum. Fotoğrafta Lassiter’in sağ kolunda bir Rolex var. Collier County’ye ait belgeleri gördüğüm zaman, dosyaları karıştıran adamın kolunda da aynı saat vardı,” dedi ve yutkundu. “Ama emin değilim.”

“Joseph’i o kaçırdı,” dedim. Sesim titriyor, zihnim bulanıklaşıyordu.

Noah’nın yüzündeyse sert bir ifade vardı. “Ama çok saçma. Neden kendi avukatının çocuğunu kaçırsın ki?”

Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Birinin gelip onu almasını beklerken kaçırıldığı an Joseph’in yüzünde oluşan muhtemel ifade. Babamın davadan vazgeçmesi hakkında tartışan ebeveynlerim. Lassiter’la konuşan babam...

O gece.

“Babam davadan vazgeçecekti,” dedim. Sesim tuhaf bir şekilde başka bir evrenden geliyor gibiydi. “Benim yüzümden. Ben giderek daha da kötüleşiyorum diye. O öğleden sonra Lassiter’la konuşmuştu.”

“Ama yine de saçma. Çocuklarından birinin ortadan kaybolması, babanın davadan vazgeçmesini kesinleştirmekten başka hiçbir işe yaramazdı. Öyle bir durumda hâkim davanın ertelenmesi yönünde karar verirdi.”

“O halde onu hasta olduğu için kaçırdı,” dedim. Sesim tıslar gibi çıkmıştı. Zihnim hızla çalışıyor, ağzım ona yetişemedi o

başka bir şeye atlıyordu. Davadan haberimin olmadığı zamanları düşündüm, tüm bu olaylardan öncesini. Öğleden sonra küçük kardeşim haberleri izlerken Daniel'in isimsiz bir zarfı eline alışını.

"Bu nereden geldi?"

"Babamın yeni müvekkili siz girmeden iki dakika önce bıraktı."

Lassiter, Joseph'i tanıyor, nerede oturduğumuzu biliyordu.

"Onu öldüreceğim." Bu şaşırtıcı sözcükleri o kadar yumuşak bir şekilde söylemiştim ki yüksek sesle telaffuz ettiğimden bile emin değildim. Noah bana bakana kadar, onları düşündüğümünden bile emin değildim.

"Hayır," dedi temkinli bir ifadeyle. "Mahkemeye gideceğiz ve babanı bulup duruşmayı erteleteceğiz. Sonra ona neler olduğunu anlatıp davadan çekilmesini sağlayacağız."

"Artık çok geç," dedim. Sözcükler dudağımda katılaşmış kalmış, ağırlıklarıyla beni aşağı çekmeye başlamışlardı sanki. "Duruşma bugün sona eriyor. Jüri salondan çıktığı anda... her şey bitmiş demektir."

Ama Noah aynı fikirde değildi. "Arayıp sordum. Henüz çıkmamışlar, yetişebiliriz," dedi paneldeki saate bakarak.

Ben de elimdeki sayfayı çeviriyor, kafamdaki karanlık düşünceler giderek büyüyüp yayılır ve her alternatifi yutarken yazılanları inceliyordum.

"Bu fotoğrafları sızdıran her kimse, bunu jüriyi etkilemek için yapmış olmalı. Babam –yani Lassiter– kazandığı için yaptılar bunu. Aklanacak, serbest kalacak diye."

Bunun olmasına izin veremezdim.

Ama gerçekten durdurabilir miydim ki?

Jude'un ölmesini istemiştim ve ölmüştü. Sonra Mabel'in sahibi ve Morales'i de, sadece isteyerek, düşünerek öldürmüştüm. Morales'in boğulmasını, adamınsa kafasının parçalanmasını hayal ederek. Görüntüler midemi bulandırır da güçlüklerle yutkunarak kendimi hatırlamaya, anlamaya zorladım. Böylece gerekirse, aynı şeyi bir

daha yapabiliirdim. Yıkılan bina, anafilaktik şok, kafa yaralanması... ölüm sebepleri bunlardı.

Aracıysa bendim.

O sırada Noah'nın sesi, beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Bunda çok yanlış olan bir şey var. Bundan eminim, seni almaya da bu yüzden geldim. Ama neler olduğuna dair *en ufak* bir fikrimiz yok. Babanla konuşmak için mahkemeye gitmemiz lazım."

"Peki sonra?" diye sordum, sesim boşluktan geliyor gibiydi.

"Sonra Joseph'in kaçırılmasıyla ilgili ifade vereceğiz ve Lassiter hakkında soruşturma açılacak."

"Ve tıpkı bunda olduğu gibi, adam yine kefaletle serbest kalacak. Hem elimizde ne delil var ki?" dedim daha yüksek sesle. Biraz önce söylediklerimi ne söylemek ne de düşünmek istemiş-tim ama kendime engel olamıyordum. Damarlarım adrenaline doluydu âdeta. "Joseph ona söylediğimiz yalanlardan başka bir şey hatırlamıyor. Ben de antipsikotik ilaçlar kullanıyorum," dedim. Ses tonum giderek daha kararlı bir hal alıyordu. "Kimse bize inanmaz."

Noah, taktik değiştirmişti, ki bunun tek sebebi benim haklı olmamdı. Kısık bir sesle, "Buraya seni de getirdim çünkü sana güveniyorum. Bunu yapmak istemezsin."

Noah ne isteyip ne istemediğime dair fikirlerini belirtirken zihnim isyandaydı. "Neden istemeyecekmişim? Genç bir kızı katletmek ve küçük kardeşimi kaçırmaktan çok daha hafif sebepler için birilerini öldürdüm sonuçta." Anlaşılmaz bir şekilde giderek daha da küstahlaşıyordum.

"O zaman geçen hafta... tüm bunlarla barışık halindi, öyle mi?"

Noah'nın sözleri beni biraz frenlemişti. Ama sonra. "Belki bana sosyopat diyeceksin ama Mabel'in sahibine üzülmiyorum. Hem de hiç."

“Ben olsam ben de üzülmeydim,” diye kabul etti Noah. Çene-
sindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. “Jude da hak etmişti,
biliyorsun.”

Başımı yana eğmiş ona bakıyordum. “Öyle mi? Bunu Jude
sırf az kalsın bana zarar verecekti diye söylüyorsun...”

“Sana zarar verdi,” dedi Noah ani bir öfkeyle. “Daha kötüsünü
de yapabilecek olması hiçbir şey yapmadığını göstermez.”

“Bana tecavüz etmedi, Noah. Vurdu. Öptü. Ve ben onu bu
yüzden öldürdüm.”

Noah’nın gözlerinde karanlık bir şeyler vardı. “Neyse ki.”

Başımı iki yana salladım. “Bunun adil olduğunu mu düşün-
nüyorsun?” Noah hiçbir şey söylemedi. Bambaşka bir yerdeymiş
gibi görünüyordu. “İşte senin onun hakkında hissettiklerini ben
de Lassiter’a karşı hissediyorum.”

“Hayır,” dedi otobandan işlek bir caddeye doğru saparken.
Mahkeme, uzaktan da olsa görünmeye başlamıştı. “İkisi farklı.
Jude’da tek başınaydın, korkuyordun ve beynin, sen farkına bile
varmadan çalışmıştı. O nefis-i müdafaaydı. Ama Lassiter meselesi
bir infaz olur.”

Sözcükleri anlam kazanmaya başladıkça hava da ağırlaşıyordu
sanki. Sonra, “Bunu çözmenin başka yolları da var, Mara,” dedi.

Ve mahkemenin yanındaki kuytu otoparka girip motoru ka-
padı. Arabadan fırlayıp binanın merdivenlerine doğru koşarken
zihnimde hâlâ az önce söylediği sözcükler dönüyordu.

Bunu çözmenin başka yolları da olduğunu söylemişti. Ama
ben hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum.

58

Büyük cam kapılara ulaşana kadar nefes nefese kalmıştım. Noah detektörden geçtikten sonra ben de ceplerimdeki şeyleri plastik kutuya bırakıp güvenlik görevlisinin, üzerimi araması için kollarımı kaldırdım. Hayli gergin olduğum için parmak uçlarımda sallanıp duruyordum.

Devasa salonda ayak seslerimiz yankılanıyor, bense Noah'nın peşinden kapılardaki tabelaları kontrol ederek ilerliyordum. 213'e gelince Noah durdu.

Yüzümdeki teri koluma silerken, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

Noah koridorda ilerleyip ilk soldan döndü. O, masada oturan genç bir çocukla konuşurken ben de arka tarafta oyalanıyordum. Ne konuştuklarını duymadığım için yüzüne odaklanmış olsam da hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sohbetleri bitince Noah yeniden yanıma geldi ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık. Dışarıya, binanın önündeki merdivenlere çıkana kadar tek kelime etmedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

“Jüri çıkalı iki saat olmuş.”

Ayaklarım taş kesilmişti, kımıldamıyordum.

“Hâlâ çok geç sayılmaz,” dedi kısık bir sesle. “Suçlu bulduklarını söyleyerek dönebilirler. Florida, idam cezasının olduğu bir eyalet. Daha şanslı bile olabilirsin.”

Noah’nın ses tonu tüylerimi diken diken etmişti. “Adam kardeşimin peşine düştü, Noah. Ailemin.”

Noah ellerini omzuma koyarak beni kendisine bakmaya zorlamıştı. “Onu ben korurum,” dedi. Bakışlarını kaçırmaya çalışıyordum. “Bana bak Mara. Bir yolunu bulacağım.”

Ona inanmak istiyordum. Özgüveni son derece sarsılmaz ve cazip görünüyordu ama öte yandan Noah daima kendinden emindi ve zaman zaman yanılabiliyordu. Ki böyle bir durumda, bu riski göze alamazdım.

“Onu koruyamazsın, Noah. Bu senin düzeltebileceğin bir şey değil.”

Bir şey söylemek için ağzını açsa da izin vermedim. “Rachel öldüğünden beri kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum. Hep doğru olanı yapmaya çalıştım. Mabel’da, Morales’te... her şeyi olması gerektiği gibi yaptım; Hayvan Kontrol Merkezini aradım, müdürle konuştum. Ama ben meseleyi *kendi yöntemimle* çözene dek hiçbiri işe yaramadı,” dedim. Kendi sözcüklerim, içimde bir ampul yanmasına sebep olmuştu. “Çünkü tüm bu olanlar, en başından beri benimle ilgili. Kim olduğumu, ne yapmam gerektiğini anlamam gerekiyordu. Ve yapmam gereken *bu*. Yapmak zorunda olduğum şey bu.”

Noah doğruca gözlerime bakıyordu. “Hayır, Mara. Bunların neden başımıza geldiğini ben de bilmek istiyorum ama böyle yaparak bize yardımcı olamazsın.”

İnanamayan gözlerle ona bakıyordum. “Senin için fark eden bir şey yok, bunu anlayamıyor musun? Biraz başın ağrıyor ve acı

çeken insanlar görüyorsun işte. Ne olduğunu anlayamasan ne olur? Hiçbir şey,” dedim. Sesim çatlamıştı.

Noah’nın gözleri ifadesizleşti. “Joseph’e yardım edebilmiş olmamızın ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Cevap vermedim.

“Gördüğüm diğer iki imgenin de gerçek olduğu anlamına geliyor. Yani onlara yardım etmediğim ve öldükleri anlamına.”

Yutkunarak kendimi toparlamaya çalışıyordum. “Aynı şey değil.”

“Değil mi? Nedenmiş?”

“Çünkü artık biliyorsun. Artık bir seçme şansın var. Ama benim yok. Bunu nasıl yönlendireceğimi bilmezsem –bir amaç için kullanmak gibi belki– işler daha da kötüye gitmeye devam edecek. Ve her şeyi kötüleştireceğim.” Alev alev yanan yanaklarımdan bir damla yaş süzülüyordu. Gözlerimi kapadım ve Noah’nın parmaklarının tenime değdiğini hissettim.

“Beni iyileştiriyorsun.”

Bunu duyunca kalbim sıkışmıştı âdeta. Noah’nın mükemmel yüzüne bakıp onun gördüğü şeyi görmeye çalıştım. Bizim –o kibirli, güzel, hayattaki amacını bilemeyen umursamaz çocuk ile kızgın ve kırgın kızın değil– birlikte ne olduğumuzu, kim olduğumuzu görmeye. Mutfak masasında elini tuttuğum ve Rhode Island’dan ayrıldığımızdan beri kendimi yalnız hissetmediğim o ilk an geldi aklıma. Kendime, ait olduğum bir yer bulduğum an.

Ama Noah düşüncelerimi yarıda kesip söze devam etti. “Sen olanları hatırladıktan sonra, bunun sana ne yaptığını gördüm ben. Ve inan bana, bunu isteyerek yapınca duyacağın rahatsızlığın yanında, bu yaşadıklarının lafı bile olmaz.” Gözlerini kapayıp açınca oluşan yüz ifadesi epey karamsarlaşmıştı. “Tek bilen sensin, Mara. Beni tanıyan tek insan sensin ve ben seni kaybetmek istemiyorum.”

“Etmezsin belki,” dedim ama çoktan gitmiştim aslında. Ve gözlerine bakınca Noah’nın da bunu bildiğini görebiliyordum.

Yine de uzanıp bir elini boynuma, diğeri de yüzüme koyup okşamaya başladı.

O an, yaptığım her şeye rağmen beni öperdi. Ben zehirliydim ve o, bana bunu unutturan tek ilaçtı.

Bu yüzden ona izin veremezdim.

Düşüncelerimi ya gözlerimde gördü ya da kalbimden duydu, bilemiyorum ama ellerini çekip bir adım geriledi. “Tek istediğinin normal olmak olduğunu sanıyordum.”

Ayağımın altındaki mermer basamaklara baktım. “Yanılmışım,” dedim sesimin çatlamasına engel olmaya çalışarak. “Daha fazlası olmalıyım. Joseph için.” Ve Rachel. Ve söylemesem de Noah için. Söyleyemesem de.

“Bunu yaparsan,” dedi yavaşça, “başka biri haline geleceksin.”

Gözlerimi yerden kaldırıp yüzüne baktım. “Zaten başka biriyim artık.”

Göz göze gelince onun da bunu gördüğünü fark ettim.

Noah birkaç saniye içinde hemen başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. Sonra, “Hayır,” dedi kendi kendine, “Hayır, değilsin. Sen ilk konuştuğumuzda bana pislik diyen kızsın. Tanrı’dan daha zengin olduğumu öğrendiği halde öğle yemeğinin parasını ödemek isteyen kızsın. Ölen bir köpeği kurtarmak için kendini riske atan, yeşil ipekle de yırtık kotla da nefesimi kesen kızsın. Sen...” durdu ve bana doğru bir adım attı. “Benimsin,” dedi lafı dolandırmadan çünkü bu doğrudu. “Ama bunu yaparsan başka biri haline geleceksin.”

Bunun yapmak zorunda olduğum şeyi değiştirmeyeceğini bilmek canımı acıtıyor, nefes alış verişimi zorlaştırıyordu.

“Seni tanıyorum, Mara. Her şeyi biliyorum ve umurumda değil.”

Bunu yüksek sesle söylediği an ağlamak istedim, keşke yapabilseydim ama gözlerim kupkuru, sesimse beklenmedik derecede sertti.

“Bugün değil belki. Ama bir gün olacak.”

Noah elimi tuttu. Bu basit hareket bile beni o kadar etkiledi ki kendimden şüphe etmeye başladım.

“Hayır,” dedi. “Sen beni gerçek bir insan haline getirdin ve canım senin için de yansa senin yüzünden de yansa buna minnettar olurum. Ama bu? Bu sonsuza kadar sürecek bir şey. Yapma bunu.”

Bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar güçsüzleştiği için merdivenlere oturdum. “Suçlu bulunduyrsa yapmayacağım.”

“Ya beraat ettiyse...”

“Yapmak zorundayım,” dedim, sesim çatlamıştı. Bu adam serbest kalırsa yeniden kardeşimin peşine düşebilirdi. Oysa ben aracıydım, bunu durdurabilirdim. Hatta bunu yapabilecek tek kişi bendim.

“Başka bir seçeneğim yok.”

Noah da yüzünde acı dolu bir ifadeyle yanıma oturdu. “Daima başka bir seçenek vardır.”

Bana saatler sürmüş gibi gelen bir zaman dilimi boyunca ikimiz de konuşmadık. Tuhaf soğukluğu pantolonumdan tenime nüfuz eden taşın üzerinde oturuyor, hastanenin yıkıldığı geceyi zihnimde tekrar tekrar canlandırıyordum. Ta ki düşünceler ve görüntüler bir kasırğa haline dönüşene dek.

Kasırğa. Rachel ve Claire, herhangi bir şeye odaklanamayacak kadar yoğun ve vahşi olan öfkemin kurbanı olmuşlardı.

Ama bugün öyle değildi.

Arkamızdaki kapılar açılınca merdivenlerden inen bir insan selinin ortasında kaldık. Mikrofonları, kameraları, lambaları ve acı verici ışıklarını babamın yüzüne tutan kameramanlarıyla gazeteciler; önlerinde de babam.

Yüzü sevinçle parlayan Lassiter da arkasındaydı. Zafer kazanmış gibi görünüyordu. Peşinde polislerle bize doğru gelişini izlerken damarlarımda buz gibi bir öfke dalgası dolaşmaya başladı. Polislerin bellerindeki silahları görünce bir anda, yaptıkları için Lassiter’ı cezalandırırken diğer insanları nasıl güvende tutabile-

ceğimi bulmuştum. Lassiter başka birine daha zarar vermeden bu işi halletmeliydim.

Babam bizim durduğumuz alana doğru yaklaşırken ben de kenara çekilip görüş alanından çıktım. Noah elimi tutup sıktı. Ve bu kez kendimi çekmeye çalışmamıştım çünkü artık fark etmezdi.

Birbirleriyle yarışan mikrofonlar burnuna sokulsa da babam bunu son derece normal karşılamıştı. “Hepinizin tahmin edebileceği gibi bugün söyleyecek çok şeyim var,” dedi ve kalabalıktan gülüşme sesleri duyuldu. “Ama bugünün esas kazananı müvekkilim Leon Lassiter ve Florida halkıdır. Ve tüm Florida’ya mikrofon uzatamayacağıma göre Leon’un birkaç cümle söylemesini istiyorum.”

Silahı gördüm. Mat, siyah metal, son derece düz ve sıradandı. Parmak uçlarıma değen kısmı ağır geliyor, kabzasındaki oyuklar avucuma batıyordu. Tıpkı bir oyuncak gibiydi.

Babam başını sağa çevirip yerini Leon Lassiter’a bıraktı ve kenara çekildi. Ben de hemen arkasındaydım.

Çok tuhaf bir histi; yabancı ve tehlikeli bir ağırlıktı. Namlunun ucuna baktım. Sadece bir delik vardı.

“Teşekkürler, Marcus.” Lassiter gülümseyerek babamın sırtını okşadı. “Ben kendimi çok ifade edebilen bir adam değilimdir ama yine de iki şey söylemek istiyorum. Biri, avukatım Marcus Dyer’a çok ama çok minnettar olduğum.”

Silahı doğrulttum.

“Kendi hayatından, eşinden, çocuklarından çaldığı vakti benim için adalet sağlamaya harcadı. O olmasa bugün burada durabilir miydim bilemiyorum.”

Gözlerim kararmıştı. Kulağıma fısıldayan dudakları, bedenimi tutan kolları hissedebiliyor fakat hiçbir şey duyamıyordum.

“İkinci olarak da Jordana’nın ailesine...”

Ve sonra olabilecek en tuhaf şey oldu; zihnimin derinliklerinde başka bir düşüncenin yeşermesine fırsat vermeden biri, mahkemede

mısır patlatmaya başladı. *Pat pat pat pat*. Ses o kadar yüksekti ki kulağım çınılıyordu. Sonra bir çığlık duydum.

Birkaç dakika sonra görüşüm yeniden düzelince gördüğüm ilk şey; yere çökmüş, elleriyle başlarını korumaya çalışan insanlar oldu. Elimi tutan else ortadan kaybolmuştu.

“Silahını yere bırak!” diye bağırdı biri. “Hemen!”

Hâlâ ayaktaydım. Doğruca önüme baktım ve bana doğru uzanan beyaz tenli bir kol gördüm. Elinde de silah vardı.

Merdivenlere düşen metalin sesi, çığlık gürültüsünü bölmüştü.

Önümde duran kadını tanıımıyordum. Yaşça büyüktü ve lekeli, kırmızı yüzü akan maskarasıyla boyanmış; parmağı ise suçlarcasına bana doğrultulmuştu.

O an zihnimde Rachel’in, en yakın arkadaşımın sesi yankılandı.

“*Nasıl öleceğim?*”

“Onu bu adam öldürdü,” dedi kadın sakince. “Bebeğimi öldürdü.”

Polis memurları hemen kadının etrafını sarıp ellerini nazikçe arkasında kelepçelediler. “Cheryl Palmer, sessiz kalma hakkına sahipsin.”

Tahtanın üzerinde yarım daire çizerek A’yi, K’yi ve L’yi geçip M’de durdu.

“Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir.”

A’ya gelince durdu.

Ses kesilmiş ve elimdeki baskı kaybolmuştu. Etrafıma bakınıyor ama Noah’yı göremiyordum.

Ama tahtanın üzerinde zikzak çizen imleç, bu kâhkabayı yarıda kesmeyi başarmıştı. R.

Vahşi gözlerle her yerde Noah’yı ararken bir yandan da paniğe kapılıyor, kontrolümü yitirmeye başlıyordum. Sağ tarafımda bir koşuşturma vardı; merdivenlere yığılan bedeni kaldırmaya çalışan ilk yardım görevlileri.

İmlecin en başa dönmesini izlemeye koyulmuştuk. A'ya.

Noah da onun yanına diz çökmüştü. Vurulmadığını, hayatta olduğunu görünce epey rahatladım. Ve ona daha da yaklaşmak için bir adım attım. Ama tam o sırada gözüm yerde yatan bedene kaymıştı. Leon Lassiter değildi bu.

Babamdı.

59

Babamın hastane yatağının sol tarafında bipleyen, sağ tarafındaysa tıslayan bir makine vardı. Bir saat önce bizimle şakalaşırken şimdi ağrı kesiciler nedeniyle uyumuştı. Annem, Daniel, Joseph ve Noah, yatağın etrafında topanmışlardı.

Bense gerideydim. Çünkü aralarında bana yer yoktu.

Daha önce buna, düşüncelerimin harekete geçtiği o ana hiç tanıklık etmemiştim. Ama önceki gün babamın kanı beyaz mermer basamaklara yayılırken o kaosu, kendi yarattığım kaosu, ilk kez yaşamıştım. Çocuğunun yasını tutan bir anne tutuklanmış, zaten acılı olan ailesinden ayrılıp kilit altına alınmıştı. Oysa o, hiç kimse için bir tehlike oluşturmuyordu.

Esas tehlike bendim.

O sırada bir doktor, başını odaya doğru uzattı. “Bayan Dyer? Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Annem hemen ayağa kalkıp saçlarını kulağının arkasına attı. Geceyi hastanede geçirmişti evet, ama sanki bin yıldır buradaymış

gibi görünüyordu. Kapıya ilerlerken bana doğru gelip arkamdan geçerken eli elime değince irkildim.

Doktorun söyledikleri kapıdan duyuluyordu.

“Şunu söylemem gerek Bayan Dyer, eşiniz gerçekten şanslı bir adam.”

“Yani iyileşecek mi?” Annemin sesinden, ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Gözlerim doldu.

“İyileşecek. Yolda kan kaybından ölmemiş olması tam bir mucize,” dedi doktor.

Annemin hıçkırdığını duydum.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Gözlerim hemen Noah’ya kaydı. Joseph’in yanında oturmuş babama bakıyor, gözleri gölgeli ve karanlık görünüyordu. Bana bakmadı.

“Ne zaman eve dönebiliriz peki?” diye sordu annem.

“Birkaç gün içinde. Kurşun yarası hızla kapanıyor, biz de onu sadece gözlem için burada tutuyoruz. Enfeksiyon kapmadığından ve iyileşmeye devam ettiğinden emin olmak için. Dedğim gibi, gerçekten çok şanslı bir adam.”

“Peki ya Bay Lassiter?”

Doktorun sesi alçaldı. “Hâlâ kendinde değil ama büyük olasılıkla beyni önemli ölçüde hasar görmüş olacak. Uyanamayabilir.”

“Çok teşekkür ederim, Dr. Tasker.” Annem yeniden odaya dönüp babamın yanına gitti. Bense onun bu tabloya kusursuz uyumunu izlemekle meşguldüm.

Aileme bir kez daha baktım. Güldüğü zaman annemin yüzünde beliren çizgileri, Joseph’in tüm kahkahalarını, Daniel’in tüm mimiklerini ezbere biliyordum. Sonra babama döndüm; bana bisiklete binmeyi öğreten, havuzun derin kısmına atlamaya korktuğumda yanımda duran adamın yüzüne. Sevdığım yüze. Hayal kırıklığına uğrattığım yüze.

Bir de Noah vardı tabii. Babamı iyileştiren ama beni iyileştiremeyen çocuk. Denemişti gerçi. Artık bunu biliyordum. Noah, farkında olmasam bile beklediğim insandı ve ben onun gitmesine izin vermiştim. Çok yanlış bir karardı bu.

Tüm kararlarım yanlıştı zaten. Dokunduğum her şeyi mahvediyordum. Burada kalmaya devam edersem bir sonraki kurbanım Joseph, Daniel, annem ya da Noah olabilirdi. Ama öylece ortadan da kaybolamazdım. Öyle bir durumda annem ve babamın sahip olduğu imkânlarla, bulunmam yalnızca birkaç saat sürerdi.

O sırada annem burnunu çekerek dikkatimi dağıtınca ona bunu anlatabileceğimi fark ettim. Yaptıklarımı ona anlatabilirdim; Mabel'in sahibini, Morales'i ve Everglades'i. O da beni hemen bir hastaneye yatırırđı.

Ama ait olduğum yer bir akıl hastanesi miydi ki? Ailemi tanıyordum sonuçta; beni sanat terapileri, yoga dersleri ve hislerim hakkında bitmek tükenmek bilmeyen görüşmelerin yapılacağı bir tesise yatırılırdı, ki ben bir akıl hastası değil, suçluydum.

Birdenbire, gitmem gereken yeri buldum.

Her birine bir kez daha bakarak sessizce veda ettim.

Tam Noah bana doğru döndüğü sırada da babamın odasından çıktım. Hemşirelerin ve kat görevlilerin arasından geçip koridorda ilerleyerek önceki günden kalan gazetecilerden bir kısmının hâlâ oturmakta olduğu bekleme odasını geçtim ve Daniel'in, otoparkta kargalarla dolu bir ağacın altına park ettiğı arabasını buldum. Binip motoru çalıştırdıktan sonra da Metro Dade Emniyeti'nin On Üçüncü Bölge Müdürlüğü'ne giderek arabadan indim ve kapıyı kapayıp itirafımı gerçekleştirmek üzere merdivenlere yöneldim.

Dedektif Gadsen, son konuştuğumuzda biraz şüphelenmiş görünüyordu, ben de gidip basitçe, muhtemelen zaten tahmin ettiğı şeyin doğru olduğunu itiraf edecektim. Mabel'in sahibinin kafasını benim ezdiğimi, Morales'in EpiPen'ini çalıp masasına ateş karıncaları

bıraktığımı söyleyecektim. Yaşım, ceza evine gönderemeyecekleri kadar küçüktü ama çok büyük olasılıkla ıslahevinden kaçamazdım. Planım kusursuz değilse de kendim için düşünebildiğim en yıkıcı şey buydu ve etkisiz hale gelmek zorundaydım.

Ayaklarım zemine çarparken tek duyabildiğim şey kalp atışlarımdı. Özgür olarak attığım son adımlarım olmasını umduğum hareketler sırasında aldığım nefesler. Binaya girip karşılama masasına giderek Dedektif Gadsen'la görüşmek istediğimi söyledim.

O sesi duyana kadar, arkamda birinin olduğunu fark etmemiştim bile.

“Kayıp ihbarında bulunmak için nereye gitmem gerektiğini söyleyebilir misiniz? Sanırım kayboldum da.”

Bacaklarım kurşun gibi ağırdı. Sese doğru döndüm.

Her zaman taktığı Patriots şapkasının altında bana bakarak gülümsüyordu ve bileğinde gümüş renkli, ıslıl ıslıl bir Rolex vardı.

Jude.

Jude.

Emniyet Müdürlüğü'nde. Miami'de.

İki metre uzağımda.

Gözlerimi kapadım. Gerçek olamazdı. O gerçek değildi. Ben halüsinasyon görüyordum, bu yalnızca...

“Şu kapılardan geçip koridoru takip edin,” dedi görevli memur.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, adamın benim arkamı işaret edişini izledim.

Damarlarım korkuyla, zihnim hatıralarımla dolarken bakışlarımı yavaşça polis memurundan Jude'a kaydırmaya çalışıyordum. Okulun ilk günü Jude'un kahkahasını duymam, on metre ileride durduğunu görmem... Little Havana'daki restoranda Noah yanımdan ayrıldıktan sonra, Alain denen çocuk gelmeden önceki aralıkta önümde belirmesi.

Kostümlü parti gecesi peki? Evin açık kapısı?

Bunları düşünürken aklıma başka bir şey daha geldi. “Dedektifler, bina halen ayakta olsa da çökme tehlikesi taşıyan kısımlar yüzünden on yedi yaşındaki Jude Lowe’un cesedini bulmakta güçlük çekiyorlar.”

Bu mümkün değildi. Mümkün değildi.

Jude, polis memuruna el sallarken güneş ışığını yansıtan saati gözüme takıldı.

Dudaklarım adını söyleyecek gibi olduysa da hiçbir ses çıkaramadım.

O sırada Dedektif Gadsen da geldi ve bir şeyler söyledi ama sesi o kadar boğuk geliyordu ki söylediklerini anlayamıyordum. Beni peşinden sürüklemek için omzuma dokunduğu sırada elini neredeyse hissetmemiştim bile.

“Jude,” diye fısıldadım çünkü tek gördüğüm oydu.

Bana doğru yürüyüp hafifçe, çok hafifçe koluma temas ederek geçip gitti.

Paramparça olmuşum gibi hissediyordum.

Sonra kapıları açtı ve arkasına bile bakmadan yürümeye devam etti.

Kapılar hareket ettiği anda ona ulaşmayı denesem de ayakta bile duramadığımı fark etmiştim. “Jude!” diye bağırdım. Güçlü kollar beni tutuyor, zapt etmeye çalışıyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Çünkü yerde debelenirken ne kadar vahşi ve hasta görünsem de akıl hastanesindeki o geceden sonra ilk defa en büyük derdim, aklıma kaçırıyor olmam değildi. Hatta katil olmam bile değildi.

En büyük sorun, Jude’un hâlâ hayatta olmasıydı.